

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILY HENRY

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
BOOK LOVERS

HAPPY PLACE

A NOVEL

EMILY HENRY'DEN BAŞLIKLAR

Mutlu Yer

Kitap

Severler

Tatil Sahilinde Tanıştığımız

İnsanlar Okur

HAPPY PLACE

İmpen LY KUZEY

BERKLEY
YENİYORK

BERKLEY
Penguin Random House LLC'nin bir
baskısı Penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2023, Emily Henry Books, LLC'ye aittir.
Penguin Random House telif hakkını destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, özgür konuşmayı teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir sürümünü satın aldığınız ve izinsiz olarak herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir bölümünü dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine izin veriyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B colophon, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.
Export Edition ISBN: 9780593638446

Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloglama Verileri

İsimler: Henry, Emily, yazar.
Başlık: Mutlu Yer / Emily Henry.
Açıklama: New York: Berkley, [2023]
Tanımlayıcılar: LCCN 2022041610 (yazdır) | LCCN 2022041611 (e-kitap) | ISBN 9780593441275 (ciltli) | ISBN 9780593441206 (e-kitap) | ISBN 9780593638446 (dışa aktarma sürümü)
Sınıflandırma: LCC PS3608.E5715 H36 2023 (baskı) | LCC PS3608.E5715 (e-kitap) | DDC 813/.6—dc23

LC kaydı şu adreste
mevcuttur: <https://lccn.loc.gov/2022041610> LC e-kitap kaydı
şu adreste mevcuttur: <https://lccn.loc.gov/2022041611>

Kapak tasarımı ve çizimi Sandra Chiu'ya ait
Kitap tasarımı Alison Cnockaert tarafından, Molly Jeszke tarafından e-kitaba uyarlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücü veya hayali olarak kullanılmaktadır ve yaşayan veya ölü gerçek kişiler, iş yerleri, olaylar veya yerler ile benzerlikler tamamen tesadüftür.

pid_prh_6.0_143184100_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Kapak

Başlıklar hve Emily

Henry Başlık PaGBu

ortakPtam

am özveri

ChaP1

tane var

ChaP2

tane var

ChaP3

tane var

ChaP4

tane var

ChaP5

tane var

ChaP6

tane var

ChaP7

tane var

ChaP8

tane var

ChaP9

tane var

ChaP10

tane var

ChaP11

olmak

[ChaP12](#)

[olmak](#)

[ChaP13](#)

[olmak](#)

[ChaP14](#)

[olmak](#)

[ChaP15](#)

[olmak](#)

[ChaP16](#)

[olmak](#)

[ChaP17](#)

[olmak](#)

[ChaP18](#)

[olmak](#)

[ChaP19](#)

[olmak](#)

[ChaP20](#)

[olmak](#)

[ChaP21](#)

[olmak](#)

[ChaP22](#)

[olmak](#)

[ChaP23](#)

[olmak](#)

[ChaP24](#)

[olmak](#)

[ChaP25](#)

[olmak](#)

[ChaP26](#)

[olmak](#)

[ChaP27](#)

[olmak](#)

[ChaP28](#)

[olmak](#)

[ChaP29](#)

[olmak](#)

[ChaP30](#)

[olmak](#)

[ChaP31](#)

[olmak](#)

[ChaP32](#)

[olmak](#)

[ChaP33](#)

[olmak](#)

[ChaP34](#)

[olmak](#)

[ChaP35](#)

[olmak](#)

[ChaP36](#)

[olmak](#)

[ChaP37](#)

[olmak](#)

[ChaP38](#)

[olmak](#)

[ChaP39](#)

[olmak](#)

[ChaP40](#)

[olmak](#)

[*kabul*](#)

[*edildiGmentler*](#)

[*yazar hakkında*](#)

Ben olmayı güvenli kılan ve "Neden olmasın?" Sorusunu düzenli olarak yanıtlayan Noosha için. "Çünkü istemiyorum." Seni her zaman seveceğim.

MUTLU YER

düğüm'S HARBOR, MAINE

ÜZERİNDE BİR KÖYbudaklı çam döşeme tahtaları ve neredeyse her zaman açık olan pencereleri olan kayalık kıyı şeridi. Esintiyle içeri sızan yaprak dökmeyen bitkilerin ve tuzlu suyun kokusu ve tembel bir dansla havalanan beyaz keten perdeler. Bir kahve makinesinin uğultusu ve elimizde dumanı tüten kupalarla kaldırım taşı verandaya çıktığımızda soğuk okyanus havasının ilk derin çekişi.

Arkadaşlarım: söğüt gibi, bal saçlı Sabrina ve minik gümüş septum piercingi ve daldırılarak boyanmış kutu örgüleriyle bir tutam kimsesiz Cleo. Mattingly College'daki birinci yılımızdan beri gezegendeki en sevdiğim iki insan.

Bundan önce birbirimizi tanımamış olmamız, Vermont'taki sıkıcı bir konut komitesinin üçümüzü eşleştirmesi hâlâ kafamı karıştırıyor. Hayatımdaki en önemli arkadaşlıkların hepsi yabancılar tarafından verilen bir karara, şansa bağlıydı. Yaşam düzenlememizin devlet tarafından finanse edilen bir deney olması gerektiği konusunda şaka yapardık. Kağıt üzerinde hiçbir anlam ifade etmiyorduk.

Sabrina, gardırobu saf Audrey Hepburn olan ve kitap rafları Stephen King ile doldurulmuş, Manhattan'da doğup büyümüş bir varisti. Cleo, yarı ünlü bir müzik yapımcısının ve düpedüz ünlü bir deneme yazarının ressam kızıydı. New Orleans'ta büyümüştü ve Mattingly'ye boya sıçramış tulumları ve eski Doc Martens'leriyle gelmişti.

Ve ben, Güney Indiana'dan bir kız, bir öğretmen kızı ve bir dişçi resepsiyonisti, çünkü Mattingly'de küçük, prestijli liberal sanatlar

okul bana en iyi maddi yardımı verdi ve bu, sonraki on yılı okulda geçirmeyi planlayan hazırlık öğrencisi için önemliydi.

Birlikte yaşadığımız ilk gecenin sonunda, Sabrina bizi yatağına dizip izlettirdi.*bilgisizdizüstü* bilgisayarında ve dengeli bir patlamış mısır ve sakızlı solucan karışımı yiyor. Sonraki haftanın sonunda, ilk iç şakamızdan ilham alarak bizim için özel gömlekler diktirmişti.

Sabrina'nın okuması*Araba Kullanamayan Bakire*.

benimki okundu*Araba Sürebilen Bakire*.

Ve Cleo okudu*Bakire Değil, Harika Sürücü*. Onları her zaman giyerdik, sadece yurt dışında asla. Beyaz kaplamalı, başıboş binadaki küflü odamıza bayıldım. Kampüs çevresindeki tarlalarda ve ormanda ikisiyle birlikte dolaşmayı, pencerelerimiz açıkken ödevlerimizi yapabildiğimiz, akçaağaç şurubu ile bağlanmış baharatlı çay veya kafeinsiz içmeyi ve kıvrılan ve dallardan düşen yaprakları koklamayı sevdiğimiz sonbaharın ilk gününü sevdim. Cleo'nun, sınıfa giderken gördüğümüz son şey olması için kapımızın üzerine astığı, Cleo'nun son figür çizim dersi projesi için yaptığı, Sabrina ve benim çıplak resmimize ve üçümüzün kasabadaki partilerde, pikniklerde ve kafelerde her iki tarafına bantladığımız Polaroid'lere bayıldım.

Cleo'nun örgüleri ne zaman neon yeşili tokasının içine çekilse ve kıyafetleri terebentin gibi koksa, işine kendini kaptırdığını bilmek hoşuma gidiyordu. Sabrina'nın ne zaman özellikle korkunç bir şey okusa kafasının kıkırdarak geriye doğru eğilmesine ve Grace Kelly mokasen ayakkabılarını yatağının ayakucuna tekmelemesine bayılıyordum. Biyoloji ders kitaplarımı incelemeye bayılıyordum, giderken fosforlu kalemim bitiyordu çünkü*her şey*çok önemli görünüyordu, ne zaman bir görevde takılıp kalsam odayı tepeden tırnağa temizlemek için kırılırdım.

Sonunda, sessizlik her zaman bozulur ve sonunda Cleo'nun müstakbel yeni kız arkadaşından gelen mesajlara baş döndürücü bir şekilde kıkırdardık ya da Sabrina'nın oynadığı slasher filminden parmaklarımızın arkasına saklanırken düpedüz çığlık atardık. *bizyüksek sesle*. Daha önce hiç gürültü yapmamıştım. Sessiz bir evde büyüdüm, bağırmanın yalnızca kız kardeşim şüpheli yeni bir piercing veya yeni bir aşk ilgisi veya her ikisiyle eve geldiğinde gerçekleştiği yer. bağırarak

sonra her zaman daha da derin bir sessizliğe yol verirdim ve bu yüzden geçitte bağırışları durdurmak için elimden gelenin en iyisini yaptım, çünkü *bennefretsessizlik*, her saniyesi bir tür korku gibi hissediliyordu.

En iyi arkadaşlarım bana yeni bir tür sessizlik öğretti, birbirini o kadar iyi tanımanın huzurlu dinginliği ki boşluğu doldurmanıza gerek yok. Ve yeni bir tür gürültü: bir kutlama olarak gürültü, burada, şimdi yaşıyor olmanın sevincinin taşması olarak.

Daha mutlu olmayı, başka bir yeri bu kadar sevmeyi hayal bile edemezdim.

Sabrina bizi buraya, ailesinin Maine kıyısındaki yazlık evine getirene kadar değil. Wyn ile tanışana kadar değil.

GERÇEK HAYAT

Pazartesi

KENDİNİ DÜŞÜN *mutlu Yer*, diye talimat veriyor kulağımdaki soğuk ses.

Resmet. Gözlerimin arkasını parıldayan mavi dalgalar kaplıyor.

Nasıl kokuyor? Islak taş, tuzlu su, fritözde cızırdayan tereyağı ve dilimin ucunda limon sıkma.

Ne duyuyorsun? Kahkaha, kayalıklara çarpan su sesi, kum ve taşın üzerinden geri çekilen gelgitin tıslaması.

Ne hissedebilirsin? Güneş ışığı, her yerde. Sadece çıplak omuzlarımda veya başımın tepesinde değil, *içeri* Ben de, ancak tam olarak doğru yerde, tam olarak doğru insanlarla olmanın verdiği karşı konulamaz sıcaklık.

İnişin ortasında, uçak bir kez daha yanlara doğru sarsılıyor.

Çılgılığımı bastırıyorum, tırnaklarım kol dayama yerlerine batıyor. Ben gergin bir uçucu değilim, kendi başına. Ama her geldiğimde *Bu* belirli bir havaalanında, bunu hurda metal ve koli bandından yapılmış gibi görünen küçük bir uçakta yapıyorum.

Rehberli meditasyon uygulamam uygunsuz bir sessizliğe ulaştı, bu yüzden istemi kendim tekrarlıyorum: *Mutlu olduğun yeri düşün, Harriet.*

Pencere gölgeliğimi yukarı kaydırıyorum. Gökyüzünün uçsuz bucaksız, parlak genişliği kalbimi çarpıyor, hayal gücüne gerek yok. Kendimi sakinleştirmem gerektiğinde her zaman geri döndüğüm bir avuç yer, hatıra var, ama *Bu* listelerin başında yer alır.

Psikosomatik olduğundan eminim ama birdenbire *olabilmek* kokla BEN *duymak* dönen martıların yankılı çağrısı *ve hissetmek* rüzgar saçlarımı dalgalandırıyor. Buz gibi bira, olgun yaban mersini tadı alıyorum.

Sadece birkaç dakika içinde, hayatımın en uzun yılından sonra, dünyadaki en sevdiğimiz yerde, dünyadaki en sevdiğim insanlarla yeniden bir araya geleceğim.

Uçağın tekerlekleri piste çarpıyor. Arkadaki bazı yolcular alkışlamaya başladı ve kulaklığımı çıkardım, kaygı üzerimden karahindiba tohumları gibi kalktı. Yanımda, ölüme meydan okuyan uçuşumuz boyunca horlayan kır saçlı koltuk arkadaşım gözlerini kırpıştırarak uyandı.

Kıvırcık beyaz kaşlarının altından bana bakıp homurdandı, "İstakoz Festivali için mi buradasın?"

"En iyi arkadaşlarım ve ben her yıl gideriz," diyorum. Başını sallıyor.

"Onları geçen yazdan beri görmedim," diye ekledim. diye bağılıyor.

"Hepimiz birlikte okula gittik ama artık farklı yerlerde yaşıyoruz, bu yüzden programlarımızı sıraya koymak zor."

Gözlerindeki etkilenmemiş bakış, *Bir evet veya hayır sorusu sordum.*

Normalde, kendimi mükemmel bir koltuk arkadaşı olarak görürdüm. Tuvaleti kullanabilmek için bir kişiden kalkmasını istemektense mesane enfeksiyonu kapma olasılığım daha yüksek. Normalde, omzumda uyuyan ve salyası göğsümden aşağı akan birini uyandırmam bile.

Onlar için yabancıların bebeklerini ve osuruk terapi köpeklerini tuttum. Hayat hikayelerini paylaşamazlarsa ölecek olan orta yaşlı adamlara mecbur etmek için kulaklıklarımı çıkardım ve bahar tatili sonrası yanımdaki genç biraz yeşil görünmeye başladığında uçuş görevlilerini kese kağıdı için işaretledim.

Bu yüzden, bu adamın hiçbir şekilde arkadaşlarımla benim büyüğü yaklaşan haftamı duymak istemediğinin tamamen farkındayım, ama o kadar heyecanlıyım ki durmak zor. Acı verecek kadar yavaş gemiden ayrılma sürecine başlarken, bu huysuz adamın suratına Go- Go'nun "Tatil" şarkısını söylememek için alt dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Bavulumu küçük havaalanının bagaj bandından alıyorum ve kendimi tampon reklamındaki bir kadın gibi hissederek ön kapıdan çıkıyorum: çok neşeli, muhteşem ve inanılmayacak kadar rahat - arkadaşlarla bowling oynamak veya erkek arkadaşımı oynaması için merkezi oyuncu kadrosu tarafından tutulan göze batmayan yakışıklı adamdan sırtıma binmek dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere her türlü yüksek fiziksel aktiviteye hazırım.

Söylenecek her şey, *benmutlu*.

Bubeni nankör hastane vardiyalarına ve ardından gelen uykusuz gecelere götüren andır.

Önümüzdeki hafta hayat, gevrek beyaz şarap, kremalı ıstakoz ruloları ve yanaklarımızdan gözyaşları akana kadar arkadaşlarımla gülmek olacak.

Otoparktan kısa bir korna sesi geliyor. Gözlerimi açıp onu görmeden önce bile gülümsüyorum.

"Ah Harriet, Harriet'im!" diye bağırdı Sabrina, babasının eski kiraz kırmızısı Jaguar'ından yarı yarıya düşerek.

Mükemmel tonlu zeytin kolları ve klasik siyah pedal iticileri ile her zamanki gibi bir platin Jackie O gibi görünüyor, parlak bobunun etrafına sarılmış eski ipek eşarbından bahsetmiyorum bile. Bana hâlâ tanıştığımız ilk günkü gibi, başka bir zamandan koparılmış zahmetsizce havalı bir yıldız yavrusu gibi geliyor.

Bu etki, üzerine korkunç bir seri katil el yazısıyla karaladığı bir poster panosuyla aşağı yukarı zıplamasıyla biraz yumuşatılıyor. *CAROL SINGERS OLDUĞUNU SEY, AAslında aşk*aslında daha az bağlamsal anlam ifade edemeyen referans.

Güneşin aydınlattığı otoparkta koşmaya başladım. Çıglık atarak posteri arabanın açık camına fırlattı, poster çerçeveye çarptı ve benimle buluşmak için koşarak yola çıkarken yere düştü.

Etkileyici derecede rahatsız edici bir kucaklaşmayla çarpışıyoruz. Sabrina o kadar uzun ki, omzu her zaman hava kaynağımı kesmenin bir yolunu buluyor ama yine de olmayı tercih edeceğim bir yer yok.

Beni ileri geri sallıyor, "Heeeeere'sin." "Ben heeeeee!"

Diyorum.

"Bırak, sana bakayım." Bana sert bir bakış atmak için geri çekildi. "Farklı olan ne?"

"Yeni yüz," diyorum.

Parmaklarını şıklattı. "Bunu biliyordum." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni arabaya doğru çevirdi, Chanel No. 5 bulutu bizi takip ediyordu. On sekiz yaşımızdan beri onun imza kokusuydu ve ben hâlâ votkaya batırılmış pamuk şeker gibi kokan Bath & Body Works karışımını kullanıyordum. "Doktorunuz harika iş çıkarıyor," diye ifadesizce konuşuyor. "Otuz yaş daha genç görünüyorsun. Yenidoğanın üzerinden bir gün geçmedi."

"Ah, hayır, tıbbi bir işlem değildi," diyorum. "Bir Etsy büyüsydü."

"Ne olursa olsun, harika görünüyorsun."

"Sen de," diye ciyakladım, onu beline dolayıp.

Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum, diyor.

"Çok uzun zaman oldu," diye katılıyorum.

Beş yılın büyük bir bölümünde birlikte yaşayan ve bunca zamandan sonra hala alanı nasıl paylaşacaklarına dair kas hafızasına sahip iki kişinin sessizliğine, aşırı rahat bir sessizliğe düşüyoruz.

Arabaya vardığımızda, "Bunu halledebildiğin için çok mutluyum," diyor. "Hastanede ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. HastaneS? Seni hareket ettirdiler, değil mi?"

"Hastaneler," diye onayladım, "ve hiçbir şey beni durduramazdı."

Sabrina, "Bununla demek istediğin, orta beyin ameliyatından kaçtın," diyor.

"Elbette hayır," diyorum. "BENatlandııoradan orta beyin ameliyatı. Cebimde neşter hâlâ duruyor."

Sabrina kıkırdar, bestelenmiş dış görünüşüyle o kadar çelişen bir ses ki, birlikte yaşadığımız ilk hafta boyunca, onu her duyduğumda yerimden sıçradım. Şimdi tüm pürüzlü kenarları onun en sevdiğim yanları.

Arabanın arka kapısını hızla açıp sıska vücuduna meydan okuyan bir rahatlıkla bavulumu içeri fırlattı ve posterini de arkasına sıkıştırdı. "Uçuş nasıldı?"

Geçen seferki pilotla aynı, dedim
ona. Kaşları kalkıyor. Ray mi?
Tekrar?"

Başımla onayladım. "Başın arkasındaki güneş gözlüklerinin şöhreti." "Onu onlarsız hiç görmedim," diye düşünür.

"Boynunda kesinlikle ikinci bir çift göz olmalı," diyorum.

"Tek açıklama," diye katılıyor. "Tanrım, çok üzgünüm - Ray ayıldığından beri yemin ederim ölmekte olan bir yaban arısı gibi uçuyor."

"İçki içmeye devam ederken nasıl geri uçtu?" diye soruyorum.

"Ah, aynı." Direksiyona geçti ve ben de yanındaki yolcu koltuğuna oturdum. "Ama interkom şakası çok zevkliydi."

Orta konsoldan yedek bir atkı çıkarıp bana fırlattı; bu, düşünceli ama nihayetinde anlamsız bir hareketti çünkü arka arkaya üç uçuştan ve hem Denver havaalanında hem de Boston Logan'da ölü bir koşudan sonra kaotik koyu bukle topuzum kurtarmanın çok ötesinde.

"Eh," diyorum, "bugün o göklerde bulunacak bir kelime oyunu yoktu."

"Trajik," diye küsüyor. Arabanın motoru homurdanarak çalışıyor. Bir haykırıyla otoparktan sıyrıldı ve bizi doğuya, suya, camların kapalı olduğu ve tenimizin üzerinde dalgalanan güneş ışığına doğru işaret etti. Burada bile, karadan bir saat içeride, avlular ıstakoz tuzaklarıyla dolu, arsaların kenarlarında piramitler var.

Rüzgârın uğultusu içinde Sabrina, "NASILSIN?" diye bağırır.

Onunla bu arabada olmanın mutlak mutluluğundan ve onun planlarını alt üst edeceğimi bilmenin korkunç korkusundan midem bu tahterevalli işini yapıyor.

Henüz değil, Bence. Her şeyi mahvetmeden önce bunun tadını çıkaralım. "İYİ," diye bağırdım.

"VE RESIDENCE NASIL?" o soruyor.

"İYİ," diyorum tekrar.

Yan yan bakıyor, alnına tokat atmak için eşarbından kıvrılarak çıkan sarı tutamlar. "HAFTALARDIR AZ KONUŞTUK VE BENİM TÜM ANLADIĞIM BU KADAR MI?"

"KANLI?" ekliyorum

Yorucu. Korkutucu. İyi bir şekilde olmasa da heyecan verici. Bazen mide bulandırıcı. Bazen yıkıcı.

Çok fazla ameliyat olduğumdan değil. İkametgahta iki yıl ve ben hala bir sürü kabataslak iş yapıyorum. Ama bir cerrah ve bir hastayla geçirdiğim zamanın şeritleri, sanki bu dakikalar geri kalan her şeyden daha ağır basıyormuş gibi, saatimi bitirdiğimde tek düşündüğüm şey.

Scut işi ise bir anda geçer. Meslektaşlarımın çoğu bundan korkuyor ama ben sıradanlığı seviyorum. Çocukken bile temizlik yapmak, düzenlemek, kendi yaptığım iş çizelgesindeki küçük görevleri kontrol etmek bana bir huzur ve kontrol duygusu verdi.

Hastanede bir hasta var ve ben onları taburcu edeceğim. Birinin kan alması gerekiyor ve ben bunu yapmak için oradayım. Verilerin bilgisayar sistemine bağlanması gerekiyor ve ben de takıyorum. Öncesi ve sonrası var, aralarında keskin bir çizgi var, hayatı biraz daha iyi hale getirmek için yapabileceğiniz milyonlarca küçük şey olduğunun kanıtı.

"VE WYN NASIL?" Sabrina soruyor.

İçimdeki tahterevalli yine sarsılıyor. Keskin gri gözler zihnimde parlıyor, çam ve karanfilin hayalet kokusu üzerime esiyor.

Henüz değil, Bence.

"NE?" Duymamış gibi yaparak bağıriyorum.

Bu konuşma kaçınılmazdır, ancak ideal olarak altmışlardan kalma bir pop-can arabasıyla saatte seksen mil giderken gerçekleşmeyecek. Ayrıca, yara bandını bir kereden fazla sökmek zorunda kalmamak için Cleo, Parth ve Kimmy'nin hepsi oradayken olmasını tercih ederim.

Zaten bu kadar uzun süre bekledim. Birkaç dakika daha ne var?

Arabayı parçalayan rüzgar girdabından yılmayan Sabrina, "WYN. WYN NASIL?"

İyi bir şekilde olmasa da heyecan verici mi? Bazen mide bulandırıcı? Bazen yıkıcı.

"İYİ, DÜŞÜNÜYORUM." buBencekısmı daha az yalan gibi hissettiriyor. Muhtemelen *odır-diriyi*. Onu son gördüğümde, neredeyse içeriden aydınlanmıştı. Aylardır olduğundan daha iyiydi.

Sabrina başını salladı ve radyoyu açtı.

Kulübeyi ve ona bağlı arabaları Armas'ın yaklaşık yirmi beş kuzeni ve kardeşiyle paylaşıyor, ancak geri verme konusunda katı bir kural var.

Kalış süresinin sonunda radyo, babasının istasyonlarını önceden ayarlar, bu nedenle gezilerimiz her zaman Ella Fitzgerald'ın patlamasıyla başlar; Sammy Davis, Jr.; veya çağdaşlarından biri. Bugün, Frank Sinatra'nın "Yaz Rüzgârı" bizi çam ağaçlarıyla bezeli yoldan yukarı, kulübenin kayalık bir uçurumun tepesinde olduğu yere taşıyor.

Asla daha az etkileyici olmaz.

Köpüklü su değil. Kayalıklar değil. Kesinlikle yazlık değil.

Gerçekten, daha çok bir konak gibiyutulmuşbir kulübe ve sonra bonesini taktı ve sesini inandırıcı olmayan bir sahte, Büyük Kötü Kurt tarzı taklit etti. Bir noktada, muhtemelen 1900 yılına şimdikinden daha yakın, bir aile eviydi. O kısmı hala duruyor. Ancak arkasında ve her iki yanında, genişlemeler uzanıyor ve dış cepheleri orijinal binayla mükemmel bir şekilde eşleşiyor.

Bir tarafta dört arabalık bir garaj var ve diğer tarafta derenin karşısında yosunlar, eğrelti otları ve tuzlu budaklı ağaçların arasına sıkışmış bir misafirhane var.

Araba garajın hemen yanından süzülür ve Sabrina motoru ön kapının önünde durdurur.

Nostalji, sıcaklık ve mutluluk üzerime hücum ediyor.

"Beni ve Cleo'yu buraya ilk getirdiğin zamanı hatırlıyor musun?" Soruyorum. "O Brayden denen adam beni hayal etmişti ve sen ve Cleo onun en kötü nitelikleri hakkında bir PowerPoint sunumu yaptınız."

Brayden mı? Emniyet kemerini çözer ve arabadan iner. "Hakkında mı konuşuyorsunBryant?"

Uyluklarımı sıcak deriden sıyrıp peşinden indim. "Onun adıBryant?"

"Gideceğinden emindinevlenmekBryant," diyor Sabrina memnun bir şekilde. "Artık zavallı adamın adını bile hatırlamıyorsun."

"Güçlü bir PowerPoint'ti," diyorum, çantamı arka koltuktan zor kurtarıyorum.

"Evet, ya da Bayan Cleo James'in bize tüm hafta boyunca bedava psikoterapi vermesiyle bir ilgisi olabilir. Biz o yolculuğa çıkmadan önce babam Üç Numaralı Karımla yeni nişanlanmıştı, hatırladın mı?"

"Ah, doğru," diyorum. "Bütün köpekleri olan oydu."

Sabrina, "O İki Numaraydı," diyor. "Adil olmak gerekirse, hepsine aynı anda sahip değildi. Daha çok, yetişkin köpeklerini doğrudan barınağa geri götürürken sihirli bir şekilde yeni tasarımcı yavruları getiren döner bir kapısı varmış gibi.

Ürperirim. "Çok ürkütücü."

Öyleydi ama en azından o yıl kuzenlerin boşanma bahis havuzunu ben kazandım. Lobster Fest sırasında kulübeye bu şekilde girebildim. Kuzen Frankie'nin kaybı bizim kazancımız oldu."

Sessiz bir şükran duasıyla ellerimi kavuşturdum. "Kuzen Frankie, nerede olursan ol, fedakarlığın için sana teşekkür ederiz."

"Minnettarlığını boşa harcama. Sanırım bugünlerde İbiza'da bir katamaranda yaşıyor." Sabrina çantamı dirseğimin kıvrımından kurtardı ve beni ön kapıya çekmek için elimden tuttu. "Hadi. Herkes bekliyor."

"Sonuncu muyum?" Diyorum.

Parth ve ben dün gece geldik, dedi. "Cleo ve Kimmy bu sabah geldiler. Hepimiz ellerimizin üzerinde oturuyor ve titriyorduk, buraya gelmeni bekliyorduk."

"Vay canına," diyorum, "işler oldukça hızlı bir şekilde seks partisi alanına girdi."

Başka bir Ticari Marka Sabrina Laugh. Kapı kolunu sallıyor. "Sanırım hepimizin oturduğumuzu belirtmeliydim.*sahip olmak*eller."

"Şimdi, bu her şeyi önemli ölçüde değiştiriyor," diyorum. Kapıyı açıp bana gülümsüyor.

"Neden bana beklentiyle bakıyorsun?"

Soruyorum. "Değilim," diyor.

gözlerimi kısıyorum. "Avukatların yalan söylemekte iyi olmaları gerekmez mi?" "İtiraz!" diyor. "Spekülatif."

"Neden içeri girmiyoruz, Sabrina?"

Tek kelime etmeden kapıyı daha da itti ve bana geçmemi işaret etti.

"Tamam." Yanından sürünerek geçiyorum. Serin fuayede, yaz kokusu beni etkiledi: tozlu raflar, güneşte ısınmış mine çiçeği, güneş kremi, eski Maine evlerinin iliklerine işleyen ve bir daha asla tam olarak kurumayan türden tuzlu nem.

Birinci kattaki koridorun sonunda, açık mutfağa geri döndüğümde - oturma odasında (tabii ki uzantının bir parçası), Cleo'nun yumuşak tınısını ve ardından Parth'ın kısık sesli kıkırdamasını duydum.

Sabrina ayakkabılarını fırlatıyor ve anahtarları konsol masasına bırakarak, "İşte!" diye sesleniyor.

Koridordan önce Cleo'nun kız arkadaşı Kimmy geliyor, bulanık kıvrımları ve çilek sarısı saçları var. "Harryyy!" ağlıyor, dövme parmakları yüzümü kavrarken yanaklarıma yüksek sesli öpücükler konduruyor. "Gerçekten miSen?" Beni omuzlarımdan sarsıyor. "Gözlerim beni yanıltıyor mu?"

Sabrina, "Etsy'de yeni bir yüzü olduğu için muhtemelen kafanız karıştı," dedi.

"Ha," diyor Kimmy. "Danny DeVito'nun burada ne işi olduğunu merak ediyordum."

"Muhtemelen bunun yenilebilir yiyeceklerle daha çok ilgisi var," diyorum.

Kimmy kıkırdamaz; kahkahalar atıyor. Sanki her gülüşü ondan Heimlich gibi. Sanki sürekli kendi neşesine hazırlıksız yakalanıyormuş gibi. Yıllardır küçük birimimizin en yeni üyesi ama ilk günden beri orada olmadığını unutmak çok kolay.

Seni çok özledim, dedim bileklerini sıkarak.

"Seni daha çok özledim!" Ellerini çırpıyor, kırmızı-altın topuzu aşırı istekli bir ponpon gibi sallanıyor. "Yapıyor musunBilmek?"

"Biliyor musun?"

Sabrina'ya bakıyor. "O biliyor mu?" "O yapmaz."

"BilmekNe?" Tekrarlıyorum.

Sabrina kolunu benimkinden geçiriyor. "Sürprizin hakkında." Sağ tarafımda, Kimmy diğer dirseğimi yakaladı ve birlikte beni koridorda yürüttüler.

"Ne sürpriz-"

O kadar sert ve hızlı duruyorum ki dirseğim Kimmy'nin kaburgalarına çarpıyor. Acıyla homurdanmasını ancak belli belirsiz algılayabiliyorum. Duygularım tamamen mermer kahvaltı büfesinden kalkan adamlarla ilgileniyor.

Koyu sarı saçlar, geniş omuzlar, yüzünün geri kalanını oluşturan sert çizgilerle kıyaslandığında inanılmaz derecede yumuşak bir ağız ve uzaktan çelik grisi gibi parlayan ama yakından tanıdığım zaman yosun yeşili renginde halkalar çizdiğini tecrübelerime dayanarak biliyorum.

Örneğin, onunla bir allık çarşafının altında dolaştığınızda, başucu lambanızın dağınık parıltısı tenini altın rengine boyar ve fısıltısına bir doku verir.

Omuzları gevşemiş, yüzü tamamen sakin, sanki benimle aynı odadaymış gibi. *Olumsuz*ikimizden birinin başına gelebilecek en kötü şey.

Bu arada, temelde, içine bir Mentos'un atıldığı, paniğin alevlendiği ve hücrelerimin arasından fişkırmakla tehdit ettiği, yürüyen, nefes alan bir gazoz şişesiyim.

Mutlu olduğun yere git, Harriet, Umutsuzca düşünüyorum, sadece kelimenin tam anlamıyla olduğumu fark etmek için *içinde* benim mutlu yerim ve o. Dır-dir. *Burada*.

Görmeyi beklediğim en son kişi. en son tanıdığım kişi *istek* görmek için.

Wyn Connor.

Nişanlım.

GERÇEK HAYAT

Pazartesi

TAMAM, YANI O'nişanlım değil*artık değil*, ancak (1) arkadaşlarımız bunu henüz bilmiyor ve (2) bir kişiyle nişanlı olduğunuz sürece*BEN*Wyn Connor'a olsaydı, onu bir gecede yanlışlıkla nişanlınız olarak düşünmekten vazgeçmiyorsunuz.

Ya da görünüşe göre aylar boyunca bile. Bu hileyi bu kadar uzun süre sürdürdük.

Ben buradayken bu hafta bitmesi gereken bir oyun. Onsuz.

Ayrıntıları rekabetçi bir şekilde samimi bir e-posta alışverişi üzerine, arkadaşlarımız gibi boşanacağımız çocuklar gibi sırayla nasıl gezilere çıkacağımızı belirledik.

*Oısrar etti*İlk yolculuğu alıyorum. Bu yüzden*Neden*O burada mı, mutfakta Parth ve Cleo arasında yanlış tasarlanmış bir yarışma programının büyük ödülü gibi mi duruyor?

"Açık-öncelik vermek!" Sabrina şarkı söylüyor.

ağzım açık ahmak. Dondurun, göğsümdeki tahterevalli iyi insanlı bir mancınık gücüyle ileri geri sallanırken.

Saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılacak kadar uzamıştı, bu, ailedeki mobilya tamir işinin battığının kesin bir işaretiydi ve sakalı da çıkmıştı ama bu, çenesinin sert çizgisini yumuşatmıyordu.*veya*sağlamlaştır onun

sarkık dudaklar Aşk tanrısının yayının sağ yarısının sol yarısından daha yukarıda durduğunun hâlâ acı verici bir şekilde farkındayım. En azından gamzeleri biraz gizli.

"Merhaba,*Bal*" Dumanlı kadife sesi, bana müstehcen bir sahne oyununda replikler besliyormuş gibi geliyor.

Bu adam beni bir kez bile aramadı*Bal*. Arkadaşlarımızın yaptığı gibi bana asla Harry demedi. Bir keresinde, korkunç bir grip olduğumda, beni aradı.*Bebek*Böyle hassas bir sesle, ateşli beynim gözyaşlarına boğulmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Bunun dışında, her zaman kesinlikle Harriet olmuştur. Gülüyor ya da sinirleniyor, kıyafetlerimi çıkarıyor ya da dört dakikalık bir telefon görüşmesinde ilişkimizi bitiriyordu.

De olduğu gibi*Harriet*, sanırım ikimiz de bunun nereye varacağını biliyoruz..

"Ah!" Kimmy ciyaklıyor. "Ona bakmak! Konuşamıyor!

Daha çok frontoparietal ağım kısa devre yapıyor gibi. "BEN . . ."

Ben daha iki numaralı kelimeye inmeden Wyn mutfağı geçti, kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

Mide mideye, kaburgalar kaburgalara, burun buruna. Ağız ağıza.

Şimdi tüm beynim yanıyor gibi görünüyor, Hitchcockian kargalar gibi rastgele veri parçaları üzerime uçuyor: Tarçınlı diş macununun tadı. Bir kalp atışının hızlı vuruşu. Tıraşsız bir yanağın törpüsü. Dudakların yumuşak fırçası, bir kez amaca yönelik.

O BENİ ÖPÜYOR, Öpücük bittikten tam saniye sonra fark ettim. Bacaklarım sulandı, tüm eklemlerim gizemli bir şekilde yok oldu. Geri çekilirken Wyn'in kolu etrafımı sıkıyor, beni Armases'in budaklı çam zeminlerine dikmekten alıkoyan tek şey muhtemelen onun tutuşu.

"Sürpriz." Gri gözleri daha çok benzer bir şey anlatıyor.

Cehenneme hoşgeldin; Ben senin ev sahibin olacağım, şeytan.

Herkes izliyor, benden biraz daha coşkulu bir şey söylememi bekliyor.*BEN* . . .

"Kaçamazsın sanıyordum," diye ciyaklamayı başardım.

"İşler değişti." Gözleri parlıyor, ağzı mutsuzca kıvrılıyor.

"Sabrina'nın ona zorbalık yaptığını kastediyor," diye araya giren Parth, beni öksürmeme neden olacak kadar sıkı bir şekilde kucaklayarak yerden kaldırdı.

Sabrina çantamı yere fırlatıyor. “Bunu problem çözme olarak düşünmeyi seviyorum. Bunun için burada Wyn'e ihtiyacımız vardı. Onu burada yakaladık.”

İnsanlar zıt kutupların birbirini çektiğini söylemeyi severler ve bu kesinlikle doğru - Wyn iki eski çiftçinin huzursuz ve nasırlı oğlu ve ben son zamanların en ateşli fantezisi karanlıkta tek başına paspaslamak olan bir cerrahi asistanıyım.

Ancak Parth ve Sabrina, aynı tuhaf özel kumaştan kesilmiş çiftlerden biri. Kız arkadaşı gibi, Parth da bir Photoshop yakışıklısı (kalın, dalgalı siyah saç; güçlü çene; mükemmel beyaz gülümseme), uzun süreli imza kokusu olan A tipi bir avukattır (Toskana Derisi, Tom Ford). Tüm benzerliklerine rağmen, ikisinin birbirlerine aşık olduklarını kabul etmeleri gülünç derecede uzun zaman aldı.

"Aramazsın, yazamazsın!" Parth dalga geçiyor.

"Biliyorum, üzgünüm," diyorum. "Çok yoğun geçti."

"Pekala, artık buradasın." Saçımı karıştırıyor. “Ve bakıyorsun. .”

"Yorgun?" Sanırım.

"Bu sadece onun yeni yüzü," diyor Kimmy, bir tabureye çıkıp elini tezgahın üzerindeki bir torba Takis Fuego'ya tıkarırken.

“Bakıyorsun*muhteşem*” Cleo bana sarılmak için Parth'ın yanından geçiyor, başını düzgün bir şekilde çenemin altına sıkıştırırken hafif lavanta kokusu etrafımı sarıyor. Cleo, Sabrina ve benim aramdaki boy farkları bile her zaman birbirimize ait olduğumuzun, birbirimizi dengelediğimizin kanıtı gibi göründü.

"İle ilgili*kursmuhteşem*,” diyor Parth, “ama ben de diyecektim *kiaç*. Sandviç falan ister misin, Har?”

Taki? Kimmy parlak mor çantayı bana doğru tutuyor. "İyiyim!" ağzım diyor.

aslında çok kötüsün, beynim tartışıyor.

Cleo kaşlarını çattı. "Emin misin? Biraz doruğa çıkmış görünüyorsun.”

Sabrina başını eğiyor. "Haklılar, Har. sen, gibisin. . . süt rengi. İyi misin?"

Hayır, aslında kusacak ve bayılacak gibi hissediyorum ve hangi sırayla olduğundan emin değilim ve herkesin tüm dikkati *veendişelenmek* üzerimde her şeyi yüz kat daha kötü hale getirirken *onun* bölünmemiş dikkat saf bir

işkencedir.

"Ben iyiyim!" Diyorum.

Uçuşumdan önce bir sutyen takmayı ya da saçımı şekillendirmeyi ya da havaalanındaki sosisli sandviçi yerken göğüslerime biraz daha az hardal dökmeyi seçmeyi çılgınca dile getiriyordum.

Aman Tanrım. Burada olmaması gerekiyordu!

Onu bir dahaki sefere gördüğümde, seksi bir Reformasyon elbisesi giymiş, yeni ve ateşli bir erkek arkadaş ve tam bir makyajlı olmam gerekiyordu. (Bu fantazide ayrıca tam bir yüze nasıl makyaj yapacağımı da öğrenmiştim.) En önemlisi, ona karşı algılanabilir bir tepki vermemem gerekiyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ayrıldığımızdan bu yana son birkaç aydır arkadaş grubumuzun iç içe geçmesinden kaçınmayı ne kadar çok istesem de, şimdi gerçeği öğrenebilmek için o kadar çok ihtiyacım var ki *uzakondan*.

"İhtiyacım olan bir şey var..."

"*Bal*" Wyn arkamda, elleri sanki beni omzunun üzerinden atmaya ve gerekirse kaçmaya hazırlanıyormuş gibi belimi tutuyor. Anlamlı bir şekilde, "Sabrina ve Parth'ın sana söyleyecekleri var," dedi. "Herkes anlatmak için."

Tenim tutuşunun altında ürperiyor. Aniden şort giymediğime ikna oldum, ama hayır, nasırlı parmaklarını kotun içinden sihirli bir şekilde hissedebiliyorum.

Kendimi kurtarmaya çalıştığımda, parmak uçları kalçalarımın kıvrımlarına batıyor. *hareket etme*, gözleri uyarıyor.

Isır beni, Cevabımı vermeye çalışıyorum.

Dudaklarının sağ ucu sinirli bir şekilde seğiriyor.

Sabrina paslanmaz çelik ve cam buzdolabından bir şişe şampanya alıyor ama kutlama havasında görünmüyor. O düpedüz melankolik görünüyor.

Parth, ellerini onun omuzlarına koyarak onun arkasında durur. "Birkaç duyurumuz var" diyor. "Ve Wyn zaten biliyor, çünkü bu hafta burada olmasının neden bu kadar önemli olduğunu anlaması için ona resmin tamamını vermemiz gerekiyordu. Hepimiz öyleyiz."

"Aman Tanrım!" Kimmy Half, anında kendinden geçmiş bir şekilde çılgınlık atıyor. "Siz ikiniz..."

"AhTanrı, HAYIR!" Sabrina diyor. "HAYIR.HAYIR!Kesinlikle hayır. Bu... bu ev. Nefes almak için duraklıyor, sonra yutkunuyor ve çenesini kaldırıyor. "Babam satıyor. Gelecek ay."

Mutfak çok sessizleşiyor. Rahat değil sessiz, şok sessiz. Cleo tezgahta bir tabureye çöker. Wyn'in elleri üzerimden sıyrılıyor. ve görünüşe göre artık benim itiraf etme riskim olduğunu düşünmeden aramıza birkaç fit mesafe koydu.

Orada duruyorum, uzay gemisinden kurtulmuş, hiçliğe doğru sürüklenen bir astronot.

Evlenmeyi umduğum kişiyi çoktan kaybettim. Zaten tüm en iyi arkadaşlarımdan ülke çapında taşındım. Ve şimdi bu ev—*bizim evimiz*, her zaman ait olduğumuz, başka ne olursa olsun, güvende ve mutlu olduğumuz bu cep evreni - bu da gidiyor.

Kendimi burada Wyn'le kapana kısılmış bulduğumda hissettiğim tüm panik, bu yeni korkuyla anında gölgede kaldı.

Bizim evimiz.

İkinci sınıftan sonraki yaz, Cleo, Sabrina ve ben oturma odasının zemininin ortasına sürüklediğimiz ve "süper yatak" adını verdiğimiz bir dizi şiltede uyuduk, çoğu gece veranda kapılarından gün doğumunun ilk ışınları süzülene kadar konuşup gülerек uyumadık.

Cleo'nun sanki bir sır ya da bir duaymış gibi fısıldadığı yerde,*Hiç böyle arkadaşlarım olmadı*ve Sabrina ile ben ciddiyetle başımı salladık, üçümüz uzaklaşana kadar el ele tutuştuk.

Arkadaki ateş çukuru, kan anlaşması yerine (ki bu bana tehlikeli bir şekilde sağlıksız geldi), üçümüzün işaret parmaklarımızda aynı noktayı sıcak metale karşı yaktığımız, sonra ağlayana kadar kendimizi güldürdüğümüz, parmak izlerimizi çeşitli soygunlar için suçlamak için kullanabileceğimiz giderek daha saçma sapan senaryolar uydurduğumuz yerde.

Parth'ın bir zamanlar üzerinde bizim için ayrıntılı bir karton kızak yarışı düzenlediği ahşap merdiven ve Cleo'nun bize Kimmy adında bir kızdan ilk kez bahsettiği, ocağının önündeki küçük ahşap panelli kitaplık. Bir yıl sonra Kimmy'nin ayağını kesip yardığı rıhtıma takılan çivi ve daha sonra Wyn'in onu yukarıya taşımasını isterken taşıdığı cılız merdiven.

geri kalanımız onun açık ağzına üzümleri fırlatır, onu görünmez palmiye yapraklarıyla yelpazeleriz.

VeŞarap.

Onu ilk öptüğümde.

Ona ilk dokunduğumda, nokta.*Burada.*

Bu ev bizden geriye kalan tek şey.

"Bu bizim son yolculuğumuz olacak." Sabrina eşarbını kafasından çekip çıkarıyor ve ipek kumaşı tezgâha fırlatıyor. "En azından buradaki son yolculuğumuz."

Kelimeler havada asılı kalıyor. Diğerleri de bir çözüm için çabalıyor mu merak ediyorum, mesela bir şapka dağıtıp fazla bozuk paramızı birleştirirsek, bir yazlık ev almak için altı milyon dolar buluruz.

"Yapamaz mısın-" diye söze başladı Kimmy.

"Hayır," diye sözünü kesiyor Sabrina. "Altı Numaralı Karı, annemle birlikte aldığı için babamın almasını istemiyor sanırım. Kıskançlığını saplayabileceği yeni dört eşi daha olduğunu boşver. Gözlerini deviriyor. "Babam şimdiden bir alıcı ayarladı falan. Bu bitmiş bir anlaşma.

Parth, Sabrina'nın omuzlarını sallayarak onu bu karanlık ruh halinden çıkarmaya çalışır.

Bakışlarım Wyn'e kaydı, bilinçaltım hâlâ onu görmenin stresimi atmasını bekliyordu.

Bunun yerine, gözlerimiz buluştuğu anda kalbim deli gibi atmaya başladı. uzaklara bakıyorum

Parth, "Yine de hepsi kötü haber değil," diyor. "Aslında iyi haberlerimiz de var. Harika bir haber."

Sabrina, önünü açmakta olduğu şampanyadan başını kaldırıyor. "Sağ. Başka bir şey daha var.

"*Oh, doğru, başka bir şey var*Parth alay ederek taklit ediyor. "Nişanımıza bir kenar çubuğu gibi davranma."

"Senin*Ne?*"

İlk başta kimin çılgılık attığından

emin değilim. Ben. diye bağırdım.

peki ben*Ve*Taburesinden o kadar hızlı fırlayan Cleo tabureyi devirir ve kalçasıyla onu adaya sıkıştırmak zorunda kalır.

Sabrina'nın kıkırdaması baş döndürücü ve inanmazlık arasında. "SeninNe?" Tekrarlıyorum.

"Dostum, biliyorum," diyor. "Ben de senin kadar şaşırdım."

Kimmy, Sab'ın elini kaptı ve yüzük parmağındaki devasa zümrüdün göz kırptığını görünce nefesi kesildi.

Bu yaklaşık olarak birinin kayıp nişan yüzüğümü fark edeceğini anladığım zaman.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. Çok doğal. Yumrukları küçük, işe yaramaz kadın şort ceplerinde olan bir kız.

"Yapacağını söyledin*Asla*evlen," diyor Cleo kaşlarının arasında titiz bir çöküklükle, değerli taşa ve beyaz-altın tepesine bakarak. "Herhangi bir koşul altında. Kafama silah dayayarak olmaz dedin."

Ve onu kim suçlayabilir? Sabrina, babasının eski eşleriyle ilgili izini bir kenara bıraksak bile, bir boşanma avukatıdır. Günde en az sekiz saatini sebeplerle geçiriyor.*Olumsuz*evlenmek.

"Bize hikayeyi anlat," diyor Kimmy, Cleo devam ederken, "Bir keresinde bana eş olarak bir yıl geçirmektense beş yıl hapis yatmayı tercih edeceğini söylemiştin."

"Bebeğim!" Kimmy, Cleo'nun kaburgalarını dürtüyor. "*Biz*kutluyor. Sabrina fikrini değiştirdi. İnsanlar bunu yapar, biliyorsun."

İnsanlar yapar; Sabrina Armas değil.

Bazen kahvaltıda ne istediğim konusunda o kadar uzun süre gidip gelirim ki çoktan öğle yemeği olur. Sabrina her gün aynı yoğurdu ve müsliyi yer, tek değişiklik eklediği mevsim meyvesidir.

Sabrina kolunu Parth'ın beline doladı. "Evet iyi. Kulübeye veda edeceğimizi öğrenmek, benim için bazı şeyleri netleştirdi. Sesi tekrar sertleşmeden önce en ufak bir dalgalanma veriyor. "Parth'la evli olsak da olmasak da, bu işin içindeyim ve kendi mutluluğum pahasına zeki olmaya çalışmaktan yoruldum. Bunun sonsuza kadar olmasını istiyorum ve istediğim bu değilmiş gibi davranmak istemiyorum."

Kimmy elini göğsünün üzerine koyuyor. "Bu çok güzel."

Parth, Sabrina'ya gülümseyerek şefkatle omzunu ovuşturdu. Klasik kırmızı dudaklarına bir sırtış yayılırken gözleri bana yansıdı. "Ve dürüst olmak gerekirse, biraz ilham aldık. . "

Bir araba kazasından önceki an gibi geliyor, lastikler suda uçmaya başladığında ve korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğunu bildiğinizde, ancak lastik sırtının hala satın alma şansı var ve hangi ıstırabı kıl payı atlattığınızı asla bilemeyeceksiniz.

Sonra Sabrina devam ediyor.

"Yani, Harry ve Wyn'e bak. Yaklaşık on yıldır birlikteler ve mesafeli olmaları gerekse bile bunu yürütüyorlar. Açıkçası aşk aslında her şeyi fethedebilir.

"Sekiz yıl," diye düzeltti Wyn sessizce.

Kimmy pazısını sıkıyor. "Sekiz yıl, ve aranızda hala bir fitten fazla mesafe yok.

Tahminime göre, Wyn bunu söylediğinde benden yaklaşık olarak 2 fit on bir ve 3/4 inç uzakta, ama yorum üzerine kolunu boynuma doladı ve "Evet, pekala, bunca yıldan sonra bile, Harriet bana yeni tanışmışız gibi hissettiriyor," diyor.

Kimmy, sadece benim için tasarladığı ironiyi kaçırarak onun kalbini tekrar kavradı.

Sabrina şampanyanın mantarını patlatırken odadan bir haykırış yükselir. Kendi vücudumun üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyorum. adrenalin yapıyorgaripbana bazı şeyler

Normalde, çatışma yaratmaktansa kırık camlar ve yapışkan tuzaklarla kaplı bir dağ yamacından aşağı yuvarlanmayı tercih ederim, ama bu ne kadar uzun sürerse, yalanımızdan kurtulmamız o kadar zor olacak.

"Bu harika." Sesim iki buçuk oktav yükseliyor. "Ama sana söylemeliyim ki..."

Harriet. Ve işte yine yanımda, arkamdan kollarını bana dolayarak ve çenesini başımın üstüne dayayarak ve şimdi,*Mutlu olduğun yeri düşün*Aklımdan yanıp sönüyor, tek düşünebildiğim,*Keşke hala Sober Ray'in ölüm tuzağı uçağında olsaydım!*

"Bu," diye devam ediyor Wyn, "duyurumuzun sonu değil."

Kimmy nefesi kesilerek tekrar ellerini çırpı.

Hâlâ hamile değil, diyor Sabrina.

Kimmy iç çekiyor.

Parth çok belirgin bir şekilde parlıyorsana *harika bir sürprizim* vargölümsemek. Cleo için düzenlediği New Orleans temalı doğum gününden önceki doğum günü ya da tıp fakültesi mezuniyet hediyesi olarak kazanmış olduğu stetoskopu bana sunduğu an.

O ve Sabrina bilmiş bir şekilde
sırıttıyorlar. Ah, hadi ama, dedi Cleo.

Kimmy, Sabrina'nın kafasına iki Taki fırlatır.

Onları uzaklaştırıyor. "İyi iyi! Anlat onlara."

Parth, "Evleniyoruz," diyor.

Odanın her yerinde şaşkın bakışlar değiş tokuş edilir.

"Bu. . . genellikle bir nişanın ardından gelenler," diyor Cleo.

"Hayır, cumartesiye kastediyorum," diye açıklıyor. "Evleniyoruz. Burada, altımızla. Süslü değil. Kelimenin tam anlamıyla, tüm en iyi arkadaşlarımızla rıhtımda küçük bir tören.

Tüm vücudum buz gibi soğudu, sonra kabaracak kadar sıcak. Yüzüm ve ellerim uyuşuyor.

Wyn üzerimdeki tutuşunu bıraktı *Tekrar* ve bakışlarımı onunkine çevirdiğimde, kendi ıstırabımın yüzüne yansıdığını görüyorum.

Burada kapana kısıldık.

Kulaklarım çınlıyor, arkadaşlarımın sesleri boğuk bir uğultuya dönüşüyor. Mavi bir Estelle şampanya flütü, titreyen parmaklarıma kadeh kaldırmaya zorlandı ve işitme duyum, Parth'ın "Sonsuz aşka!"

Ve Sabrina ekliyor, "Ve sonsuza dek en iyi arkadaşlarımız! Geçen haftayı kulübede geçirmek istememizin başka yolu yok."

G.D.'NİN MUTLU YERİNE GİT HARRIET, sanırım ardından,
HAYIR, O DEĞİL.

Çok geç.

MUTLU YER

MAT, VERMONT

ŞEHİR MERKEZİNDE BİR SOKAKESKİ kırmızı tuğlalı binalarda sıralanmıştır. Üçüncü yılımız için en sevdiğimiz kahve dükkanı olan Maple Bar'ın üzerinde bir daire. Cleo ve ben yeni oda arkadaşımız Parth ile yalnızca bir kez tanıştık ama Sabrina geçen baharda onunla uluslararası hukuk dersi verdi ve onun yerine odalarının açılacağını söylediğinde hemen atladık.

Bizden bir yıl önde, son sınıf öğrencisi ve oda arkadaşlarından ikisi çoktan mezun oldu, üçüncüsü, işletme bölümü, güz dönemini yurtdışında, Avustralya'da geçiriyor. Alacağım *onun* oda, çünkü baharda Londra'da bir dönem yapıyorum. Diğer oda arkadaşım ve ben kış tatilinde kolayca yer değiştirebiliriz.

Mattingly küçük bir okul, öyle olmasak da *Bilmek* Parth Nayak, ününü biliyoruz: Paxton Bulvarı'nın Parti Kralı. Kısmen harika temalı partiler verdiği için ama aynı zamanda partilere gelme alışkanlığı olduğu için böyle adlandırıldı. *diğer* birinci sınıf likör, bir düzine güzel arkadaş ve inanılmaz bir çalma listesi ile insanların partileri. O bir Mattingly efsanesidir.

Ve onunla yaşamak harika. Gerçi o ve Sabrina -her ikisi de doğal liderler- ara sıra kafa kafaya gelirler. Gerçek Parth efsaneden daha iyidir. Sadece eğlenceli olması değil. *O seviyor* insanlar. Onlara partiler vermeyi, mükemmel hediyeler seçmeyi, tanışması gerektiğini düşündüğü kişilerle tanıştırmayı, odadaki en sessiz kişiyi bulup onları odaya getirmeyi sever.

kalın şeyler. Dünya hiç bu kadar nazık, bu kadar pozitif hissetmemiştir. Sanki herkes potansiyel bir arkadaşmış gibi, büyüleyici ve harika bir şey sunabilir.

Londra'ya gitmek üzere yola çıktığımda neredeyse keşke burada kalsaydım diyecektim.

Şehir muhteşem, elbette, tüm o eski taş ve sarmaşık, pürüzsüz çelik ve camla kusursuz bir şekilde harmanlanıyor. Ve geçen sömestr sayesinde, yabancılarla sosyalleşmeye her zamankinden daha hazırım. Çoğu gece, yurtdışında eğitim programından en az bir avuç insan, Westminster'ın bitmeyen barlarından birinde bira içmek için dışarı çıkar ya da gazeteye sarılı çıtır çıtır balık ve cipsleri alıp Thames boyunca yürürken yer. Hafta sonları, geniş bahçelerde şampanya piknikleri ve sanat galerilerine gününbirlik geziler, mümkün olduğu kadar çok ikonik Londra kitapçısında saatlerce gezinme var - Foyles ve Daunt Books ve Cecil Court'ta bir sürü başka kitap.

Zaman geçtikçe, insanlar arkadaşlıklar ve ilişkiler içinde çiftleşir. Arkadaşlarımın ve Mattingly'nin kırmızı tuğlalı şehir merkezine bakan köşedeki dairemizin sürekli özleminden bu şekilde kurtuluyorum: Hudson adında başka bir Amerikalıyla ve ders çalıştığımız o saatlerde giderek daha fazla zaman geçirmeye başlıyorum - veya *Olumsuzders* çalışıyorum - Bir süreliğine durup Parth, Cleo, Sabrina ve Mystery Roommate'in cumbalı penceresinin dışından mevsimlerin geçtiğini, eriyen kar yığınlarının yaylı soluk yeşil bir yorganı ve alabalık zambağı, yabancı sardunya, piskopos şapkasını ortaya çıkardığını hayal ederek duruyorum.

Yine de yaz yaklaştıkça, Hudson'ın sunduğu dikkat dağıtıcı şey o kadar az olur. Kısmen ikimiz de saplantılı bir şekilde sınavlara çalıştığımız için ve kısmen de aramızdaki şey - bu zorunluluk romantizmi - son kullanma tarihine yaklaştığı ve ikimiz de bunu bildiğimiz için.

Eve dönüş uçağım yaklaşırken ailem bana normalden yaklaşık beş yüz kat daha fazla mesaj atıyor.

Birkaç hafta içinde Londra programı hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum, diyor babam.

Annem yazıyor, Dr. Sherburg'un ofisindeki bayanlar, buradayken sizi öğle yemeğine çıkarmak istiyor. Cindy'nin oğlu Mattingly'yi düşünüyor.

baba diyor ki Dinozorlarla ilgili on bölümlük bir belgesel kurtardı.

Annem der ki, Bahçeleri temizleme yardımı edecek vaktin olacağını düşünüyor musun?

Bu bir felaket ve ben çok etkilendim.

Vermont'a uçmadan önce onları görmek için hızlı bir yolculuk yapmayı umuyordum ama çok heyecanlılar. Indiana'da iki ayımı saniyeleri sayarak geçirdim ve ardından Lobster Fest için arkadaşlarımla buluşmak üzere doğrudan Maine'e uçtum.

Uçağım geç kalkıyor. Hava çoktan kararmıştı, günün sıcağı çoktan yerini soğuk, nemli bir rüzgara bırakmıştı. Otoparkta farları kapalı bir şekilde rölantide çalışan birkaç araba var ve kiraz kırmızısı spor arabayı bulmam bir saniyemi alıyor. Sabrina, bu yaz onunla dolaşabilmemiz için ehliyetini özellikle aldı.

Ama kaportanın önünde duran, yüzü bir cep telefonunun ışığıyla aydınlanan Sabrina değil. Yukarı bakıyor. Kare bir çene, dar bir bel, alnından yukarı doğru itilmiş dağınık altın rengi saçlar, göz göze geldiğimizde alnına düşen bir bukle dışında.

Harriet mi? Sesi kadifemsi. Sanki çözülmüş bir fermuar gibi omurgamdan aşağı bir şaşkınlık uğultusu gönderiyor.

Onu geçen dönem arkadaşlarımla fotoğraflarında ve ondan önce kampüste gördüm, ama her zaman uzaktan, her zaman hareket halinde. Bu kadar yakından, onunla ilgili bir şeyler farklı görünüyor. Belki daha az yakışıklı ama daha çarpıcı. Cep telefonunun ışığında gözleri daha solgun görünüyor. Köşelerinde erken kaz ayakları oluşuyor. Saf bataklık olan ağzı dışında çoğunlukla granitten yapılmış gibi görünüyor. Yumuşak, dolgun, Aşk Tanrısının yayının bir tarafı belirgin şekilde daha yüksek.

"Koca bir sömestr arayla," dedim, "ve sen tıpatıp aynı görünüyorsun, Sabrina."

Ağzının her iki yanında simetrik gamzeler belirir. "Gerçekten mi? Çünkü saçımı kestim, renkli lensler taktım ve on santim uzadım."

gözlerimi kısıyorum. "Hm. Onu görmüyorum.

"Sabrina ve Cleo'nun bir kutudan fazla şarabı vardı," diyor. "Bir parça."

"Ah." Rüzgar gömleğimin yakasından aşağı süzülürken ürperdim.

"Üzgünüm

teslim alma görevine takıldı. Bir taksi ayarlayabilirdim.

Omuz silkiyor. "Umursamadım. Ünlü Harriet Kilpatrick'in abartıyı karşılayıp karşılamadığını görmek için can atıyorum.

Tüm odak noktasının nesnesi olmak, kendimi farlardaki bir geyik gibi hissettiriyor.

Ya da belki bir çakal tarafından takip edilen bir geyikmişim gibi. Eğer o bir hayvan olsaydı, o garip parlayan gözleri ve o fiziksel rahatlığıyla böyle olurdu. Garip aşamalarını tamamen atlayanlar için ayrılmış türden bir güven.

Oysa herhangi bir güvenBENÇocukluğumun büyük bir bölümünü dış telleri ve talihsiz bir fino köpeğinin saçını kestirerek geçirmekten zor kazanılmış ganimetlerim oldu.

"Sabrina," diyorum, "süsleme eğilimindedir." Garip bir şekilde, onun açıklamalarııadamı yakalamaya yaklaşmadı. Ya da belki de ondan hoşlandığını bildiğim için farklı bir şey beklemiştim. Daha gösterişli, kibar biri. Daha çok en iyi arkadaşı Parth gibi biri.

İleri atılırken ağzının kenarları seğiriyor. Sanki fazla satıldığını kanıtlamak için çenemi yakalamayı ve incelemesi için bir o yana bir bu yana çevirmeyi planlıyormuş gibi elini uzattığında kalbim küt küt atıyordu.

Ama sadece çantamı omzumdan alıyor. "Senin esmer olduğunu söylediler."

Kendi horlama gülüşüm beni şaşırtıyor. "Benden bu kadar övgüyle söz etmelerine sevindim."

"Yaptılar," diyor, "ama şu ana kadar doğrulayabildiğim tek şey senin esmer olup olmadığın. Ki sen değilsin.

"Kesinlikle esmerim."

Çantamı arka koltuğa fırlattı, sonra tekrar bana döndü, kalçasını kapiya dayadı. Başı düşünceli bir şekilde eğilir. "Saçların neredeyse siyah. Ay ışığında mavi görünüyor."

"Mavi?" Diyorum. "Saçlarımı sanıyorsunmavi?"

"Şirin mavisi gibi değil," diyor. "Mavi siyah. Resimlerde anlatamazsın. Farklı görünüyorsun."

"Doğru," diyorum. "Gerçek hayatta ben üç boyutluyum."

"Tablo," dedi düşünceli bir şekilde. "Sana benziyor."

Hangi tablodan bahsettiğini hemen anlıyorum. Ben ve Sabrina, Tanrı ve Adam gibi dağıldık: Cleo'nun eski figür çizimi finali. Haftalarca Mattingly'nin sanat binasında asılı kaldı, her gün düzinelerce yabancı yanından geçti ve o zamanlar kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.

"Göğüslerimi gördüğünü bana bildirmenin çok ihtiyatlı bir yolu," diyorum.

"Bok." Bakışlarını kaçırıyor, ensesini ovuşturuyor. "Çıplak olduğunu unutmuşum."

"Çoğu kadının yalnızca duymayı hayal ettiği sözler," diyorum.

"Resimde çıplak olduğunu hiçbir şekilde unutmadım," diye açıklıyor. "Birine kıyafet giymeden bir tablodakiyle tıpatıp aynı göründüklerini söylemenin garip olabileceğini unutmuşum."

"Bu gerçekten iyi gidiyor," diyorum.

İnliyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Yemin ederim normalde bunda daha iyiyimdir."

Ve normalde, *BEN* insanları rahatlatmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, ama onun dengesini bozmanın ödüllendirici bir tarafı var. Ödüllendirici ve büyüleyici.

"Ne konuda daha iyi?" Gülererek söylüyorum.

Bir elini saçlarından geçiriyor. "İlk izlenimler."

"Yeni biriyle tanışacağın zaman, koca kıçlı bir çıplak resmini göndermeyi denemelisin," diyorum. "Benim için her zaman işe yaradı."

"Bunu dikkate alacağım" diyor.

"Wyndham Connor gibi görünmüyorsun."

Kaşları çatıldı. "Nasıl görünmem gerekiyor?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Altın düğmeli lacivert ceket. Kaptan şapkası. Büyük bir beyaz sakal ve kocaman bir puro?"

"Yani Noel Baba, bir yatta," diyor.

"Bay. Tekel, tatilde," diyorum.

"Değeri ne olursa olsun, Harry Kilpatrick'in basmakalıp görüntüsü de değilsin."

"Biliyorum," diyorum. "Gazeteci şapkalı Dickensçi bir sokak yetimi değilim."

Gülüştü gözlerinin yeniden parlamasına neden oluyor. Artık griden çok soluk yeşil görünüyorlar, sisin kendisinden çok sisin altındaki su gibiler.

Arabanın ön tarafına döndü ve yolcu kapısını çekerek açtı.

"Yani, Harriet." Başını kaldırdı ve tüm dikkatinin bana dönmesinin şaşkınlığıyla kalbim tekledi. "Hazır mısınız?"

Nedense "Evet" dediğimde yalan gibi geliyor.

Wyn, Jaguar'ı o karanlık, kıvrımlı yollarda sürmeyi bir spor ya da sanat gibi gösteriyor. İpli bir kol tekerleğin üzerinde perdelidir ve sağ kolu

eli vites kolunun üzerinde gevşek bir şekilde duruyor, dizi gaz pedalı üzerindeki kontrolünü asla bozmayan huzursuz bir ritimle sallanıyor. Suya yaklaştıkça camı aşağı indirip tanıdık tuzlu suyu içime çekiyorum. Aynı şeyi yapıyor, rüzgar saçlarını kesme cam profiline karşı dalgalandırıyor. O kaotik iplikçik, sanki görünmez bir iple Aşk Tanrısının yayının tepesine bağlıymış gibi, her zaman alnının sağ tarafına geri döner.

Onu incelediğimi fark ettiğinde, kaşları dudaklarıyla aynı hizada havaya kalktı. *Bataklık*, tekrar düşünüyorum. Eski bir avcı-av içgüdüğü aynı fikirde gibi görünüyor, limbik sistemim kaslarıma yürüyen emirler gönderiyor: *İçin hazır ol*

kaçmak; o biraz daha yaklaşırsa, asla kaçamazsın. "Bakıyorsun," diyor. "Şüphyle."

"Sadece, kurbanlarının arabalarını çalan bir katil değil de, arkadaşlarımdan oda arkadaşı olma ihtimalini hesaplıyorum," dedim ona.

"Sonra da arkadaşlarını havaalanından tam zamanında alıyor mu?" O sorar.

"Eminim birçok katil dakiktir."

"Neden bizim neslin herkesin katil olmasını beklediğini düşünüyorsun?" gülererek sorar. "Bildiğim kadarıyla, hiç biriyle tanışmadım."

"Bu daha önce hiç kötü biriyle tanışmadığın anlamına geliyor," dedim.

Üzerinden bir ay ışığı huzmesi geçerken bana baktı. "Yani senin bir çeşit dahi olduğunu duydum, Harriet Kilpatrick."

"Sana Sabrina ve süsleme hakkında ne söyledim?"

"Yani sen *Olumsuz* gelecek vadeden bir beyin cerrahı mı?"

"*hevesli* etkili kelime," dedim. "Senden ne haber? Bölümün nedir?"

Sorumu görmezden geliyor. "Tahmin ederdim *Cerrah* etkili kelimeydi.

Bu, benden bir kahkaha daha koparıyor. Gözlerini tekrar yola çevirerek kendi kendine gülümsedi ve kemiklerim helyumla doluyor gibiydi.

Pencereden dışarı bakıyorum. "Senden ne haber?"

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Peki ya ben?" diyor. Sorudan belli belirsiz hoşnutsuz görünüyor.

"Bana söylenen şey *Senkesin*?" Soruyorum.

Aynayı tekrar kontrol etti, dolgun alt dudağını dişleriyle sıyırdı. "Sana ne söylendiğine bağlı."

"Bana ne söylendiğini sanıyorsun?"

Diyorum. "Tahmin etmemeyi tercih ederim, Harriet."

Adımı çok kullanıyor. Her seferinde, sesi sanki midemin derinliklerinde bir piyanonun çok gergin bir telini çalıyor.

Gerçekte olan şey, sempatik sinir sistemimin kanımın yolunu kaslarıma yönlendirmeye karar vermesi. Midemde uçuşan kelekler yok. Sadece kan damarlarım organlarımın etrafında daralıyor ve daralıyor.

"Neden?" Soruyorum. "Kötü bir şey söylediklerini mi düşünüyorsun?"

Çenesi kare, gözleri karanlığı yarıp geçen farlara geri döndü. "Boş ver. bilmek istemiyorum."

Vücudunda çok fazla enerji varmış ve onu dışarı atıyormuş gibi dizini zıplatmaya geri döndü.

Flört edip etmediğini anlamının imkansız olduğunu söylediler.

Güler. "Şimdi senden *emek* beni utandırmak için."

"Belki." Kesinlikle. Bana ne olduğundan emin değilim. "Ama öyle söylediler." Aslında Sabrina, ondan herhangi bir harekette bulunamayacak kadar çok hoşlandığını inatla ilan etse bile, bunu söyleyememekten yakınıyordu. Yaşam durumlarını çok fazla bozardı.

"Her iki durumda da," diyor Wyn, "ben *fazla* Flört etmede beni sesinden daha iyi gösteriyor.

Kendimi onun bakış açısına dahil etmek için eğilerek, "Sorunun bu olabileceğini hiç düşündün mü?"

O gülüyor. "Flört etmek kimseyi öldürmedi, Harriet."

"Naiplik dönemi düellosu kavramına aşina olmadığın açık," diyorum.

"Ah, biliyorum, ama güçlü düklerin evli olmayan kızlarıyla nadiren flört ettiğim için, iyi olduğumu düşünüyorum."

"Regency geleneklerinde çok bilgili olduğun için senin üzerinden geçeceğimizi mi sanıyorsun?"

"Harriet, üzerinden kaydığın hissine kapılmıyorum.*herhangi bir şey*," diyor.

İstemsiz bir kahkaha daha atıyorum ve gamzeleri derinleşiyor. "Soylu hanımlardan bahsetmişken," diyor, "görgü okulunda sana böyle gülmeyi öğretiyorlar mı?"

"Hayır," diyorum, "bu sana yüzyıllar boyunca aşılınmış olmalı." "Eminim" diyor. "Bu arada ben öyle değilim."

"Burnundan gülmek için nazıkçe yetiştirilmiş mi?"

Çenesinin uçları, bakışları bilgiç. "Benim hakkımda sahip olduğun izlenim. İnsanların duygularıyla oynamam. Benim kurallarım var."

"Tüzük?" Diyorum. "Örneğin?"

"Yeni tanıştığın birine kuralları asla söyleme" gibi.

"Ah, hadi," diyorum. Artık üvey arkadaşız. Bana da söyleyebilirsin."

Öncelikle, Parth ve ben arkadaşlarımızla asla çıkmamak için bir anlaşma yaptık. Ya da birbirlerinin arkadaşları." Bana yan yan bir bakış attı. "Üvey arkadaşlara gelince, politikanın ne olduğundan emin değilim."

"Bekle, bekle, bekle" diyorum. "Seninle çıkmıyorsun*Arkadaşlar?* Kiminle çıkıyorsun, Wyn? Düşmanlar mı? Yabancı insanlar? Apartmanınızda ölen kötü niyetli ruhlar mı?"

"Bu iyi bir politika" diyor. "İşlerin karışmasını engelliyor."

"Bu flört, Wyn, yiyebildiğin kadar barbekü büfesi değil," diyorum. "Yine de, duyduğuma göre, belki senin için ikisi aynı şeydir."

Kirpiklerinin ve tütsünün ardından bana bakıyor. "Beni sürtük gibi mi utandırıyorsun, Harriet?"

"Hiç de değil," diyorum. "Sürtükleri seviyorum! En iyi arkadaşlarımdan bazıları fahişe. Ben de sürtüklükle uğraştım."

Ay ışığının başka bir çizgisi gözlerini kısaca aydınlatarak onları dumanlı gümüş rengine boyadı.

"Sana uymadı mı?" tahmin ediyor.

"Öğrenme şansım hiç olmadı," diyorum.

"Çünkü aşık oldun" diyor.

"Çünkü erkekler beni asla gerçekten tavlamadı." Güler. "Tamam aşkım."

"Kendimi küçümsemiyorum," diyorum. "Erkekler beni tanıdıktan sonra bazen ilgilenirler ama gözlerinin ilk baktığı kişi ben değilim. Onunla barıştım."

Bakışları üzerimde kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Yani yavaş yavaş ateşli olduğunu söylüyorsun."

Başımla onayladım. "Bu doğru. Ben yavaş salınım ateşliyim.

Bir an beni düşünüyor. Beklediğim gibi değilsin. "Üç boyutlu ve mavi saçlı," diyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diyor.

"Senin Parth 2.0 olmanı bekliyordum," diye itiraf ediyorum.

Gözleri kısıldı. "Daha iyi giyineceğimi düşündün."

"Yırtık bir sweatshirt ve kottan daha mı?" Diyorum. "Öyle bir şey yok."

Beni duymuyor, bunun yerine kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Yavaş salınan ateşli değilsin."

Başımı çevirdim, ısı göğsümde parıldarken radyoyu açtım. "Evet, pekala," dedim, "çoğu insan biz konuşmadan önce beni çıplak görerek başlamaz."

"Konu bununla ilgili değil" diyor.

BENhissetmekbakışlarını benden kaldırıp ön cama döndüğü an, ama bir iz bıraktı: bundan böyle, karanlık uçurumlar, saçların arasından geçen rüzgar, karanfil ve çamla eşleştirilmiş tarçın - bunların hepsi yalnızca şu anamlara gelecek:*Beyaz Connor*bana göre. Bir kapı açıldı ve onu bir daha asla kapatamayacağımı biliyorum.

Naiplik dönemi olsun ya da olmasın, birçok yönden beni mahvediyor.

GERÇEK HAYAT

Pazartesi

BİZ-YENİDEN TUTULUYORUM Wyn sonunda arkadaşlarımızdan bize izin vermelerini isteyip "yerleşmem" için beni çekip çekmeden önce, ölümsüz aşka üç kadeh daha uzatmak için mutfakta.

Kimmy gırtlaktan mırlıyor ve Parth bunun için ona beşlik çakıyor, bu da Cleo'yu ürpertiyor çünkü beşlik çakmak onun kara tahtaya kişisel tırnakları.

Wyn ve benim olduğumuz gibikoşmabasamakları çıkarken sessizce valizimi kontrol etmeye çalışıyoruz.

Yani elimden kolayca çekip benim ulaşamayacağım diğer eline geçirene kadar taşıyorum.

"Anladım" diyor.

Çekici olmaya çalışmayı bırak, diye tısladım. "Kimse izlemiyor." "Değilim," diyor.

"Ben de," diyorum.

"HAYIR." Ben ona doğru hamle yaparken çantamı daha da uzağa çekti. "Bunu sırf seni sinirlendirmekten zevk aldığım için yapıyorum."

"Hepsi bu kadarsa," diyorum, "o zaman bu kadar çabalamana gerek yok. Senin sadece varlığın bile işe yarıyor."

"Evet, şey," diyor, "beni hep biraz daha yükseğe nişan alma isteği uyandırdın, Harriet."

Sabrina merdivenlerin başında arkamızda belirdiğinde neredeyse eve dönüyoruz. "Sana söylemeyi unuttum. Bu sefer seni büyük yatak odasına aldık."

Wyn ve ben sadece çizgi film tarzında çılgılık atarak durmakla kalmıyoruz, aynı zamanda elimi kapıyor, sanki yapmazsa Sabrina bizi garip bir suçüstü delicto'da, herkes tamamen giyinik ve kimse dokunmadan görünce şok içinde çılgılık atıp şampanyasını düşürebilir.

En azından doğrudan bir avuç kış için gitmedi.

Büyük yatak odası, diye tekrarladı, elini sırtımın küçük kısmına yerleştirerek. Ona o kadar çok yaslandım ki ikimiz de devrilmeyelim diye omzuyla duvara tutunmak zorunda kaldı.

Merak ediyorum, yüzde bir bile aşık bir çift gibi mi görünüyoruz, yoksa tamamen "bir spagetti western hesaplaşmasında rakipler" mi tasarlıyoruz?

"Biz hep çocukların odasındayız," diyorum.

Sabrina'nın ailesi buraya böyle diyor, çünkü diğer iki yatak odasında olduğu gibi bir kral yerine iki tek kişilik yatak var.

Sabrina, "Cleo ve Kimmy bu kez almayı teklif ettiler," diyor. "Siz ikiniz birbirinizi sadece ayda bir kez görüyorsunuz - ziyaretinizi ayrı yataklarda geçirmenize izin vermeyeceğiz."

Wyn ve ben birlikte olduğumuz sürece ikizleri bir araya getirdik.

"Umursamayız," diyorum.

Sabrina gözlerini devirir. "Takma, boşver. sen kraliçesin *umursamamak*. Ama bu durumda, yaparız. Bu bitmiş bir anlaşma. Clee ve Kim bavullarını çoktan açtılar."

"Ancak-"

Wyn sözümü kesiyor: "Teşekkürler Sabrina. Hepiniz için çok düşünceliydi.

Zayıf bir şekilde itiraz edemedim, sanki o bir sığır köpeği ve ben özellikle zor bir koyunmuşum gibi beni en büyük yatak odasına sürüklüyor.

Kapı gıcırdayarak kapanır kapanmaz, ona doğru döndüm, saldırmaya hazırlandım, ancak yakınlığının tüm gücüyle, kapalı bir kapının arkasında birlikte olmanın garip yoğunluğuyla vurulmak üzere.

Kalbimin boğazımın arkasında attığını hissedebiliyorum. Gözbebeklerinin büyüdüğünü görebileceğim kadar yakındık. Vücudu benim ihtiyacı olan bir tehdit olduğuma karar verdi.

mümkün olan en kısa sürede analiz etmek için. Duygu karşılıklı.

Alt katta, arkadaşlarımızla çevriliyken sinirlenmek kolaydı. Şimdi onun teftişi için spot ışıklı bir platformda çıplak duruyormuşum gibi hissediyorum.

Önce sesini buldu, alçak bir törpü. "Bunun ideal olmadığını biliyorum."

İfadenin gülünçlüğü beynimi zıplattı. "Evet, Wyn.

Eski erkek arkadaşımın bir yatak odasında kilitli bir hafta geçirmek*Uygun değil*" "Eski nişanlım" diyor.

ona bakıyorum.

Alnını kaşıyarak uzağa bakıyor. "Üzgünüm," diyor. "Ne yapacağımı bilemedim." Gözleri benimkilere döndü, şimdi fazla yumuşak, fazla tanıdık. "Beni bir konuşmayla aradı. Bunun nasıl bir devrin sonu olduğu hakkında. Benden nasıl hiçbir şey istemediğini ve bir daha asla istemeyeceğini. Seni aramayı denedim. Sadece bir kez çaldı ama sesli mesaj bıraktım."

Mesajı almamamın çok iyi bir nedeni vardı.

"Numaranı engelledim" diyorum. Başparmağımı irtibat numarasının üzerinde gezdirip gecenin geç saatlerine kadar uyanık yatmaktan bıktım, neredeyse aramasını, bana her şeyin bir hata olduğunu söylemesini dilemek için can atıyordum. Kendimi onu beklemekten kurtarmak için olasılığı elimden almam gerekiyordu.

Gözleri fırtınalı. Dudakları ayrılıyor. Kaşlarının arasından yükselen oluklarla balkona doğru bakıyor. Sadece belli belirsiz işkence görmüş suratlarından birine sahip, diye kendime hatırlattım.

Elinde değil ve kesinlikle benim tesellime ihtiyacı da yok.

Dört dakikalık bir telefon görüşmesinde hayatımızı raydan çıkaran oydu.

Soluk buğulu gözleri yeniden üzerimdeyken çene kasları sıçradı. "Ne yapmalıydım, Harriet?"

Bir bahane

buldum. Basitçe

ona hayır dedim.

Son dakika yemek planıymış gibi kalbimi kırmadım. İlk etapta seni sevmeme neden olmadı.

Başımı sallıyorum.

Üzerimde asılı bir soru işareti olana kadar yaklaştı. "Gerçekten soruyorum."

İç çekerek gözlerimi yere indirdim ve şakaklarıma masaj yaptım. "Bilmiyorum. Ama şimdi hiçbir şeyimiz yokolabilmekYapmak. ayrılamazsındaBir düğün. Özellikle davetli listesi dört kişi olduğunda."

"Belki bu gece veririz," diyor. "Her şeyi kutla, onlara yarın anlat."

Biraz zaman kazanmak için tavana bakıyorum. Belki önümüzdeki dört saniye içinde dünyanın sonu gelecek ve ben bu kararı vermekten kurtulacağım.

"Harriet," diye bastırdı.

"Güzel," diye ısırdım. "Eminim bir gece daha birbirimizi sindirebiliriz."

Bakışları kısıldı, gözlerine gelen ışığı sınırladı ve ifademi daha iyi anlamak için odaklarını keskinleştirdi. "Emin misin?"

HAYIR.

"Ben iyiyim," diyorum. "Bu iyi." Yatağın kenarına çöktüm.

Bir vuruştan sonra kendini sallıyor. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim." "Elbette."

Başını sallıyor. "İyi."

"İyi." Yataktan itiyorum.

Aramızdaki mesafeyi koruyarak bir adım geri çekildi. "Onlara bir süredir işlerin zor olduğunu söyleyebiliriz ve ne kadar mutlu olduklarını görmek, birbirimizden uzaklaştığımızı fark etmemizi sağladı."

Göğsüm sızlıyor. Tam olarak böyle bir ifade değil, ama aylar önce bana söylediği şeye yeterince yakın:*Bir araya geldiğimizde çocuktuk ve şimdi her şey farklı ve bunu kabul etmenin zamanı geldi..*

"Cidden hiçbir şeyden şüphelenmeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Harriet. Gözleri parlıyor. "Olduğumuzu bile bilmiyorlardıbağlamak tam bir yıl boyunca."

Geriye doğru bir adım attım ama yatağa o kadar sert çarptım ki ona doğru sıçradım.

Birbirimizin eşek arılarından oluştuğuna inanmış gibi birbirimizden koptuk ama onun hafif baharatlı kokusu şimdiden kan dolaşıma ulaştı.

"Bu, bundan daha zor olabilir," dedim sertçe.

Wyn'in eli saçlarını geriye doğru taradı, tişörtü yukarı çıkıp belinin bir şeridini ortaya çıkardı, öyle şehvetli bir şekilde köşede emirler yağdıran bir sanat yönetmeni olduğunu düşünürsünüz.

Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. "Bir geceyi idare edebiliriz."

yapmaya çalışıyor*bir gecesadece* dakikaların birikimi gibi geliyor. ben daha iyi biliyorum Birlikte olduğumuzda, zaman asla normal bir hızda ilerlemez.

Avuç içleriimle gözlerimi ovuşturuyorum. "Aylar önce herkese söylemeliydik."

"Ama yapmadık" diyor.

İlk başta kasıtlı değildi. Çok şaşırdım, incindim ve - evet - inkar ettim. Sonra, ayrılıktan birkaç gün sonra, eşyalarımın bir kutusu kapımın önüne geldi. Not yok, o kadar ani oldu ki en yakın UPS'e giderken beni terk edip etmediğini merak ettim.

Sonra kızdım. ben de mail attım*monungeri* şeyleroaynı günde. Hatta geldiği mavi kadife kutuyu bulamadığımı fark ettiğimde nişan yüzüğümü bile fırlatıp attım.

Bundan üç gün sonra ikinci bir paket, küçük bir parça kahverengi kağıt geldi. Yüzüğü geri göndermişti. olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.*denemek*doğru olanı yapmak beni daha da kızdırıyordu, bu yüzden hemen postayla ona geri gönderdim. Aldığında, iki hafta sonra ilk kez bana mesaj attı:Yüzüğü sende tutmalısın. Bu sana ait.

istemiyorum, Yanıtladım. Daha çok dayanamadım.

onu satabilirsindedi.

sen de yapabilir misin, Söyledim.

Tekrar mesaj atana kadar beş dakika geçti. Cleo ve Sabrina'ya söyleyip söylemediğimi sordu. Bu düşünce midemi bulandırdı. Onlara söylemek, arkadaş grubumuzu, on yıllık tarihimizi mahvedecekti.

İkisini aynı anda yakalayana kadar bekliyorum, Söyledim. Bu sadece yarı yarıya bir yalandı.

Hastanedeki birkaç iş arkadaşşıma söyledim ama Cleo ve Sabrina'ya zar zor mesaj attım. Hepimiz çok meşguldük.

Sabrina ve Parth çoğu gece kendi hukuk firmalarında geç saatlere kadar çalıştılar ve bir çiftliği yönetmek sabahın dördünde çok sayıda uyandırma çağrısı anlamına geldiğinden, Cleo ve Kimmy erkenden yattı.

Montana'da, Wyn'in yürütmesi gereken Connor ailesinin mobilya tamir işi ve annesinin yardım etmesi gerekiyor.

Ve sonra, San Francisco'daki kendi zaman dilimimde, UCSF'deki eğitimimin iki yıl sonrasında ben varım. Çoğu gün, esnemelerin ve göz kapağı seğirmelerinin ötesine geçerek doğrudan merkezime ulaşan bir yorgunluk seviyesinde çalışıyorum. Benimorganlaryorgun. Benimkemiklerbitkin

Boş zamanım genellikle bloğun aşağısındaki çömlekçilik stüdyosunda ya da eski bölümleri izleyerek geçiyor.*Cinayet*, *Yazdı* Wyn'le iki yıl önce birlikte seçtiğimiz daireyi temizlerken, annesinin Parkinson'uyla işler ters gitmeden ve o Montana'ya geri dönmeden önce.

Uzun mesafe anlaşmasının geçici olması gerekiyordu, sadece Wyn'in küçük kız kardeşinin lisansüstü okulu bitirip geri dönüp Gloria'nın bakımını devralması gerektiği sürece. Böylece Wyn gitti ve biz de işe yaramayana kadar çalışmasını sağladık.

Wyn'in Parth'a ayrılıktan söz edip etmediğini sormama gerek yoktu. Olsaydı herkesten haber alırdım. Bunun yerine Wyn'in annesini sormuştum. Gloria biliyor mu?

doğru zaman değildi. Bir dakika sonra ekledi: Beni SF'ye geri döndürmeye çalışıyor. Şimdiden burada olduğum için kendini çok suçlu hissediyor. Bana söylemeden bir bakım evine girmeye çalıştı. Şimdi ona ayrıldığımızı söylersem, suçlayacak kendini.

Gloria'yı sevdim ve bennefretonu üzme fikri. Yine de Wyn'e gerçeği söylemesini önermeyi düşündüm. Ona göre, hepsi bu kadardı. *Benimarıza*.

Bana bir kez daha mesaj attı: Herkese söylemek için bekleyebilir miyiz? Kısa bir süre için mi?

Ve bu konuşmaları ertelemek, onları Geleceğin Sorunları Harriet diyarına havale etmek sadece kabul etmemiş, aynı zamanda son derece rahatlamıştım. İki ay sonra, kendimi tehlikeli bir şekilde onu aramaya yaklaştığım bir gecede, nihayet numarasını engelledim. Arada bir grup sohbetinde onunla etkileşime girecek kadar uzun süre engellemeyi kaldırırsam da; Ben her zaman sporadik oldum

mesaj attı, bu yüzden diğerlerinin farketmeyeceğini düşündüm. Bundan bir ay sonra, yıllık seyahatin nasıl ele alınacağına dair e-posta görüşmesini başlatmıştım ve plan üzerinde anlaşmıştık. Şu anda mutfakta bir yerlerde darmadağın olan plan.

Bu iki ay önceydi ve şimdi Müstakbel Harriet'in, Geçmiş Harriet'e onun boktan karar verme yetenekleri hakkında bazı seçme sözleri var.

obu durumda olmamızın nedeni.

Wyn'in fazlasıyla ezici bütünlüğünden çok, irislerinin etrafındaki ince yeşil halkaya odaklanıyorum. "Nasıl çalışacak?"

Omuz silkiyor. "Biraz daha birlikteymişiz gibi davranacağız, sonra itiraf edeceğiz."

Kollarımı kavuşturmaya başladım ama Wyn çok yakın duruyordu, bu yüzden kollarımı midelerimizin arasına sıkıştırmak yerine beceriksizce yanlarıma döndürdüm. "Evet, anladım. Kurallardan bahsediyorum." Neredeyse eşit bir şekilde, "Dokunuyor muyuz? öpüşüyor muyuz?"

Yan yan bakıyor, biraz utanmış, suçlu. Seninle nasıl biri olduğumu biliyorlar.

Sürekli olarak bana dokunmasını bekleyeceklerini söylemenin çok diplomatik bir yolu. Beni kucağına çekmesi ya da koltuğunun altına asması ya da saçımı eline dolaması ve yemek masasında sanki tamamen yalnızmışız gibi beni öpmesi, ben konuşurken yüzünü boynuma gömmesi ya da ben yokken alt dudağımı izlemesi ve...

Mesele şu ki, bazı insanlar hayatlarının büyük bölümünü zihinlerinde yaşarlar (ben), bazıları ise son derece fiziksel varlıklardır (Wyn).

Kısaca, kendimi pencereden dışarı, uçurumların üzerinden atıp okyanusa atmayı ve Avrupa'ya ulaşana kadar yüzmeyi hayal ediyorum. Nova Scotia'yı seve seve alırdım.

Ama olan biri olarak *Olumsuz* son derece fiziksel bir varlık, muhtemelen yolda bilinçsizce yere düşer ve ağızdan ağza performans gösteren üstsüz bir Wyn'e uyanırdım.

Etrafta onu görececek kimse yokken dokunmak yok, dedim çabucak. "Diğerleriyle birlikteyken, biz... . ne yapmamız gerekiyorsa yapalım."

Başı dönüyor. "Bundan daha spesifik yönergelere ihtiyacım olacak."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum. Bakıyor, bekliyor. dönüp bakıyorum "El ele tutuşmak mı?" O sorar. neden olduğundan emin değilim Oher şeyden önce kalbimin yemek boruma fırlamasına neden oluyor. "Kabul edilebilir."

Onaylamak için çenesi eğildi. "Neye dokunabilirim? Sırtın alt kısmı, kalçalar, kollar?"

"Sana bir diyagram çizmemi ister misin?" diyorum. "Çaresizce."

"Şakaydı," diyorum.

"Biliyorum," diyor. "Yine de bu beni daha az meraklandırmıyor."

"Sırt, kalçalar, kollar, mide iyi," diyorum, her kelime için midem on derece ısınıyor.

"Ağız?" diyor.

Yan masaya bakıyorum. Siyah deri bir dosya, tahsil edilmeyi bekleyen bir yemek çeki gibi orada duruyor. "Hakkında mı konuşuyorsundokunmakağzımı mı öpmek mi?"

"Ya" diyor. "İkisi birden."

Klasörü alıp göz gezdirdim, sinapslarımın çığlık atmasının durmasını beklerken okuyormuş gibi yaptım.

"Seyahat programı."

Benim bariz kafa karışıklığım karşısında, Wyn çenesini "okumakta olduğum" belgeye doğru uzattı. "Kişiselleştirilmiş seyahat programlarımız var."

"Ancak . . . her yıl aynı şeyi yapıyoruz" diyorum.

"Bence mesele bu" diyor. "Bu bir hatıra. Ayrıca Sabrina, Cumartesi günü bizim için bazı özel sürprizler planladı, böylece o ve Parth düğünden önce biraz baş başa kalabilirler."

"Aman Tanrım." Sayfayı ciddi bir şekilde inceliyorum. "O varbanyoburada kırılıyor, Wyn."

Yukarı baktığımda, hazırlıksız yakalandı.

Bir anı parlak bir şekilde parlıyor, zihnimin gerilerinden şimdiki zamanı yakalayana kadar şişiyor: Wyn ve ben evin arkasındaki kayalıkların dibindeki ıslak kayaların üzerinden seksek yapıyoruz. Gelgit gibi havlıyor ve kenara atlıyor

buz gibi parmaklar hızla bize doğru koştı. Sahilin aşağısından, şenlik ateşimizin dumanıyla taşınan arkadaşlarımızın kahkahaları gece gökyüzüne yükseldi.

Bir altılı paket daha almak için eve koşmak için gönüllü olmuştum ve elinden geldiğince yerinde asla oturmayan Wyn yanıma geldi. Kulübenin arka verandasına çıkan köhne merdivenlerden yukarı, kahkahalardan boğularak birbirimize koştuk.

Sen 1.80 boyunda bir kas bloğusun, Wyn. Seni nasıl dövüyorum?

Kaldırım taşı ısıtılmış tuzlu su havuzunun tuhaf yeşil ışığıyla parıldayan verandaya vardığımızda eli benimkini yakaladı. Parmaklarıma ilk kez dokunmuştu. O zamanlar, buradaki ilk grup gezimizde birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyorduk ve tüm vücudum basit bir temastan uğulduyordu. diye mırıldandı.*Adımı neredeyse hiç söylemiyorsun.*

Titremiş olmalıyım çünkü kaşı çatılmıştı ve Mattingly'nin ensesinde yırtık olan sweatshirt'ünü omuzlarının üzerinden çıkardı.

Dişlerimin arasından ona iyi olduğumu söyledim. Yavaşça yaklaştı ve eşofman üstünü başıma çekti, kollarımı yanlarımda sabitledi ve saçlarımı elektrik akımından dalgalandırdı.

*Daha iyi?*O sordu. O tek kelimeyle içimi nasıl parıldatabileceği, beni bir kar küresi gibi sallayabilmesi beni korkuttu ve heyecanlandırdı.

Diğerleriyle birlikteyken ona hala zar zor bakabiliyordum.

Ama en son Wyn ve ben geldiğimiz için ya da belki diğerleri arkadaşlığımızın ateşle bir sınavla başlaması gerektiğine karar verdiği için, bütün hafta boyunca çocukların odasını paylaşıyorduk ve her gece ışıkları kapattığımızda, odanın karşıt taraflarındaki yataklarımızdan karşılıklı fısıltılar alıyorduk. Saatlerce konuş.

Adını nadiren söylerdim. Çok fazla bir büyü gibi hissettirdi. Sanki içimi aydınlatacak ve onu ne kadar istediğimi, bütün gün zihnimin onu plaktaki bir yara gibi yakaladığını görecekti. Nasıl, denemeden bile, her zaman tam olarak nerede olduğunu biliyordum, muhtemelen gözlerimi kapatabiliyor, etrafımda dönüyor ve yine de ilk denememde onu işaret edebiliyordum.

Ve onu isteyemezdim. Çünkü en iyi arkadaşım yaptı. Çünkü o, Sabrina ve Cleo'nun hayatlarının önemli bir parçası haline gelmişti ve ben bunu mahvetmezdim.

Ayrıca, dedim kendi kendime, ona verdiğim tepkinin bir anlamı yoktu. Üreme için sadece biyolojik bir zorunluluk, sinir sistemimde küçük havai fişekler patlatıyor. Kalıcı bir ilişki kurabileceğin türden bir şey değil. Kendi kendime ona aşık olduğumu düşünemeyecek kadar zeki olduğumu söyledim. Çünkü yapamadım. yapmazdım

Keşke haklı olsaydım.

Şimdi Wyn seyahat planını elimden alıyor, bakışları açık sayfada geziniyor.

"Sabrina'nın ne kadar düzenli olduğunu gerçekten seviyorum," diyorum. "Ama oradadır-dirçok fazla iyi bir şey gibi bir şey. Ve grup tatil programınızda bağırsak hareketlerinden bahsettiğinizde, sanırım onu yakaladınız.

Wyn, klasörü bitiş tablosuna döndürür. "Bunun kötü olduğunu düşünüyorsun ama Parth'ın bana gönderdiği çeki listesiyle kıyaslandığında hiçbir şey. Bana kaç çift iç çamaşırı getirmem gerektiğini söyledi. Yani ya cumartesi günkü 'kişisel sürprizim' kötü bitecek ya da kendi iç çamaşırımı sayamayacağımı düşünüyor.

"Kendini küçümseme," diyorum. "İkisinden de biraz olduğuna eminim."

Gülerken gamzeleri parlıyor, pasaklı çenesinde küçük koyu renkli dikenler. Bir an için zaman çizgisinden kopmuş, bir yıl geriye gitmiş gibi olduk.

Sonra benden geri adım atıyor. "Önümüzdeki on beş dakika, rahatlatıcıöğle yemeğinden önce," diyor, "o yüzden seni bu işe bırakacağım." Başımınla onayladım.

Başını sallıyor.

Kapıya doğru ilerliyor, orada bir an duraksıyor.

Sonra o gitti ve ben hâlâ onun beni bıraktığı yerde donup kaldım. evetOlumsuzrahatlamak.

GERÇEK HAYAT

Pazartesi

ONLAR“BÜYÜK YATAKODASI”bir felakettir. Güzel, şaşırtıcı, kabus gibi bir felaket. Çocuk odası koridorun ön tarafındadır ve dolayısıyla orijinal evin bir parçasıdır. Bu arkada, behemoth uzantısında. Sıkışıp duran çürük kapılar, kitaplarla açmanız gereken pencereler veya kimse onlara dokunmadığında bile kırılıp gıcırdayan döşeme tahtaları yok.

Bu oda tamamen lüks. Kral boy yatağın dört zilyon ilmekli çarşafı vardır. Hem tuzlu su havuzuna hem de arkasındaki kayalıklara bakan bir balkona bir dizi çift kapı açılıyor ve hem büyük bir taş küvet hem de koyu arduvaz ve camdan yapılmış iki kişilik bir duş var.

Bununla birlikte, küçük bir iç tasarım önerisi yapabileceksem, bu, yukarıda belirtilen olanaklardan birini veya her ikisini bir kapının arkasına koymak olacaktır. Haliyle, açıktalar.

Elbette,*tuvalet* Utanç verici küçük bir dolapta saklanmak zorundayım, ancak bu hafta içinde herhangi bir noktada kıyafetlerimi değiştirmeyi planlıyorsam, seçeneklerim (1) bunu bir seyirci, yani eski nişanım ile yapacağımı kabul etmek; (2) kendimi bok dolabına tıktırın ve iyi bir denge için dua edin; veya (3) misafirhanenin yanındaki rezil açık hava duş kabinine gizlice inmenin gizli bir yolunu bulun.

Bütün bunları söylemek için, on beş dakikalık "rahatlama" mı özel/Yapabiliyorken duş al. Sonra bir kot pantolon ve temiz bir beyaz giyiyorum.

tişört. Wyn'in ve benim birkaç örtüşme alanımızdan biri, kişisel tarzımızın tamamen yokluğudur.

İşi her zaman pratik giyinmesini gerektirdi ve kıyafetlerinin çoğu çabucak eskidi, bu yüzden başlangıçta çok güzel bir şeye sahip olmanın bir anlamı yok.

Yine de benim için dar Levi's ve tişörtlere aşırı güvenmenin, karar vermekten nefret etmem gerçeğiyle daha çok ilgisi var. Vücudumda ne tür kıyafetlerden hoşlandığımı anlamam yıllarımı aldı ve şimdi buna bağlı kalıyorum.

Başka bir güneş patlaması - parlak bir anı: Wyn ve ben yatakta uzanıyoruz, üzerimize lamba ışığı vuruyor, saçları dağılmış, alnındaki o inatçı bukle. Ağzı göbeğimin kıvrımına, ardından kalçamın kıvrımına bastırıyor. En yumuşak yerlerime karşı fısıldıyor, *Mükemmel*.

Omurgamdan aşağı bir ürperti

iniyor. oldukça yeterli *O*.

Saçlarımı tepemde düğümleyip aşağı indim.

Herkes arka verandadaki ahşap masaya taşındı. Merkezinden bir metrelik şarküteri ürünleri akıyor ve Sabrina, Sabrina olduğu için, Cleo ve Kimmy'nin vegan ikramlarının önünde oturmasını sağlayan yer kartları var, ben ise bir çimdik anında el arabasına sabitlenebilecek kadar büyük bir Brie tekerleği ile yüz yüze olacağım.

Verandaya adımımı attığımda Wyn telefonundan başını kaldırdı. Yüzündeki bir anlık endişenin benim açımdan hüsniyet olup olmadığını anlayamıyorum, çünkü ben ona bakar bakmaz telefonunu yerine koydu, aniden gülümsedi ve beni belimden tutmak için uzanıp yanına çekti.

Sert bir şekilde onun yanındaki ferforje sandalyeye çöktüm ve kolu yeniden düzenlenerek omuzlarıma gevşek bir şekilde kıvrıldı.

Sabrina masanın başındaki koltuğundan kalkar. "Seyahat programlarına henüz bakma fırsatın oldu mu emin değilim. . "

"Öyle miydi?" Cleo diyor. "Kapı durdurucu olarak kullanıyorum."

Ağzından deniz aygırı dişleri gibi çıkan iki turşusu olan Kimmy, "O kadar çok şey düzeltildi ki, bunun bir ifade olduğunu varsaydım."

Sabrina, "Bunlar sadece birkaç sürpriz," diyor. "Haftanın geri kalanı her zamanki ücretimiz olacak."

Wyn havuçtan sert bir lokma alıyor, gücü vücudumu sarsıyor. Göğüs kafesimdeki ve göğsümdeki yüzlerce sinir ucu ona baskı yapmadan güzel bir nefes alamıyorum, bu da zar zor oksijen aldığım anlamına geliyor.

"Bakkal Gladyatörleri mi?" Cleo umutla, "Cinayet mi, O Okudu mu?" derken Kimmy ciyaklıyor.

"Evet ve evet," diyor Sabrina, her zamanki -ve taban tabana zıt- Maine aktivitelerimizden ikisini yapacağımızı onaylayarak: yerel kitapçıya bir gezi (Cleo'nunki ve benim favorim) ve çok saçma bir market alışverişi yolu;

Wyn'le ben, Sabrina'nın Markete yaptığımız yolculukların bu kadar uzun olmasından bıktığı için Bakkal Gladyatörleri oyununu uydurup uydurmadığını tartışırdık. Bir köşede cennet gibi bir fırın ve yerel bir atıştırmalık bölümü var ve altımız arasında, çok bujili, biraz sarhoş küçük çocuklarla alışveriş yapmak gibi, geri kalanımız her gitmeye hazır olduğumuzda bir kişi ortalıkta dolaşıyor.

Sabrina, "Ama bu gece yüzeceğimizi, her zamanki yemeklerimizi yapacağımızı falan düşündüm," diyor. "Sadece birlikteliğin tadını çıkarmak istiyorum."

"Birlikteliğe," diye haykırıyor Parth, günün beşinci kadehini kaldırırken. Wyn kolunu omuzlarımdan çeker çekmez, bardağımı yeniden doldurmak için açık prosecco'yu kapma bahanesiyle sandalyemi yana doğru itiyorum.

Bakkal Gladyatörlerine, diye katılıyor Kimmy.

Vücut ağırlığını şarapta içmek ve uyanıp bunun bir rüya olduğunu fark etmeni ummak, Bence.

Masanın karşısında, Cleo narin kaşlarının arasında küçük bir çukurla düşünceli düşünceli bana bakıyor. Zorla gülümseyip flütümü ona doğru kaldırdım. "Cinayet, She Read'de bize hâlâ öğrenci indirimi sağlayan o adama."

Gösterime tam olarak ikna olmamış gibi Cleo'nun ağzı hafifçe kıvrıldı, ama bardağını şakırdattı - su; Cleo, onun midesini rahatsız ettiği için alkolü yıllar önce bırakmıştı - en azından benimkini. "Her zaman çok şanslı ve çok genç olalım."

"Vur, şişe boş," diyor Sabrina masanın ucundan.

Wyn gönüllü olmadan önce yalpalayarak ayağa kalktım. Yine de ayağa kalkmaya başladı ve onu sandalyesine geri ittim. "Sen burada kal ve rahatla.*Bal*dedim, asitli bir tatlılıkla. "Ben şarabı alacağım."

Ben arka kapılara doğru koşarken Sab, "Teşekkürler, Har," diye seslendi. "Kapı açık olmalı!"

Bay Armas'ın kır evine yükseltmesinin bir başka yönü: eski taş mahzeni, muazzam ve son derece pahalı şarap koleksiyonu için birinci sınıf bir mahzene dönüştürdü. Parola korumalı ve her şey, ancak Sabrina her zaman açık bırakıyor, böylece herhangi birimiz koşup bir şeyler kapabiliriz.

Çok çabuk etiketi masadakiyle eşleşen bir şişe buldum. Bunun şu anlama geldiğini tahmin ediyorum*Olumsuz*bin dolarlık prosecco, ama Sabrina ile asla bilemezsin. Rafine olmayan damaklarımızın söz konusu çekilen durakları takdir edip edememesine bakılmaksızın, bizim için tüm durakları çıkarmış olabilir.

Bizim için planladığı bu mükemmel son haftayı ve bundan zevk alamamamı düşünmek kalbimi sızlatıyor.

Bir gün. Mükemmel bir gün geçirmelerine izin verin ve yarın temize çıkacağız.

Yukarı çıktığımda, herkes gülüyor, en iyi arkadaşların rahat bir gezisinin resmi. Wyn'in bakışları benimkilere takıldı ve gamzeli gülümsemesi düşmedi, hatta sendelemedi.

O iyi! Eski nişanlısının burada olması ya da esasen buradaki her yüzeyin özellikle akılda tutularak tasarlanmış aşırı bir havası olan bir balayı süitinde kalmamız önemli değil!

Varlığıma karşı belirgin bir tepki yok.

Bu kez, omurgamdan aşağı inen uğultu, çözülmüş bir fermuardan çok, bir benzin damlasının üzerindeki kızgın alev gibi.

İyi olması adil değil. Burada benimle olmanın benim için olduğu gibi onun kalbini bir şişte kızartmak gibi hissetmemesi adil değil.

Bunu yapabilirsin Harriet..O iyiye sen de iyi olabilirsin.arkadaşların için

Etrafını çevirirken şarap şişesini masaya koydum ve Wyn'in arkasında durdum, ellerimi omuzlarından göğsüne doğru kaydurdum, ta ki yüzüm onun yanına gelinceye ve kalp atışlarını ellerimde eşit ve rahatsız olmadan hissedene kadar.

Yeterince iyi değil. Eğer ben işkence göreceksen, o da öyle.

Yüzümü boynunun yan tarafına gömdüm, tamamen sıcak çam ve karanfil. "Ee," diyorum, "kim yüzmeye hazır?"

Derisinden tüyleri diken diken oluyor. Bu sefer, zing zafer gibi hissettiriyor.

• • •

"BENİM BAŞLANGIÇŞüpheleniyorum," diyor Kimmy, "biraz bree-yanlı. İçinde-arı önyargılı"

"DSÖ? Biz?" diyorum, Kimmy uzak uçta çömelirken, kaygan ayaklı kürek matının üzerinde yavaşça ayağa kalkmaya çalışıyorum. Beş Numaralı Karım birkaç yıl önce "su yogası" için matları satın almıştı ve ben bu matları bu geceye kadar unutmuştum.

Kimmy çığlık atıyor ve paspas ters dönerek bizi altıncı kez kolayca havuza atarken Parth yoldan çekiliyor.

Üçümüz sudan çıkıyoruz. Kimmy mat kırmızı-altın saçlarını yüzünden çekmek için başını geriye doğru salladı. "Biz," diye onayladı. "Hepimiz."

"Pekala," diyorum başımı Cleo, Sabrina ve Wyn'in derin bir poker oyununun içinde oldukları veranda masasına doğru çevirerek, "belki onlar değil."

Ah, hayır, diyor Parth. "Sabrina kesinlikle öyle. Ancak rekabet onu ayıltıyor ve haftanın en büyük hedefi sonunda Cleo'yu yenmek."

"Ve evlenmek için," diye işaret ediyorum.

"Ve bu," diye onayladı Parth, parlayan havuzun kenarına doğru yüzerek. Kimmy şimdiden kürek minderinin üzerinde dik durmaya çalışıyor ama ben Parth'ı takip etmek için tekme atıyorum.

"Nasıl oldu?" Soruyorum.

"Bunu ondan duymak istemiyor musun?" O sorar.

"Hayır, ayrıntılı versiyonu duymak istiyorum," diyorum. "Sabrina hikaye

anlatmakta berbat."

"Ben duydum!" masanın üzerinden ağlıyor, sonra elini indiriyor. "Ve ben korkunç değilim. Ben özlüyüm. Düz floş.

Yanındaki Cleo yüzünü biraz buruşturuyor ve neredeyse suçlu bir şekilde, "Royal floş," diyor.

Sabrina inler ve alnını masaya düşürür. Arkamızdan başka bir Kimmy'nin karın üstü düşmesinin bariz sesi geliyor.

Parth komplocu bir şekilde, "Ona bir yıl önce sordum" diyor ve o kadar şaşırdım ki, yanlışlıkla ona tokat attım.

"Bir yıl?" Ağlarım. "Bir yıldır nişanlı mısın?"

Başını sallıyor. "O zamanlar hala asla evlenmek istemediğini söylüyordu! yüzüğü bile almazdı. Sonra, birkaç hafta önce evi öğrendi ve... . " Poker maçına doğru bakıyor. Sabrina karıştırmaya kendini kaptırmış durumda. "Bana sordu."

"Ne?"

Yüzünü buruşturuyor ve ensesini ovuşturuyor. Ben de hayır dedim. Çünkü bunun ani bir tepki olduğunu düşünmüştüm. Onun için nasıl olduğunu biliyorsun. Bu ev, ailesi ayrılmadan önce bir ailesi varmış gibi hissettiği son yerdi. Ve sonra seni ve Cleo'yu buraya getirdiğinde - ve sonra hepimiz - bu kulübe evi olarak gördüğü yer. Bu yüzden babası ona onu satacağını söylediğinde, bir çeşit demir atmak için çabaladığını düşündüm. Bu, evet demem için yeterli bir sebep değildi."

"Demek evlenme teklif ettin ve o hayır dedi," diye yanıtladım, "ve sonraönerilen ve Senhayır dedi?"

Başını sallıyor. Ama bu bir buçuk ay önceydi ve bunun için bana kızdığını düşündüm. Birkaç hafta öncesine kadar. Bu gerçek teklifle bana tekrar sordu. Ayrıntılı bir çöpçü avı falan planlamış gibi.

"Vay canına," diyorum. "Parth titreşimleri."

"Biliyorum," diye kabul ediyor. Her neyse, sonunda, gerçek bir romantik gibi Central Park'ta tek dizinin üstüne çöktü ve bana her zaman benimle sonsuza kadar birlikte olmak istediğini bildiğini ama o kadar korktuğunu söyledi ki bu imkansızdı, bunu asla yüksek sesle söylemesine izin vermedi. Ailesi yüzünden, sen

Bilmek. Ve Cleo'nunki." Bana özür dileyen bir bakış atıp, "Ve seninki," diye ekliyor.

Bu, onunla erkenden bağ kurduğumuz bir şeydi: Sınırlı dizi gerilim filmleri gibi evlilikleri yakıp kavuran babası ve birlikte kalan ama bundan nadiren mutlu görünen ailem.

Sabrina, acımasız bir boşanma yaşamak zorunda kalmamak için asla evlenmek istememişti. Beni terk etmeye ya da beni sevmeye devam edemeyen biriyle evlenmekten daha çok korkuyordum.

Wyn beni terk ettiğinde ağlamama, cevaplar ya da ikinci bir şans istemememin nedeni buydu. Onsuz olmaktan daha acı veren tek şeyin, artık ona gerçekten sahip olmadığımı bilerek birlikte olmak olacağını biliyordum.

Parth, Wyn ve Kimmy, sevgi dolu, uzun süreli evliliklerin ürünüydü ve Cleo'nun annesiyle babası, o küçükken ayrılmıştı ama araları mükemmeldi. Hâlâ New Orleans'ta bir blok ötede yaşıyorlardı ve birbirleriyle ve eşleriyle düzenli aile yemekleri yiyorlardı.

"Her neyse," diyor Parth. Sabrina, babasının hayatı üzerinde çok fazla etkiye sahip olmasına izin verdiğine karar verdi. Sadece iyiliği için daha fazla karar vermek istemiyordu. *Olumsuz* yapacağını yapıyor. Ben de evet dedim ve sonra kendi teklifimi planladım.

"Eh, doğal olarak," diyorum. "Sen Paxton Caddesi'nin Parti Kralısın."

Gülüyor, ıslak saçlarını geriye atıyor. Benim de istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı, biliyorsun. Belki düğünü bu veda gezisiyle birleştirmek tuhaf gelebilir ama bilmiyorum. Sadece bu haftanın onun için kesinlikle mükemmel olmasına ihtiyacım var.

Göğüs ağrılarım. Avuçlarım kaşınıyor.

Senin adına gerçekten çok sevindim, dedim ona.

Çarpık bir şekilde sırtıttı, başımın tepesine yüksek sesli bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler, Har. Sen ve Wyn olmadan bokumuzu gerçekten çözemedik. Umarım bunu biliyorsundur."

"Ah, hadi," diyorum.

"Ciddiyim," diye yanıtlıyor. "Arkadaşlık sınırını aşan ve işe yarayacağını kanıtlayan ilk kişi sendin. Sab her zaman, istediğinin peşinden gitmenin altımızın zaten sahip olduklarını tehlikeye atabileceği konusunda endişelenerek ve ikinizin devam etmesini izleyerek çok fazla zaman harcadığını söylüyor.

Bunca yıldır birbirimizi sevmek, bunu yapabileceğimize gerçekten inanmasına yardımcı oldu.

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim doğrudan poker maçına gidiyor. Wyn bakmıyor, telefonuna odaklanmış durumda ama yine de saçımdan köprücük kemiğime kadar ısı yayılıyor.

Arkamızda Kimmy, "Ben yaptım! Ben Tanrı'yım!" tekrar devrilmeden hemen önce.

"Sanırım işemem gerekiyor," dedim Parth'a, kendimi havuzdan çekerken. "Ya da su iç. Onlardan biri."

Parth arkamdan, "Bunların arasındaki farkı anlayamıyorsan, Harry," diye seslendi, "sanırım bir doktora görünmelisin!"

Parth, dedim kapı eşiğinde durarak. "Ben doktorum."

"Çıkar çatışması gibi görünüyor." Duvardan uzaklaşıp Kimmy'ye doğru okşadı.

Serin, sessiz evin içinden geçerken havluyla kurulaniyorum. Mutfak dağınık, bu yüzden tezgâhları siliyorum, boş şişeleri geri dönüşüme ekliyorum ve sonra çamaşırların yanına sıkıştırdığım tuvalete yöneliyorum. Bunu hiç kimse kullanmıyor, çünkü 1900'lerin başından beri bir şekilde burada ve bu nedenle yaklaşık iki fit genişliğinde.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken lavaboya tutundum. Aynada yüzüm çoktan güneşten yanmış, saçlarım tuzlu, karmakarışık. Bu duş için çok fazla. Belki de herkes dışarıdayken hızlıca bir durulanmak için sıvışabilirim.

Belki tüm kıyafetlerimi çantama atıp kaçabilirim ve bilmiyorum.*Olumsuz*en iyi arkadaşlarımla düğününü mahvetmek. Ah*Tanrı*. Bu bir felâket.

İşiyorum, Bay Armas'ın tüm otellerinde stokladığı lüks greyfurt kokulu sabunla ellerimi yıkıyorum, son bir derin nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

Wyn'i dar koridorda beklerken gördüğümde ilk içgüdüm kapıyı suratına çarparak kapatmak oldu. Sanki bu kötü bir rüyaymış ve eğer onu kapatıp tekrar açarsam ortadan kaybolmuş olacak.

Ama her zamanki gibi, vücudum beynimin iki buçuk adım gerisinde, bu yüzden onu kaydettiğim*de* Mutfaktaki koridorda üst üste binen seslerin sesi, beni şimdiden geri itiyor ve bizi birbirimize kapatıyor.

Kalbim güm güm atıyor. Uzuvarım sıcak ve dengesiz hissediyorum. Işığı çoktan kapatmışım ve nedense tekrar açmak için uzanmıyor, bu yüzden aynanın yanına monte edilmiş sensörle çalışan gece lambasının loş, mum benzeri ışığına düşüyoruz.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum.

"Rahatlamak." Karanlık, sesinin çok yakından çıkmasına neden oluyor. Veya belki de aramızdaki on beş santim budur.

"Bir kadını karanlık bir odaya sokup ona rahatlamasını söyleyemezsiniz!" tısladım. "Seni nasıl yalnız bırakacağımı bulamadım," diyor.

"Bunun kasıtlı olabileceğini düşündün mü?" Diyorum.

Ofladı. "Planımız işe yaramayacak."

"Biliyorum," diyorum.

Kaşı kalkıyor. "Siz yapıyorsunuz?"

Az önce bundan bahsetmiş olabilirim, dedim.

Sırtını kapıya yasladı, çenesini kaldırdı, ciğerlerini göğüslerimiz birbirine değecek kadar derin bir nefesle doldurdu. Geri adım atmaya çalışıyorum ve bir havlu askısıyla karşılaşyorum.

"Beş gün daha dayanmamız gerekecek," dedim.

Kapıdan geri tepiyor. Göğüslerimiz birbirine bastırıyor, onun derisinden benimkine kızgın bir elektrik akımı ya da belki tam tersi. "Sen*Sadece*Bunu yapamayacağımız konusunda benimle aynı fikirdeydin."

Hayır, planımızı gerçekleştiremeyeceğimizi söyledim. Mükemmel olmak için bu haftaya ihtiyaçları var, Wyn. Sabrina zaten bir sinir yumağı. Bu her şeyi alt üst edebilir."

"Ah, ortalığı karıştıracak*bir şey*diye homurdandı.

"Parth ile konuş," diyorum. "Eğer*Sen*Bu sohbeti bu hafta patlamak konusunda iyi hissederek bırakın, o zaman sizi durduramam. Ama gitmeyeceksin.

İç çekiyor. "Bu inanılmaz derecede dağınık."

"Kesinlikle*Uygun değil*" Diyorum, az önceki ifadesini tekrarlayarak. Gözleri parlıyor. "Gülünç."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yakınlığından hiç korkmamış gibi çenemi kaldırdım. kesinlikle var gibideğilOna ulaşmaya çalışan yüzlerce eşek arısı göğsümde çırpınıyor.

Bakışlarımız birkaç saniye sürüyor. Bana hiç ters ters baktığından emin değilim. Kategorik olarak çatışmadan kaçınan bir kişi olarak, parlamanın beni ne kadar güçlü hissettirdiğine şaşırdım. Sonunda beni dışlamak için kullandığı o granit cepheyi geçerek ondan bir yükseliş alıyorum.

"İyi," diyor. "O zaman sanırım yapmamız gerekiyor*Bu*" Elimi tutuyor. Parmağımın üzerinden kayan soğuk beyaz-altın halkayı fark etmeden önce bile tüm vücudum canlı tellerden yapılmış gibi geliyor.

Yüzüğü takmasına fırsat vermeden geri çekildim.*O*izin verir, ama yine havlu askısı yapmaz.

"Takmazsanız birileri fark edecek" diyor. "Şimdiye kadar gelmediler," diyorum.

"Sadece birkaç saat oldu," diyor. "Ve Kimmy, büyük çoğunluğu için bir Crash Test Dummies şarkısında dans ediyor ve tahta kaşıkla şarkı söylüyordu. İnsanlar meşguldü."

"Öyleyse çalma listesine el koyuyoruz," diyorum. "Kimmy'yi gösteri moduna sokacak en az yirmi altı şarkıyı kolayca düşünebilirim."

Wyn'in kaş kemerleri. Ağzını çekiştirerek karanlıkta parlayan bir gülümseme ortaya çıkarıyor. Yukarının aşağının ve aşağının yukarı olduğu ve her şeyin ya parıltı ya da mısır şurubu olduğu o kar küresi hissi vurur.

"Neden buna sahipsin?" İstiyorum.

"Çünkü," diyor, "seni göreceğimi biliyordum ve bu senin." "Geri verdim," diye hatırlattım ona.

"Bunun farkındayım" diyor. "Şimdi onu takacak mısın, yoksa onlara artık bittiğini mi söyleyelim?"

Elimi avuç içi yukarıya doğru uzatıyorum. Eski nişan yüzüğümü parmağıma geçirmesine kesinlikle izin vermeyeceğim.

Bir şey söylemeyi tartışıyormuş gibi tereddüt etti, sonra avucuma koydu. Onu giydim ve elimi tuttum. "Mutlu?"

Güler, başını sallar ve gitmeye başlar. Arkasını döner, kapıya yaslanır. "Ne kadar zaman oldu demeliyiz? Soran olursa birbirimizi son gördüğümüzden beri."

"Sormazlar," diyorum.

Görüşüm, gözlerinin kenarlarındaki kırışıkların derinleştiğini ayrıntılı olarak görebileceğim kadar karanlığa ayarlandı. "Neden?"

"Çünkü sıkıcı bir soru."

"Sıkıcı bir soru olduğunu düşünmüyorum" diyor. "Cevabı bilmek için çaresizim. Zor durumdayım, Harriet."

gözlerimi deviriyorum. "Bir ay."

Gözleri bir an kapanıyor. Kapalı kalacaklarını bilseydim, kendimi tutamazdım: Parmağımı burnunda, ağzının kıvrımında gezdirir, ona dokunmaz ama tadını çıkarırdım.*neredeyse*. Kuantum seviyesinde hâlâ ne kadar dolaşmış hissettiğimizden nefret ediyorum. Sanki vücudum onunkine dönüş yolunu bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekmiş gibi.

Gözleri yarılarak açıldı. "Ben mi San Francisco'ya geldim yoksa sen mi Montana'ya geldin?"

burnumu çekiyorum

Gözleri parlıyor.

"Geçen ay çamaşır yıkayacak vaktim olmadı," diyorum. "Kesinlikle Montana'ya uçup on galonluk bir şapkayla bir çiftlikte dolaşmadım."

Kasvetli bir şekilde, "Kaç tane iç çamaşırın var?" diye soruyor.

"Şimdi, O Eminim kimse sana sormayacaktır," dedim.

"Bir aydır çamaşır yıkamadın," diye yanıtlıyor. "Ben sadece o hesabı yapıyorum, Harriet."

"Pekala, eğer bitersem, en azından Parth'ın senin için hazırladığı eşya listesi beni karşılar." "Ve eğer beni ziyaret etseydin," diyor, "ziyaretinin hiçbir kısmı

seni on galonluk bir şapkayla bir çiftliğin etrafında gezdiriyorum. Bütün gün tam olarak ne yaptığımı sanıyorsun?

"Mobilya tamiri," dedim omuz silkerek. "Rodeo soytarılığı. Belki de o son sınıf su aerobiği sınıfı Gloria, biz ziyarete gittiğimizde bizi hep oraya götürmeye çalışıyordu.

Güzel kadınlarla çıkın, Montana havasını içinize çekin ve San Francisco'yu ve beni geride bıraktığınız için tüm vücudunuzun rahatladığını hissedin.

"Nasıldır-dir Gloria mı? Soruyorum.

Wyn'in kafası kapıya düşüyor. "İyi." Devam etmiyor.

Annesi ve tüm ailesi hakkında bu tek kelimelik yanıttan daha fazla bilgiye hakkım olmadığını hatırlatan bu hatırlatma, bunu kastetmiş gibi acıtıyor.

Sonra yüzü yumuşar, ağzı kıvrılır. "Onunla su aerobiği dersini denedim."

"Evet, doğru."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Yemin ederim."

Gülme sesim beni hazırlıksız yakaladı. Daha da tuhafı, birinden sonra durmuyor, bunun yerine patlamış mısır göğsümde patlayana kadar devam ediyor, ta ki ben...*neredeyse*- sanki gülmek yerine ağlıyormuşum gibi.

Bu sırada Wyn kapıya yaslanmış, şaşkın şaşkın beni izliyordu. "Bitirdin mi, Harriet?"

"Şimdilik."

Başını sallıyor. "Bu yüzden *BEN* ziyaret *Sen* San Francisco'da. Geçen ay."

Herhangi bir mizah izi havadan buharlaşır. Hikaye bu.

Beni çok uzun süre inceliyor. Yüzüm karıncalanıyor. Kanım uğulduyor.

Koridorun aşağısından gelen ani, tiz bir ses patlamasıyla ikimiz de sıçradık.

Wyn içini çeker. "Parth'ın bir havalı

korna uygulaması var." "Tanrı bizi

korusun" diyorum.

"Sen buraya gelmeden önce on beş kez filan kullandı. Tahmin edebileceğiniz gibi eskimedi."

Herhangi bir gülümseme belirtisi ortaya çıkmadan önce dudağımı ısırdım. Onun büyüüne kapılmama izin vermeyi reddediyorum. Tekrar olmasın.

"Kuyu." Kapıdan uzaklaşır. "Seni bırakacağım. . "

Sözsüz iletişim kurmak ister gibi bana doğru el sallıyor. *Bu karanlık banyoda tek başına ayakta.*

"Harika olur," diyorum ve sonra gidiyor.

Yirmiye kadar sayıyorum, sonra kalbim hâlâ güm güm atarken kendimi bırakıyorum. Mutfakta, terk edilmiş şarap kadehimi ağzına kadar dolduracak kadar durduktan sonra, gecenin sert soğuğuna geri dönüyorum. Şimdi herkes toplandı, taş çukurda bir ateş yanıyor, arkadaşlarım etrafa toplandılar ve bir havlu, tişörtü ve battaniye karışımına sarındılar. Cleo'nun yanına oturdum ve

Flanel battaniyesini çıplak bacaklarımın üzerine de yerleştirerek beni yandan kucakladı. "Her şey iyi?" o soruyor.

"Elbette öyle," diye ısrar ettim, daha yakına sokularak. "Mutlu olduğum yerdeyim."

MUTLU YER

düğüm'S HARBOR, MAINE

ÇOCUKLAR'ODA.Eğri döşeme tahtaları ve eğri pencereler, kremsi perdeler ve her iki duvarda da uyumlu mavi-gri yorganlarla kaplı ikiz yataklar. Londra dönemimden sonra arkadaşlarımla ilk haftam ve sanal bir yabancıyla aynı odayı paylaşıyorum.

Limon mine çiçeği mobilya cilası ile yumuşatılmış hoş bir küf kokusu.

Tarçınlı diş macunu ile. Çam, karanfil, odun dumanı ve bir gece hayvanı gibi kırpışan ve parıldayan garip solgun gözlerle. Ona baktığımdan değil.

BENyapamamakona bakmaya devam et Ancak Wyn Connor'la tanıştıktan birkaç saat sonra, kendi ağırlığına sahip olduğu açık. Gün ışığında ona doğrudan bakamıyorum, çok yakındayken her zaman havuza bulaşıkları yüklemeye veya havuza ağ çekmeye başlıyorum.

Sisin perdelediği sabahın erken saatlerinden gece geç saatlere kadar bilinçaltım onu izliyor.

İki ayrı hafta yaşıyorum. Biri mutluluk, diğeri ise işkence.

Bazen ayırt edilemezler.

Cleo bir sanatçının anılarını ya da ansiklopedisini özellikle mantarlarla ilgili okurken, ben havuzda Cleo ile tembellik yapıyorum. Sabrina ile kasabadaki antikacıları, hurdacıları, şekerlemecileri dolaşıyorum. Parth ve ben

kahve dükkanı ve küçük kırmızı ıstakoz rulosu, saatlerce süren sabit hatla duruyor.

Havuzda tavuk oynuyoruz, ateş çukurunun etrafında hiç yapmadım. Sauvignon blanc, rosé, chardonnay şişelerinin yanından geçiyoruz.

"Baban onun şarabını içmemize kızacak mı?" diye soruyor.

Sabrina'nın beni ve Cleo'yu buraya ilk getirdiği zamanki gibi endişelenip endişelenmediğini merak ediyorum, onun hafta sonunda bize faturaları, geri kalanımızın karşılayamayacağı faturaları sunmaya hakkı olduğunu fark edip etmediğini merak ediyorum.

Sabrina, "Tabii ki fark ederdi," diye yanıtlıyor, "fark ederse. Ama bir İsviçre banka hesabında olmayan hiçbir şeyi fark edemiyor."

Cleo, "Ne kaçırdığı hakkında hiçbir fikri yok" diyor.

Parth, "En sevdiğim şeylerin tümü İsviçre banka hesaplarının dışında oluyor," diye katılıyor.

"En sevdiğim şeyler burada," diyorum.

Günün en sıcak saatinde sıra ile iskelenin ucundan uçurumun aşağısına atlıyoruz ve oyun oynuyoruz. *Olumsuz* Atlantik'in buzlu şokuna tepki vererek, ardından güneşle ısıtılan platformda uzanıp bulutların geçip gitmesini seyredin.

Sabrina, içeceklerimizi ve yemeklerimizi mükemmel bir şekilde planlar. Parth, DON'T FUCKING SCREAM adını verdiğimiz iskeleden atlama oyununda olduğu gibi, her şeyi ayrıntılı bir oyuna veya yarışmaya dönüştürmenin yollarını bulur. Ve Cleo, neredeyse hiç yoktan, "Rüyalarında tekrar tekrar gittiğin yerler var mı?" Gibi sorular soruyor. veya "Yapabilseydiniz liseyi yeniden yapar mıydınız?" Parth, harika bir lise deneyimi olduğu için yapacağını söylüyor; Cleo yapacağını söylüyor, çünkü *birber* bazaman ve bunu düzeltme şansı istiyorum; ve geri kalanımız, bizi kendi vasat deneyimlerimizi yeniden yaşamaya teşvik etmek için çok dolarlık bir teklifin gerekli olduğu konusunda hemfikiriz.

Bundan sonra Cleo, "Bundan tamamen ayrı, başka bir hayatın olsaydı, ne yapardın?" diye sorar.

Parth hemen bir gruba katılacağını söylüyor. Sabrina'nın şef olacağına karar vermesi bir dakika sürer.

"Annemle babam hâlâ birlikteyken," diyor, "yazın buraya geldiğimizde, annemle ben bu özenle hazırlanmış yemekleri pişirdik. BT

bütün gün süren bir şeydi. Sanki birlikte olacak hiçbir yerimiz, yapacak hiçbir şeyimiz yokmuş gibi."

Aile hayatı ve geçmişi hakkında her zaman kaba gözlemler ve küstahça kendinin farkında olan yorumlar paylaşıırken,*Bu çok güçlü geldiyse özür dilerim. Bu benim narsistin çocuğu kompleksim. Hala herkes sıkılmadan davamı açmak için otuz saniyem olduğunu düşünüyorum.*- mutlu anıları paylaşması onun için daha nadir.

Bu bir hediye, bize göstermek için getirdiği bu biraz şefkat. Sabrina'nın yumuşaklığı gibi çok kutsal ve nadir bir şeye güvenilmek bir onurdur.

Cleo'nun fazladan hayatıyla çiftçilik yapacağını söylüyor, bu da herkesi o kadar güldürüyor ki altımızdaki ahşap iskele titriyor. "Ben ciddiylim!" ısrar ediyor. "Eğlenceli olacağını düşünüyorum."

"Evet, doğru," diyor Sabrina. "Her ünlünün Los Angeles malikanesinde manzara resimleri olan ünlü bir ressam olacaksın."

Soruyu bana çevirdiğinde, zihnim boşaldı. On dört yaşımdan beri cerrah olmak istiyordum. Asla başka bir şey düşünmedim.

"Yapabilirsin*herhangi bir şey*, Harry," diye bastırıyor Sabrina. Fazla düşünme. "Fazla düşünmek en iyi yaptığım şey," diyorum.

Kıkırdıyor. "Belki diğer hayatında bundan nasıl para kazanacağını anlarsın."

"Ya da belki," diyor Cleo, "diğer hayatlarımızda,*sahip olmakherhangi bir şeyden nasıl para kazanılacağını* anlamak için. Sadece olabiliriz.

Parth oturmadan ona beşlik çakıyor. "Seni seviyorum," diyor Cleo, "ama beşlik çakmıyorum."

Rahatsız olmadan elini karnına bırakıyor. Wyn'e ikinci hayatında ne yapacağını sorar. Bakmıyorum ama solumda güneşin altında uzandığını hissediyorum, ikinci bir yıldız, kendi ağırlığı, ışığı ve sıcaklığı olan bir şey.

Uykulu bir şekilde iç çekiyor. "Montana'da yaşadım."

Parth, "Bunu zaten yaptın," diyor. "Güney Kutbu'na gidip penguenleri rehabilite edeceğini falan söylemen gerekiyordu."

İyi, Parth, diyor Wyn. "Penguenler için Güney Kutbu'na giderdim."

Cleo, "Doğru cevap yok," diyor. "Neden Montana'ya geri döndün, Wyn?"

"Çünkü bu hayatta orada kalmamaya karar verdim" diyor. "Ailemin yaptığından farklı bir şey yapmaya, farklı biri olmaya karar verdim. Ama yaşayacak bir tane daha olsaydı, kaldığım yeri de isterdim."

Ona bir göz atma şansım oldu. Yanağını ahşap iskeleye yasladı ve bakışlarımız dört nefes boyunca sabitlendi, onun nemli koluyla benimki zar zor değiyordu.

Aramızda sessiz bir konuşma geçer:*MERHABA VeMerhaba geriVe bana gülümsüyorsun VeHayır, bana gülümsüyorsun.*

Gözlerimi tekrar gökyüzüne çevirip sınıksız kapattım.

Çocuk odasının iki ucundaki yataklarımıza girdiğimizde damarlarımdaki uğultu hâlâ dinmemişti.

Ancak Wyn o kadar hareketsiz ki, anında uykuya daldığını varsayıyorum. Bir süre sonra sesi sessizliği bozar. "Odaya girdiğimde neden hep temizlemeye başlıyorsun?"

Gülüşüm kısmen şaşkınlık, kısmen utanç. "Ne?"

"Herkes dışarıdaysa ve sen mutfaktaysan, ben içeri girer girmez sünger almaya gidersin."

"Yapmıyorum," diyorum.

"Siz yapıyorsunuz." Yan tarafına dönerken battaniyeler hışırdıyor.

"Eh, eğer öyleyse, bu bir tesadüf," diyorum. "Temizliği seviyorum." "Bana öyle söylediler" diyor.

Güldüm. "Bu nasıl ortaya çıktı? Benim hakkımda en az ilginç olan şeyi mi sordun?"

"Ben taşındıktan birkaç hafta sonra daire tamamen iğrençti" diyor. "Ve ben o kadar temiz bir adam bile değilim. Sonunda Sabrina'ya sordum ve senin sürekli her şeyi temizlemene alışmış olmaları gerektiğini söyledi. Sanırım son altı ayda çöpü çıkaran tek kişi benim. Cleo kendi peşinden gider ama Sabrina'nın pisliğine dokunmaz."

Karanlık tavana gülümsüyorum, kalbim her ikisine karşı da şefkatle kabarıyor. "Cleo sınırlarda harikadır. Muhtemelen Sabrina'ninkine izin verirse diye düşünüyor.

diş macunu sıçraması yeterince uzun süre biriktiğinde fark edecektir."

"Evet, şey, müdahale etmeseydim, tezgah şimdiye kadar porselenden çok diş macunu olurdu."

"Gerçekçi değilsin," diyorum. "Dairenin tamamı diş macunu olurdu."

"Arkadaşımızın iğrenç bir serseri olmasına aldırıyor gibisin." "Temizliği her zaman sevmişimdir," diyorum. "Ben küçükken bile." "Gerçekten mi?"

"Evet," diyorum. "Annem ve babam çok çalışmak zorundaydılar ve para konusunda her zaman stresliydiler ama aynı zamanda kız kardeşimle benim ihtiyacımız olan her şeye sahip olmamızı sağlama konusunda da iyiydiler. Temizlik dışında yardım edebileceğim pek bir şey yoktu. Yaptığınız şeyin bir fark yarattığını hemen görmeniz gibi, bu kadar ölçülebilir olması hoşuma gidiyor. Ne zaman endişelensem temizlik yaparım ve bu beni rahatlatır."

Uzun bir sessizlik. "Seni endişelendiriyor muyum?" "Ne? Tabii ki hayır," diyorum.

Battaniyeleri yine hışırıyor. "Bu gece odaya geldiğimde çekmeceleri yeniden düzenlemeye başladın."

"Tasadüf," diye ısrar ediyorum.

"Yani endişeli değilsin," diyor.

"Burada asla kaygılanmam," diyorum.

Başka bir duraklama. "Nasıllar?"

"DSÖ?"

"Ailen" diyor. "Onlar hakkında o kadar çok konuşmuyorsun. Onlar senin gibi mi?"

Başımı ellerimin arasına aldım ve karanlıkta gözlerimi kısarak baktım.

"Ben nasıl biriyim?"

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum" diyor. "Kelimelerle aram iyi değildir." "İstersen canlandırabilirsin," diyorum.

Tekrar sırt üstü dönüyor, kollarını bir daire şeklinde sallıyor. "Dev bir küre" sanırım.

Güler. "Sanırım sessiz sinemada da iyi değilim. İyi anlamda söylüyorum."

"İyi anlamda devasa bir küre," diyorum.

"Bu yüzden." Bir kez daha karşıma çıkıyor. Karanlıkta gözleriyle buluşmak daha kolay. "Onlar da mı devasa küreler?"

"Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim olmadığı için bunu söylemek imkansız. Ama ailem iyi. Babam bir fen bilgisi öğretmeni ve annem bir dişçi muayenehanesinde çalışıyor. Her zaman kız kardeşim ve benim ihtiyacımız olan şeylere sahip olmamızı sağladılar."

"Bunu zaten söyledin," diyor.

Tereddütümü okuyarak, "Özür dilerim. Bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin. "Söyleyecek pek bir şey yok." Sessizliğe dönüyoruz ama bir süre sonra

baloncuklar: "Birbirlerini sevmiyorlar."

Sözler orada asılı kalır. Bekliyor ve bunun hakkında konuşmamaya karar vermiş olmam önemli değil. Nasılsa şu çıkıyor: "Evlendiklerinde birbirlerini zar zor tanıyorlardı. Hâlâ üniversitedeydiler ve annem ablama hamile kaldı. Annemin tıp fakültesine gitmesi gerekiyordu ve babamın astrofizik için yüksek lisans okuluna gitmesi gerekiyordu - ama paraya ihtiyaçları vardı, bu yüzden Eloise'i büyütmek için okulu bıraktı ve o, öğretmenlik yerine bir iş buldu. Doğduğumda, zaten yirminci yüzyılın sonlarına ait bu tuhaf mantık evliliği gibiydi.

"Kavga ediyorlar mı?" O sorar.

"Gerçekten değil," diyorum. "Kız kardeşim benden altı yaş büyük ve biraz vahşi bir çocuktü, bu yüzden onunla tartışıyorlardı ama birbirleriyle değil."

Onlarla konuşmadan AP derslerini bırakması, eve göbek halkasıyla gelmesi veya sırt çantasıyla boş bir yıl geçirme planlarını duyurması hakkında.

Annemle babam asla bağırılmazdı ama Eloise bağırırdı ve kaçınılmaz olarak onu odasına gönderdiklerinde ya da o evden dışarı fırladığında, her şey her zaman bir şekilde eskisinden daha sessiz görünürdü. Ufacık bir çıt sesi gibi tehlikeli bir sessizlik çatlakların yayılmasına, evin çökmesine neden olabilir.

Ailem zalim değildi ama katıydılar ve yorgunlardı. Bazen minibüs bozulursa veya Eloise bir dişi kırarsa ya da zatürreye yol açan bir virüs kaparsam, ki bu da göğüs ihtiyacıyla güzel bir şekilde birleşirse, bazen içlerinden biri veya her ikisi de mali boşlukları doldurmak için bir hafta

sonu işi bulmak zorunda kalıyordu.

X-ışınları. Dokuz yaşına geldiğimde, ne olduğunu bilmiyor olabiliyordum. *indirilebilir* Bunu kastetmişim ama annemle babam mutfak masasında kağıt paraların üzerine eğilip kaşlarına masaj yapıp kendi kendilerine iç çekerken söylenmiş kelimelerden biri olduğunu biliyordum.

Annem iç çektiğinde babamın nefret ettiğini de biliyordum. Ve bu, tersine, benim *annem* nefret ettiğimde *baba* içini çekti. Sanki ikisi de diğerinin iyi olacağını, teselliye ihtiyaç duymayacağını umuyormuş gibi.

Tüm bu sessizlik, ailemin ruh halleri konusunda uzman olana kadar beni ipuçları ve ipuçları için zorladı. Eloise, onlara üniversiteye gitmeyeceğini söylediği kavgadan bu yana uzun süredir evden uzaktaydı ve şimdi her şey çok daha iyiydi ama onu hiçbir zaman tam olarak affetmemişlerdi ve ben onun da onları affettiğini sanmıyordum.

"Onlar iyi ebeveynler," diyorum. "Parçası olduğum her şeye geldiler. Beşinci sınıfta, bir yetenek gösterisi için, aslında küçük bilimsel deneyler olan bir dizi 'sihir numarası' yaptım ve beni NASA'da ders verirken izlediklerini düşünürsünüz.

"Sadece özel günlerde dışarıda yemek yedik ama o gece beni Big Pauly's Cone Shop'ta dondurma yemeye götürdüler."

Wyn'le bu şekilde konuşmak, sırlarımı bir kutuya fısıldayıp sıkıca kapatmak gibi geliyor.

Karanlığın içinden bir sırtışı şeridi belirir. "Yani senin her zaman tatlıya düşkünlüğün oldu."

"Hepimiz yaparız. Biz sipariş ettik *çok* lutur," diyorum. "Doğum günü çekimleri yapıyormuşuz gibi."

Normal yatma vaktimden çok sonra yer kapanana kadar kaldık. En canlı anılarımdan biri, arka koltukta uyuyakalmak, kendilerini çok mutlu hissetmek, gururlarıyla parıldamaktı.

Her şeyin tıkr tıkr tıkr tıkr gittiği ve hepimizin birlikte mutlu olduğu, hiçbir şeyi dert etmedikleri ve sadece eğlenbildikleri o ender geceleri yaşadım.

İkinci yılımda lise bilim fuarını kazandığımda ve babamla geceyi set üstü ocakta şekerlemeler yaparak ve denizanası üzerine bir belgesel izleyerek geçirdik. Ya da selamlayıcı olarak mezun olduğumda ve ön-

Sherburg'un diş muayenehanesinden ofis ekibi, annemin pişirdiği gerçekten iğrenç bir beyin pastasıyla tamamlanmış mini bir parti verdi. Ya da Mattingly'ye bursumla ilgili mektubu aldığımda ve umz geç saatlere kadar evrimii kurs katalogunu incelerken.

sen, kızım Annemin şöyle dediğini hatırlıyorum: *harika şeyler yapacaklar. Biz her zaman biliyorduk*, Babam kabul etmişti.

Peki ya ailen? Wyn'e soruyorum. "ifti ailelerden geliyorlar, değil mi? Ve şimdi de bir mobilya tamir işi mi yürütüyorlar? Neye benziyorlar?"

"Yüksek sesle." Detaylandırmıyor.

Onunla ilgili ilk izlenimim doğru ıktı: Wyn kendisi hakkında konuşmayı sevmiyor.

Ama onun, gerçek Wyn'in, buğulu-buğulu gözlerin altındaki kısımların daha fazlası için açgözlülük hissediyorum.

"Yüksek sesle mutlu mu," diyorum, "yüksek sesle kızgın mı?"

Gülümsemesi karanlığı aydınlatıyor. "Mutlu yüksek sesle." Duruyor. "Ayrıca, babamın bir kulağı sağır ama hep diğer odadan soru sormakta ısrar ediyor, bu yüzden bazen sadece *yüksek ses* yüksek sesle. Ve bir ablam ve bir kk kız kardeşim var. Michael ve Lou. Onlar da çok gürültülü. Seni severlerdi.

"Gürültücü olduğum için mi?"

"nk onlar da senin gibi harikalar," diyor. "Ve ayrıca bir helikopter gibi gldğn için."

Ne yazık ki, bu onun fikrini kanıtlamama neden oluyor. "Vay. Bana vurmayı kes."

"şirin," diye ekliyor.

Başka bir tam vücut sifonu. "Tamam şimdi sen *Gerçekten* benimle flört etmeyi bırakman gerek."

"ok kolaymış gibi konuşuyorsun,"

diyor. "Sana inanıyorum," diyorum.

"Ve bunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye yanıtıyor.

Döndüm ve yüzümü yastığıma gömdüm, sırtarak mırıldandım,
"Güzel. *gece*, şarap."

"İyi uykular, Harriet."

Ertesi gece aynı modeli izler: Yatağa tırmanırız. Sessizliğe düşüyoruz. Sonra Wyn kendi tarafına dönüyor ve "Neden özellikle beyin ameliyatı?" diye soruyor.

Ben de, "Belki de en etkileyicisinin bu olduğunu düşündüm. Artık şeylere sürekli olarak yanıt verebilirim.Şey, *bu* Olumsuzbeyin ameliyatı"

"Daha fazla etkileyici olmana gerek yok," diyor. "Sen zaten . . ." Gözümün ucuyla kollarını yine o kocaman halka şeklinde sallıyor.

"Acayip büyük bir karpuz," diyorum.

Alçak bir kahkaha attı, sesi tamamen gıcırdadı. "Yani öyle miydi? Aklına gelebilecek en zor, en etkileyici şeyi mi seçtin?"

"Bir sürü soru soruyorsun ama cevaplamaktan hoşlanmıyorsun," diyorum.

Duvara yaslanıyor, ağzının kenarı kıvrılıyor, gamzeleri çöküyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

otururum "Arkadaşlarımızın senin hakkında bana söylediklerini neden tahmin etmek istemedin?"

Duruyor. Saçlarının arasında dolaşan el yok, koşu dizleri yok. Çok hareketsiz bir Wyn Connor, neredeyse ahlaksızca güzel bir şey.

"Çünkü," dedi sonunda, "en iyi tahminim, benim Mattingly'ye zar zor giren ve mezun olmak için kredilerimi zamanında alamayan ve dürüst olmak gerekirse asla başaramayacak olan iyi bir adam olduğumu söylemiş olmalarıdır."

"Seni seviyorlar," diyorum. "Asla böyle bir şey söylemezler."

"Gerçek bu. Parth seneye hukuk fakültesine gidiyor ve benim de onunla New York'a taşınmam gerekiyordu ama aynı matematik dersinden ikinci kez kaldım. Bir ipe bağlıyım.

"Kimin matematiğe ihtiyacı var?" Diyorum.

"Muhtemelen matematikçiler," diyor.

"Matematikçi olmayı planlıyor musun?" Soruyorum.

"Hayır," diyor.

"Bu iyi, çünkü bu hesap makinesi olayı anlaşıldığında hepsi iflas edecek. Matematikte kötü olman kimin umurunda, Wyn?"

Bakışları kalkıyor. "Belki bundan daha iyi bir ilk izlenim bırakmayı umuyordum."

"İlk izlenimlerle mücadele ettiğine hiçbir yanımdan inanmıyor," diyorum.

Alnındaki kalın saçlarını taradı ve orada kaldı, şehvetli bir şekilde kaşının üzerine düşmeye kararlı olan tek bir tutam dışında tabii ki. "Belki beni biraz sinirlendiriyorsun."

"Evet, doğru," diyorum, sırtım karıncalanıyor.

"Bir odaya her girişinde beni paspas tutarken görmemen senin orada olduğunu fark etmediğim anlamına gelmez."

Mideme bir bowling topu düşmüş gibi, ani bir düşüş.
Sonra kelebekler gelsin.

Kanın yeniden yönlendirilmesi, damarların daralması, Kendime söylerim. *Anlamsız.*

"Neden?" Soruyorum.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum" diyor ve "lütfen benden canlandırmamı isteme."

"Beni de biraz tedirgin ediyorsun," diye itiraf ediyorum.

Odaklanmasının ağırlığını bana vererek daha fazlasını söylememi bekliyordu. Kaburgalarımın arkasında bir ağırlık başlıyor. Sanki onun bu küçük parçasına sahip olmak, yapabileceğim tüm parçaları dönüştürdü. *Asla* bir tür hayalet uzvun içine girmek, daha fazla Wyn olması gereken bir acı.

"Neden?" sonunda
diyor. "Fazla yakışıklı,"
diyorum.

Yüzünde garip bir ifade uçuşuyor, hayal kırıklığı gibi bir şey. Bakışlarını kaçırıyor. "Kuyu. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Bunu biliyorum," diyorum. Olay bu. Anormal derecede iyi görünen insanların da öyle olmaması gerekiyor. . "

"Bu yüzden . . . ?" Kaşını
kaldırdı. Kollarımı bir daire
şeklinde sallıyorum.

Bir gülümseme patlattı. "Küresel?"

Bulabildiğim en yakın kelimeye tutunuyorum.

"Büyüklik." "Geniş," diye tekrarlıyor.

"Komik," diyorum. "İlginç. Sanki bir şerit seç dostum.

Gülüyor, odanın diğer ucundan bana bir yastık fırlatıyor. "Seni asla bir züppe olarak görmezdim, Harriet."

“Kocaman bir züppe.*Büyük*” Kollarımı başka bir dairesel hareketle yastığa fırlattım. Yatağının yaklaşık bir metre uzağına iner.

"Neydi o?"

"Bana fırlattığın yastık," diyorum, "belki hatırlarsın." "Yastık olduğunu biliyorum," diyor. "Atmaktan bahsediyorum."

"Şimdi kim züppe?" Diyorum. "Sadece bir atlet olmadığım için-"

"Bu bir yastık, Harriet," diyor, "Olimpik fırlatma çekici değil ve aramızda bir metre var."

"Aramızda üç metre kadar var," diye karşı çıktım.

"Kesinlikle hayır." Ayağa kalkar ve her adımı sayarak odanın diğer tarafına geçer. Kendimi kollarını ve karnını, spor şortunun üzerindeki kalça kemiklerini listelerken yakaladım.

"Üç . . . dört . . beş . ”

“Sen alıyorsuncüsseliadımlar atıyor." Mesafeyi kendim ölçmek için zıplıyorum. Geçerken dirseklerimiz sıyrılıyor ve kolumdaki her bir ince kıl yükseliyor.

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz."

Döndüğümde, tam arkamda duruyor. Karanlık aramızda titriyor. Göğüs uçlarım kısıldı ve fark edeceğinden korktum ve fark etmesi, gözlerini her tarafımda hissetmesi için çaresizdim.

Boğazını temizliyor. "Yarın."

Sesim ince çıkıyor. "Yarın ne?"

“Mesafeyi ölçeceğiz” diyor. "Kimin tahmini en yakınsa o kazanır."

"Neyi kazanır?" Soruyorum.

Dudakları seğiriyor. Mükemmel kavisli omuzlarından biri kalkıyor. "Bilmiyorum Harriet. Ne istiyorsun?"

"Adımı çokça söylüyorsun," diyorum.

"Neredeyse hiç benimkini söylemiyorsun," diye yanıtlıyor. "Bu yüzden sana söylemem gerekti.*ne kazanır*”

Yere gülümsüyorum, bu da ne kadar yakın durduğumuzun altını çiziyor. “Ne kazanır,*Şarap*?”

Yukarı baktığımda dudakları sımsıkı bastırılmış, gamzeleri tüm gücüyle dışarı çıkmıştı. "Dürüst olmak gerekirse ne hakkında konuştuğumuzu unuttum."

Başka bir kafa koşusu. Bir göbek çarpıntısı. Sinir sistemimde tehlike çanları çalıyor.

"İkimizin de uyumaya ne kadar çok ihtiyacımız olduğundan bahsediyorduk," dedim.

Bana inanıyormuş gibi yapıyor. Kendi yataklarımıza geri dönüyoruz.

Ertesi gece de konuşuruz. Ona, arkadaşlarımız arasındaki tüm gelişigüzel fiziksel yakınlıklara hâlâ alışmadığımı söylüyorum. Cleo'nun kurutucudan yeni çıkmış havlulara sarılan bir kedi gibi yanıma nasıl sokulduğunu, Sabrina'nın bana nasıl merhaba ve veda ettiğini ve Parth'ın bir odadan geçerken saçlarımı nasıl karıştırdığını.

"Sana dokunmamamı mı tercih edersin?" Wyn sessizce soruyor. Sessizce, "Bana asla dokunma," diyorum.

"Çünkü bilmiyordum," diyor, "bilmemi istiyorsan."

İçimdeki her şey bükülüyor ve sıkışıyor.

Kulağının altına bir yastık sıkıştırıp yan yattı, çıplak göğsü ve uzun, sıska gövdesi sabahın ilk ışıklarıyla renklenmişti, yontulmuş omuzlarındaki çiller ışık huzmelerinde görülebiliyordu.

Düşünce zincirim bir köşede kayboluyor ve beni yarı çıplak Wyn Connor'la baş başa bırakıyor ve "Açık olmak gerekirse, bana her zaman dokunabilirsin" dediğinde.

Serin ipek çarşafların bacaklarıma değdiği her yerin şiddetle farkına varıyorum.

Battaniyeleri sallıyorum. "Ne kadar da cömert bir teklif."

"Hiç cömert değil," diyor. "Fiziksel temas için doyumsuzum. Yeterince alamıyorum."

"Ben de topladım," diyorum. "Rastgele fiziksel temasa ihtiyaç duyan biriyle karşılaşırsam, onlara senin kartvizitini vereceğim."

Ağzının köşesi aşağı doğru çekiliyor. "Bana Sabrina hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Hayır, ne?"

Abarttığını, dedi. "Parth da öyle."

Dirseğimin üzerinde kendimi daha yükseğe fırlatıyorum. Peki abartmalar nelerdi, Wyn? Son yazınıza telefon numarasını bırakan seksi asistan.

terim? Tüm içkilerinizi ısmarlayan uçuş görevlisi mi? Birbirinin tıpatıp aynısı üçüz Rus akrobatları mı?”

“Üçüzler,” diyor, “tam anlamıyla bir barda tanıştığım ve otuz dakika konuştuğum bazı kızlardı. Ve kayıtlara geçsin, onlar jimnastikçiydiler, akrobat değillerdi ve çok iyilerdi.”

"Asistan ve uçuş görevlisini protesto etmediğini fark etmemek elde değil."

Duvara karşı oturur. Adam aynı pozisyonda kırk saniyeden fazla kalamaz. "Tartışmaya ne dersin *senin* romantik tarih?"

"Peki ya?" Diyorum.

"Sabrina, Londra'dayken başka bir Amerikalıyla çıktığını söyledi."

"Hudson," diyorum.

Wyn, "Ondan hiç bahsetmedin," diyor.

Onu gündeme getirmiyorum çünkü o ve ben ilişkimizin en başından beri geçici olduğu konusunda hemfikirдик. Eve gittiğimizde birbirimiz için fazla meşgul, fazla odaklanmış olacağımızı biliyorduk. *Odak* Hudson ve benim ikinci en büyük ortak noktamızdı. İlki, Londra'daki aynı yonga dükkanına duyulan aşktı. Romantik efsanelerdeki gibi değil, ama yolunda gitti ve kimsenin canı yanmadı.

"Ben açık bir kitabım," diyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

Wyn'in dişleri alt dudağını sıyrıyor. "Senin gibi bir dahi mi?"

"Ben dahi değilim," diyorum.

"İyi," diyor Wyn, "o da senin gibi zeki mi? Cerrah mı olacak?"

Muhteşem. Kelime içimden fıskırıyor.

"Göğüs cerrahı olmak istiyor," diyorum. "Harvard'a gidiyor."

Wyn alay eder.

"Boğazın gıdıklanıyor mu?" Diyorum.

"Nasıl görünüyor?" diye soruyor. Düşündükçe sırtışı seğiriyor.

"Hatırlayamıyor musun?"

"Koyu saçlı, mavi gözlü,"

diyorum. "Senin gibi" diyor.

"Birebir aynı." ben de otururum "Yan yana, bizi ayıramazsınız."

Wyn'in gözleri üzerime kayd, sonra tekrar yüzüme dikildi. "Sen çok şanslı bir kadınsın."

"En şanslısı," diyorum. "Bir keresinde ben hastayken sınıfa benim yerime gitmişti." "Bir resim görebilir miyim?" diye soruyor.

"Cidden?"

"Merak ediyorum" diyor.

Yatağın üzerine eğildim ve yerdeki telefonumu aradım, sonra ona göturdüm ve kamera rulomu kaydurdım.

Hudson'ın çıkık elmacık kemiklerini, sivri çenesini ve parlak siyah saçlarını gösteren bir resmini seçiyorum. Uzattığımda, Wyn sabitlemek için bileğimi tutuyor ve gözlerini kısarak ekrana bakıyor. Sonra telefonumu elimden alıp gözlerine yaklaştırdı. "Neden gülüyor?"

"O," diyorum. "İşte böyle gülümsüyor. Çok ince.

"Buadam," diyor Wyn, "yalnızca aynaya baktığında gülümsüyor. O da böyle mastürbasyon yapıyor. Harvard sweatshirt'ünü giyerken.

Aman Tanrım, Wyn.Senresmen aramızdaki züppeler." Telefonuma uzandım ama midesinin üzerinde yuvarlanarak onu da yanına aldı.

Yavaşça fotoğraflarımı geriye doğru kaydirdi ve bir sonrakine geçmeden önce her birini içine aldı. Yanına çöküp omzunun üzerinden bakarken o benim kütüphanede bir defterin üzerine eğilmiş, önümde dizilmiş bir sürü ders kitabıyla bir fotoğrafıma odaklanıyor.

"Sevimli." Omzunun üzerinden bana baktı ve daha ben tepki vermeden telefona döndü.

Yüzümü yakınlaştırmak için başparmağını ve parmağını resmin üzerine yaydı. Onu profilden izliyorum, yüzü aydınlanmış, gamzeleri gölgelenmiş. "Çok tatlı," diye tekrarladı sessizce.

Vücudumun her köşesinde ve huyunda sıcaklık çiçek açıyor. Bu sefer telefonuma uzandığımda, Wyn telefonu almama izin verdi. Oturur. Yüzlerimizi birbirinden sadece birkaç santim ayırıyor. Karanfilli deodorantının kokusunu alabiliyorum. Bakışları ağızımda ağırlaştı.

"Sana söyledim," dedim, "benimle flört etmeyi bırakmalısın." Gözleri kalkıyor. "Neden?"

Çünkü en iyi arkadaşım sana aşık.

Çünkü bu arkadaş grubu, onu mahvetme riskini göze alamayacak kadar önemli.

Çünkü senin yanında ne kadar kontrolden çıkmış olduğumu, ne zaman yakınımında olsan, odaklanabileceğim tek şeyin sen olmanı sevmiyorum.

"Arkadaşlarınla çıkmıyorsun" diyorum.

"Sen benim arkadaşım değilsin, Harriet," dedi sessizce. "Ben neyim öyleyse?" Soruyorum.

"Bilmiyorum" diyor. "Ama o değil."

Bakışlarımız birbirine çarptı, aramızda şiddetli bir baskı oluştu; onun isteği ve benimki örtüşmeye başladı, ikiz yatağın üzerinde bir Venn diyagramının iki yarısı bir araya geldi.

"Yapamayız," diye mırıldandım.

"Sabrina yüzünden mi?" O sorar.

Kalbim küt küt atıyor. "HAYIR." İnce, inandırıcı değil.

"Onu öyle görmüyorum" diyor.

"Sen herkesi öyle görüyorsun," diyorum.

"Değilim," diyor kararlı bir sesle. "Gerçekten bilmiyorum."

"Wyn," diyorum sessizce. "Bu . . ." Bu hafta başlarında hangi kelimeyi kullandı? "Dağınık."

"Biliyorum," diyor. "İnan bana, böyle hissetmemeye çalışıyorum."

"Daha çok dene." Hafif ve alaycı bir ses çıkarmak istiyorum. Bunun yerine, hissettiğim kadar sinirli konuşuyorum.

"İstedğin bu mu?"

Kendimi yalan söylemeye ikna edemiyorum, bu yüzden sadece ayakta duruyorum. "En azından biraz uyumalıyız."

Birkaç saniye sonra, "İyi geceler, Harriet," diyor.

GERÇEK HAYAT

Salı

İLK ŞEY Midemde bir ağırlık hissediyorum, sadece yoğunlaştırılmış, ağırlıklı bir battaniye gibi hafif bir baskı. Soğuk bir esinti çarşafların arasından esiyor. Arkamdaki lezzetli sıcaklığa geri döndüm. Hareketten başım dönüyor. Midem bulanıyor. Kalçalarımın arkasına sert bir şey sallandı ve bir sıcaklık, istek şimşeği merkezime indi.

Vay be!

Sabahın kalay grisinde gözlerim fal taşı gibi açılırken yukarı doğru tırmandım, battaniyeler bacaklarıma dolandı. Ben yerdeyim.

Neden yerdeyim?

neden kattayım?

İpuçları için yakın çevremi arıyorum.

En büyük boy yatak. Üstündeki pencere açık, içeri nemli bir rüzgar esiyor. Tüyleri diken diken olmuş çıplak bacaklar. Ve giydiğim gömlek—*HAYIR!*

Bok. Bok. Bok.

Kağıt mendil ince. Neredeyse şeffaf olacak şekilde solmuş, uyluklarımın ön kısmının üçte birine kadar inecek kadar uzun ama bir şekilde tüm kıcıımı kapatacak kadar uzun değil. Sırtında çizgi film kovboyuyla yarışan çizgi film at namlusu, üzerine sarı tırnaklı yazı bindirilmiş: *BU BENİM İLK RODEOM DEĞİL.*

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, kesinlikle hayır. Bu benim gömleğim değil.

Tabii *kikullanılmış* Uyumak için en sevdiğim gömleğimdi, ama o UPS kutusu geldiğinde (ayrılmamızdan tam iki gün sonra), bu gömleği -bulabildiğim diğer Wyn izleri ile birlikte- ilk ortak tabak setimizden Sandık ve Fıçı kutusuna tikiştirdim ve hemen ona geri gönderdim.

Neden gömleğe odaklanıyorum?

Eski nişanlının çıplak göğsüyle, yüzü bir yastığa yarı gömülü, kolunun hâlâ kucağında ölü bir ağırlık ve ereksiyonunun bana yaslanmış halde yanımda yerde yattığı gerçeğiyle paniğe kapılmam gerekirdi.

"Pişt!" Onu ittim. Hemen aynı pozisyonda sallanıyor. Ben her zaman korkunç bir uykucu oldum, oysa Wyn - kim *Asla* uyanıkken hareket etmeyi bırakır - o kadar derin uyur ki geceleri nabzını kontrol ederdim.

"*Uyanmak!*" Omzunu daha sert ittim. Sabahın loş ışığında gözleri kısılıp açılıyor.

"Ne?" homurdandı, bana daha iyi odaklanmak için bir gözünü kapattı. "Sorun nedir?"

"Sorun nedir?" diye tısladım. "Bu nasıl oldu? Bunun olmasına nasıl izin verebilirim? Nasıl olabilir *Sen* Bunun olmasına izin ver?"

"Gecikmek." Kendini yukarı iter, saçlarını geriye doğru tarar. "Bana ne olduğunu anlat."

"Ne oldu?" Fısıltım bir çaydanlık ısılığına kadar yükseliyor. "Birlikte yattık, Wyn!"

Gözleri genişliyor. Birlikte yattınız mı? Boğuk bir şekilde gülüyor. Ne zaman birlikte yatacaktık, Harriet? Sen ve Kimmy'nin vücut vuruşları yapması ve benim -kelimenin tam anlamıyla- sizi merdivenlerden yukarı taşımamız arasında mı?

"Ancak . . ." Katalog haline getirdiğim tüm kanıtları bulmak için etrafa bakınıyorum. "Senin gömleğini giyiyorum."

"Çünkü seninkine kustun," diyor. "Ve sana bir tane daha almaya gittiğimde, oldukça hararetli bir şekilde, *Çok fazla rodeoya gittim* gömlek."

Anlattığı geceyi hatırlamaya çalışarak ona baktım. "Bu bana göre değil."

"Dalga mı geçiyorsun?" diyor. "Bir keresinde bana o gömlekle gömülmek istediğini söylemiştin. Ve sonra gömülmek istemediğin için seni orada yakmak zorunda kalacağım.

"Yapmıyorum *talep etmek* şeyler," diyorum.

"Evet," diyor. "O kısım hoş bir sürprizdi."

"Beklemek." Başımın önü zonkluyor. Ellerimi ona doğru itiyorum, sertçe. "Neden yerdeyim?"

"Çünkü yatağı almayı reddettin," diyor. "Ve neden *Sen* yerde?"

"Çünkü" diyor, "önce yatağı almayı reddettim. Sanırım bir anlam ifade etmeye çalışıyordun ama çok çabuk bayıldın ve sonra tekrar hastalanıp kendi kusmuğunla boğulabileceğinden endişelendim.

"Ah." Sağ gözümün üstündeki noktaya bir çivi daha saplandı. Midem hem ölmek üzere olan hem de kızışmış bir keseli sıçan gibi ses çıkarıyor.

Mutfakta bir kadeh şarap içtiğimi ve verandaya geri döndüğümü hatırlıyorum.

Parth'ın ünlü parti çalma listelerinden birini sahte kayalara gizlenmiş süslü dış mekan hoparlörlerinden çaldığını ve ateşin yanında derin bir sohbete dalmış Cleo ve Wyn dışında herkesin dans ettiğini ve alevlerin arkadan aydınlatmasıyla ne kadar aşağılık güzel görüldüğünü hatırlıyorum. Sonra Parth onu ve Sabrina'yı bedenlen hepimize doğru çekti ve Wyn'e ateşin yanında otururken şeytana benzediğini söylediğimi ve şöyle dediğini hatırlıyorum: *Benimle flört etmeyi bırak, Harriet* ve ben kızgın hissediyorum ve tamamen başka bir şey. İşler bundan sonra bulanıklaşıyor. Muhtemelen en iyisi, eğer o son küçük titreme devam edecek bir şeyse.

"Neden şu anda tam bir bok gibi hissetmiyorsun?" Soruyorum.

"Muhtemelen," diyor, "çünkü seninkinin yarısı kadar şarap içtim ve senin Kimmy'nin midesini patlattığından yüzde yüz daha az içki içtim."

"Bu ... *ididoğru*?" Diyorum. "Vücuda ateş ettim mi?" "Hayır, vücut vuruşu yapmadın" diyor.

Omuzlarım gevşer.

"Yaptı *dört* vücut çekimleri.

"Neden kimse bizi durdurmadı?" Soruyorum.

"Muhtemelen Cleo erken yattığı için Sabrina ve Parth hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı ve her seferinde *BEN*yanına gelsem, ben seni yalnız bırakana kadar kıcını kasıklarına sürerdin."

Aniden ondan uzaklaştım. "Bunu benim yapmamın kesinlikle bir yolu yok." Merak etme, diyor. "Açıkça kinci bir öğütmeydi."

Avuç içlerimi kaşlarına sürüyorum.

Wyn arkamızdaki komodinin üzerindeki bardağa uzanıyor. "Biraz su iç."

"Suya ihtiyacım yok," diyorum. "Bir zaman makinesine ihtiyacım var."

Param yok, Harriet. Sahip olduğum tek şey su."

Camı ondan kaydırıyorum. Suyunu bitirir bitirmez, elimden aldı ve ayağa kalktı, lanet sarayımızın banyo kısmına girip musluğu açtı. Balkona doğru emekledim ve kapıyı açmak için dizlerimin üzerinde yükseldim, temiz deniz havasından büyük bir yudum almak için battaniyeyi benimle birlikte dışarı sürükledim.

Güneş zar zor doğdu. Hiçbir şeyi görmek için çok fazla sis var. Her şey parıldayan bir gri.

"Burada."

Sesinin tınısıyla irkiliyorum. Wyn's yanıma geldi ve yeniden doldurulmuş bardağı birkaç ibuprofenle birlikte dışarı çıkardı. İsteksizce hapları bıraktım.

"Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok," diyorum.

"Bunu her zaman açıkça ifade ettin." Nemli ahşabın üzerinde yanıma oturmak için eğildi, kollarını dizlerine dolamış, bakışlarını suya dikmişti. Veya suyun olması gereken yerde, gümüş perdenin arkasına gizlenmiş. "Ne zamandan beri böyle içiyorsun?"

"Yapmıyorum." Bakışına, "Olağan şartlar altında. Ama hatırlayacağınız gibi, *bunlar* koşullar *idealden daha az*"

Saçlarını yüzüne doğru iter. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır," diyorum.

Başını salladı, bakışları görünmez ufka sabitlendi.

Merakım, görmezden gelemeyecek hale gelene kadar kabarıyor. "İyi. Ne?"

"Mutlusun, değil mi?" Bana yan yan bakıyor, ağzının köşeleri gergin, kaşlarının arasında düşünceli çıkıntılar var.

Bu abartılı tahterevalli hissi, midemde çalkantılı bir alkol okyanusu olmasının ek faydasıyla birlikte içimde sallanıyor.

Doğru cevap yok. Ona doğru şeyi yaptığını söyle ve affedilsin. Ona mutlu olmadığımı söyle ve şimdi bile bir parçamın onu istediğini kabul ediyorum. Benim hayalet uzvum olmaya geri döndüğünü, bir şeylerin eksik olduğu durdurulamaz bir ağrı.

Zil beni kurtardı. Tek fark, zilin en yüksek sesle koridorda çınlayan bir havalı korna uygulaması ve ardından boğuk bir "GROCERY" çıղlıęı -Kimmy- gelmesi. Gladyatörler. Orospular!" Parth tekrar havalı kornaya basıyor.

Wyn yalpalayarak ayağa kalktı, sorusu unutuldu, cevabımdan kaçınıldı. "En azından *birisi* yatmadan önce su içmeyi hatırladım."

GERÇEK HAYAT

Salı

"BEN ASLABir bakkalı sevdim," diyorum, "bu marketi sevdiğim gibi."

"Bütün marketleri seviyorum." Sabrina arabamızı bir uç kapağın etrafından Crayola parlak ürün bölümüne doğru sürüyor.

Cleo, "Dürüst olmak gerekirse, şu anda marketlerde zorlanıyorum" diyor. "Kendi meyvelerinizi ve sebzelerinizi yetiştirmeye başladığınızda, diğer her şey yanında sönük kalıyor."

"Ah, öyle mi?" Sabrina birkaç mango hissetmek için duraklar. "Bilmem."

Söyleme şekliyle ilgili bir şey, bunun bir diken olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Ya da en azından bunu ima ediyor ve sonra Cleo'nun gözlerinin yukarı fırlaması ama tam olarak dönmemesi bunu doğruluyor.

Sana söyledim, dedi Cleo. "Kışın gidebilirsiniz. İşler artık çok yoğun." Bana bir bakış attı. "Açık davet, Harry: Eğer sen ve Wyn çiftliğe gelmek isterseniz o zaman da sizi aramızda görmek isteriz."

Küf için bir kutu çileği kontrol etmeye odaklanıyorum. Bu sevimli kıyı pazarı melekler tarafından kutsanmış olduğundan, en ufak bir tüy bile yok. Üç kutu daha işaretliyorum, hepsinde küf yok. "Cidden," diyorum. "Bu gezegendeki en iyi bakkal."

"Bu marketi seviyorsun çünkü herhangi bir karar vermek zorunda değilsin çünkü her zaman bizimlesin ve ben liste yapmakta iyiyimdir."

Sabrina diyor. "Ve senin için yemek planı yapmak için orada olmadığım için diğer tüm bakkallardan nefret ediyorsun. Bizimle tekrar taşınırsan, bunu düzeltebiliriz." Cleo'ya döndü. "Bu arada, Parth ve ben harika misafirleriz. Zabar'dan her zaman çikolatalı babka getiririz."

Bunu, Sabrina'nın umursamaz tavrıyla, dosdoğru söylüyor, ama Cleo'nun ifadesinden, küçük yumrukların bir miktar kuvvetle yere indiğini anlayabiliyorum. "Sizin kötü misafirler olduğunuzu düşündüğümüz için ziyaretinizi iptal etmedik," diyor. "İşler kızıştı."

Sabrina buna cevap veremediye araya giriyorum: "Pekala, sen ve Kim geziyi hâlâ gerçekleştirebildiğinize çok sevindim. Bu çok şey ifade ediyor."

Cleo'nun ağzı yumuşayarak gülümser. "Ben de memnunum." Elini Sabrina'nın dirseğine sürüyor. "Yani, en iyi arkadaşlarından ikisi ne sıklıkla evlenir?"

Sabrina şimdi de sırtıyor, görünüşe göre kızgınlığı unutulmuş. "Eh, bu durumda, en az iki kere, çünkü seneye büyük bir aile düğünü yapmak zorunda kalacağız. Artı, eğer Parth'ın istediği olursa, muhtemelen oralara serpiştirilmiş üç ya da dört tane daha olacaktır."

"Tabii ki," diyorum. "Yapıştığından emin olmalısın."

Dükkanın uzak ucundan, Kimmy'nin Wyn ve Parth'a lapacıymış gibi havlayarak emirler yağdırdığını duyabiliyorum. Bu sözde oyundaki stratejileri her zaman mümkün olduğu kadar hızlı gitmektir, yani Cleo, Sabrina ve ben tembel tembel dolanırken, meyveleri denerken ve içindekileri ayıklarken tüm mağazayı üç kez turlamak zorunda kalıyorlar.*etkileyici*ithal peynir dolabı. Genellikle Cleo'nun en sevdiği fındık peynirlerinden birkaçı bile vardır.

Oyun yıllar geçtikçe daha ayrıntılı hale geldi. Artık Sabrina'nın listeyi yaptığı, küçük tek satırlık şeritler halinde kestiği, şeritleri katladığı, bir kaseye koyduğu ve her iki "takım" da çift sayı elde edene kadar her birimizin sırayla rastgele bakkaliye ürünlerini çıkardığı noktaya geldik.

Bunun gerçek bir oyun olmadığını bilmemin bir başka nedeni de: Sabrina'nın kazanmakla ilgili tek bir zerre umurunda olmadığı açık ve o*Her zamanaşırı* rekabetçi

"Bir saniye bekle." Cleo buzdolaplarının arasından eğilerek geçti ve üç büyük hindistancevizi suyuyla geri döndü. İki tanesini arabamıza atıyor ve diğerini bana doğru itiyor. "Sen yeşilsin."

Sabrina beni muayene ediyor. "Daha çok chartreuse gibi."

Bir anlık anı: Parth, verandada dans ederken terli ellerimize kağıt şemsiyeli yeşil içecekleri tıktırıyor.

ürküyorum. "O kelimeyi söyleme."

Sabrina kıkırdar. "Ne dersinyonga?"

"Puce daha çok koyu kırmızı gibi," diye araya giriyor

Cleo yardımcı olurcasına. "Kırmızı şarabı kusmak gibi mi?" Sabrina soruyor.

Bir Maine yaban mersini alıp ona fırlatıyorum. Dükkanın önünde biri bağıyor. Telefonun hoparlörlerinden "We Are the Champions" çalmaya başlar.

"Vay canına," diyor Sabrina, ağzına birkaç yaban mersini atarak. "Yine kazandılar. Kimin aklına gelirdi?"

"Kimmy nasıl yaşıyor," diye soruyorum, "bırakın bağırıp tezahürat yapmayı?" "Bilmiyorum ahabap. O insanüstü," diyor Cleo. "Ayrıca, beni uyandırdı.

bana vücut aşılardan bahsetmek için yukarı çıktı ve ben de bu fırsatı değerlendirip ağzına üç galon su döktüm. Kaşları çatıldı. Wyn'in bunu senin için yapmayı düşünmemesine biraz şaşırdım. Yatağa gittiğimde tamamen ayıktı."

Kendimi başka bir yaban mersini paketiyle meşgul ediyorum. "Aha!" geri dönüyorum "Gördün mü? Kalıba dökmek."

"Her gülün bir dikenini vardır," diyor Sabrina, arabamızı dükkânın önüne doğru çevirirken. "Tıpkı her kovboyun hüzünlü, hüzünlü bir şarkı söylemesi gibi."

Bir anım daha parladı: Wyn'in yere sürüklediği yorganın üzerinde yerde diz çökmüş ben.*Kollar yukarı bebeğim*, diyor nazikçe. Başımdaki mahvolmuş beyaz tişörtü çıkardı, köprücük kemiklerime soğuk bir bez gezdirdi ve pisliğimden geriye kalanları topladı. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.*Bana rodeolarla ilgili gömleği aldın mı? bu* Çok fazla rodeoya gittim*gömlek?*

Anladım, diyor.*Kollar yukarı*. Onları yeterince yükseğe kaldırmamalıyım çünkü sert avuçları pazılarımın alt tarafını yakalıyor ve onları başımın üzerinde gevşetiyor. Sonra yumuşacık kumaş etrafımı sarıyor ve kalçalarımda birikiyor.

bu gömleği seviyorum, homurdandım.

Biliyorum, diyor saçımı yakanın altından dışarı kaydırarak. Bu yüzden getirdim. Şimdi uyumaya git.

"Har?" Cleo beni hafızamdan sarstı. "Aslında artık irisin."

"O kelime." Elimi ağzıma bastırıp banyoya koşuyorum.

• • •

ANINDA BENÇınlayan çanların altına girip Murder, She Read'e girince kendimi beş yüz bin kat daha iyi hissediyorum.

Yani, kendimi hala bok gibi hissediyorum ama bok kitaplara ve güneşten ısınan pencerelere yerleşmiş durumda. Damarlarında akan şekerli buzlu latte ile bok. Bırakın bir kitabı, bu yolculukların hiçbirinde bir bölümü bile bitirmedim ama Buraya gelmeyi, bir sonraki okumamı seçmeyi her zaman sevmişimdir.

Wyn ve Cleo, Kurgu Dışı için ayrılırlar ve Kimmy, Romantizm'e dalar. Parth, General Fiction'a yönelir ve Sabrina, Horror'a yönelir. Tek başıma duvara monte edilmiş, kapısı aralık ve bekleyen siyah tabuta yöneliyorum. *gizemler* kutunun üst kısmına altın harflerle boyanmıştır.

Hemen ötedeki odaya, neredeyse tüm diğer türlerin toplamından daha büyük bir alana adım atıyorum.

Mattingly'de başlamadan önceki yaza kadar, tüm lise ders dışı programlarım ve AP yaz çalışmalarım aniden sona erene kadar asla büyük bir okuyucu olmamıştım. Hayallerimin okuluna kabulüm (ve bunun için fon sağlamam!) çoktan garantilenmişti ve hayatımda ilk kez sıkılmıştım.

Koli bandı aramaya gittiğimde Eloise'in şimdi aile ofisi olan eski odasında ucuz dükkânın gizemini buldum. İlk sayfayı okumak için pencere pervazına oturdum ve kitabı bitirene kadar başımı kaldırmadım. Daha sonra, bir tane daha almak için doğruca kütüphaneye gittim. Muhtemelen o yaz yirmi samimi gizem okudum.

Parmaklarımı kitap sırtlarında gezdiriyorum, her başlık bir öncekinden daha kötü bir kelime oyunu içeriyor. Bir tanesini çıkarırken, Cleo yanımda beliriyor. "Bunu okuyacağını sanmıştım."

"Bu?" onu tutuyorum "Belki düşünüyorsun *Vermek İçin Ölmek*. Bağış toplama etkinliğinde öldürülen müzayedeciyle ilgili olan. *buelemek için ölmek*,

bir un çuvalının içinde bir ceset bulan bir fırıncı hakkında." "Bütün bir vücut mu?" diyor.

"Gerçekten büyük bir çanta," diyorum. "Ya da gerçekten küçük bir vücut, emin değilim, ama yalnızca altı dolar doksan dokuz sent karşılığında öğrenebilirim. Zaten bir şey buldun mu?"

Soluk yeşil kapağında dev bir mantar resmi olan sözlük boyutunda bir cilt tutuyor.

"Yapmadı *Senzaten* okundu *Obir*?" Diyorum.

Ağzı kıvrılıyor. "Düşündüğün *Muhteşem Mantarlar*. Bu *Mucizevi Mantarlar*"

"Ne kadar aptalım," diyorum.

Dükkanın geri kalanına açılan kapı aralığından bakmak için benden uzaklaştı. "Peki tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Neyi?"

"Sabrina ve Parth," diyor. "Evlenmek. Dört gün gibi.

"Sanırım bildiğin zaman, biliyorsun." Kitabı rafa geri kaydurdum ve göz gezdirmeye devam ettim.

"Evet." Bir dakika sonra, "Sanırım işler biraz kötü gitti," diyor.

"Gerçekten mi?" Hiçbir şey fark etmedim, ama yine de, son birkaç aydır istisnai bir şekilde mevcut olmadım. Biliyorum ki bir dahaki sefere konuştuğumuzda... *Gerçekten* konuştum - Ayrılık hakkında konuşmam gerekecekti.

Cleo, frambuazlı buzlu çayını döndürürken, "Belki de çok fazla okuyorum," diyor. "Ama geçen ay, birdenbire bana Parth'la ziyarete geleceklerini söyleyen bir mesaj attı. Ben de evet dedim çünkü buna kararlı görünüyordu. Ancak daha sonra çok meşgul olduğumuzu fark ettim, bu yüzden yeniden planlamak istedim ve o zamandan beri ondan neredeyse hiç haber alamadım. Dün geldiğimizde onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştım ama o başından savdı ve bugün yine bu konuda kızgın görünüyor."

Parmaklarım bir omurgaya kenetlenmiş olarak duruyor: *Doğumhanede Cinayet*. "Sanırım bu kulübe işini çok ciddiye alıyor," dedim. "Kişisel olduğunu düşünmüyorum."

Cleo ağzını bozar. "Belki." Örgülerini omzundan kaldırıp boynunu yelpazelemek için sallıyor. Burada hava akışı yok ve nem yoğun. "Sanırım bu gece onunla tekrar konuşmaya çalışacağım. Sadece bir şey fark edip etmediğini görmek istedim. . . onunla farklı.

"Hayır!" Diyorum ki, muhtemelen biraz fazla neşeli. "Bence her şey tamamen normal görünüyor."

Cleo'nun kafası karışıyor. Ben tamamen ağlamasını bekliyorum *Sen ve Wyn ayrıldınız, değil mi?* herhangi bir saniyede Onun yerine kolunu benimkine doladı ve başını omzuma yasladı. "Muhtemelen sadece yorgunum" diyor. "Yorgun olduğumda her zaman daha çok endişelenirim."

kaşlarımı çattım. O kadar kendimi kaptırdım (ve/veya sarhoş oldum), bir şekilde yüzünün incelmesini ve gözlerinin altındaki soluk mor lekeleri kaçırdım. "Merhaba," diyorum. "*Sen* Tamam?"

"Neden olmayayım?" Bu, Cleo için garip bir şekilde kaçamak bir cevap.

"Çünkü koca bir çiftlik işletiyorsun," diyorum. "Ve sen beş fitlik iki inçlik zarif bir kadınsın."

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. "Evet, ama unutuyorsun: kız arkadaşım 1.70 boyunda, dört fiçı kaçak içki içebilen ve yine de bir market yarışını kazanabilen bir İskandinav Amerikan tanrıçası."

"Clee," dedim.

Omzunun üzerinden kontrol ediyor, sonra sesini alçaltıyor. "Tamam, evet, stresliyim" diyor. "Gerçek şu ki, Kimmy ve ben son üç haftadır bu yılki geziden çekilme konusunda ileri geri gittik. Sabrina'ya bunu kaçırmamız gerekebileceğini söylediğimde, kaçırdı *Olumsuz* iyi git, bu yüzden birkaç günlüğüne gelmeye karar verdik. Ancak şimdi erken dönemiyoruz, bu yüzden komşularımızın evdeki işlerle bizim yerimize ilgilenmesi için çabalyoruz."

"Çok üzgünüm," diyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sorun değil. Bir haftalık stres. Eh, ve tüm haftayı geride bıraktığımız zamanı yakalamamız alacak.

"Hey!"

İçin bazı sebep - oldukçamuhtemelen Tümü the hileBen
Şu anda meşgul... Sabrina kafasını aramıza soktuğunda yerimden
sıçradım.

Cleo da öyle. "Bize gizlice yaklaşma."

Sabrina, "Şey, kelimenin tam anlamıyla yukarı çıktım," diyor. "Sizi uyuşturucu ticareti falan yaparken mi yakaladım?" Cleo'nun kitabını almak için aramıza uzanıp kapağını inceliyor. "Mantarlar? Tekrar?"

Cleo'nun dudakları ince. "Büyüleyiciler."

"Ya sen Sab?" Araya girdim. "Bir şey buldun mu?"

"Aman Tanrım, evet," diyor. "Bu kitap, Donner Partisi'nin kurgusal bir yorumudur."

"Nasıl . . . güzel," diyorum.

Kıkırdadı, kitabı elimden aldı. Bir tane tuttuğumu fark etmemiştim - bizi şaşırttığına çekip çıkarmış olmalıyım. "Harry," diyor, arkasını okuyarak. "Bu kitap benimki kadar berbat."

"Öyle olmadığını garanti ederim," diyorum.

"Bir iç mimar, bir duvarın arkasında bir el bulur" diyor.

"Evet ama busamimi" Kitabı geri alıyorum.

"Bu nasıl rahat" diye soruyor.

"Sevimli bir gizem," diyorum. "Açıklaması zor."

"Oh-kay." Kimmy omzunda belirdiğinde sesi, sözsüz bir şaşkınlık havlamasına dönüşüyor. Cleo destek ister gibi kitaplığın kenarına tutunuyor.

"Neden herkes bu kadar gergin?" diye soruyor.

Cleo, "Sabrina yine Donners hakkında bir şeyler

okuyor," diyor. Sabrina, "Bu bir kurgu," diyor.

Cleo, "Parth ve Wyn nerede? Bitirdiler mi?" Kimmy omuz

silkiyor. "Parth'ı süslü kitapların yanından geçtim."

"Süslü kitaplar nelerdir?" Soruyorum.

"Bir şey aradığını kastediyor.*New York Times*'açıklayıcı' olarak tanımladı," diyor Sabrina.

"Aslında . . ." Parth elinde bir kese kağıdıyla yukarı çıkar. "Bunu seçtim çünkü *Wall Street Gazetesi* O kadar huysuz bir inceleme yaptı ki kendim okumam gerekti. Genellikle ayrı ayrı yayın yapan bu evli çift tarafından. Biri edebi kapıda duran romanlar yazıyor, diğeri aşk romanları yazıyor."

"Ne!" Kimmy kitabı kapar. "Ben onları tanıyorum!"

"Cidden?" diye soruyor.

"Michigan'da onlarla üniversiteye gittim" diyor. "Yine de henüz birlikte değillerdi. Onun kitapları*Gerçekten*azgın Bu azgın mı?"

"*Wall Street Gazetesi* inceleme azgınlığa değinmedi, "diyor Parth.

"Wyn bitti mi?" Sabrina soruyor.

"Şimdi kontrol ediliyor," diye onaylıyor Parth

"Ne aldı, bir Steinbeck romanı mı?" o

soruyor. Parth omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Wyn'in bir Steinbeck romanı almasına imkan yok. Bir kitap almasına şaşırdım, nokta, çünkü bu gezilerde okumaya hiç vaktimiz olmuyor ve harcamaları konusunda temkinli davranıyor. Ama eğer oöyleydir bir kitap alacak olsam, bu Amerikan Batısı hakkında olmazdı. Kendini çok fazla karikatür gibi hissedirdi.

Parth ve Sabrina bizi kasaya doğru sürdüler. Cleo mantar kitabını alıyor ve ben satın alıyorum*Tasarımla Ölüm*ve sonra Arnavut kaldırımli sokağa çıkıyoruz. Güneş gökyüzünde yüksek, sisten eser kalmadı, sadece göz kamaştırıcı mavi. Sokağın karşısında, Kimmy çiçekçinin önünde bir çiçek arabası görür ve bir zevk çılgılığı atarak Cleo'yu peşinden çeker.

"Parth ve ben biraz daha kahve içeceğiz." Sabrina başını, tenteyle korunan pencereli yandaki kafe olan Warm Cup'a doğru eğiyor. Bugün zaten iki kez olduk. Bir kez pazardan önce, bir kez sonra.

"Bir şey ister misin?" o soruyor.

İyiyim, teşekkürler, dedim

ona. "Wyn?"

Başını sallıyor. Onlar uzaklaşırken, bakışlardan kaçınarak sessizce duruyoruz. "Sana söylemek istemiştin," dedi sonunda. "Dün gece Parth'la konuştum."

"Ve?"

Biraz boğazını temizliyor. "Haklısın. Onlara bu haftadan sonra söylemek zorunda kalacağız.

Bunun beni neden rahatlattığından emin değilim. Haftamın geri kalanının artık eziyetli olacağı garanti. Ama en azından Parth ve Sabrina haklarını alacaklar.

mükemmel gün.

Wyn bir mesaj alır. Genelde telefonuyla pek ilgilenmez. O kontrol ederken ona doğru biraz eğildim ve Murder, She Read adlı kağıt çantasına bakmaya çalıştım.

Telefonunu tekrar cebine tıkıyor. "Sadece sorabilirsin." "Ne sordun?" Diyorum.

Kaşı kalkıyor. Ona kayıtsız bir şekilde bakıyorum. Satın aldığı şeyi yavaşça çantadan kaydırıp bana uzattı. Çok büyük.

The Eames Way: İkonik Sandalyenin Ardındaki Yaşam ve Aşk. "Bu bir sehpa kitabı," diyorum.

"Bu mu?" Bakmak için eğiliyor. "Bok. Bunun bir uçak olduğunu düşündüm." "Ne zamandan beri sehpa kitapları alıyorsun?"

Soruyorum.

"Bu bir çeşit hileli soru mu, Harriet?" diyor. "Bunların özel bir lisans gerektirmediğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bir sehpa ihtiyaçları var," diyorum. "Ve Gloria'da buna yer yok." Wyn'in annesi bir sürü faresidir. Kaba bir şekilde değil, sadece duygusal bir şekilde. Ya da daha doğrusu babasıydı ve Gloria, kocası öldüğünden beri Connor ailesinin evi hakkında pek değişmedi.

En son oraya gittiğimde, buzdolabında neredeyse bir inç yer yoktu. Elinde, Wyn'in o zamandan beri evlenmiş, boşanmış ve yeniden evlenmiş kuzenlerinden birine ait Tarihi Kaydet'in hemen yanına, ilk yolculuğumuzda kulübede çekmiş olduğumuz bir grup fotoğrafının çıktısı vardı. Ablası Michael'ın mühendislik diploması şömine rafının üzerinde, küçük kız kardeşi Lou'nun dokuz yaşındayken yazdığı çerçeveli tek sayfalık kısa öykünün hemen yanında, Wyn'in lise futbol takımının çerçeveli bir fotoğrafının yanında duruyordu.

Çocukluğunu geçirdiği evde yer olmaması bir yana, bu kitap en az altmış dolara mal olmuş olmalı ve Wyn hiçbir zaman para harcayan biri olmadı. Kendisine değil, değeri esas olarak estetik olan hiçbir şeye değil. Birlikte ilk dairemizde, sokakta tamir edebileceği kırık bir kutu bulana kadar bir kule ayakkabı kutusunu yan sehpa olarak kullandı.

Sehpa kitabını elimden aldı ve tekrar çantasına attı. Hala bakıyorum, şaşkınlığım, tüm küçük şeylere anlam vermeye çalışıyorum

beş ay önceki Wyn ile önümdeki Wyn arasında farklar var ama o tekrar telefonunu kontrol etmeye gitti.

Kimmy bir demet ayçiçekleriyle zıplayarak gelir. "Parth ve Sabrina nerede?" diye soruyor gözlerini güneşe karşı koruyarak.

Wyn, "Sabrina'nın daha fazla kahveye ihtiyacı vardı," diyor. "Ve Parth'ın daha çok Sabrina'ya ihtiyacı vardı."

"Ah." Kalbini tutuyor. "Çok tatlılar. Korkunç ama sevimli." Wyn'i yine kendi kendine gülümser gibi çantaya bakarken yakaladım.

Göğsümde, meşhur tahterevalliye bir metrik ton düşüyor.

Aman Tanrım.

Sakalı, vücudunun hafif yumuşaması, altmış dolarlık sehpa kitabı.*Tüm mesajlaşmalar.*

O mu . . .yuvalama?

O mubiriyle çıkmak?

Tahterevalli diğer yöne doğru sarsılır. Sabrina ve Parth kafenin daha az kullanılan iç kısmından çıkarken soğuk klima patlaması ve kavrulmuş espresso çekirdekleri bize doğru geliyor. Sabrina, kağıt pipetini yüksek sesle höpürdettikten sonra, "Sizi bilmem," diyor, "ama ben biraz şekerleme kullanabilirim."

Normalde bu düşünce ağzımı sulandırır.

Şu anda, kızarmış yumurta ve reçeli kaynayan mideme boşaltma fikri, duymaktan daha kötü.*yongahızlı* bir şekilde art arda bin kez.

O kadar çok gülümsüyorum ki azı dişlerim sızlıyor. "Kulağa harika geliyor."

Ah. ayçiçekleri Sab bunlara bayılıyor." Parth onları koklamak için eğilir.

Kimmy bohçayı ona doğru iter. "Bunlar sen ve Sabrina için." Cleo, "Bunlar yalnızca bir örnek," diye söze giriyor. "Devam ettik ve sipariş verdik.

Cumartesi için buketler. Basit olmasını istediğini biliyorum ama çiçeksiz bir düğün olmaz.

Sabrina, küçük mantar ansiklopedileriyle sinsice doldurulmuş bir tür Truva atı gibi buketi bakmaktan, nefesi kesildiğinde ellerini çırpırmaya kadar gidiyor. "Cleo! Bunu yapmak zorunda değildin. Kolunu Cleo'nun kafasına dolayıp onu sarılması için kendine çekiyor. "Harikalar."

“*senmuhteşem*,” diyor Cleo, sokakta yürümeye başlayarak, geri kalanımız yavru ördekler gibi onu takip ediyoruz.

"Hayır çocuklar," diyor Parth, "*Benmuhteşem*."

Wyn arkamda asılı duruyor ve kısaca, "Az önce orada ne oldu?" diye soruyor. "Nerede?" Diyorum.

"Beyniniz" diyor.

"Vücut çekimleri," diyorum. "Beynim vücut çekimleriyle dolu." "Hem bir cerrah hem de tıbbi bir anomali" diyor.

"Ne diyebilirim ki," diye cevap verdim düz bir sesle. "Ben-"

"Biliyorum." Kolunu daire şeklinde sallıyor. "*Büyüklik*"

Yıllardır süren iç şakası midemi bulandırıyor. "söyleyecektim *akşamdan kalma*"

MUTLU YER

MAT, VERMONT

YENİ BİR DAİRESİN YILIMIZ için, şehrin kenarındaki, tüyleri ürpertici beyaz bir Viktorya dönemi evinin birinci katı. Rüzgar estiğinde takırdayan pencereler, Sabrina'yla sonbaharı brendi eklenmiş sıcak elma şarabı içerek geçirmeyi düşündüğümüz yarı çökmüş bir sundurma ve Cleo'nun bir sebze bahçesi kurmasına yardım edeceğime söz verdiğim bir yan bahçe parçası: brokoli, karnabahar, alabaş - birkaç ay içinde gelecek dona dayanabilecek şeyler.

Wyn'in şu anda New York'ta olması, Parth'la bir çatı katını paylaşması ve en yakın arkadaşı Fordham'da hukuk okurken yeni bir şehirde yolunu bulması gerekiyordu. O matematik dersinde ikinci kez başarısız olmasaydı ya da tarih oluşturma gerekliliğini göz ardı etmeseydi, her şey farklı olabilirdi.

Bunun yerine bizimle yaşıyor. Tasarruf etmek için Cleo ve ben en büyük odayı paylaşıyoruz. Sabrina bir sonrakini alır. Wyn'de aslında benim için tasarlanan ayakkabı kutusu var.

Taşınma gününün ertesi sabahı, Parth bizim için çörekler getirdi. Not okur,*Gelecek yıl hepiniz New York'taki yüksek lisans okuluna gelmezseniz dava açacağım..*

Gerçekçi olmak gerekirse, tıp fakültesi beni nereye götürürse oraya gitmek zorunda kalacağım. Aynı şekilde, Sabrina bir sonraki şehrini kendi hukuk fakültesine kabulüne göre seçmek zorunda kalacak ve Cleo da aynısını bir MFA programı için yapacak. Ama

nasıl hayatta kalacağımın emin olmasam da, yeni bir şehirde hepimiz birlikte, fikir çekici**bir**yıl Wyn Connor'ın oda arkadaşı olarak.

Yerdeki ilk haftamız boyunca birlikte yalnız kalmamayı başardık. Sonunda, bir sabah erkenden havasız mutfakta karşılaştık. Güneş yükselmeye başladı ve o kahve yapıyor. Bir yüzünde Montana eyalet bayrağı olan bir kupayı doldurup bana uzattı. "Ne dediğini anladığımı bilmeni istiyorum," diye mırıldandı. "Maine'de."

Hâlâ uykudan boğuk olan sesi, hevesli bir ilgiyle ensemdeki tüm ince tüyleri çekiyor. Buradaki sessiz sabahtaki yakınlığı çok güçlü.

"Bu yıl için endişelenmeni istemiyorum," dedi bana. "İşleri garipleştirmeyeceğim."

Kulağa "Oh .. " gibi gelen bir şeyi yönetiyorum. . . iyi "ve hem sahne korkusu hem de boğaz ağrısı olan biri gibi, toplum içinde şarkı söylemeye bayılır.

Ve sonra ters ters başını sallıyor, gün çok ısınmadan çimlerimizi biçmek için arka kapıdan dışarı çıkıyor ve bir kez daha büyüünün bozulmasını bekliyorum.

Bütün yıl sözünün eri oldu. Haftada birkaç kez, geri kalanımızın hiç tanışmadığı kadınlarla çıkıyor. Sonra, kışın bir kadınla tekrar tekrar görüşmeye başlar, Alison adında bir dansçı. O güzel. O iyi biri. Ama ikisi gece için ayrılmadan önce asla birkaç dakikadan fazla uğramaz. Onun için mutlu olmaya çalışıyorum. Bir arkadaşın yapacağı şey buydu.

*Sen benim arkadaşım değilsin, Harriet*bazen zihnimde tekrarlar.

Matematik dersiyle mücadele ediyor, bu yüzden ona yardım etmek için gönüllü oluyorum. Salı günleri Mattingly'nin tozlu altın kütüphanesinde gece geç saatlere kadar çalışırız. İnliyor, inliyor, beyninin bu tür şeyler için yapılmadığını söylüyor.

"O zaman ne için yapılmış?" diye soruyorum ve o, "Tumbleweeds" diyor. Sadece yuvarlanmayı seviyorlar. Bunu yaptığını, kendini küçük düşürdüğünü, kendini küçük gördüğünü ve bunu sanki yaptığı bir şakaymış gibi yaptığını fark ettim ama bence ciddi olabilir ve bundan nefret ediyorum.

Finallere çalışırken, bana otomattan kahve ve çikolata parçacıklı mini kekler, Snickers barlar ve Skittles getiriyor ve onca kafein, şeker ve ona yakın olmanın telaşına rağmen, yüzüstü bir ders kitabına bakarak uykuya dalıyorum ve masanın diğer tarafından omzumu dürtmesiyle uyanıyorum.

Yüzümü kaldırdığımda sııttı ve aktarılan mürekkebi yanağımdan uzaklaştırdı.

"Teşekkürler," diyorum uykulu bir şekilde.

"Arkadaşlar ne içindir?" diyor.

Sen benim arkadaşım değilsin, Harriet.

Dördümüz, sıkışık mutfağımızda özenle hazırlanmış akşam yemekleri pişiriyoruz, Sabrina şef yardımcısı olarak hareket ediyor. Cleo bize yüzlerce farklı poz verirken ön verandada oturuyoruz ve kar yağdığında, şekerlere pek dokunmamasına rağmen Wyn ve ben sıcak çikolata veya akçaagaç latte almak için kasabada uzun yürüyüşler yapıyoruz.

Birimiz alışveriş için Hannaford'a gittiğinde, diğerinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını iki kez kontrol ediyoruz ve hayır desem bile, Wyn daireye girdiğinde tek kelime etmeden önümde masamın üzerine bir bardak yaban mersinli dondurma koyacak.

Ve Sabrina ve ben Columbia'dan -kendisi hukuk fakültesinden, ben de onların tıp fakültesinden- ilgili kabul e-postalarımızı aldığımızda ve şok edici bir dönüşle Cleo, MFA'sını almak yerine New York City'deki bir şehir çiftliğinde çalışacağını duyurunca, dördümüzün New York'ta Parth ile yeni bir yer bulma, Wyn Connor ile bir dizi duvarı daha paylaşma ihtimaline karşı bile koyamıyorum.

Diğerlerinin yaptığı gibi o benim en iyi arkadaşım oldu: Yavaş yavaş, bir kum saatinden kum o kadar yavaş geçiyor ki, gerçekleştiği anı tespit etmek imkansız. Aniden kalbimin çoğu ona ait olduğunda ve asla tek bir tahl tanesini geri alamayacağımı bildiğimde.

O altın bir çocuk. Ben hayatı gri tonlarında çizilmiş bir kızım.

Onu sevmemeye

çalışıyorum.

Gerçekten

deniyorum.

GERÇEK HAYAT

Salı

GENELLİKLE SALI GÜNLERİAcadia Milli Parkı'na, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yere ve belki de daha da önemlisi favori popover restoranımızın konumuna gününbirlik bir gezi yapıyoruz.

Haftalardır kabarık, çilek kaplı ruloları hayal ediyordum ama şimdi tek istediğim bir fıçı Tums ve iki litrelik bir şişe zencefilli gazozla serin, karanlık bir deliğe tırmanmak.

Üzerimizi değiştirmek, sıvı almak ve işemek için eve kısa bir mola verdikten sonra, arabaları piknik malzemeleriyle dolduruyoruz. Herkesi ve her şeyi kapı dışarı etme süreci, kedileri asitle gütmek gibidir. Tıpkı kedilerin asit kullandığı gibi, kedi çobanının da asit kullandığı gibi.

Parth tuvaleti kullanmaktan döner dönmez, Kimmy güneş gözlüklerini unuttuğunu fark eder ve tekrar içeri girer.

Sabrina, "Çiftlikte geçirdikleri günlerin ilk iki saatinin, Cleo'nun Kimmy'yi giymeyi unuttuğu her bir giysi için eve geri göndermesi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ve bir kez daha kazara pantolonunu kafasına geçirdiğinde," diye seslendi Cleo arabaların yanından.

Bu bir kaza değil bebeğim, dedi Kimmy hızla dışarı çıkarken. "Modaya yönelik ileri görüşlü yaklaşımımı nihayet benimseyeceğin günü bekliyorum."

Cleo, "Ne istersen onu giy," diyor. "Ben daha çok altında olanlarla ilgileniyorum."

"Ah!" Kimmy, Cleo'nun boynunun yan tarafını öper. "Şehvet düşkün mü yoksa duygusal mı davranıyorsun bilmiyorum ama her iki şekilde de kabul edeceğim."

Sabrina alnına tokat atar. "Şarap. Mahzene koşup onu alabilir misin?"

"Pembe veya beyaz bir şey seçer misin?" Sanırım.

Başını sallıyor. "Bu, 2018'den Didier Dagueneau Silex. Sakıncası var mı?"

"Umursamadığımdan değil," diyorum. "Sadece bu kelimelerden çok azını tanıdım."

"Silex," diye tekrarlıyor, birden fazla bez çantasını omuzlarına atıyor. "Etikette öyle yazıyor, ardından Didier Dagueneau geliyor ve siz 2018'i arıyorsunuz. Beyaz."

Geri çekilirken kendi çantamı kapının içine bırakıyorum. Şarap mahzeninin kapısı aralık, ışıklar açık. İddiaya göre aşağıda yirmi bin dolar değerinde şişeler var. Umarım bunların hiçbirini *Ayrıca* başlar *çakmaktaşı* ve ile bitersu.

Aşağı inerken hafif bir hışırtı beni karşılamak için yükseliyor.

Basamakların sonunda, köşeyi döndüm ve James Dean'in oynadığı gibi, işkence görmüş düşmüş bir melek gibi tepedeki yumuşak altın ışıktaki kireçlenmiş Wyn'i görünce birden durdum.

"Silex bir şey-bir şey mi?" diyor.

"Sabrina seni onu alman için gönderdiğini unutmuş olmalı." gitmek için dönüyorum "On dakikadır bu noktaya bakıyorum. Burada değil."

tereddüt ediyorum. Serin, karanlık bir mağaraya çekilmeyi hayal ettiğimde, aklımdan geçen bu değildi ama Sabrina bu şaraba gönül vermişse, onu bulana kadar oradan ayrılmayacağız. Kelimenin tam anlamıyla bunu kastediyorum. Aklına bir fikir geldiğinde, sapmaya çok az yer vardır. *Ayrıca bakınız* Cleo'nun kendisini ve Parth'ın çiftliğe ziyaretini iptal etmesine tepkisi.

Bir nefes verdim ve parmaklarımı etiketlerin üzerinde gezdirmek için rafın önüne çömelerek ona doğru döndüm.

"Her yeri kontrol ettim," diyor huysuzca.

"Temel olarak, bir kişi bir şeyi uzun süre ararsa, ona doğru yürüyen bir sonraki kişinin onu hemen fark etmesi evrensel bir yasadır."

"Nasıl gidiyor?" O sorar.

Düzinelerce chardonnay, Rieslings, sauvignon blancs, gewürztraminers arasında: Silex yok.

"Memnun?" diyor.

Şaşkın ses tonuyla ensemdeki tüyler diken diken oldu. Beynim, bu özel odada gidebileceği kesinlikle en kötü yere gidiyor.

Bizim için mahzen hayaletlerle dolu. Korkunç türden değil. Seksi hayaletler. düzeltiyorum. "Fazla pahalı görünmeyen bir beyaz al yeter."

Gözleri parlıyor. "Bir Büyük Lot izin etiketine bakmamı ister misin, Harriet?"

"Birden fazlasına sahip oldukları bir şey seç," dedim, sanki kurtulmam gereken bir dalgakıranmış gibi merdivenlere doğru koşarak.

Merdivenlerin yarısında kapının kapalı olduğunu fark ettim. Sonra tepeye ulaşıyorum ve topuz dönmüyor. Kıpırdamayacak bile.

kapıyı alıyorum Sab?

Basamakların sonunda Wyn, elinde bir şişe şarapla görüş alanına giriyor. Kapı kilitli olmalı, diye açıkladım.

"Neden kapattın?" O sorar.

"Eh, otomatik olarak kilitlenmesini umuyordum,*dışarıdan*, ve burada kapana kısııldım*Sen*"Düşünüyorum.

Alaycılığı görmezden geldi ve yukarı tırmandı, topuzu kendisi denemek için beni kenara itti.

Muhtemelen beni kızdırmak için, "Kilitli görünüyor,"

dedi. Kapıyı yumrukluyor. "Cleo mu? Parth?

Herhangi biri?"

Derisinden yükselen ısıyı hissedebiliyorum. Birkaç basamak iniyorum, giderken cebimde telefonum var mı diye kontrol ediyorum. Yine ceplerim küçücük ve telefonum antrede, antamda olmalı.

"Birini ara," diyorum.

Wyn başını sallar. "Telefonumu arabada unutmuşum. Seninki yok mu?"

“Yukarı,” diyorum. "Onlar beklemekten sıkılıp bizi hızlandırması için birini gönderene kadar beklememiz gerekecek."

Wyn inleyerek en üst basamağa indi ve şişeyi ayak bileğinden yere koydu. Başını eğip parmaklarını ensesinde düğümledi.

En azından panikleyen tek kişi ben değilim.

Tabii ki, burada olduğum için çıldırıyorum, Veo çıldırıyor çünkü o klostrofobik. Çocukluğundan beri öyle ve ailesinin atölyesinde evde kimse yokken kırık bir gardırop üzerine düştü. Saatlerce mahsur kaldı.

Kapı açılır açılmaz iyi olacak. Oysa ben hala aptal bir sehpa kitabı satın almanın sersemliğini yaşıyor olacağım.

Korkunç bir gerçeğin farkına varmamla tüm merdiven boşluğu sallandı. Düşmemek için korkuluğa tutundum.

"Ne? Sorun nedir?" Wyn ayağa fırlayarak beni dirseklerinden destekledi. Görüş alanımda yüzen siyah lekelerin altında, çizilmiş ağzı parça parça görülebiliyor.

"İki arabaya biniyorduk," diye ciyakladım. "İki araba alıyorduk, bu yüzden dördü de Rover'da gidebilirdi."

Gözleri kararıyor, bulutlar yeşilin üzerinde sürünüyor. "Yapmazlar."

"Olabilirler," diyorum.

“Olanların bu olduğunu varsaymamıza gerek yok. Her an geri gelebilirler.” Tavana bakıyor, bir tür zihinsel hesaplama yapıyor.

Aramızdaki boşluğu yeniden kazanmaya çalışarak diğer basamakları indim. Ama takip ediyor. "Bu benim hatam değil, Harriet."

"Öyle olduğunu söylemiş miydin?" Soruyorum.

“Fırtınalı gittin” diyor. "Orada bir çıkarım var."

Ona dönüyorum. “Wyn. On iki metrelik bir kutunun içindeyiz. Bu fırtına değildi. Fırtınaya yer yok. Ama amacın bana bunu hatırlatmaksan BEN kapıyı kapat, puan alındı.”

"Seni suçlamıyorum. Ben sadece... kimin dışarıdan kilitleyen bir kapısı var ki?

dıştan?"

"Burası bir panik odası," diye işaret ediyorum. "Duvardaki küçük panelin yaptığı şey bu. Kodu bilseydik kilidini açabilirdik."

Bakışları netleşiyor. Paneli incelemek için üç uzun adımda merdivenleri tırmanıyor. "911'i aramak için bir düğme var."

Bir şeylerin ters gittiğini anlamaları ne kadar sürer? Bizi aramaya çalışmadan yürüyüş öncesi popover'ları almak için onca yolu kullanacaklar mı?

Ararlarsa, araba kullandığımız için cevap vermediğimizi mi düşünecekler? Midem, çalkantılı mide bulantısına devam ediyor.

"Aramak mı yoksa beklemek mi istersin?" diye soruyor.

Şimdi, itfaiyenin baltayla indirmesi, havaya uçurması veya başka bir şey yapması gerekirse, bu kapıyı değiştirmenin ne kadar pahalı olabileceğinin matematiğini yapıyorum.

"Bence . . ." Sakinleştirici bir nefes alıyorum, kavramaya çalışıyorum**bazı**bu ev ya da bu adamla hiçbir ilgisi olmayan zihinsel mutlu yerimin versiyonu. "En azından bir süre beklememiz gerektiğini düşünüyorum."

Belli ki istediği cevap bu değildi.

"Yapabileceğini düşünmüyorsan..."

"Ben iyiyim," dedi kısaca, en alt basamağa tüneyerek. Şarabı bir kenara bıraktı ve yürüyüş botunu çıkardı.

"Aman Tanrım, Wyn," diyorum. "Beş dakika oldu. Pantolonunu indirip bir çiş köşesi belirlemene ne kadar var?

Şarap şişesinin mantarının etrafındaki folyoyu yırtıyor. "*BEN*çiş köşesine ihtiyaç duymaz. İçmeyi bitirdiğimizde bu şişeyi kullanacağım. Öte yandan sen. . . hızlı bir şekilde nişan almayı öğrenmezsen şansın tükenecek."

Bakışları doğrudan göğsüme doğru hareketimi takip ettiğinde kollarımı tekrar kavuşturmak için açtım. "Sabah on buçukta cebinde tirbuşonla mı dolaşıyorsun?"

"Hayır," diyor, "sadece seni gördüğüme sevindim." "Gülünç."

Şarap şişesini çizmesine yerleştirip tüm aranjmanı duvara vururken gözleri sabit bir şekilde benimkilere takıldı.

havlıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Botu üç kez daha duvara sürüyor. Son vuruşta mantar, şişenin boynundan yarım inç yukarı fırlar. Duvara iki hızlı çıt daha vurulduğunda, mantar tamamen dışarı fırlar. Wyn açık şişeyi bana doğru kaldırdı.

"Bunu nasıl yapacağını bildiğinden endişeleniyorum," dedim.

"Demek istemiyorsun." Bir yudum alıyor. Şişe alçalırken gözleri omzunun üzerinden merdivenlerin altındaki girintiye kaydı.

Isı hızla köprücük kemiklerimden saç çizgime kadar yükseliyor.

oraya gitme.bunu düşünme.

Tavsiye edilmediğini biliyorum, ama bir parçam çaresizce şişeyi alıp bir yudum aldığım da akşamdan kalmayı tedavi eden tüm köpek kılı okulunda bir şeyler olduğunu umuyor.

Hayır. Midem bunu istemiyor. kendisine geri iletiyorum.

"Parth bana bu numarayı öğretti" diyor. "Daha önce hiç kullanma ihtiyacı duymadım."

"Ah, son beş ayda kendini başka terkedilmiş aşıklarla birlikte hapsedilmiş bulmadın mı?"

Homurdandı. Reddedildi mi? Tam olarak hatırladığım gibi değil, Harriet. "Belki amneziniz vardır," diyorum.

"Hafızam iyidir, Dr. Kilpatrick, yine de endişenizi takdir ediyorum."

Bakışlarını kanıtlamak istercesine tekrar merdivenlerin altındaki kuytuya yöneldi. *Oyapamamak* biriyle görüşüyor olmak Öyle olsaydı, bu davranışa asla katılmazdı.

Wyn flörtöz olabilir ama sadakatsiz değil.

Yepyeni bir şeyin içinde değilse? Resmi olarak özel değil mi?

Ancak eğer BT vardı yepyeni, Daha sonra istemek O sahip olmak çoktan rahat ilişki durumuna ulaştınız mı?

Küçük sözde ipuçları, bir hikaye anlatmak için bir araya getirdiğim rastgele bilgi parçaları da olabilir.

Ama bu o anlamına gelmezdeğilkimseyi görmek

Sonuç olarak, hayatında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Yapmamam gerekiyor.

Birkaç yudum daha alıyor. Sanırım bu onun için de işe yaramıyor çünkü dakikalar içinde volta atıyor. Ellerini saçlarından geçirir gibi

alnından terler akarak, boşlukta daireler çizerek yürüyor. "Keşke sehpa kitabınızı getirseydiniz."

Wyn aniden bana baktı, gözleri keskin bir şekilde değerlendirdi. "O zaman bakacak bir şeyimiz olur," dedim.

Kaşları kalkıyor, dudağını kıvrıyor. "Sehpa kitabıma karşı neyin var, Harriet?"

"Hiç bir şey."

"Son beş ayda sehpa kitabıyla ilgili bir tür travma geçirdin mi?"

"O şey altmış dolara mal oldu," diyorum.

Başını sallar, yürümeye geri döner. "Bu bir hediye mi?" Diyorum.

"Neden hediye olsun ki?" diyor. Cevap değil.

"Çünkü kendine asla o kadar para harcamazsın," diyorum.

Yanaklarının üstleri biraz kızardı ve şimdi bunu sorduğuma gerçekten ama gerçekten pişmanım. Sessizce oturmaya geri dönüyoruz. Ben oturuyorum. Küçük dikdörtgenler içinde güçlü bir şekilde yürüyor.

Her şeyden sonra bile, onu böyle görmek zor.

Cazibesinin savunması geri çekildiğinde, her zaman çok etkileyicidir. Bunca yıl önce ona bu kadar çok sırrı dökmeme neden olan kısmen buydu, ona verdiğim her şeyden bir parça emdiği duygusu.*keçeNeBENkeçe*. Ne yazık ki, tersi de doğrudur.

Doksanıncı turunda beni geçerken (en iyi tahmin; saymadım).

Bakışları tekrar merdivenlerin altındaki boşluğa kaydı.

Ne demek istediğimi değil. Yüzüm alev alev. "Bindiğin her araba gibi," diye açıklığa kavuşturuyorum.

"Otobüsler bundan daha büyük" diyor.

"Doğru," diyorum. "Ama aynı zamanda daha kötü kokuyorlar.

Burası harika kokuyor." Nem kokuyor.

"Burası Maine," diyorum. "BT*dır-dir*nemli."

Başını geriye atıyor. "Çıldırıyorum, Harriet."

ayağa kalktım "Sorun değil. Yakında burada olacaklar.

"Bunu bilmiyorsun." Gözleri bana döndü, ağzının etrafındaki gerginlik gamzelerini ortaya çıkardı. "Geri çekilmeye karar verdiğimizizi düşünebilirler. . "

Ben yutarım. Sabrina buna katlanamaz. Hepimizin bir arada olması gerekiyordu.

Başını sallıyor. Tıpkı benim gördüğüm gibi o da bu mantıktaki tüm boşlukları görüyor.

Sabri olabilirsiniz *sinirli* Biraz yalnız kalmak için geride kaldığımızı düşünse de, bize en güzel yatak odasını vererek, bizim adımıza her şeyin doğal düzenini çoktan sarstı. Bunun dışında, aramaya çalışırsa ve biz cevap vermezsek, bizi suçüstü yakalamak için hızla buraya gelip üst kata fırlayacak gibi değil.

Farklı bir taktik denerim. "Sürekli buraya geliyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bundan çok daha uzun süredir buradasın.

Oraya geri dönmemeye çalışıyorum.

Anıları tekrar ziyaret etmemeye çalışıyorum.

O, Cleo, Sabrina ve ben mezun olduktan sonraki yaz. Parth'a katılmak için New York'a taşınmadan önce.

Tüm eşyalarımız toplanmış ve büyük taşınmaya hazır olarak Vermont'tan arabayla gelmiştik. Parth şehirden uçakla gelmişti ve Fordham 1L olarak geçirdiği süreyi yeni bitirmişti.

Bir tür ters saklambaç olan sardalye oynamak onun fikriydi. Tüm ışıkları kapattık, sonra önce kimin saklanacağını görmek için zar attık.

Win kaybetti. Karanlıkta onu aramak için dağılmadan önce ona saklanması için beş dakika verdik.

Her nasılsa, her zaman göründüğüm gibi, tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

Onu mahzende buldum. Merdivenlerin altında bel hizasında bir şarap rafı vardı ama onun arkasında karanlık bir köşe, boş bir alan vardı ve o, içine sıkışmıştı. Onu neredeyse ısıkiyordum ama çifte çekimde kayan bir gölge gördüm.

Bütün yıl birlikte yaşadık ama asla gerçekten yalnız olmadık, öyle değil. Yürüyüşler için, elbette ya da her zaman köşede referans masasında birinin olduğu kütüphanede.

seviyesine ulaştığımıza neredeyse kendimi inandıracaktım.*platonik arkadaşlarda* ki oyunun kurallarına göre, karanlıkta onunla kıvrılmak için o şarap rafının üzerinden tırmandım ve gümbür gümbür atan kalbim ve ters dönen midem onların bu anı, bu yakınlığı beklemekten asla vazgeemediklerini kanıtladı.

Boğazımı temizliyorum ama anılar sanki soluk boruma takılmış gibi. "En az bir saattir burada olmalıyız."

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Dokunmadan nceki her saniyenin bir asır gibi geldiğini biliyorum. Sonra bir kez yaptık, zaman tüm anlamını yitirdi. Birkaç yıl önce babamla izlediğim kara delik belgeselini, astrofizikçilerin evrenimizde zaman ve uzay kurallarının tersine döndüğü, onların sonsuza kadar kalabileceğiniz bir yer haline geldiği yerler olduğunu nasıl tahmin ettiklerini düşünüyorum.

Wyn, "O zaman dikkatim dağıldı," diyor. Flört yok, çekicilik yok. Ciddi Wyn. Gerçek Wyn.

"Tıpkı aynı dikkat dağınlığına sahiptin." Kollarımı iki yana açıp ellerimi parlatıyorum.

şphecisi görünüyor. "Tamam, o zaman dikkatimi dağıt, Harriet." th. "nl Wyn Connor tavırları nerede?"

Gözleri parlıyor, sadece sol gamzesi göz kırıyor. "Dikkatimi dağıt *Lütfen*, Harriet." Sesi biraz alçalıyor.

Omurgamdan aşağı cızırdayan rpertiye bastırıyorum.

şaraptan bir yudum daha alır ve yumruklarını sıkarak ve açarak volta atmaya geri döner. Biliyorum, klostrofobisi devreye girdiğinde elleri uyuşuyor.

Yapmak zorundayım*bir şey*. Tek bir fikrim var.

Ayağa kalktım, yanından geçtim ve bir ayağımı merdivenlerin altındaki rafın üzerinden sarkıttım. "Ne yapıyorsun?" O sorar.

"Yardım ediyor." Rafın arasına yerleştirilmiş otuz kadar şişeyi devirmemeye dikkat ederek, başımı merdivenlerin alt tarafına çarpmamak için diğer bacağımı öne doğru sallıyorum.

"Evet, fazladan bir metrekarelik alan büyük bir rahatlama."

"Kendini bu odanın içinde daha küçük bir alana koyarsan," diyorum, "o alandan istediğin zaman çıkabileceğini bileceksin."

“Ama yine de odadan çıkamıyoruz” diyor.

"Mükemmel bir bilim değil," diyorum. Ama bu bir şey. Ve dürüst olmak gerekirse, ne olursa olsun, tuzağa düşmedik. En kötü ihtimalle itfaiyeyi ararız. Ama önce şunu deneyelim - Armas onaylı bir kapıya param yetmiyor ve senin o sehpa kitabını iade etmek zorunda kalmanı istemiyorum.

Bacağını sallarken bir kahkaha tufanı. Bu iyi bir işaret.

Ona yer açmak için yana çekildim ama merdivenlerin açısıyla bu kadar geride eğilmek yeterli değildi. Kendimi yere atıyorum ve köşeye doğru ilerliyorum.

"Şimdi ne olacak?" homurdandı.

"Şimdi? Şimdi kafa kafaya verip Zodiac cinayetlerini çözmeye çalışalım” diyorum. "Otur, Wyn."

Derhal itaat eder. Bu noktada, ona ellerinin üzerinde durup "Ave Maria" şarkısını söylemesini söyleyebileceğim doğru kafa boşluğunda olduğunu düşünüyorum ve bunu yapabilir.

"Oyunu oynuyormuş gibi yap," diyorum. "Onlar bizi bulana kadar olabildiğince sessiz ve hareketsiz olmamız gerektiğini varsayın."

Dağınık bir şekilde, "Bu işe yaramayacak," diyor. "Wyn."

Boynu eğiliyor, sık nefesleriyle omuzları yükselip alçalıyor.

"Şarap."

"Üzgünüm," diyor. "Korkmamaya çalışıyorum."

"Özür dileme." Hiç düşünmeden eline uzanıyorum. İlk şaşkınlık ve tanınma kıvılcımından sonra, parmaklarının buz gibi olduğunu ve titrediğini fark ettim.

Avucunu benimkiler arasında yassılaştırıyorum. "Bana bak. Benimle konuş." Başını aşağıda tutuyor.

"Konuş benimle," tuşuna tekrar basıyorum. "Ne hakkında?" O sorar.

Herhangi bir şey, dedim. "Aklına gelen ilk şey."

"Dolap altında sıkışıp kalmak" diyor. "Tek düşünebildiğim bu. Kimse beni bulmadan öleceğimden emin olmak. kaybetmek

bacağında bir his ve ardından şokun etkisi geçtiğinde ağrı daha da kötüleşiyor.”

Tamam, bunun dışında herhangi bir şey, diye düzelttim. Meditasyon uygulamamı, son beş aydır güvendiğim görselleştirme egzersizini düşünüyorum. "Bana sevdiğin bir yerden bahset."

Başını sağlam bir şekilde sallıyor. "Üzgünüm."

"Hey." Yaklaştım. Dizlerimiz çarpıyor. "Özür dilemene gerek yok."

Bunun için değil."

"Bu boktan kurtulduğumu sanıyordum," diye homurdandı. "Çok daha iyiyim."

Her şey çok daha iyi - bunun da daha iyi olacağını düşündüm.

Bunu duyunca sızlıyor:*Her şey çok daha iyi.* Bu düşünceyi bir kenara itip tekrar boğazımı temizledim. "Bana o oyunu oynadığımız zamanı anlat."

demek istemiyorum. Ya da bilmiyorum, belki de biliyorum. Belki de hatırladığını, ben onun kalbime, beynime, ciğerlerime, tenime kazınmış haldeyken beni sevmenin nasıl bir his olduğunu tamamen unutmadığını bilmeye ihtiyacım var.

Sonunda bakışları kalkıyor. Mükemmel bir durgunluk ritmi var. "Saklanıyordum," dedi kalın bir sesle. "Ve önce sen geldin. Neredeyse beni özleyecektin.”

"Ve sonra ne?"

“Sonra taşındım” diyor. göz

kırpıyorum. "Taşındın mı?"

"Yani beni göreceksin," diye açıklıyor. "Ve sen yaptın. Seni çok korkuttum ve kendimi kötü hissettim."

"Bunu bana hiç söylemedin," diyorum.

“Eh, yaptım” diyor. "Aslında bir yıldır seninle hiç yalnız kalmamıştım ve sen merdivenlerden inmiştin ve ben sana o kadar çok dokunmak istiyordum ki. Ama beni görmedin ve dönmeye başladın, ben de hareket ettim.”

Sternum ısınıyor. Kalçalarım ısınıyor. Dizlerimin arkası bile biraz eriyor, aleve çok yakın balmumu.

"Sonra ayak sesleri duyduk," diye devam ediyor, "ve sen tamamen görünür olacaktın, ben de seni benimle birlikte saklanacağın köşeye çektim." Parmakları benimkiler arasında seğiriyor. Sıcaklığın bir kısmı onlara geri dönüyor.

"Seni kucağıma aldım," dedi boğuk bir sesle. "Ben de Parth'ın bizi bulmadan yukarı çıkması için dua ettim ve o da geldi. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum, bu yüzden senin de benimkini hissedebilmen gerektiğini biliyordum ve sonra sert biri olduğumu fark ettim. Çok utandım. Yalnız kaldığımızda kucağımdan inmeni bekliyordum.

Gözleri benimkilere döndü, gözbebekleri karanlıkla savaştıktan büyümüştü. "Ama yapmadın."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, beynimde tekrarlanan sıvı sıcaklık merkezinden dışarı fırlıyor.

Orada, kucağında, kolları bana dolanmış, herhangi bir hareketin büyüü bozacağından korkarak öylece kalakaldım. Sonunda ayak bileklerimden biri uyuşmaya başladı, ben de biraz kaydım ve bana sıcak bir kor yutmuşum gibi hissettiren bu hareketle düzensiz bir nefes verdi.

Aç, çaresiz ve aynı anda cesur. Bana her zaman nasıl hissettirdiğini.

"Sonra çeneme dokundun." Elimi yavaşça kaldırdı ve kaşınan çenesine koydu.

Öyle demek istemedim, dedim neredeyse savunmacı bir tavırla.

demek istediğimi bile bilmiyorum *o zamanlar çok eskiveya* şimdi. Nabzım avucumun içinden ve parmak uçlarımdan derisine doğru atıyor. Karanlıktaki o hararetli ilk öpücüğün anısı her yönden üzerimize çöker.

"Seni yarattığımı sanıyordum." Başını eğdi, böylece elim kulağına doğru kaydı. "Sadece dileyerek."

Bir şeyleri dilemek onları gerçekleştirmez, Wyn, dedim.

Eli bileğimde dolanıyor, başparmağıyla bileğimin hassas alt tarafını hafifçe okşuyor. "Ah?" diyor, sesi hafifçe dalga geçiyor. "O halde sonunda beni öpmene neden olan şey neydi, Harriet?"

Sekiz yıl geçti ve hala sinir uçlarım, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden bir saniye daha dayanamayacak hale gelene kadar, her birimizin beklediği, sonra ne olacağını tartıştığımız, nefesimizin nasıl düzensiz bir ileri geri gidip geldiğinin hatırasıyla aydınlanıyor.

"Seni öpmedim," diyorum. "Beni öptün."

Düzensiz bir şekilde gülümsüyor. "Şimdi hangimizde hafıza kaybı var?"

Hafızanın geri kalanı üzerime çöküyor. Dudaklarımız birbirine değene kadar çenemi nasıl kaldırdım, tam olarak öpüşmedim. Dudakları nasıl aralandı ve dili ağzımın içine kaydı ve tüm vücudumla iç çekiş, saf, seyreltilmemiş rahatlama sesi benden kayıp gitti. Gürültüyü duyunca beni kucağına doğru çekti, tüm tereddütleri bir ateşe, bir ihtiyaca dönüşüyordu.

Kulağıma fısıldadığı fısıltıyı hatırladığımda tüylerim diken diken oldu...*Çok yumuşaksın, Harriet-* elleri benden daha fazlasını bulmak için gömleğimi çalarken:*Diğerleri bundan hoşlanmayacak.*

geri fısıldadım*Beğendim*, ve kahkahası bir iniltiye ve ardından bir söze dönüştü:*Ben de yaptım. Daha fazla bir şeyi sevdiğimden emin değilim.*

Sabrina geziye erkek arkadaşı Demetrios'u da getirmek istemişti ama Parth bunun tatili bir çiftler gezisine dönüştüreceğini ve bunun da her şeyi mahvedeceğini savunmuştu. Sonunda, herkes gezinin sadece arkadaş olarak kalmasının en iyisi olduğu konusunda hemfikir di.

Şu ikisini duyunca daha mutlu olacaklarından şüpheliydim*Arkadaşlar*şarap mahzeninde gizlice ilerliyorlardı. Kendimi umursamaya getiremedim. Ta ki merdivenlerden ikinci ayak sesleri gelene kadar. Bu bizi gerçeğe döndürdü. Cleo saklanma yerimizi bulup ona katıldığında, sardalyelerin kurallarına göre sarsılarak ayrıldık, kendimizi düzelttik.

Gecenin geri kalanını bunun bir daha asla olmaması için kendimi hazırlayarak geçirmiştim. Ama o gece kendimizi yatak odasına kapattığımızda, Wyn beni kaldırdı ve şifonyerin üzerine oturttu ve sanki otuz saniye bile geçmemiş gibi öptü.

Bu daha sonra. *bugizem*heyecandı.

Artık nasıl tat alacağını, bana nasıl dokunacağını, kişisel Maslow'umun ihtiyaçlar hiyerarşisinde ne kadar çabuk en önemli ihtiyaç haline geldiğini biliyorum. Bu yüzden aramıza tekrar mesafe koymam gerekiyor. Yerçekimi çok güçlü. Üzerimdeki tüm kıyafetleri çekip beni kucağına çekmediği için minnettar olmalıyım.

Harriet, diye mırıldandı, sanki bu bir soruymuş gibi. Eli yanağımda yukarı kaydı, parmaklarındaki nasırlar çok tanıdıktı. Kendimi avucuna yaslanmış, ağırlığının bir kısmını almasına izin verirken buldum.

Yumuşak bir sesle, "Bana San Francisco'dan bahset," dedi.

Damarlarım buzla doluyor. Mantık bende yeniden bir yer ediniyor.

"San Francisco'nun nasıl bir yer olduğunu bilirsin," dedim ondan uzaklaşarak, eli düşerken soğuk hava tenimi öpmek için dolarken. "Kocaman bir Ghirardelli mağazası var ve her zaman biraz soğuk ve ıslak."

Burnu düşüyor, ağzı şarabın tadına bakabileceğim kadar yakın. "Ghirardelli mağazası mı?"

"Bütün şehir," diyorum.

"Bana ikametinizden bahset" diyor.

Solar pleksusuma bir alev çarptı. Tehlike çanları çalıyor. Neye vardığını biliyorum - ya da daha doğrusu *kime* Hedefe varıyor... ve midemde bir öfke ve mide bulantısı karışımı kıvranıyor.

"Sehpa kitabı ne olacak," diyorum.

Dudakları belirsiz bir keyifle kıvrılıyor. "Ne?"

Kulaklarım kükredi. Boğazım düğümleniyor. "Sehpa kitabı kimin için?" Bana bakıyor.

Bana doğrudan söylemeyecekse, sanırım sorması gereken kişi ben olacağım.

"Biriyle çıkıyor musun?" ısırırım.

Yüzündeki eğlence eriyor. "Ne oluyor, Harriet. Şuan ciddi misin?"

"Bu bir cevap değil," diyorum.

Bakışları yüzümde geziniyor. "Senden ne haber?" diye tısladı. "yanında mısın?"

İşte burada. Asit midemden yükseliyor. Göğsümden bir yarık geçiyor.

Ağlamayı reddediyorum. Beş ay önce olan bir şey yüzünden değil. Bana zaten beni istemediğini söyleyen biri yüzünden değil.

Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Duvar sırtımla buluşana kadar ondan uzaklaştım. "Hala dürüstçe bana inanıyorsun *aldatılmış* senin üzerinde ve bunun ötesinde, arkamı dönüp başka birine de yapacağımı düşünüyorsun.

Benim söylemek istediğim bu değil, dedi Wyn, sesi sertti. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum! sormaya çalışıyorum . "

"sormaya çalışıyorum *Ne*, Wyn?" İstiyorum.

“Eğer mutluysan” diyor. "Senin de mutlu olduğunu bilmek istiyorum."
Şimdi ona hayretle bakma sırası bende. Hala af istiyor.

Ve ne söyleyebilirim? Mutlu olmadığımı mı? Başka biriyle çıkmayı denediğimi ve tek istediğim gerçek bir yemekken, tuzlu su içmenin duygusal eşdeğeri olduğunu mu? Ya da şehrin bazı yerlerinden kaçınıyorum çünkü bana Kaliforniya'da hâlâ benimle yaşadığı o ilk birkaç ayı hatırlatıyorlar. Çığlık atan alarmımla çok erken kalktığımda, sanki onu bir dakikalığına tutabilirsem, hastanede bir başka yorucu günü, hiç bitmeyen bir dizi meşakkatli gün içinde atlatmak o kadar da zor olmayacakmış gibi, hâlâ yatağın yan tarafına uzanıyorum.

Hala baldırlarımın arasındaki kafasını gördüğüm rüyalardan uyandığımı ve okuduğum samimi gizemde özellikle gülünç bir şey olduğunda telefonuma uzandığımı, ancak ona söyleyemediğimi hatırladığımı. Denemek için daha fazla zaman harcadığımı *Olumsuz*asında onu düşünmek *düşünme* herhangi bir şey hakkında. Tüm bu baş döndürücü nostalji ve bunaltıcı şehvet tutuşabilir hale geldi ve öfkeye dönüştü.

"Evet, Wyn," diyorum. "Mutluyum."

Cevap vermeye başlar. Tepeden bir dizi hızlı bip sesi geliyor, ardından kapı hızla açılıyor ve Sabrina'nın sesi geliyor: "HARRIET!? NEY?! İYİ MİSİN?"

"İyiyiz" diyorum.

o olabilirsem *mutlu*, kesinlikle olabilirimi *yi*.

GERÇEK HAYAT

Salı

YEMECTEN ÖNCE, WYN"koşuya çıkar." Bunun misafirhanenin yanındaki açık hava duşunu kullanması için bir bahane olduğundan oldukça eminim, bu yüzden yatak odamızdaki duşta köpürürken bu fırsatı değerlendirdim. Daha sonra tişört, atlet, kot pantolon ve pantolon çeşitlerimi karıştırıyorum. Temelde bir damla beyaz, siyah ve mavi paketledim.

Ve sonra, aslında giymeyi planladığım için değil, Sabrina'yı memnun etmek için attığım tek kırmızı sıçrama var. Son doğum günümde, bedenimi bile bilmeden bana bu elbiseyi göndermişti -böyle şeylere hep gözü vardı- ve ben de bunu geçici olarak Oraya Geri Dönüş Elbisem olarak düşünmüştüm, ancak birkaç iç karartıcı Oraya Geri Dönme girişimimde kendimi onu giymeye ikna edememiştim.

Şimdi bana daha çok, pastasını devirip kravatını ateşe vermeyi planlayan, seni terk eden bir adamın düğününde giyeceğin çok kısa, çok dar, çok kırmızı bir elbise gibi geliyor.

Kısacası mükemmel. İçine girdim, saçımı bir toka yaptım, getirdiğim bir çift halkayı kulaklarımdan geçirdim ve kapıdan çıkarken topuklarımı kavradım.

Aşağıda, Sabrina herkese su dağıtırken telefonda yaklaşan taksimizin ilerleyişini izliyor. Mutfakta olmayan Wyn dışında herkes.

"Hidrat, hidrat, hidrat" diye bağıyor. "Bu gece, tam yirmi bir yaşında bahar tatiline gidiyoruz."

Kimmy kahkahalar atıyor, çilek sarısı dalgaları hareketle birlikte zıplıyor. "Yirmi bir yaşımızdayken beni tanımadığınız için hepiniz çok mutlu olmalısınız. O zamanlar Four Loko'nun içinde hala kafein vardı."

Parth, "Bu arada, vücut çekimlerinin harika fotoğraflarını çektim," diyor. "Bunlar fotoğraf duvarı için mükemmel olacak."

"Fotoğraf duvarı?" Tekrarlıyorum.

"Düğün için."

Atladığı veranda kapısına doğru döndüm, saçları nemliydi ve tek bukle alnına doğru kıvrılmıştı.

Gri bir tişört giymiş, barut mavisi chino pantolonunun yarısına kadar sıkıştırılmıştı ve renk kombinasyonu, şimdi adını İntikam Elbisem olarak değiştirmem gereken şeyin üzerinde gezinirken gözlerindeki tüm yeşili ortaya çıkarmıştı. Bu süreçte yarım bir adımı atlıyor ama çabucak toparlanıyor ve buzdolabına gidip su şişesini doldurmaya başladığında gözlerini kaçırıyor.

Acaba yanaklarım daracak şifonun rengine yaklaştı mı acaba? Konuşmayı kaldığımız yerden devam ettirmem bir saniyemi alıyor. "Peki Cumartesi için bir fotoğraf duvarı hakkında bu nedir?" idare ediyorum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, bunun için değil *bizim* düğün," diyor Sabrina. "Fotoğraf duvarı senin için."

"Hatırlamak?" Parth diyor. "Bebeklik fotoğraflarını çekebilmemiz için anne babanın iletişim bilgilerini aldık mı? Yıllardır yavaş yavaş bir aşığılanma duvarı biriktiriyoruz."

Yüzümdeki kızarıklık şimdi düpedüz kaşınıyor. "Bu herhangi bir zil çalmıyor."

"Sohbetin bir parçası değildin. O dönem ders alıyordun," dedi Wyn, bakmadan.

Sabrina telefonundan başını kaldırıp elbiseye ilk kez bakıyor, yüzü aydınlanıyor. "Harry! va-va-*kusmuk*. BEN *söylenmiş* kırmızı senin rengindi."

Zorla gülümserim. "Haklıydın. Bu benim randevu gece elbisem oldu.

Yere çarpan su sesi tüm dikkatimizi buzdolabına çekiyor. "Bok!" Wyn'in bakışları benden, dolu su şişesinden yere dökülen suya bir kırbaç gibi fırladı.

Cleo mermer adadaki taburesinden yalpalayarak su yolunun dışına çıkarken havlıyor. Yeni mantar kitabı (ya da eski kitabı) elinden uçup gidiyor.

"Üzgünüm," diyor Wyn alçak sesle, bulaşık makinesinin sapından ıstakoz desenli bir kurulama bezi kaparak Cleo'nun yapışan siyah midi elbisesine ve botlarına sıçrayan suyun bir kısmını emebilmesi için. Bu kıyafetle, doksanların ünlü bir grunge grubunun muhteşem ön kadını olabilirdi.

Wyn yerdeki kalan suyu emmek üzereyken Parth elini onun omzuna vurdu. "İyi misin adamım? Biraz canın sıkkın görünüyor.

İyi, dedi Wyn, artık sıırıslıklam olmuş havluyu tezgahın üzerine fırlatırken. "İyi."

İkinci yıkulağa ilkinden bile daha az inandırıcı geliyor. Şimdi bir yere varıyoruz. Uzun bir yudum alırken göz teması kurarak elinden su şişesini almak için mermer adanın yanından kaydım.

"Susuz?" diyor kuru bir sesle.

Şişeyi ona doğru ittim. "Artık değil."

"Taksi geldi!" Sabrina kendi taburesinden sıçrayarak duyurur. "Kitap indir, Cleo. Şu suyu bitir, Kimberly. Buradan gidiyoruz.

• • •

BENİM OLARAK'M TIRMANMA Yolcu minibüsüne binerken, zar zor örtülen kıcıımı Wyn'in yüzünden uzak tutmaya hiç dikkat etmiyorum. hissediyorum *leke* Arka koltuğa onunla Sabrina'nın arasına sıkıştığımda daha az cesur oluyorum ama en azından Parth'ın ön yolcu koltuğundan patlattığı 2000'lerin başındaki Pump Up çalma listesiyle havadan sudan sohbet etmekten kurtuldum. Artı, Wyn zaten tüm yolculuk boyunca telefonundaydı.

Birkaç dakika sonra eski uğrak yerimiz Lobster Hut'ın önüne geldik. Hiçbir işareti ve belirtisi olmayan harap bir dalış.

ya kokteyl peçetelerinde ya da yapışkan lamine menülerinde lakap, ama bir şekilde herkes ona ne isim vereceğini biliyor.

Buraya ilk geldiğimde on dokuz yaşımdaydım, ilk ayrılığımdan yeni çıkmıştım. Sabrina kart oynamadıklarını biliyordu ve bu, Cleo'nun altı tekila kadehini geri devirebildiği ve hala ayakta kalabildiği, Modigliani tabloları hakkında alaylarla erkek kardeş ilerlemelerini savuşturabildiği zamanlardı.

Şarkı söyledik, dans ettik, köşedeki yüksek tepemizde belirmeye devam eden Fireball akışını durdurduk ve sonunda zorunlu olarak Bryant'tan bir kelime var mı diye telefonumu kontrol etmeyi bıraktım. Eve vardığımızda, Sabrina ve Cleo düş almak için fırladılar, yalnızlık geri geldi ve içki bütün savunmamı engelledi.

Hiç kimsenin kullanmadığı tuvalete gittim, musluğu dürttüm, tuvaletin üstüne oturdum ve ağladım.

Bryant'la ilgili değil. Yalnızlıktan, ondan asla kaçamayacağım korkusundan. Çünkü duygular değişkendi ve insanlar tahmin edilemezdi. İrade gücüyle onlara tutunamazdınız.

Cleo ve Sabrina beni orada buldular ve Sab onları içeri almazsam kapıyı kıracağı konusunda ısrar etti.*O zaman bir özür olarak babamla bir polo maçına gitmem gerekecek.*, dedi,*ve birimiz ölene kadar bunu unutmana izin vermeyeceğim.*

Kapıyı açar açmaz gözyaşlarım kurudu ama boğazımdaki düğüm konuşmayı zorlaştırdı. Özür dilemeye çalıştım, onları iyi olduğuma ikna etmeye çalıştım, sadece utandım, kollarını bana doladılar.

iyi olmak zorunda değilsin, dedi Cleo.

veya utanmış, dedi Sabrina.

O küçük banyoda durup, ağır duygu, yalnızlığın dayanılmaz ağırlığı hafifleyene kadar beni tutmalarına izin verdim.

Buradaydı, onlar söz verdi. Ve yalnızlık bir daha asla böyle bir dayanak bulamamıştı. Ne olursa olsun, her zaman ikisine sahip olurdum. En azından ben öyle düşünürdüm.

Bu haftadan sonra hepimiz arasında işler değişecek. zorunda kalacaklar.

bunun hakkında düşünme, Kendime söylerim.*Henüz oraya gitme.Burada, şimdiye kadarki en sevdiğiniz dalışın önündeki kaldırımda olun.*Sabrina, Parth, Cleo ve

Kimmy zaten ön kapıda.

Onları takip etmek için bir adım attım, ancak topuğum iki parke taşı arasındaki çatlağa takıldı. Wyn yanımda beliriyor ve ayak bileğimi kırmadan önce görev bilinciyle beni dirseğimden tutuyor. "Dikkatli ol," diyor alçak bir mırıltıyla. "Böyle ayakkabılar giymeye alışkın değilsin."

Öfke, bir acil durum alevi gibi içimden fişkırıyor, nostalji sisi arasından görülebilecek kadar parlak ve sıcak olan tek şey.

"Bu noktada, Wyn," diyorum kolumu kurtararak, "neye alıştığım ya da alışmadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Lombarlı ön kapılardan karanlık bara giriyorum, "Love Is a Battlefield"ın karaoke versiyonu etrafımda dolanıyor. Kızarmış mezzit balığı ve kırmızı biber serpilmiş patates dilimlerinin kokusu, bira ve sirke keskinliğinin yanı sıra havada kalın bir şekilde asılı duruyor ve yıl boyunca tavanda ileri geri asılan Noel ışıkları, kalabalığın her rengindeki ışıltıyı tozluyor.

Cleo'ya yetiştiğimde bana bakıyor, ışıklar gözlerindeki altın parçalarını ve koyu kahverengi tenindeki uyumlu altın tonlarını vurguluyor. Eğilip, "Burası hiç değişmiyor, değil mi?" diyor.

"Eninde sonunda her şey değişir," dedim ve sonra, onun garip ifadesine zorla gülümseyip kolumu onunkinin arasından geçirdim. "Buradaki ıstakoz rulolarının altı dolar gibi olduğunu hatırlıyor musun?"

Sahte neşeye kanmıyor. Kanatlı kaşlarının arasında bir çukur oluşur. "İyi misin?"

"Dikişlerinin açılmasından endişe etmeden bu elbiseyle nefes almak zor," diyorum, "ama onun dışında iyi."

Hâlâ ikna olmamış görünüyor. Cleo her zaman içimi görebildi. Beraber yaşarken saatlerce onun resmini izler ve düşünürdüm, *Her şeyi nasıl her zaman bu kadar net görüyor?* Hangi renklerden ve nereden başlayacağını biliyordu ve birdenbire her şey tam olarak doğru görünene kadar hiçbiri bana mantıklı gelmedi.

Wyn yanımdan geçip kalabalığın arasından yüzerek Sabrina'nın zaten odanın arka tarafında sahip olduğu çok küçük masaya doğru ilerliyor. Cleo beni onu izlerken yakalıyor.

"Biraz tartıştık," diye itiraf ettim, bu küçücük gerçeği onunla paylaştığım için duyduğum rahatlama beni şaşırtmıştı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" o soruyor. "Bunu yeniden ifade etmeme izin ver: belki de bunun hakkında konuşmalısın."

"Sorun değil," diyorum. "Aslında ne hakkında olduğunu bile bilmiyorum."

"Ah evet." Cleo başını salladı. *"aç/yorgun/stresli miyim yoksa gerçekten en kötüsü sen misin?"*kavga. Onu iyi biliyorum."

burnumu çekiyorum "Sen ve Kimmy kavga etmeyin."

Başını omzuma yaslıyor. Harriet. Ben ayık, içe dönük bir ev insanıyım ve kız arkadaşım yanıp sönen ışıklar ve dönen dans direkleriyle dolu bir insan parti otobüsü. Elbette savaşıyoruz."

Barın karşısında, Sabrina bize el sallıyor.

"Pekala, Wyn'le aranızda her ne oluyorsa," diyor Cleo, biz birlikte bardan karşıya geçerken, "sen çözeceksin. Her zaman yaparsın."

Suçlulukla midem bulanıyor. "Herneyse, nasılsın? Henüz konuşacak bir saniyemiz bile yokmuş gibi hissediyorum."

"Ben iyiyim" diyor. "Yorgun. Bu programa alışkın değil. Kim ve ben genellikle dört buçuk ile beş arasında kalkarız.

"Özür dilerim," diyorum. "Bu akşamdan kalmalığımı geri getirdi."

Güler. "O kadar da kötü değil. Aslında en çok onu seviyorum. Herkesten önce ayağa kalkmayı ve her gün güneşin doğuşunu görmeyi, dışarıda sebzeler ve güneş ışığıyla olmayı seviyorum.

"Bazen senin bir çiftçi olduğuna hala inanamıyorum," diyorum. "Yani, çok havalı, beni yanlış anlama. Bir gün Met'te sanatın olacağını gerçekten düşünmüştüm.

Omuz silkiyor. "Yine de olabilir. Hayat uzun.

Bu beni kahkahalarla homurdanıyor. "Bunu kimsenin söylediğini sanmıyorum."

"Belki değil," diyor, "ama gerçekten orada olsalardı, belki gelirlerdi."

"Çok akıllıca," diyorum. "Çok derin."

"Bir Dove çikolata ambalajının iç kısmında okuyun," diye şaka yapıyor. "Ya sen, Har? Rezidans nasıl?"

"İyi!" Kaşının kalkma şeklinden bunu çok canlı söylediğimi biliyorum. Her halükarda ailemle her konuştuğumuzda yaptığım konuşmayla ilerliyorum. "Meşgul. Ameliyatla ilgisi olmayan uzun saatler ve çok iş. Ama diğer stajyerler iyi ve beşinci sınıflardan biri beni kanatları altına aldı. Bu çok kötü olabilir. Yani, insanlara yardım ediyorum."

Hastaneyi düşünmek, sanki oradaymışım gibi, vücudumu her zaman adrenalinle dolduruyor, önümde bir masanın üzerinde birinin kafatası açık.

Mutlu Yer, Kendime hatırlatırım. İşte oradasın. Istakoz Kulübesi.

Knott Limanı.

Cleo, "Kızımızın dünyayı kurtaracağını her zaman biliyordum" diyor. "Seninle gurur duyuyorum, Harry. Hepimiz."

Gözümü başka tarafa çeviriyorum, göğsüme kramp giriyor. "Aynı şey senin için de geçerli," diyorum. "Tam bir çiftlik."

"Ve CSA'mızı maksimuma çıkardık." "Yöre halkı için yaptığımız mahsul paylaşımı aboneliği mi? Resmi olarak isteyen herkes için yeterince büyüyemiyoruz."

"Üç yıl içinde!" Ağlarım. "İnanılmazsın."

"Ve bir düşünün," diyor, "yalnızca on yıl önce, her on beş dakikada bir çalan o tek MGMT şarkısıyla bu masalarda dans ediyorduk."

"Sen," diyorum, "Aslao masalarda dans etti. Sabrina'nın bize onların üzerine gitmemizi emrettiğini ve senin sakince şöyle dediğini çok iyi hatırlıyorum: *Hayır, teşekkürler*"

Cleo gülüyor. "Ailemin bana iyi sınırlar gibi deldiği hiçbir şey yok."

"Tanrım, bu korkunç olmalı," diyorum. "Miles ve Deandra her gece uyumlu evlerinde her şeyi yeniden yapabilmeyi dileyerek uyanık yatmalı."

Ah, eminim, diye onayladı. "Sırf onlara gitmeye hiç ilgim olmadığı için kaç tane baby shower partisini kaçırmak zorunda kaldığımı bilmek muhtemelen onları öldürüyor."

"Cesur," diyorum. "Son günümü yeni kuaförümün kızının yarasa mitzvahında geçirdim, bu yüzden ilişki kurmuyorum."

Ah, Harry, dedi yüzünü buruşturarak. "Kendini onurlandırmayı hak ediyorsun."

"Pekala, yarasa mitzvahında kendime kadeh kaldırdım," diyorum.

Sırıttıyor ama kaşları şüpheyile kalkık. Başkalarının beklentilerini karşılamayı kendi beklentilerimi belirlemekten neden daha kolay bulduğumu hiçbir zaman tam olarak anladığını sanmıyorum.

Cleo'nun minik çerçevesinin ve düğme burnunun altında her zaman çelik gibi bir omurgası vardı. Üniversiteye döndüğünde, bir şişe Tanqueray'ın daha iyi kısmını içebilirdi ve onu, boşa gitmiş bir çim hokeyi oyuncusuyla nihilizm hakkında derinlemesine bir sohbete devam etmekten daha aptalca bir şey yapmaya ikna edemezsiniz.

Sonra bir gün, içtiği zaman hissettiklerinden hoşlanmadığına karar verdi ve içmeyi bıraktı. Bir MFA programına gitmekle ilgili fikrini değiştirdiğinde ve onun yerine şehirdeki bir çiftlikte iş bulduğunu açıkladığında da durum aynıydı.

Cleo zihnini bildiğinde, aklını bilir.

Masaya vardığımızda Sabrina'ya, "Cleo ve Kimmy'nin işbirliğinin dolduğunu biliyor muydunuz?" diye soruyorum.

"Yaptım" diyor. "Çalışırken göremediğimden değil."

Cleo, Kimmy'nin yanındaki bir sandalyeye kayar. "Bu kış uygun bir zaman bulacağız." "Tarihi siz belirleyin," diye yanıtlıyor Sabrina, neredeyse bir meydan okuma gibi.

Parth, "Bu kadar uzun süre takılmadan yaşayamayacak kadar yakın yaşıyoruz," diye araya giriyor. Cleo yanıt vermiyor ve Kimmy ona yan yan bir bakış fırlatıyor; Cleo sinirleniyor.

Buraya Kimmy ile ilk gelişini hatırlıyor musun? Ben boru. Cleo, arkasını öpmek için kız arkadaşının elini kaldırır.

"Doğru," diyor Sabrina. Burası sana aşık olduğumuz yer Kimberly.

Açık olmak gerekirse, dedi Cleo, Kimmy'ye, *BEN* ondan çok önce sana aşıktı.

Ah! Siz çocuklar!" Kimmy *aniden* gözyaşı "Bana her zaman ait olduğumu hissettirdin."

"İle ilgili *kurs*aitsin," diyorum.

"Kayıp halkamız sendin." Parth, Sabrina'nın yanındaki sandalyeye oturdu. Bizi dışarı atacak bir kızıl saçlıya ihtiyacımız vardı.

Sabrina, yan masadaki gazoz emziren kadınlara bakarak, "Bu arada gözünüz mavi saçlı bayanlardan ayrılın," diyor. "Gittiklerinde sandalyelerinden birini alacağız."

Ayağa kalkabilirim, dedi Wyn, son boş sandalyeyi benim için çekerken. O benim gözlerimle buluşuyor. "Devam et tatlım. Kendine o topuklardan bir mola ver.

Sahte gülümsememin gerçek bakışımı yumuşatmak için bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorum. "Kuyu,*birisi*otur," diyor Parth. "Beni sinirlendiriyorsun."

"Biliyor musun?" Wyn'in pazısına dokunuyorum. "Kucağına oturacağım."

Tereddüt etti ve onu sandalyeye doğru ittim. Wyn, tüyler ürpertici kaderine boyun eğmiş birinin havasıyla içine gömülüyor ve ben de canlı bir toga gibi onun kalçalarına sarılıyorum.

Kolu sırtıma dolandı, son derece gayrişahsi bir dokunuştur ama bedenimin mahzendeki o anı hatırlaması, tekrar oynaması ve yeniden yaşaması için gereken tek şey bu.

Bir garson uğrar ve Sabrina bir sürahi margarita, bir kamyon dolusu patates kızartması ve Cleo'nun her zamanki misket limonlu sodası siparişini verir.

"Ben de onlardan bir tane alabilir miyim?" O uzaklaşırken seslendim. Biraz alkolün nöronlarımdan geçen elektriksel uyarıları bozmasını ne kadar çok istesem de, aklı başında kalmam gerekiyor.

Wyn'in kadifemsi mırıltısının anısı:*Kollarını kaldır bebeğim.*

Sarhoş şarkım:*Bana rodeolarla ilgili gömleği aldın mı?*

Sırtım karıncalanıyor. Uyluklarımdan arkası ısınıyor.

Kalabalık şu anda Shania Twain'e doğru kükredi, arka duvardaki karaoke sahnesinden sarhoş bir bekarlığa veda partisi liderlik ediyor.

Kimmy'den önce, Cleo çoğunlukla bizimle takılmaya tamamen ilgisiz olan ultra havalı insanlarla çıkıyordu. Motosiklet kullanan ve burun kemerini deldiren Laura. Her zaman kırmızı ruj süren ve asla gülmeyen Giselle. Gittikçe büyüyen bir punk grubuna katılan ve daha sonra başka bir ünlü modelin ünlü model kızı için Cleo'yu terk eden Trace.

Sonra Cleo, Quebec'te bir organik çiftlikte çalışırken gülmeyi asla bırakmayan, muhteşem ve sevecen bir şapşal olan Kimmy ile tanıştı.

Geziye ilk geldiğinde, Kimmy, Sabrina ve ben Lobster Hut banyosunda hayatımızın en iyi esrarını içtik ve ardından birlikte "Goodbye Earl" şarkısını seslendirdik.

Başından beri, *oaitti*. Cleo'yla. Bizimle.

Kaburgalarımın arasına bir huzursuzluk saplanıyor. Yine, kendimi ne olduğunu merak ederken buluyorum *Pekitam* olarak bu haftadan sonra, gezi bittiğinde ve kulübe satıldığında. Wyn ve ben temize çıktığımızda.

Sabrina margarita sürahisinden tuz çerçeveli bardakları doldurmaya başladı ve ben bir tanesini geri atma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Bunun yerine, sunucunun bıraktığı gazozlardan birini almak için masanın üzerinden eğildim ve bunu yaparken istemeden kıcıımı Wyn'in kasıklarına geri ittim.

Wyn rahatsızca kıpırdandı. Ne dedi? Kinci taşlama mı?

1800'lerden kalma bir doktor kolumdan bir kurşun sıkmadan önceki son içkimmiş gibi sodamı içtim ve sonra abartılı bir şekilde tekrar öne eğilerek bardağımı masaya koydum.

Diğerleri içeceklerini doldurmakla meşgulken, Wyn dudaklarını kulağımın yanına yaklaştırdı. "Bir dakika dışarı çıkabilir miyiz?" sertçe soruyor. "Seninle konuşmam lazım."

bende öyle, Bence. Beş ay önce.

Konuşmak için çok geç. Mutlu olup olmadığımı, asistanlığımın nasıl gittiğini veya ayrılığımızı suçladığı adamla çıkıp çıkmadığımı sorması için artık çok geç. Bunun için kaydolmadım. Bu oyunu oynamak için kaydoldum ve şimdi oynayacağım.

Elimi saçlarının arasından geçirip uçlarını parmak boğumlarıma doladım. "Sadece sen *Aşk* Wyn'in saçı böyle mi?" Diğerlerine müzikten bağıriyorum.

Parth, margarita kadehinin terleyen dudağının üzerinden, "Bir motosiklet çetesinin eziyet çeken lideri gibi görünüyor," diyor.

Wyn, ateşle oynadığımı belirten bir uyarı olarak kalçalarımı sıktı. "Kesecek zamanım olmadı, *Bal*"

Kimmy, "Bence harika görünüyor, Wynn timer," diyor. "Ve sakal."

"Onu da tıraş edeceğim" diyor.

Kolumu boynuna dolayarak abartılı bir şekilde somurtarak ona döndüm. "Ama hoşuma gidiyor."

Yakasının üstündeki derisi karıncalandı ve bakışlarımız bir tavuk oyununa kilitlendi, eli karnımda kaydı, avucu neredeyse doğaüstü bir sıcaklıktaydı.

Parth gülerek, "Hey, bunun asla bir çiftler gezisi olmayacağına yemin ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diyor.

Sabrina bir yudum alır. "Umursayan tek kişinin sen olduğundan eminim."

Sabrina'nın erkek arkadaşını getirmesini istemediğin için söylediğine eminim, diye araya girdi Cleo.

Parth, "Bu sadece ek bir bonustu" diyor. "Önemli olan, sonsuza kadar genç kalmak istememdi. Çiftlerin gezileri çok eski bir insan olayı gibi görünüyordu. Ailem teyzelerim ve amcalarımla sürekli Florida'ya giderdi ve sonra bize bir Margaritaville'de çekilmiş yüz ayrı fotoğrafa baktırırlardı.

Onu tanıdığımdan beri, Parth ahlaki olarak zincir restoranlara karşıydı. Muhtemelen, benim gibi Midwest banliyösünde büyüdüğü ve eldeki tek teklifler olduğu için. Şahsen ben zincirleri rahatlatıcı buluyorum. Tam olarak ne bekleyeceğinizi biliyorsunuz, büyük sürprizler yok. Zincir restoranlar ise *Cinayet, Yazdığ*ıda endüstrisinin tekrarları.

Wyn, yarısı bitmiş margaritasını masaya dökmek için yanımdan eğildi. "Bize izin vermelisin," dedi ve beni kucağından kaldırdı. "Bu Harriet'le benim şarkım."

Eminim şaşkın görünüyorum. Arkadaşlarımız kesinlikle öyle.

Bana tartışma şansı vermiyor, sadece elimi tutuyor ve beni kalabalığın arasına çekiyor, Sabrina'nın sesi peşimizden geliyor, "C Vitamini'nin 'Mezuniyet' şarkısı nasıl oluyor?"

GERÇEK HAYAT

Salı

YERLEŞTİKdans pisti, sahnenin önünde. Kollarımı sertçe boynuna dolayıp beni kendine çekmesine izin verdim, kısmen Cleo bizi izliyordu ve kısmen de en azından bu şekilde yüzüne bakmak zorunda kalmıyordum.

"Kirli oynuyorsun," diyorum.

"Ben?" o cevaplar. Az önce bana kucak dansı yaptın. "Yapmadım" diyorum "ve asla yapmayacağım."

"*Wyn'in saçı böyle seksi görünmüyor mu?*" diye boğuk bir sesle papağan gibi konuşuyor. "söylemedimseksi. ne zaman dedimseksi?"

"Sesi sen yaptın. Ne demek istediğini biliyordum. gözlerimi deviriyorum.

"Rolümü oynuyorum."

"Bu hangi kısım? Marilyn Monroe "Doğum günün kutlu olsun Mr. Başkan'?"

Sana âşık olmam gereken kısım, dedim.

Hafifçe sertleşiyor. "Evet, şey, belki bunu o kadar iyi hatırlamıyorsun, ama eskiden**vardı**bana âşık olduğun için, toplum içinde sık sık beni ata binmezdin.

"Pekala, bu gece de sana binmediğimi düşünürsek," diyorum, "şu anda sadece ters psikoloji uyguladığını varsayabiliriz. Üzgünüm, Wyn. Bu olmayacak."

Azarlıyor ama geri dönüşü yok.

Birkaç saniye daha öfkeyle müziğe sallandık.

"Mahzende olanlar hakkında gerçekten konuşmayacak mıyız?" diyor.

"Mahzende hiçbir şey olmadı," diye hatırlattım ona.

"Yani ne hakkında hiçbir fikrin yokneredeyseolmuş." Uzun zaman önce söylediği bir şey aklıma geldi. "Tumbleweeds"

Diyorum. "Beynimde dolaşıyor."

Başını bir kez salladı, ağzının kenarı şakağıma değiyordu.

"Mezuniyet" sona erdi. Birisi şu anda "Wicked Game" şarkısını söylüyor, gerçekten şarkı söyleyebilen biri. Chris Isaak kadar iyi değil ama şarkıyı gerektiği gibi yıkıcı ve uygunsuz biçimde seksi yapacak kadar iyi. Bu, karaoke gecelerinde yaygın olan bir tür işitsel aşırı sağa dönüş amaidealinden daha azbu özel durumlar için.

Kimmy ve Cleo bizden sadece birkaç adım ötede dans pistine taşındılar. Wyn beni döndürme fırsatını kullanıyor; Kokusu olan havayı derin bir nefes alma fırsatını değerlendiriyorum.birazonun baş döndürücü çam ve karanfil karışımına daha az benziyor. Sonra beni tekrar yakınlaştırdı, mide mideye ve göğüs göğüse, böylece kulağıma mırıldandı: "Öyleyse. Topuklar, elbise, Etsy büyüğü olan yüz, sakal için yeni takdir - bilmem gereken başka büyük değişiklikler var mı?

Parmaklarım saçlarının uçlarını yakaladı ve bir kez daha üst birkaç omuru boyunca tüylerim diken diken oldu. En azından karıştırma gücüne sahip olmaktan heyecan duyuyorumbazıteпки onun içinde. Beni mahzende sallamış olabilir ve hayatı belki deçok daha iyiyama bu, aramızdaki bu şeye benden daha fazla bağışık olduğu anlamına gelmez.

Sehpa kitabı, dedim sakince. "Sakal, saç, sürekli mesajlaşma. Başka bir şeyBENbilmelisin?"

Bunu söyler söylemez, geri almak istiyorum. Beni hayatından ne kadar çabuk sildiğini biliyorum; Şarapneli kalbinden ne kadar hızlı çıkardığını bilmek istemiyorum.

Bakışları karardı, sorulmamış bir soruya yanıt aramak için benimkilere baktı. Belimdeki tutuşu gevşedi, avuçları aşağı kaydı.

Kalçalarımaya yerleşmek için birkaç santim. Dudakları birbirine bastırıyor. "Sanırım değil," diyor.

Şarkı bittiğinde, birkaç saniye konuşmadan, kıpırdamadan birbirimize kilitlendik. Sonunda bıraktık.

• • •

NE ZAMAN ALIYORUZmasaya dönünce, Sabrina bir sandalye daha aldı. Ben daha kaldırımadan, Wyn oturdu ve hiç tereddüt etmeden beni kucağına çekti.

Mesaj açık: ben bahsi yükseltmeye devam edersem, o bahsi eşleştirmeye devam edecek.

Katlanacak havamda değilim. Kendimi göğsüne bastırdım ve parmaklarımın ipeksi saçlarının arasında yolunu bulmasına izin verdim.

Bir elini uyluğumun dışından yukarı kaydırarak karşılık verdi, avucunun sıcaklığı kırmızı şifonun içinden yanıyordu. Nabzım bacaklarımın arasına doğru düşüyor gibi görünüyor. Boynumun yan tarafına burnunu soktu, beni tam olarak öpmedi ama dudaklarının hassas cilt üzerinde yavaş bir nefes alıp verirken gezinmesine izin verdi.

"Bir bardak beyaz şarap alabilir miyim?" Sunucumuz Sabrina'nın koyduğu altı patates kızartmasıyla belirlediğinde havladım.

"Elbette," dedi, bara doğru telaşla dönmeden önce çoğunlukla benim ve Wyn'in saçma sapan gösterisine bakmaktan kaçınarak.

Şarabı geri getirdiğinde, tek seferde içerim, çünkü şimdi beynimi yavaşlatmak, oldukça korkunç iki seçenekten daha iyi görünüyor.

"Orada iyi misin, Harriet?" Wyn, doğum günün kutlu olsun-Bay-Başkan sesinin kendi boğuk eşdeğeriyle soruyor.

Ona doğru döndüm, sıkı göğsü benimkilerle buluşana ve ağızlarımız yakınlaşana kadar eğildim. Kollarım boynunun arkasında sımsıkı kenetlendi ve bakışları üzerime kaydı ve çenesindeki kaslar esnerken tekrar yukarı çıktı.

Derin nefesi bizi daha da yakınlaştırdı, nabzı göğsümde güm güm atıyordu. Elleri kalçalarımaya gitti ve beni kucağına oturttu.

Güç sarhoşluğu, artı beş aylık bastırılmış öfke, artı bir kadeh şarap, ona daha da fazla eğildim, göğüs uçlarımın aramızda sıkıştığını hissettim.

onun yaptığı gibi ağzımı kulağının altındaki noktaya indirirken. "Daha iyisi yok," diyorum. Parmakları bilinçsizce kalçalarımı sıktı, şifonu aşırıp çıplak tene ulaşana kadar kalçalarımın yanlarından aşağı kayd.

Rolümüzü oynuyor olabiliriz ama hepsi bu kadar değil. Altımda sertleştini hissedebiliyorum. Vücudumdaki her yumuşak yeri magma gibi hissettiriyor: yanııcı, uçucu. Ama geri adım atan ben olmayacağım.

"Dart tahtası açık," diyor Sabrina masanın diğer ucundan. "Oynamak isteyen var mı?"

Kimmy ayağa fırlayarak, "Ben varım," diye cıvıladı.

Wyn'in bakışlarını tuttum ve kırılmasını bekledim. Sonunda Sabrina'ya bir bakış attı. "Belki sonra." Gözleri sert ve çelik gibi benimkilere döndü. "Şu anda oldukça rahatım."

• • •

SABRINA DÖRT YENİYORYerel halk, artı Kimmy, bir dart oyununda ve Parth ve Cleo, bekarlığa veda partisinde gerrymandering ve Parth'ın organizasyonunun bununla mücadele etmek için nasıl çalıştığı hakkında uzun bir sohbete giriyor.

Bekarlığa veda partisine gidenler, sefahatle geçen gecelerinin dönüşünü etkileyici bir şekilde kabul ediyorlar. Hiç kimse Parth Nayak kadar mahkemede nasıl tutulacağını bilmiyor. Ayrıca, Sabrina sürekli Fireball atışları gönderiyor.

Gecenin sonunda ikisi de *Ve* Parth, partideki birkaç kişiyle ve Cleo, Wyn ve ben temelde ikisini ve Kimmy'yi Istakoz Kulübesinden çıkarıp taksiye bindirmek zorundayım.

Yine de Parth, geleneksel gece sonu müziği olan ürkütücü güzelliğe sahip Julee Cruise şarkısını çalmanın yolunu buluyor. *İkiz tepeler*.

Arka koltukta, Sabrina yarı uykulu bir şekilde üzerime yığıldı, bir domino etkisi yaratarak beni Wyn'in göğsüne yasladı. Dizime tutundu ve aramızda gümbürdeyen onun mu yoksa benim mi nabzımın attığını merak ettim.

Kulübeye döndüğümüzde, aramızdaki ayıklar diğerlerini mutfağa toplar ve onlara su verir. Üst katta birbirimize sarılırız iyi geceler ve sonra,

Kalbim boğazımda çılginca gümbürderken, Wyn'i yatak odasına kadar takip ettim. Aniden kapıyı kapatıp onunla gerçekten yalnız kalamayacak kadar gerginim.

Omzumun üzerinden uzanıp kendisi kapattı. Eli orada, başımın solunda kalıyor.

Aramızda bir ayak boşluk var ama sürtünme gibi geliyor. Merdivenlerin altındaki karanlık bir girintide ona binmek gibi. Kalabalık bir barda kendimi onun kucağına atmak gibi.

Gözleri yüzümde ileri geri hareket ediyor ve dili dalgın dalgın alt dudağında geziniyor. Bir törpüyle, "İşimiz bitti mi?"

Çenemi kaldırıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bir şekilde yakınlaştık. Ağzının kenarı kıvrılıyor ama gözleri karanlık ve odaklanmış durumda. Nefesi ağzımın üzerinde tüyler ürpertiyor. Ondan ya da benden bir güçlü nefes daha, aradaki mesafeyi kapatabilirdi. "Beni neden cezalandırıyorsun?"

Kızgın bir kahkaha atmaya çalışıyorum. Gelmiyor. Umutsuzca anlamaya çalışıyormuş gibi çok ciddi, çok kaybolmuş görünüyor.

Sanki ona olan tüm sevgimin, onun benim için yaptığı gibi bir anda yok olmadığını anlayamıyormuş gibi. Gitmek zorunda olduğunubir yerdeve bunu öfkeye dönüştürmek, bu son iki günü bu şekilde atlatmayı başardım.

Kendimi yalnız hissetmeme neden oluyor. Beni mağlup hissettiriyor.

Yutuyor. Yapamaz mıyız? . . ateşkes ilan etmek mi?" O sorar. "Önümüzdeki birkaç gün için arkadaş olur musun?"

Arkadaşlar. İroni, kelimenin kısırlığı acı veriyor. Yaralı kalbimin üzerine alkol döküyor. Ama öfkemi tam olarak kavrayamıyorum.

"İyi," diyorum. "Ateşkes."

Wyn'in eli kapıdan kayar. Geri adım attı ve bir an sonra başını salladı. "Sen yatağı al."

Onun benim hissettiğimden daha mutlu görünmediğini düşünmeden edemiyorum.

MUTLU YER

MORNINGSIDE HEIGHTS, NEW YORK CITY

DÖRT YATAK ODALI DAİREbeşimizin zar zor karşılayabildiği. Sert bir duş programı olan (Sabrina tarafından düzenlenen) eksiksiz bir banyo ve "acil durum kutusu" dediğimiz yarım banyo, çünkü bir tuvalet ve içinde zincir olan bir ampulden başka bir şey yok ve cehennem gibi ürkütücü.

Ortada eğilen orijinal parke zeminler, lisansüstü öğrencilerin ikinci el mağaza mobilyalarını nesiller boyu taşımaktan bıktı. Günlerce takılıp kalan ve bırakılması gereken Windows, daha sonra yeniden denenir. Hava sıcakken ya da yağmur yağarken, duvarlardan hafifçe sızan sigara kokusu, bize içinden geçtiğimizi, bu binanın biz bu şehre gelmeden çok önce burada olduğunu ve biz gittikten çok sonra da burada olacağını hatırlatıyor.

Yazın mahzende Wyn ve benim ilk öpüşmemizden sonra, bunun böyle olmasını beklerdim: merakımız giderildi, aşkımız ezildi. Bunun yerine, kulübedeki ortak odamızın kapısı kapanır kapanmaz beni kendine doğru kaldırdı ve saniyeler geçmiş gibi öptü.

Yine de ilk gece ağırdan aldık, saatlerce öpüştükten sonra nihayet birbirimizin kıyafetlerini çıkardık.*Emin misin*, diye fısıldamıştı ve ben öyleydim.

Bundan sonra hala arkadaş olacak mıyız?, diye fısıldadım ve bana söylediği gibi gülümsedi,*Benim için hiçbir zaman sadece bir arkadaş olmadın.*

Beni nazikçe ikiz yatağına yatırmıştı ve karyolanın gıcırtısı bizi ele vermekle tehdit ettiğinde, ellerimiz birbirine dolanmış halde yere çekildik ve

karanlığa birbirlerinin isimlerini seslenmemeye çalışarak birbirlerinin ağızlarına, ellerine ve boğazlarına fısıldadılar.

Ondan sonraki her gece aynıydı. Kapı kapanana kadar arkadaşça davrandık ve sonra tamamen başka bir şey olduk.

Yine de, diğerkleriyle birlikte yeni yere taşındığımızda -ben tıp faköltesine başlayabileyim, Sabrina Columbia Law'da 1L'ye başlayabilsin ve Cleo Brooklyn'deki bir şehir çiftliğindeki görevine başlayabilsin- bu hassas şeyin boşa çıkacağını bekliyordum.

Aksine yükselir. Herkes etraftayken, birkaç saniyelik mahremiyet buluyoruz, birbirimizin omuzlarını ve kalçalarını, gömleklerimizin hemen altındaki çıplak teni alıyoruz. Ve yalnız kaldığımızda, ön kapı gıcırdayarak kapanır kapanmaz, beni dolap büyüklüğündeki odasına çekti -çünkü aynı odayı Cleo ile paylaşıyorum- ve birkaç dakika sessiz kalmamıza gerek kalmadı. Ona ne istediğimi söylüyorum. Bana nasıl hissettirdiğini anlatıyor. Ve aramızdaki bu şey bir sır değıl.

Belki de sır, onu onun için eğlenceli kılan şeydir.

Bir gece herkes dışarıdayken yatağına uzandık, eli sırayla buklelerimi ekiştiriyordu. "Arkadaş değılsek," diye soruyorum, "bu nedir?"

Karanlıkta beni inceliyor, saçlarımı alnımdan çok şefkatle geriye doğıru düzeltiyor. "Bilmiyorum. Sadece daha fazlasına ihtiyacım var.

Beni yeniden öpüyor, sanki dünyadaki tüm zamanımıza sahipmişiz gibi yavaş ve baygın. Beni üstüne çekti, elleri yumuşak bir şekilde belimde, gözlerimiz birbirine kenetlendi. Nefeslerimiz yükselip birlikte kırılıyor, o ağzıma doğıru mırıldanırken, ellerimiz onun başlığında düğümleniyor, "Harriet,*Sonunda*"

Nihayet. Kelime damarlarımda dolaşıyor:*Nihayet.Sen. Nihayet.*

Ağlamanın eşiğindeyim ve bunun çok yoğun olması dışında neden olduğundan emin değılim. Hiç olmadığı kadar farklı.

Fikrimi değıştirdim, dedi bana. "Sanırım sen benim en iyi arkadaşımsın." Yanağına karşı gülüyorum. "Parth'tan daha mı iyi?"

Ah, çok daha iyi, diye dalga geçiyor. "Bu geceden sonra rekabet edemez."

"Bence bilmelisin," diyorum, "Cleo ve Sabrina benim en iyi arkadaşlarım. Ama sen tanıdığım en sevdiğim adamsın."

Dirseğimin içini öpmek için gülümsemesini çevirdi. "Bununla yaşayabilirim."

Bunun ne anlama geldiğinden ya da nasıl biteceğinden bahsetmiyoruz ama geri kalan her şeyden bahsediyoruz, bütün gün, her gün, hatta aynı odadan bile mesaj atıyoruz.

İsteyip istemediğimi görmek için Freeman's'taki vardiyası sırasında yeni çıkan gizemli yayınların resimlerini gönderiyor. Veya gittiği lüks yeniden döşeme işinden kumaş örneklerisondaki tabeyi değiştiriyor, özellikle de kaçınılmaz olarak son derece ve yalnızca vajina veya penis gibi görünen daha soyut kumaşlar.

İncelediğim tıp dergilerinden illüstrasyonları geri alıyorum ya da tekstil ürünlerine resmi olmayan teşhisler koyuyorum ya da kovboylar için Google görsel aramalarının ekran görüntülerini gönderiyorum ve ona soruyorum: *Bunlardan herhangi biri akrabanız mı?* her zaman bir cevabı vardır, mesela, *Sadece tüm altın dişleri olan. O öldüğünde, aslında onları miras alacağım.*

Ailesini ziyaret etmek için Montana'ya gittiğinde, benim için bir yığın on sentlik İyi Niyet karton kapaklı kitabıyla geri döndü: *Dağın Etrafında Ölüyor Olacak, Mor Dağ Trajedisi, Big Rock Şeker Cinayeti, Ve Kovboy Beni Kazıyor*, sonuncusu aslında vampirlerle ilgili ve yanlış rafa kaldırıldı.

İşten eve giderken Trader Joe's'a uğradığında, bana karton kutu dondurma, Maine yaban mersini veya Vermont akça ağacı getiriyor.

Hayatın büyük bir kısmı ondan daha fazlasını bekliyor ve bu işkence bile mutluluk.

Bir gece, aylarca gizlice dolaştıktan sonra, herkes evdeyken bana yedek bir sinema bileti teklif etti - bir iş arkadaşı iptal oldu - ve birlikte evden çıktık. Dışarıda elimi tuttu ve sımsıkı tuttu, nabızı avucuma atıyordu: *sen sen Sen.*

Hangi filmi izlediğimizi soruyorum. "Film yok" diyor. "Sadece seni bir randevuya götürmek istedim."

Tarih, Bence. Bu yeni. Wyn Connor'la çıkmak istediğimi bile bilmiyordum, ama şimdi konuşulduğuna göre, bir tür nefes nefese mutlu-üzgün hissediyorum. Sanki daha başlamadan bu geceyi kaçırmışım gibi. Bana ondan daha fazlasını sunduğu her seferinde, hepsine sahip olmamak daha da zorlaşıyor.

Küçük İtalya'da saatlerce dolaşıp kendimizi cannoli, gelato ve kapuçinolarla dolduruyoruz - daha doğrusu ben dolduruyorum kendim isirmaya çalışırken. Tatlı konusunda büyük değil.

Bana onları yiyerek büyümediğini, Connors'ın "et, patates ve Mucize Kırbaç ailesi" olduğunu söyledi ve sonra "Şekeri hep bu kadar çok sevdin mi?"

"Her zaman," diyorum. "Ve sen o şeyi yine yaptın."

"Ne şey?"

"Bana Wyn'in en ufak bir çekirdeğini verdiği ve ardından her şeyi bana döndürdüğü şey."

Kaşlarını çatarak kafasının arkasını ovuşturuyor.

"Kendinden bahsetmeyi neden sevmiyorsun?" diye soruyorum.

"Bana yavaş yavaş seksi olduğunu düşündüğünü söylediğini hatırlıyor musun?"

"Nihayet bir ay önce o küçük düşürücü anıyla uyuyakalmayı bıraktım," dedim ona, "ve şimdi her şeye yeniden başlamam gerekiyor."

Buzlu, ışık saçan kaldırımdan aşağı inerken, beni kendine çekti ve kolunu omzuma doladı. Birkaç saniye sonra, "Sanırım yavaş yavaş sıkıcıyım," diyor.

"Neden bahsediyorsun?"

Bir omzunu silkiyor. "Bilmiyorum."

Kollarımı beline, ceketinin altına doladım. "Söyle bana," diyorum. "Lütfen."

Tereddüt ediyor. "Sadece," diyor, "insanların her zaman daha çok ilgilendiği türden bir adamım. *önce* beni tanırlar."

"Diyor DSÖ," Soruyorum.

"Seçimini yap, Harriet."

Kaşlarım çatıldı. Gülüyor ama sığ.

"Bununla yüzleşmek için yaklaşık on yılım oldu" diyor. "İnsanlar hemen ilgilenir, ancak bu asla uzun sürmez. Sana arkadaşlarımla çıkmadığımı söyledim ve bu yüzden. Çünkü biriyle bir araya geldiğimde, onu gerçekten içeri aldığımda, yenilik hızla etkisini yitiriyor. Liseden beri bu böyleydi, yazın şehir dışından kızlar gelirdi ve hâlâ da böyle. O kadar da ilginç değilim."

"Dur," diyorum. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Değil," diyor. "Alison'la bile. Onunla işe yarayacağını düşündüm, gerçekten işe yaradı. Yanlış insanlara gittiğimi düşündüm, bu yüzden daha çok benim gibi, bu kadar büyük özlemleri olmayan birini seçtim, bu yüzden bu kadar çabuk sıkılmasın. Sonra yoga öğretmeni için benden ayrıldı. Benim yapabileceğimden daha derin bir seviyede bağlantı kurduklarını söylediler. Ben . . . Bilmiyorum. Basit?"

Kendinden emin görünüyor. Göğsüm ağrıyor, sanki ondaki küçük ağırlı noktayı, kas katmanlarının arasındaki derin diken hissediyormuşum gibi. Çıkarmak için her şeyi yaparım.

Ceketinin yakalarından tutup yüzüne bakıyorum. "Öncelikle," diyorum, "basit fena değil. İkincisi, basit olan aptal değildir ve siz *Olumsuz* aptal ve neden kendini öyle olduğuna inandırmaya çalıştığını bilmiyorum ama bu gerçekten saçmalık Wyn. Ve son olarak, yavaş salınan sıkıcının tam tersisiniz. Seni ilk tanıştığımız zamandan çok daha fazla seviyorum. Kısmen, flört etmek için her şeyi tersine çevirmek yerine sorularıma şimdi gerçekten cevap verdiğin için.

Kaşı kalkıyor. "Peki diğer kısım nedir?"

"Her şey," diyorum.

Güler. "Her şey?"

"Evet, Wyn," diyorum. "Vücudunu, yüzünü, saçını ve cildini seviyorum ve her zaman benden daha sıcak olmanı ve gerçekten birinin ne söylediğine konsantre olmaya çalıştığın zamanlar dışında asla yerinde durmammanı ve her zaman sorulmadan bir şeyleri düzeltmeni seviyorum. Dökülmeden önce çöpü dışarı çıkaracak tek kişi sensin. Ve her yaptığında *herhangi bir şey* - markete giderken, çamaşır yıkarken ya da kendine kahvaltı hazırlarken - her zaman başka birinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorarsın ve odanın diğer tarafından bana ne zaman mesaj atacağını bilmem hoşuma gidiyor çünkü çok özel bir yüz ifaden var.

Yanağıma doğru gülüyor. Keşke sesi yutabilsem, mideme kök salsa ve içimde bir tohum gibi büyüse.

Diyor ki: *sana inmek istiyorum* yüz?"

Bir duraklamada ona daha sıkı sarıldım. *YÜRÜME* imza. "Şimdiye kadar bir isim bulamadım."

Işık değişiyor ama karşıdan karşıya geçmek yerine beni köşeden bir ara sokağa çekiyor ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadan beni bir tuğla duvara yaslayarak öpüyor.*uzay*. Dünyadaki tek iki kişi oluyoruz.

Ta ki sokaktan bir grup huysuz sarhoş adam bize bağırana kadar ve o zaman bile öpüşmeyi bırakmadık, gülümsemelerimiz çarpıştı, ellerimiz birbirimizin kıyafetlerinde kıvrıldı.

Ayrıldığımızda alnını benimkine yaslıyor, soğukta derin derin nefes alıyor. "Sanırım seni seviyorum, Harriet," diyor.

Aşk, Bence.Bu yeni. Ve bir daha asla onsuz mutlu olmayacağım.

Hiç düşünmeden, endişelenmeden ona gerçeği söylüyorum. "Seni sevdiğimi biliyorum, Wyn."

Eli biraz titreyerek çeneme dokundu ve burnunu benimkinden aşağı kaydırıldı. "Seni çok seviyorum, Harriet."

Evde, arkadaşlarımızı Wyn'in bizim için hurdalardan yeniden inşa ettiği yemek masasında toplarız, en sevdiğimiz tüm insanlar, söyleyeceklerimizi duymaktan çeşitli derecelerde korkmuş görünüyorlar. Wyn ve ben bunu duymaları için çok korktuk. "Biz birlikteyiz," diyor Wyn ve kimse tepki vermeyince ekliyor, "*Birlikte*.

Harriet ve ben."

Sabrina, içine kusmayı planlıyormuş gibi buzdolabına koşar, ancak kapıyı hızla kapattığında, elinde bir şişe prosecco ve ardından ocağın üzerindeki raftan uyumsuz kupaları kapar. Ve Parth ayağa kalkıyor, Wyn'i kucaklıyor, ardından beni sıkıca sıkarak yerden kaldırıyor. Beni yere indirmeden önce ileri geri sallıyor. "Oğlumuzun nihayet sana nasıl hissettiğini söylemesinin zamanı geldi."

Sabrina mantarı açar ve bardakları doldurmaya başlar. "Biliyorsun ki artık*Sonunda*birlikte yapamazsındurmadanayrılmak, değil mi?"

Cleo, "Onlara bu tür bir baskı uygulamayın," diyor.

Sabrina, "Kabul edip etmememiz üzerindeki baskı," diyor. "Eğer ayrılırlarsa, bu" -şişeyi aramızda sallıyor- "içten içe patlar."

"Pek çok insan ayrılırsa arkadaş kalır," dedi Cleo, sonra hemen bana, "ayrılacağından değil!"

Parth, "Bu konuda Sabrina'ya katılıyorum," diyor.

Elini kulağına götürmeye çalışırken şişeyi kaldırdı. "Bu da ne? Hissettiğim sadece küresel ısınma mı, yoksa cehennem donmuş mu ve Parth aslındak *kabul etmek* benimle bir konuda?"

"Sana katılıyorum," diyor Parth, "çünkü bu sefer haklısın. Eninde sonunda olacağı belliydi."

Gözlerini deviriyor, bardakları doldurmaya geri dönüyor.

Parth ellerini omuzlarıma koyarak, "Harry, ben ciddiylim," dedi. "Benim narin meleğimin kalbini kırmaya cüret etme."

Sabrina homurdanır. "Ah, hadi ama. *Şarap* kırmamak daha iyiokalp." Cleo, "Bunca baskıya gerek yok," diyor.

Parth, Sabrina'ya, Bir milyon yıl geçse onu asla incitmez, dedi ve Wyn ile bana birer kadeh şampanya uzattı. Aynen böyle, eski kavga eden benliklerine geri döndüler.

Sabrina, "Ve yıllardır gizlice ona takıntılı," diye tartışıyor.

"Dile getirilmeyen cinsel gerilimden bahsetmişken," diye homurdandı Wyn, kadehini onlara doğru sallayarak. "Siz ikiniz bu tartışma için sizi yalnız bırakmamızı mı istiyorsunuz, yoksa şimdi bitirebilir miyiz?"

"Ey!" Sabrina diyor.

Parth bir yüz çeker. "Teşekkürler Sabrina."

"Söylemiyorum *seni*ğrenç, " diyor. "Fikrini söylüyorum *bizi*ğrenç. Hayal edebilirsiniz? Ayrıca, bu arkadaş grubunun ihtiyacı olan son şey *bir diğer* romantik karışıklık. Burada zaten ateşle oynuyoruz ve bunu gerçekten ama gerçekten kaybedemem. Bu"—şişeyi tekrar aramızda sallıyor—"benim ailem."

O benim de ama endişelenmiyorum. Zaten biliyorum: Ölene kadar Wyn Connor'ı seveceğim.

O gece ilk defa Wyn'in odasında uyuyorum. Geç saatlere kadar uyanık kaldık, çarşaflar üzerimizden atıldı, terimiz kurudu ve o benim saçımla oynuyor.

"Benim için her zaman tam bir muammadır," diye mırıldanır, "ne düşündüğün."

"Sana yardım edeceğim," diyorum. "Yüzde sekseni seni çıplak hayal ediyor." Yapış yapış alnımdan öpüyor. "Ben ciddiylim."

"Ben de," diyorum.

"Sen benim için bir muammasın, Harriet Kilpatrick."

Gülüşüm soldu. "Ben de bir gizemim," diyorum. "Cleo ve Sabrina ile tanışana kadar kendimi ne kadar az anladığımı fark etmemiştim. İkisi de bir şeyler hakkında ne hissettiklerinden o kadar eminler ki."

Bir bukleyi daha düz bir şekilde çekti ve bu nazik çekiş, merkezimden aşağı bir akım gönderdi. "Pekala, seni tanımalıyız," diyor.

"Nereden başlayacağımı
bilmiyorum." "Küçük bir şey"
diyor.

"Ne gibi?"

Düzensiz bir şekilde gülümsüyor. "Sevimli gizemleri neden
sevdiğin gibi mi?" omuz silkiyorum "Bilmiyorum. Onlar çok.
. . hafif."

Başımın yan tarafına öpücüğü bir kahkahaya dönüşüyor. "Hafif?"

"Bir insanın başına gelebilecek en kötü şey, hikayenin hemen başında
olur," diye açıklıyorum. "Ve sanki . . . bu güvenlik duygusu. Sonunda ne
olacağını çok iyi biliyorsun. Hayatta pek çok şey tahmin edilemez.
Güvenebileceğin şeyleri seviyorum."

Kaşlarını çattı, alnına düşen altın rengi saçları dağınıktı. Birdenbire,
sorusuna verilebilecek tek kabul edilemez yanıtı, beni karıştırdığı havalı,
seksi, gizemli kadın olmadığımı anlamasına neden olan yanıtı bulduğuma
emin oldum.

Dişleri dudağının en dolgun kısmını sıyrıyor. "Bana güvenebilirsin
Harriet."

O anda, kalbimin biraz daha derinine girdi, başka bir kapıyı açtı ve orada
olduğunu fark etmediğim duvarlarla çevrili bir oda buldu.

Beni göğsüne çekti ve kalp atışlarımız senkronize oldu. Hiçbir şeyden bu
kadar emin, bu kadar doğru, bu kadar güvenli hissetmemiştim.

GERÇEK HAYAT

Çarşamba

BİRİ MASKELE YAPIYORKafatasımın içinde.

Yuvarlanıyorum, yüzümü tüylü şilteye bastırıyorum.

THUNK-THUNK-THUNK.

Bedensiz karanlığı bir ses yırtar: "Herkes terbiyeli mi?"

Gözlerim sabahın loş grisiyle yıkanmış bir yatak odasına takıldı. Açık pencereden ıslak taş ve tuzlu su kokusu geliyor ve yağmur çatıyı yumrukluyor.

"Geliyorum!"

sabrina. Kapıdan sesleniyor.

Gözlerim odanın içinde zikzaklar çiziyor, çırpılmış beynim çevremi bir araya getiriyor. Büyük boy bir yatağın ortasına yayılmış durumdayım, üzerimde sadece iç çamaşırım ve *Araba Sürebilen Bakire* tişört.

Üçte. . " Sabrina diyor.

Bakışlarım yerdeki boş çarşafları, bunun ötesinde uzanan altın-kahverengi bacağını ve güneşte iz bırakan altın rengi saç yığınının altına sıkıştırılmış kolunu buluyor.

"İki . . "

Wyn'in yüzüne bir yastık fırlattım ve o sarsılarak doğruldu.

"Bir," diyor Sabrina. "Bu kadar. İçeri giriyorum. Eşyalarını ört," - Wyn'e çılgınca el salladım - "onları görmemi istemiyorsan eşyalarını."

Bakışları netleşir, genişler. Nevresim demetini etrafına toplar ve kendini yatağa fırlatır, arkasından bir çarşaf izi dökülür.

Günaydın, dedi Sabrina kapıyı açarak.

"Neler oluyor?" Battaniyeleri Wyn'in ve benim kucağıma çektim.

Sabrina'nın ağzı, sanki bir tutku anında dikkatsizce oraya atılmış gibi, yarı yarıya yatağa ve yarı yere demetlenmiş yatak takımını fark ettiğinde dudaklarını büküyor.

Kahvaltının yirmi dakika önce olması gerekiyordu, dedi. "Seyahat programlarını kimse okumadı mı?"

"Bizimyenilikgüzergahlar?" Wyn diyor. "Zorlu program için bizHer zaman kale?"

Parth'ın kafası, duştan dolayı hâlâ nemli bir şekilde kapı aralığına fırlıyor. "Hadi.

Tutmamız gereken bir programımız var.

Wyn saçını alnından itiyor. "Steroid mi kullanıyorsunuz?" "Arka sokak Adderall mı?" Sanırım.

"Kokain," diyor Wyn.

"Pixy Stix ve Robitussin."

"Yukarı yukarı yukarı." Sabrina sözlerini gözlerimin arkasında hissettiğim sabırsız alkışlarla noktıyor.

"Bir kadeh şarapta akşamdan kalma olmak mümkün mü?" homurdandım.

Parth, "Otuza bastığınızda, her şey mümkün," diye seslenir ve ikisini de içine çeken kabarma onları hemen geri çeker.

Wyn nefes verir, omuzları gevşer.

Battaniye ve yastık kılıfındaki kıvrımlar, karnının ve yüzünün her tarafında küçük girintiler bırakmıştı. Ayağa kalkıp ellerini yüzünü ovuşturarak banyoya doğru yürürken, kendimi daha sonra bir sınav olacakmış gibi onları incelerken yakaladım. Omzunun üzerinden bana baktı, sesi huysuzdu: "Duş almak ister misin?"

Kalan herhangi bir uyku sisi, çizgi film roadrunner tarzı beni uzaklaştırıyor. "Duş?"

Muhtemelen yüzümdeki ani kan kaybından dolayı kafası karışmış görünüyor. Duşa ihtiyacın var mı yoksa ben kullanabilir miyim?

Sağ. De olduğu gibi, *kendi başına duş almak ister misin. Olumsuzbirlikte duş almak ister misin.* Açıkça.

"İyiyyim!" gıcırdıyorum. "Eşyalarımı alıp buradan gitmem için bana bir dakika ver."

Duşa girerken gülüyor, su fişkırıyor. "Daha önce görmediğin bir şey değil, Harriet."

Yataktan kaydım ve bir kot pantolon bulmak için valizimi karıştırmaya başladım.

Demek istediğim, yeni dövme dışında, dedi.

Sesindeki bariz şakayı çıkaramadan arkamı döndüm. Şortunu çıkarmaya başladı, ben de ciyaklayarak bavuluma döndüm.

"Soyunmaya başlamak için otuz saniye bekleyebilirsin," diyorum.

Bir başka çakıllı, uykudan yeni çıkmış kahkaha. "Seni bu kadar rahatsız ediyorsa, gözlerini kapat."

Kot pantolonumu giyiyorum ve onları popomun üzerinden geçirmek için zıplıyorum. Hâlâ fanı açmadı ve buhar arkamda birikiyor. Saçlarının uçlarını nasıl kıvırdığını hayal edebiliyorum.

"Ya kapatırsam *Benimgözler?*" diyor.

"Nasıl olur *Oyardım?*" Yeni bir tişört alıyorum. "Bilmiyorum. Belki seni yapar. . "

Ben uyku gömleğimi çıkarıp yatağın üstüne fırlatırken o beni bıraktı. Yeni tişörtü göğsüme bastırdım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Bana ne yapacaksın?"

Wyn boğazını temizleyip duşa geri döndü. "Burada yokmuşum gibi hissediyorum."

"Gerekli değil." Tişörtümü kafamdan geçiriyorum. "Sanırım burada işim bitti." Ben odadan çıkana kadar arkasını dönmedi.

Koridorda bir "Haaaarrryyy" iniltisi bana ulaştı ve açık kapıdan çocuk odasına bakmak için geri döndüm.

Cleo ve Kimmy, Wyn ve benim eskiden yaptığımız gibi, odanın ortasındaki birleştirilmiş ikiz yataklarda yatıyorlar. Cleo derli toplu ve iyi dinlenmiş görünse de, örgüleri kızıl renkli bir başlığın içine sıkıştırılmış ve cildi parlakken, Kimmy yanında denizyıldızlarıyla kaplı, her yerine çilli uzuvlar saçılmış.

yönü, dün geceki ışıltılı göz kalemi bulaşmış ve saçları başının tepesinde bir yuva yapmış. En azından lenslerini çıkarmayı hatırladı sanırım çünkü koyu çerçeveli gözlüklerini takmıştı.

Kimmy, "Saaaaave bize," diye inliyor.

"SenCleo onu nazıkçe düzeltiyor. "Harika hissediyorum." "Beni kurtar," diye düzeltiyor Kimmy.

Cleo aralarındaki boşluğa hafifçe vuruyor ve ben de sanki onlar benim ailemiş ve Noel sabahıymış gibi içine giriyorum.

yani, değilBenimebeveyner. Ailemin yatak odasının bir FBI güvenli evi gibi muamele gördüğü o yetiştirme tarzlarından birini yaşadım: oraya girme, bakma, hakkında konuşma bile. Muhtemelen evde dağınıklığa izin verilen tek oda olduğu için (eğer katlanma sürecindeki temiz çamaşırlar dağınıklık olarak kabul edilebilirse) ve eminim ki sadece iki seçenek verilseydi, Annem başkalarının çamaşırlarımızı görmesine izin vermektense tanık koruma programına katılmayı tercih ederdi.

Wyn'in ailesi farklıydı. O, Lou ve Michael küçükken, Connors'ın Noel sabahına güneş doğmadan başlamayacaklarına dair bir kuralı vardı. Böylece Wyn ve kız kardeşleri cicili bicili ağacın önünde oturup bekleyeceklerdi.*dakika*güneş yükseldi, sonra Gloria ve Hank'in odasına koşup yataklarına yığıldılar ve onlar kalkana kadar çığlık attılar.

Gloria ve Hank'i düşünmek bana her zaman *Vatan hasreti çeken* ağrı ya da onun gibi bir şey. Çocukken o acıyı çok hissederdim, ki bu hiçbir zaman mantıklı gelmiyordu çünkü çoğunlukla evde hissediyordum.

Kimmy kolunu yüzüne doğru savurarak, "Dün gece Fireball'un son raundunu satın alan Sabrina'yı alt etmesi için bir kiralık katil tutuyorum," diyor. "Katkılarınızı bana bildirmekten çekinmeyin."

Akşamdan kalma olabileceğinden şüphe etmeye başlamıştım, dedim.

Cleo, "Yarım içeceklerin hepsi bu," diyor. "Bu şekilde daha az içmeye çalışıyor ve sonra izini kaybediyor."

"İzimi kaybetmedim. bulaştırdım." Birlikte çalışan bir dizi ruj çetelesini ortaya çıkarmak için kolunu uzatıyor.

Ah, dedi Cleo gülümsemeye çalışarak. "Benim hatam."

Kimmy, "Dokuz saat daha uyumaya ihtiyacım var," diye homurdandı.

"Siz iki hippie çiftçi daha erken kalkmaya alışkın değil misiniz? . ”
Komodinin üzerindeki saati görmek için Cleo'nun üzerine eğildim. Sanki duvardan sökülmüş ve oraya fırlatılmış gibi fişi çekilmiş ve bir metre ötede yerde. "Saat ne olursa olsun."

"Ve sabahın erken saatlerinden önceki o gecelerde genellikle kaçta yattığımızı biliyor musun?" Cleo diyor. "Dokuz. Ve dokuzda yatağa girelim demiyorum. O zamana kadar tamamen bilinçsiz olduğumuzu söylüyorum. Derin REM uykusu."

"Bu haftaki programın hiçbir yerinde REM'i fark etmedim," diyorum.

"Aman Tanrım." Kimmy o kadar hızlı yalpalıyor ki yatağın kenarına kusacak. Bunun yerine, bize bir korku ifadesi veriyor. "Öyle mi . . . Solucan dün gece bir masanın üzerinde mi?"

Cleo ve ben kahkahalara
boğulduk. "Hayır," diyorum.

"Yapmadın."

"Ama sen kesinlikle*düşünc*eyaptın," diye ekliyor Cleo.

Kimmy sahte bir saldırıyla nefesini tutar. Cleo doğruldu ve onu öpmek için üzerime eğildi. "Bebeğim, seni sana yalan söyleyemeyecek kadar çok seviyorum" diyor. "Eğer solucanı yapamazsan*Benim* hayat buna bağlıydı. Yine de diğer hareketlerinden bazıları çok perişan değildi."

"HEY," diye bağırıyor Sabrina alt kattan. "ELDE ETMEK. SENİN. BEDENLER. AŞAĞI. BURADA. VEYA. BAŞKA."

Kimmy, "Tetikçi," diye homurdandı.

Cleo, karyolanın her iki yanında geniş bir ikinci konumda dengede durarak ayağa fırlıyor. "Bebeğim, ben kimim?" Ellerini dizlerine bastırıyor ve anlamsızca dönüyor.

"Tamam, o kadar iyi göründüysem," diyor Kimmy, "çok daha iyi hissediyorum."

Altımızda bir yerden -belki de yerin derinliklerinden- bir havalı korna çalıyor.

. . .

NORMAL OLARAK BİZ Bernadette's'te yemek yiyoruz, limanın muhteşem manzarası
ve çok çeşitli kaba, kızartma-

Deniz kuşlarını çalmak, sıcaklık postlara sarılmamızı gerektirse bile.

Ama şehir merkezindeki kırmızı kiremitli yağlı kaşığa vardığımızda, fırtına yeniden esiyor. Arabadan ön kapılara kadar koştuğumuz süre içinde sıırıslıkam oluyoruz. Arkada, pencerelerin solmuş gri verandaya baktığı, çizgili şemsiyelerin sıırıslıkı kapanıp rüzgarda sallandığı, uzaktaki dalgalara değmek için şımşek çıktığı bir masa bulduk.

Bernie's, bu akşam Istakoz Festivali'nin büyük açılışı için burada olan bizim gibi yaz ziyaretçileriyle dolu ve yerel halk sabah kahvelerini içip kitap okuyor.*Knott Limanı Kaydı*bize “uzaktan” dedikleri insanlara tahammül ederken.

Gişede, uçaktaki koltuk arkadaşımı görüyorum ve el sallıyorum. Yutkunuyor ve gazetesine bakıyor.

"Senin arkadaşın?" Herkes en dıştaki sıırıslıkam katmanlarını soyarken Wyn kulağıma doğru mırıldandı. Nemli tenime değen soğuk nefesi beni ürpertiordu.

Sandalyeme çöküp ona bakıyorum. "Bu, hangimizi sorduğuna bağlı."

"Ne," diyor Wyn, "ilişkiyi tanımlaman için seni rahatsız mı ediyor?"

"Tam tersi," diyorum. "Ben sıırıslıkam oldum ama o denizle evli."

"Ah, olur," diyor Wyn.

Göz teması saniyenin kesri kadar uzun sürüyor, ardından Wyn'in telefonu çalıyor ve kontrol ederken kaşları çatılıyor. "Bir dakika içinde döneceğim," dedi ve kayarak uzaklaştı. Onu ev sahibi kürsüsünden izliyorum, telefonu kulağında, yüzü bir kahkahayla aydınlanıyor.

Bu ifade, kalbimin çiçek açıyormuş ve sonra aynı hızla kuruyormuş gibi hissetmesine neden oluyor. Yüzünün oranının bu kadar çabuk değişebilmesi beni hep şaşırtmıştı. Bir saniyede, o kara kara, şefkatli bakıştan neredeyse çocuksu bir zevke geçebilir. İfadesi her değiştiğinde, yenisinin favorim olduğunu düşünürdüm. Ta ki tekrar değişene ve Wyn'in tam önümde olduğunu kabul etmek zorunda kalana kadar, en çok sevdiğim oydu.

Garson siparişimizi almaya geldi ve yanında bir dalga akçaağaç şurubu, kahve ve çam ağacı getirdi - Bernie'nin imza kokusu. Her zaman bu restoran gibi kokarak dolaşabilseydim, yapardım.

Yine de yaban mersinli kreplerle doldurulmuş bir bel çantası giymeye başlamam gerekecekti ve bu, hastanede işleri tuhaf hale getirebilirdi. Cerrahlarının beline kısmen fermuarlı bir yiyecek çantası asması durumunda insanlar kol kola girerler.

Sabrina her zamanki içki siparişimizi veriyor. Kafeinsiz kafein alan Cleo dışında herkese kahve ve Bernie'nin ünlü (tehlikeli) sıcak ve sert demlemesini yumuşatmak için bir fincan buz. Parth, "Devam edip yemek de sipariş etmeliyiz," diyor ve garson yanıma geldiğinde, Wyn'in her zamanki srirachalı yumurta akı omleti ile birlikte kreplerimi sipariş ediyorum.

Gloria'yı mı? Masaya dönüp kanvas ceketini çıkardığında soruyorum.

Burada olduğumu bile unutmuş gibi belli belirsiz şaşırılmış görünüyor. "Ah, hayır," bakışlarını benden kaçırarak toparlandı. "Çalışma olayı."

Wyn bir yalancı değil, ama söyleme şekli açıkça bir kaçamak gibi geliyor.

Cleo midesine masaj yaparken inleyerek vegan esrarını geri itiyor. "Buraya karşı bir tür Pavlovcu tepki alıyorum. Bu yemekten üç ısırik aldım ve geçmişteki tüm akşamdan kalmalarımın hayaletini hissediyorum.

Parth, "Ben de hissediyorum," diyor.

"Evet ama sen, Kimmy ve ben *Ayricadün* gece yanan bir şeyin kadehlerini içtim," diye hatırlattı Sabrina. "Bernie'yi suçlamanın burada uygun olduğunu düşünme."

Bir şekilde daha yüksek çıkmasına neden olan kahkahamı yutuyorum ve Parth bana doğru dönerek kürek kemiklerimin arasına sert bir darbe indiriyor.

"Ne oluyor, Parth!" Ağlarım.

"Boğuluyordun!" diyor.

"Değildim," diyorum.

"Pekala, burada doktor ben değilim, yani."

"Ve WebMD şimdi insanlara birisi boğulursa yapılacak en iyi şeyin kafasının arkasına yumruk atmak olduğunu mu söylüyor?" Wyn diyor.

Parth, "Kafasının arkası değildi," diye itiraz etti. "Daha çok gibiydi. . . orta omurga."

"Ah, evet, Heimlich manevrasının daha az bilinen kuzeni," diyorum. "Sağ kanca."

"Üzgünüm, Harry," diye ağlıyor Parth. "İçgüdü devraldı!"

Cleo, "Victoria dönemi kadın hastanesi hademelerinin içgüdülerine sahipsin," diyor.

"Bir dahaki sefere sülüklerle uğraş," diyorum.

Parth kaşlarını çatı. "Onları kulübede bıraktım. İyi misin?" "Ben iyiyim," diyorum.

"Güven bana," diyor Wyn. "Sessizce intikam planları yapıyor." "Bizim Harry'miz mi?" Parth alay eder.

"Asla."

"Bunu düşünüyorsun. . ." Wyn buharı tüten kupasından bir yudum alıyor. "Ama canı istediğinde bir insanı nasıl dize getireceğini biliyor."

Aniden Sabrina'ya döndüm. "Peki, düğün için daha yapacak ne var?"

Sabrina elini sallar. "Hiç bir şey. Dediğim gibi, internette bulduğum sadece altı kişiye ve atanmış bir üniter evrenselci bakanız. Cleo ve Kimmy devreye girene kadar çiçek almayı bile planlamıyordum.

Cleo, "Yardım etmeyi umursamıyoruz," diyor.

Sabrina bardağına akçaağaç şurubu doldururken, "Gelecek yıl aile için büyük düğünümüz olduğunda bunu anlayacaksın," diyor. "Bu hafta sadece en sevdiğim yerde, en sevdiğim insanlarla olmak istiyorum. Her saniyenin sayılmasını istiyorum ve hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Dışarıda gök gürültüsü ve şimşek çakmasıyla pencereyi işaret etti. "Yani, nedir*Bu*? Bugün denize açılmamız gerekiyordu."

Telefonumun hava durumu uygulamasını kontrol ediyorum. "Yarın hava güneşli ve sıcak olacak. O zaman yelken açabilir miyiz?"

"Evin satılıyor olması," diyor Cleo, "bu, altımızın buraya son gelişi olması gerektiği anlamına gelmez."

Sabrina'ya cesaret verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım ama içimde bir suçluluk duygusu oluştu. Bu haftanın mükemmel olmasını, bunu telafi edecek kadar iyi olmasını çok istiyorum.

Çünkü bu son olacak. Sadece bu evde değil, altılı olarak. Ateşkes olsun ya da olmasın, Wyn Connor'ın arkadaşı olamam.

Sabrina sessizleşti ve somurtkanlaştı ve onun da şimdiden gelecek haftayı düşündüğünü biliyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Bir fikrim var." Eşleşen dövmeleler, dedi Parth.

"Çok yakın," diyorum. "Çocukken doğum günümnden nefret ettiğim için yaptığım bir şeydi."

Sabrina, kendisini derinden bir konsepte adanmış bir kadın.*doğum günü ayı*, sesli bir şekilde soluk soluğa.

"Beklentilerimi yönetmek zordu," diye açıkladım. "Ve her zaman bir şeyler ters gidiyor gibiydi."

Bir boru patladı ve ailem kredi kartını tamir etmek zorunda kaldı.

Ya da Eloise sınıfta kalıyordu ve bir öğretmene ihtiyacı vardı. Ya da babamın ikinci işi, dışarı çıkmamız gereken gece onu vardiyaya çağırırdı. Kendime ne kadar büyük bir kutlamaya ihtiyacım olmadığını söylesem de, işler ters gittiğinde her zaman hayal kırıklığına uğradım ve sonra ailemin işleri devam ettirmek için ne kadar çok çalıştığını bildiğim için suçlu hissettim.

"On yaşıma girmeden birkaç gün önce aklıma bir fikir geldi," diyorum. "Gerçekten istediğim bir şeyi seçseydim - ve gerçekten yapabileceğimi bilseydim*elde etmek*- doğum günümde, o zaman başka ne olursa olsun, güzel bir gün olacaktı. Bu yüzden aileme bu Oreo cheesecake'i istediğimi söyledim ve benim için aldılar ve doğum günüm harikaydı.

Bu bana izleyicilerden cırcır böceği kazandırıyor.

"Bu," diyor Sabrina, "inanılmaz derecede üzücü."

"Bu iyi!" Diyorum. "Pratik. Harika bir doğum günü geçirdim."

"Tatlım, bu trajik," diyor Sabrina, tam da Parth'ın dediğı gibi, "Duygusal olarak yaralıyım."

"Bence buradaki asıl noktayı kaçıırıyorsun," diyorum.

Sabrina kupasını bırakıyor. "Mesele, tüm ebeveynlerin çocuklarını ömür boyu mahvetmesi ve bundan kaçınmanın mümkün olmaması, yani birbirimizi perişan etmeye devam etmektense üremeyi gerçekten bırakmamız mı gerekiyor?"

Cleo gözlerini devirdi. "nokta da değil*ne dekesin*."

"Bu hafta her şeyin nasıl gideceğini kontrol edemeyiz," diyorum. "Ama harikaydı ve harika olmaya devam edecek. Yani belki de her birimiz bir şey seçebiliyorsak - yapabileceğimiz bir şey *mutlak* bu hafta yap ya da yap ya da gör ya da ye

- o zaman başka ne olursa olsun, buna sahip olacağız. Bu hafta gerçekten ihtiyacımız olan tek şey. Ve hafta bir başarı olacak."

Herkesin düşündüğü gibi bir sessizlik olur.

Wyn, "Bu iyi bir fikir," diyor. Masanın karşısında, gözleri benimkilerle buluşuyor. Aşırı büyümüş saçları yağmurdan ıslanmış, kulaklarının arkasına sıkıştırılmış. Ayrıntılarının çoğu biraz farklı ama kalbim hala onu görüyor ve damarlarıma fısıldıyor: *Sen*.

Kalpler çok aptal
olabilir. "Ben de
beğendim," diyor Cleo.

Parth omuz silkiyor. "Yenildim."

"Hedeflerimizin ne olduğunu söylüyor muyuz yoksa gizli tutmak zorunda mıyız?" diye soruyor.

"Neden bunu bir sır olarak saklamak zorundasın
ki?" Soruyorum. "Demek gerçek oluyor" diyor.

Sabrina, "Bu bir doğum günü dileği değil," diyor.

"Hayır, bu hoşuma gitti." Wyn'in gözleri Kimmy'ye yöneliyor. "Özel olursa daha az baskı olur."

Parth başını salladı. "Öyleyse kimse diğerine hedeflerini söylemez, ta *kisonrasında* onunla tanıştık.

Kimmy, "Hepiniz kuralları çok seviyorsunuz," diyor.

"Bu ile başladı *Sen*, Kimberly Carmichael," diye hatırlatıyor Sabrina ona. "Birçok şey benimle başlar. Bu onları iyi fikirler yapmaz."

Cleo ellerini masanın üzerine koyuyor ve Kimmy'nin dans hareketlerinin başka bir çarpıcı taklidini yapıyor.

Sabrina gözlerini kısıyor. "Neye bakıyorum ve neden dün gece bununla ilgili bir kabus görmüş gibi hissediyorum?"

GERÇEK HAYAT

Çarşamba

HERKES ZAMANDA Kasaba, kahve dükkanları ve restoranlarla dolup taşıyor, çay yudumluyor veya istiridye çorbası yiyor, altımız şarap sevmekle ilgili keskin el havlularıyla dolu şekerçi dükkânları ve ev dekor butikleri arasında yağmura göğüs germeye cesaret ediyoruz, şemsiye yerine kollarımızı işe yaramaz bir şekilde başımızın üzerinde kavuşturuyoruz.

Cleo, özellikle yüksek sesli bir gök gürültüsü ve sarsacak kadar yakın bir şimşegin ardından, "Belki de eve dönüp sakinleşmeliyiz," diye öneriyor.

"Ne? HAYIR!" Sabrina ağlıyor.

Kimmy, çalkantılı gökyüzüne gözlerini kısarak bakıyor. "Bu yağmurun dineceğini sanmıyorum."

Sabrina, "Sonra bir Roxy ikili uzun metrajlı filme gideceğiz," diyor. "Ne çaldığını biliyor musun?" Cleo soruyor.

Roxy'nin yalnızca iki ekranı vardır. Geceleri, her biri yeni bir gösterime ayrılmıştır, ancak yaz aylarında matineler, Maine'de geçen filmlerin çift uzun metrajlı filmlerine ayrılmıştır. Bunların yüzde doksanı Stephen King uyarlamaları, Sabrina için çalışıyor ama *idealden daha az* Cleo için.

"Ne çaldığı kimin umurunda?" Sabrina diyor. "Yağmur yağdığında bunu hep yapardık. Bu bir gelenek."

Onu öndeki bilet gişesindeki sıkılmış gence doğru takip ediyoruz.

Cleo kayan yazıya şüpheyle bakar. “*Salem'in LotuVeSalem's Lot'a Dönüş*. Bunlar mini dizi değil miydi?”

"Hım, hayır," diyor Sabrina. “*Salem'in Lotu*iki bölümlük bir mini diziydi ve*Geri dönmek*bir özellikti ve bir araya geldiklerinde muhteşemler. Onu seveceksin."

"Dört saatlik vampirlere hazır olduğumdan emin değilim?"

Cleo diyor. Kimmy kaburgalarını dürtüyor. “Ya onlar*Parıltı*,
Yine de?"

Ah, yapma, Cleo, diyor Sabrina. "Islak battaniye olma."

Lütfen bana öyle deme, dedi Cleo.

Sabrina yalvarırcasına ellerini kaldırır. "Sadece söylüyorum, bunlardan birini son kez yapacağız."

Aralarına bakıyorum. Bir açmaza doğru gidiyoruz. "Belki de ilk film için gelmişsindir," diyorum.

"Mini dizi," diye hatırlattı Cleo.

"Ve sonra Sıcak Kupa'ya gidebilirsin ve seninle sonra buluşuruz?"

Kimmy, Cleo'nun dirseğine dokunuyor. "İstersen seninle eve geleceğim bebeğim."

Cleo'nun hassas çenesi kalkıyor. "Yok, önemli değil. kaçırmak istemiyorum İlk filme geleceğim."

Sabrina ciyaklayarak kabine doğru dönüyor. "Biletler benden!"

Son otuz saniyede bir noktada, görevli bir silindir şapka taktı ve Sabrina'nın Viktorya dönemi şapkalı bu kasvetli çilli gençle yüz yüze bile ne yaptığını hatırlaması biraz zaman aldı. "İkili film için altı mı?" diyor.

Genç, "Evet leydim," diyor.

İçeri girerken, Wyn geride kalıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Ne yap?" Soruyorum.

“Anlaşmazlıklarına kurnazca bir uzlaşma bul. İzin verirsen kendi başlarına hallederler.”

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,"

diyorum. Kaşları keyifle yukarı doğru hareket

ediyor. "Hiçbiri?" "Sıfır," diyorum.

“Harika bir yolculuk geçiriyorlar” diyor. Endişelenmemeye çalış.

midem bulanıyor Aramızda ne kadar değişmiş olsa da, beni hala biraz fazla iyi tanıyor. "Ben iyiyim."

Minik tiyatronun ilk sırasının tamamını kaplıyoruz ve boş olduğu için ıslak dış katmanlarımızı kuruması için arkamızdaki koltuklara geriyoruz. Sabrina ve Cleo'nun arasına gizlice girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum; Sıranın sonunda, evin ışıkları kapanana kadar -bana doğrultmuş- telefonuyla uğraşan Wyn'den başka konuşacak kimsem kalmamıştı.

İlk küçük atlama korkusunda, onun yan tarafına geçme dürtümle savaşıyorum. Buranın donması da yardımcı olmuyor ve kolumu ne zaman düşünmeden kol dayama yerine koysam, koluna sürtünüyor ki bu, odanın genel olarak et dolabı sıcaklığına kıyasla yakıcı.

Sabrina öne doğru eğilip sıranın diğer ucundan bize bir başparmak işareti yaptı. Sanki içgüdüsel olarak, Wyn elimi bacağımdan yakaladı ve kalbim ağzımdan fırladı.

Nabızlarımız, bir insan Newton'un beşiği olan avuçlarımızın arasında ileri geri çarpıyor. Odaklanabildiğim tek şey bu, aramızdaki bu yalnız temas noktası. Parmaklarının her dakika seğirdiğini fark ediyorum.

merak ediyorum eğerDün geceyi düşünürken kucağına tünedim, kollarımı boynuna doladım, kızıışmış bir kedi gibi ona doğru kıvrandım, aramızdaki gerilim artıyor.

Çünkü anidenTümühakkında düşünebilirim. Işıkların bu kadar düşük olması bize bunun bir oyunmuş gibi hissettirmesi için çok fazla mahremiyet sağlıyor, ancak birbirimizden tamamen kaçabilmemiz için de yeterli değil.

Ben çok iyiceOlumsuzEkrandaki birinin boynuzlu bir duvara saplanması gerçekten sarsıcı olduğu filmin ardından.

"Ah, hadi Harriet," diye fısıldarken, ben ciyaklayıp yüzümü göğsüne bastırdım. "Eminim bu senin ilk boynuz kazığına oturman değildi. Kütüphane kitaplarınızı gördüm."

"Farklı," diye tısladım, karanlıkta ona bakmak için geri çekildim. "Onlarsamimi"

"Bu sadece cesedi bulan kişinin sıkıcı bir işi olduğu ve kazak-yelek giydiği anlamına geliyor."

"Biliyor musun," diyorum, "bazıları elimi tutmaktaki ısrarının *sen* biraz da sinirlendim."

"Sinirlendim," diyor. "Sadece film tarafından değil." İstifa ettiği kadar çapkın görünmüyor. Aramızdaki bu şey gibi, bu son *koristek*, kabul ettiği istenmeyen bir gerçektir. Bakışlarımız tutunurken, aramızda baş döndürücü ve güçlü bir baskı oluşuyor.

Dört dakikalık ayrılığımızı düşünüyorum. Sert, kısır, neredeyse *cerrahi*. Daha sonra dairemizi tepeden tırnağa ovmayı, gözlerime ter damlayana kadar diş fırçasıyla harcı temizlemeyi ve asla daha iyi hissetmemeyi, başımı şok ve keder dalgalarından asla kurtaramamayı düşünüyorum.

Beni hayal kırıklığına uğrattığı tüm yolları ve en sinir bozucu alışkanlıklarını düşünüyorum. (Daha önce hiç bu kadar verimsiz bir şekilde doldurulmuş bir bulaşık makinesi görmemiştim.) Ama aklımın gitmek istediği yer orası değil.

Uzaya ihtiyacım var. Havaya ihtiyacım var. Onu sinir uçlarımdan silmek için saatlerce hipnoterapiye ihtiyacım var.

"Banyoyu kullanmam gerek," diye patladım ve koridora çıktım.

MUTLU YER

BOZEMAN DIŞINDA BİR SAAT, MONTANA

KARLI BİR ARAÇ YOLUVE buzlu asfaltta satın almaya devam etmeye çalışan soğuk bir kiralık araba.

Wyn'in sıcak eli benimkine sıkıca sarıldı. Parmaklarımin arkasını ağzına götürdü, nefesinin parmaklarımin ısıtmasına izin verdi. "Seni sevecekler."

MCAT'ımdan önce bile bu kadar gergin değildim. Tıp fakültesinin bu ilk iki yılında hiçbir an bu tür bir kaygı uyandırmamıştı. Okulda, başarılı olmak için ne gerektiğini, nasıl onay alacağımı biliyorum. Çalışarak kazanabileceğiniz bir şey ama bu farklı.

Benden hoşlanmayabilirler. Onları sevmeyebilirim.

Çok fazla konuşabilirim ya da yetersiz kalabilirim. Gecenin bir yarısı tuvalete gitmelerime ayak uydurabilir, bulaşıklarını yanlış yere koyabilir veya yalnızca senin yapabileceğin milyonlarca son derece özel yoldan herhangi biriyle yollarına çıkabilirim.öğrenmekzamanla önlemek için.

Pencereler sarı altın renginde aydınlatılıyor ve kar karanlıkta mor görünüyor. O kadar güzel ki keşke bir ressam ya da fotoğrafçı olsaydım, hayatı anlaşılmaz olanı yakalamak olan biri olsaydım. Cleo burada olsaydı bu anı şişeleleyebilirdi.

Wyn daha arabayı park etmeden ön kapı hızla açıldı. Anne babası pazen pijamaları ve çözülmüş bornozlarıyla koşarak gelirler.

pantolonları kar çizmelerinin içine tıktırılmış. Gloria sözsüz bir şekilde bağıyor. Daha tanışmadan Hank bana sarıldı.

Wyn'in annesi beklediğimden daha uzun boyluydu, neredeyse Hank kadar uzundu, buz sarısı saçları ve sürekli pembe yanakları vardı. Hank'in yoğun bir şekilde griyle bezenmiş kumlu kahverengi dalgaları ve tel çerçeveli bir gözlüğün arkasında Wyn'in yüzünün daha derin oluklu bir versiyonu var.

Kız kardeşleri, minik platin Lou ve daha da ufak tefek, koyu renk saçlı Michael çoktan içeri girmişler, şöminenin önünde brendi yudumluyorlar ve çantalarımızı kendisi almakta ısrar ettikten sonra, Hank bizi içeri buyur ediyor, doğruca bir gürültü duvarına.

Wyn, ailesinin önünde bile ellerini üzerimde tutuyor - belimden ya da sırtımın kıvrımından ya da boynumun dibine dayamış, bize yöneltilen düzinelerce soruyu hızlı bir şekilde yanıtlarken baş parmağını huzursuzca hareket ettiriyor.

Sürüş fena değildi.

New York'tan uçuşlar uzun ve sıkıştıktı.

Aç değiliz. (Gloria bunu sorarken balkabağı turtasını bize doğru itiyor.)

On aydır (açıkça) birlikteyiz. Wyn, "Yine de tanıştığımızdan beri ona aşığım," diyor.

"Elbette," dedi Gloria dizimi sıkarak. "Pasta kadar tatlı!"

Wyn, "Bunu kıvrıcık saçlar yüzünden düşünüyorsun," diyor. "Aslında son derece alıngan." Yüzüm pancar gibi kızardı ama herkes gülüyor, birbiriyle konuşuyor ve Wyn yine başımın yan tarafını öpüyor, beni kanepede kendisine bastırıyor ve sonunda bitmiş gibi hissediyorum. *Orası*, her zaman olmak istediğim yer, çocukluk sokağımdan görebildiğim ışıklı mutfak pencerelerinin diğer tarafı, odaların sevgi, gürültü ve çekişmelerle dolu olduğu yer.

Michael, "Sert bir ele ihtiyacı var," diyor.

Lou gözlerini devirerek, "O bir beygir değil," dedi.

"Hayır, elbette hayır," diyor Michael. "Bir katırdan çok daha fazlası."

Wyn beni kucağına çekip kollarını belime doladı. "Harriet'in benden daha inatçı olmadığını nereden biliyorsun?"

"O haklı," diyorum onlara. "Aramızda kalsın, katır benim." "Eh, eğer sen katırsan," diyor Michael, "o zaman Wyn eşektir." "Göt olacaksam," diyor, "Senin olmaktan memnunum."

Hank, hararetli ateşiyle sıkışık, küçük ine geri döndüğünde, "Seni Wyn'in odasına koy, Har," diyor ve bence, *Saç. On dakikadır buradayım ve şimdiden "Har,"* ve göğsümde şişen bir balon gibi bir his, sertleşmiş bir kası germek gibi hoş bir ağrı var.

Wyn, şehirde birlikte yaşamamıza rağmen, ailesinin aynı odayı paylaşmamıza izin vermeyeceği konusunda beni uyarmıştı. Bazı yönlerden eksantrik ve özgür düşünürler ve diğer yönlerden şaşırtıcı derecede gelenekseldirler.

Daha sonra, ebeveynleri bulaşıkları yıkarken, Wyn yerleşmem için beni odasına götürüyor. Saatlerce onun eşyalarını karıştırmama, toplamama, sorular sormama izin veriyor ve bu sırada en sevdiğim konuya adanmış bu müzenin rehberliğini yapıyor.

Bir şeyleri tutuyorum; bana onlardan bahsediyor. Onun tüm bu parçaları için oburum.

Futbol günlerinden plastik MVP ödülleri; gençliğinin solgun tek kullanımlık kamera görüntüleri, gençliğimizin sperm şeklindeki kaşları ve ağartılmış saçları olan kızlarla çevrili. Arkadaşlarıyla futbol maçlarında, yüzleri boyalı ve yaz geçit törenlerinde ve hatta birkaç durumda rodeoda yürürken çekilmiş fotoğrafları.

Ne zaman birini işaret etsem, bana onun adını (görünüşe göre arkadaşlarının çoğu kızdı), nasıl tanıştıklarını, şimdi nerede olduğunu söylüyor. "Bütün bu insanlarla iletişim halinde misin?"

"Burası küçük bir kasaba" diyor. "Hepimiz arkadaşlık, ebeveynlerimiz de öyleydi. Kulaktan kulağa bir şeyler duyuyorum. Bazıları ara sıra bana çok seviyeli pazarlama smoothies satmaya çalışıyor.

İsteğim üzerine bana öptüğü tüm kızları ve yaz için gelip eve gitmeden önce kalbini kıranları gösteriyor.

Şifonyerinin üzerinde çerçevelenmiş profesyonel bir fotoğrafının önünde duruyorum ve keyifle homurdanıyorum. "Sen *balokral*? Ve bundan hiç bahsetmedin mi?

Wyn omzumun üzerinden baktı. Fotoğrafta siyah bir takım elbise ve çarpık plastik bir ta takıyor, kollarını gümüş bir mini elbise ve uyumlu bir ta giymiş güzel bir esmerin beline dolamış. Arkalarındaki fon okur*PARLAK IŞIKLAR, BÜYÜK ŞEHİR* bir şekilde hem Empire State Building'i hem de Seattle's Space Needle'ı içeren ışıltılı bir silüetin üzerinde.

Wyn inliyor. "Sana yemin ederim ki bu burada bile normal değil. Annemin onu bu olay için çıkardığına eminim."

"Ah? Beni genç alevini kıskandırmak mı istedi? Alay ediyorum.

Alnını ovuşturuyor. Yanakları sevimli bir şekilde pembeleşiyor. "Beni gösterdiğini düşünüyor."

"Seni yaklaşık üç buçuk yıldır tanıdığımı ve balo kralı olduğundan hiç bahsetmediğine inanamıyorum."

"Evet, en büyük başarıım." Başını sallıyor. "Çok utanç verici."

"Neden bahsediyorsun?" Onunla yüzleşiyorum. "Nasıl *Bu* utandırıcı? Bu yaşтайken, hala dış tellerim ve beni elektrik çarpmış gibi gösteren bir peri kesiğim vardı. Bu arada, genç bir modelle çıkarken balo kralı olarak ta giydin.

Resmi kaldırıp ona soğuk, sağlam kanıtlar sunuyorum.

Çerçeveyi şifonyere geri verir. "Eski bir zeki genç ve şu anki parlak tıp öğrencisi olarak bunu bilmeni beklemiyorum, ama balo kralı zaten zirveye ulaştığını düşündükleri ve muhtemelen yerel araba galerilerinin sözcüsü olmak için şehirde kalacaklarını düşündükleri adamlara verdikleri teselli ödülü."

"Bekle, şunu yazayım." dönmeye başlıyorum Kollarını kaburgalarım dolayarak beni geri çekti.

Bak, bunu bilmiyorsun çünkü kasabandaki herkes senden büyük şeyler bekliyordu, dedi sırtarak.

"Bunu bilmiyordum" diye cevap veriyorum, "dört bin kişilik bir okula gittiğim için, adım kimsenin bilmediği ve araba galericiliği kültürünü hiç bu kadar yakından takip etmediğim için."

"Ah," diyor. "İlk hatan."

"Wyndham Connor," dedim. "Tüm bu teorinin biraz küçük olduğunu düşünmüyor musun? . . narsist?"

Gülümsemesi yarıldı ve kalbim de aynı şeyi yaptı. "Araba bayilerinin beni sözcü olarak kullanacağını düşündüğüm için mi? Bunu kasabanın balo krallarının yaklaşık yüzde sekseni ile yaptılar.

"Öyle değil," diyorum. "Tüm sınıf arkadaşlarının seni balo kralı olarak oyladığı fikri. . . çünkü senin için üzüldüler."

Omuz silkiyor.

Kollarımı boynuna doladım. "Evet, muhtemelen buydu." Onu öpüyorum ve beni kendine çekiyor, sanki beni içine çekmek istercesine yukarı kaldırıp içine çekiyor. Bunun senin ne kadar ateşli, nazik ve komik olduğunla hiçbir ilgisi olmadığı kesin. Çok yazık oldu." Onu tekrar öptüm, daha derinden.

"Ve şu?" O sorar.

"Aşırılamak." Kıçını tutuyorum. "Bu da."

"Vay. Yıpranmış eski bir altın çocuk olmak o kadar da kötü değil.

Biri kapı pervazını çalıyor. Geri çekildim ama Wyn başını koridora doğru çevirirken kolları beni sarmadı.

Ailesi kapıda gülümseyerek duruyor, Gloria'nın başı Hank'in omzunda.

Hank, "Siz ikiniz yatağa gidiyoruz," diyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Gloria soruyor.

Wyn başını sallar. "Sadece iyi geceler söylüyorum."

Gloria'nın gözleri, Wyn'inkiler gibi gülümsediğinde küçülüyor. "İyi uykular."

Onlar gittikten sonra, Wyn beni şifonyere doğru yürüttü ve başımın tepesini öpüp odamdan çıkmadan önce birkaç dakika seviştik.

Montana'da sonraki dört gün boyunca neredeyse hiçbir şey yapmıyoruz. Bir kez kros kayağına gidiyoruz, iki kez Wyn'in ebeveynlerinin "bizim gibi yaşlı gümüş kuyrukların uğrak yeri" olarak tanımladığı tüm gün açık bir gözleme evinde yemek yiyoruz ve tüm aile ile karda gece yürüyüşleri yapıyoruz. Astronotlar gibi bir araya geliyoruz ve Hank, bir Montana gecesinin kapkara gecesinde "arabaların çarpmaması veya vahşi hayvanların saldırısına uğramamamız" için kafa bandı lambaları takmamız konusunda ısrar ediyor.

Yine de çoğunlukla, odanın içinde dolaşan sonsuz bir yiyecek ve içecek kaynağı olan şöminenin etrafında uzanıyoruz. Sabahları Hank her birimize ayrı kahveler hazırlıyor, bu o kadar uzun sürüyor ki, sonuncusunu bitirdiğinde hepimiz ikinci fincanlarımız için hazır oluyoruz ve o kimsenin sormadan ayağa kalkıp her şeye yeniden başlamak için hamle yapıyor.

"Baba, Keurig konusunda bir sorunumuz yok," diye mantık yürütmeye çalışıyor Wyn.

Babası burnunu kırıstırıyor ve pazen terlikleriyle mutfığa doğru ilerliyor. "O şeyler acil durumlar için,*Olumsuz*misafirler için."

Çoğu yemek güveçte yapılır. Hank'in içeceklere olan yakınlığı yemeğe karşı değil ve Gloria'nın yemekleri beni her yemekten sonra yürüyen bir balon gibi hissettiriyor.

Kasabadaki ikinci gecemiz olan akşam yemeğinden sonra, Lou ve Michael sırtüstü halıya uzanmış, inliyor ve karınlarına masaj yapıyorlar.

Lou, "Anne, sen ve babam haftada tek bir sebze falan yemeyi düşünmelisiniz," diyor.

Gloria'nın yanıtladığı, "Patates bir sebzedir."

"Hayır," dedi Michael, Lou ve Wyn hep bir ağızdan.

Sebze olsun ya da olmasın, en azından patates*vardır*Hank'in eski ahşap yemek masalarında her gece tadına bakmamız için sıraladığı burbonları ve viskileri sıırıslıkla etmemize yardımcı oluyor.

"Babam İçecek Kralıdır," diyor Michael bana.

Mattingly'ye vardığında neden Parth'a yöneldiğini anlıyorum, dedim Wyn'e.

"Parth'a yönelmemin nedeni bu değildi." Wyn yumuşacık koltuğa yerleşirken beni kendine çekti. "Parth'a yöneldim çünkü çok güzel arkadaşları vardı."

Lou, ocağın önündeki halının üzerinde yattığı yerden homurdanıyor. "Onu kendinden kurtardığın için teşekkürler Harriet."

"Benim hakkımda çok yüksek düşünüyorsun," dedim ona. "Ayrıca ateşli arkadaşları için Parth ile arkadaş oldum."

Wyn başımın tepesini öpüyor. Michael ve Lou, okuyamadığım bir bakış attılar.

Belki bunu daha önce görmüşlerdir, Bence. Belki kız arkadaşlarıyla hep böyledir..

Ama buna gerçekten inanmıyorum. Daha önce hiç kimsenin böyle hissetmediğinden emin olduğun bir aşk evresindeyim.

Ve o dört gün içinde yeniden aşık oluyorum. Wyn'in ailesiyle, onun tüm yeni parçalarıyla.

Geç saatlere kadar uyumak, annesinin ev yapımı stormtrooper kostümünü sakladığı eski dolabını karıştırmak istiyorum. O, Lou'nun ortaokul kabadaylarıyla girdiği kavgaları anlatırken, ben oduncuda havada talaşlar uçuşarak beş saat oturmak istiyorum. Kalıcı olarak güneşlenmiş cildine oyulmuş her küçük beyaz yaranın ve çukurun nereden geldiğini bilmek istiyorum.

Bisikletiyle çok sert fren yaptığında ve yolda kaydığında olan. Onu büyükbabasının artık kullanılmayan çiftliğine fırlatan heyecanlı atın dirseğindeki beyaz benekler. Yürümeye başlayan çocukken şöminenin köşesinde dudağını ikiye ayırdığı ince çizgi.

Onun bu parçalarını stoklamak istiyorum: büyükannesinin o doğmadan önce ona yaptığı yorgan, ergenlik öncesi utanç verici günlükleri, korkunç çocukluk çizimleri, annesinin kamyonunda on altı yaşında bir buz parçasına çarptığında ve bölünmüş bir raya kaydığında oluşan göçük.

Kazadan sonra değiştirilen kirişlerin daha az kirli olduğu yeri görmem için beni götürüyor. O ve Hank sorulmadan kendileri yapmışlardı.

Wyn burada çıldırdı ve burası onu sevdiğim adama dönüştürdü.

Elim yıllar önce yere çaktığı tahta direğin üzerindeyken, "Neden gittin?" diye soruyorum.

"Açıklaması zor," diyor yüzünü buruşturarak.

"Deneyebilir misin?" Soruyorum. Burada çok mutlu görünüyorsun.

Bir nefes verir ve bir cevap için ufku arar. "Babamın ailesinin arazisini satarak paraları vardı. Ve her zaman kız kardeşlerimin üniversiteye gitmesini istediler çünkü annemle babam okuyamadı."

"Kardeşlerin mi?" Diyorum. "Ama sen değil?"

Ağız çarpık bir yarım gülümsemeyle kıvrılıyor. "Onların senin gibi küçük dahiler olduğunu söylemiştim. Büyük hayaller. Sanırım ailem kalmak isteyeceğimi düşündü. Babamla çalışmaya devam et."

"Çünkü burayı seviyorsun," diyorum.

Elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Evet. Ama bilmiyorum. Hayalleri ve hedefleri olan tüm bu insanların gitmesini, başka yerlere gitmesini izliyordum. Ve ne istediğimi bilmiyordum. Mattingly'nin futbol koçu tarafından izlendim ve sanırım bu bir işaret gibi göründü."

"Ama sen futbol takımına bağlı kalmadın."

"Hiç sevmedim" diyor. "Ve ben buna ayak uyduramadım. Aynı zamanda okul. Beklediğimden daha zordu. Okul ödevi, sosyal şeyler."

"Herkes seni severdi, Wyn," diyorum.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, ağız kıvrılıyor. Hayır, Harriet. Benimle takılmak istediler. Bu aynı şey değil. Oraya asla sığmam.

Parmaklarımı buzlu çitten çektim ve gamzesinin ait olduğu noktaya dokundum. Ağızının köşeleri seğirdi ve orta parmağımın altındaki dip göründü. "Bana uyuyorsun ve ben oradaydım."

"Biliyorum," diyor. "Sanırım gerçekten bu yüzden gittim. Seni bulmak için." "Bu çok pahalı bir flört uygulaması," diyorum.

"Ödediğinizin karşılığını alıyorsunuz" diye yanıtlıyor.

Ellerim ceketinin yakasına gidiyor, parmak uçlarım sıcak tenine değiyor. "En azından ne istediğini de anladın mı?"

Solan ışıktaki, gözlerindeki yeşil çıkıntılar suyun altındaki mika parçaları gibi parlıyor. Çalışmaktan kalınlaşmış elleri bileklerimi çevreliyor, başparmakları oradaki hassas cildi nazikçe okşuyor.

"Bu," diyor. "Sadece bu."

Ben de, Bence. Bunu söylemeye, hayatımın geri kalanının, uğruna çalıştığım her şeyin set giydirme gibi gelmeye başladığını itiraf edemiyorum. Sanki onu sevmek tek şart, geri kalan her şey süs.

Bana atölyeyi de gösterdi, tam olarak bir yılbaşı gecesini anne babası dışarıdayken üzerine ağır gardırobun düştüğü yeri, dört buçuk saat soğukta yatıp bulunmayı beklediği yeri.

Kalbimi ağrıtıyor. Benim için Wyn olan bir şeyin sadece hatırası değil, kokusu, sedir ve talaşı ve o dokunuşu. "Burada olmaktan rahatsız olmuyor musun?" İşlenmekte olan masanın üzerinde yürürken soruyorum, üstü yeniden cilalanmak üzere zımparalanmış.

"Burayı her zaman sevmişimdir," diyor. "Yani kazadan sonra, ben tamir etmeye başlamadan önce ailem beni geri çıkarmakta kararlıydı. Çoğunlukla işe yaradı.

Duraksadım, parmaklarım masanın üzerinde sabitlendi ve ona baktım. "Seni burada görmek hoşuma gidiyor."

Bana doğru eğiliyor, nazikçe kalçalarımı ellerinin arasına alıyor. "Görmeyi seviyorum *Seni*şte," diyor, sesi alçak, biraz boğuk. "Bana bunun gerçek olduğunu hissettiriyor."

"*Şarap*" Yüzüne baktım, fırtınalı gözlerini, kaşları arasındaki sert çizgileri ve çenesini çerçeveledim. "Elbette gerçek."

Parmaklarını benimkilerin arasında kavuşturdu ve ellerimi ensesine götürdü, alınlarımız birbirine dayalı, kalplerimiz güm güm atıyordu. "Yani," diyor, "seni mutlu edebiliyormuşum gibi."

"Bu benim, mutluyum," söz veriyorum.

Kasabadaki son gecemizde, Hank'in viskisinden biraz daha tadıp son derece rekabetçi bir domino oyunu oynadık ve ardından ocağın önünde oturup çıtırdayıp patlayan ateşi izledik.

Hank içini çekerek, "Sizi özleyeceğiz, ufaklıklar," diyor.

Yakında tekrar eve geleceğiz, diye söz verdi Wyn, elimi kaldırıp dalgın dalgın dudaklarına dokundurarak.

Ev, Bence. Bu yeni.

Ama değil. Bir süredir orada büyüyor, kalbimdeki bu yeni oda, gittiğim her yere yanımda taşıdığım sadece Wyn için olan bu alan.

GERÇEK HAYAT

Çarşamba

ben alırımSinema salonunun neon yeşili banyosunda geçirilen zaman.

Ellerimi yıkarım, sonra lavabo alanını silip tekrar ellerimi yıkarım.

Banyoların kapalı olduğu bordo halı kaplı pasajdan dönerken neredeyse Wyn'le çarpışıyordum.

"Üzgünüm," ikimiz de ofladık ve birden durduk.

Gözlerim, taşıdığı kağıt kartonlara takıldı: Twizzlers, Nerds, Red Hots, Whoppers ve Milk Duds.

"Bir pijama partisine mi gidiyorsun?" Soruyorum.

"Susadım" diyor.

"Bu da bir bardak suyu açıklıyor, başka hiçbir şeyi açıklamıyor," diyorum. "Kurabiye'nin çok tatlı olduğunu düşünüyorsun."

Bir şey isteyebileceğini düşündüm, dedi.

Gözleri şu anda griden çok yeşil görünüyor. Onlara bakmakta zorlanıyordum, bu yüzden bakışlarımı şekerlere çevirdim. "İsteyebileceğimi düşünmüşsün gibi görünüyor*her şey*"

Gözleri parlıyor. "Hatalı mıydım?"

"Hayır," diyorum, "ama bunu yapmak zorunda değildin."

"İnan bana, kasıtlı değildi," diyor. "Su almak için yukarı çıktım ve bir baktım ki mısır şurubu dolu bir arabam var."

"Eh, bu Connor ailesinin tutumluluğu. Bir vagon satın alırsanız, yeniden doldurma ücretsizdir.

Gülüğü iniltiye dönüşüyor. Elinin tersini alnına doğru gezdiriyor. "Acıktım."

"Sende yok muydubirdün gece içtin mi?"

"Mahzende içtiğim yarım şişeyi saymazsak," diyor.

"Muhtemelen mahzende olan her şeyi görmezden gelmeliyiz," diyorum.

Bir an beni inceliyor. "Her neyse, artık tahammülüm yok. Bugünlerde her zamankinden daha az içiyorum."

"Vay,*alçakgönüllülük*," Diyorum.

Güler. "Aslında, sadece yenilebilir şeyler kullanıyorum."

Şaşıarak, "Anneme gerçekten yardım ediyorlar ama annem biraz utanıyor. Onları kendi başına almakla ilgili. Bu yüzden haftada birkaç kez onunla kek paylaşacağım. O komik. Daha önce hiç ot denememişti ve süper kıkırdıyordu. Bunun bir plasebo etkisi olduğunu düşünüyorum ama önemli değil.

Gülümsememi bastırıyorum. "Annenin yanına geri taşındım ve haftada iki kez onunla kafayı buluyorum."

"Rüyayı yaşamak" diyor.

"Öylesin ama," diyorum. "Aslında kıskanıyorum."

"Eğlenceli" diyor. "Ama çok çıtır oluyor. Muhtemelen on beş pound kazandım.

"Sana yakışıyor." Hemen ekledim, "Gerçekten nasıl?"

Bana soran gözlerle bakıyor. "Onunla konuşmadın mı?"

Eminim Gloria ile hâlâ düzenli olarak mesajlaştığımı biliyordur. Hatta kız kardeşlerinden bir veya iki tuhaf mesaj bile alıyorum. Çoğunlukla küçük kız kardeşi Lou, Wyn için olası bir hediye hakkında fikrimi istediğinde, her zaman özel bir içgörü gerektirmeyen bir şaka hediyesi veya ablası Michael, her zaman beyin cerrahisi ile hiçbir ilgisi olmayan tıbbi bir hastalık hakkında görüş istediğinde. Ailesinin bildiği kadarıyla o ve ben hala nişanlıyız.

"Onunla konuşuyorum," diyorum. "Ama çoğunlukla yalan söylediğini düşünüyorum." Wyn'in kahkahası düşük. "Eminim öyledir."

Bakışları düşüyor. Gözleri kalkıncaya kadar kirpiklerinin koyu renkli perçeminde, dolgun üst dudağının kıvrımında oyalandım. "Gerçekten yardımcı oluyor. Ot. Sadece . . . yeterli değil."

Duygular yemek borumda düğümleniyor. *Globus hissi*, zihnim tedarik ediyor, sanki isim vermek acıyı dindirecekmiş gibi. öyle değil Yanında olmana sevindim, dedim.

Dudakları aralanıyor, birleşiyor, tekrar ayrılıyor. "Ben, şey. . " Şeker ve kupa kutularını yanımdaki hava hokeyi masasının üstüne koyuyor ve ayaklarının arasında gidip geliyor. Derin bir nefes alıyor. "Bütün bunlar hakkında konuşmak istemediğini biliyorum," diyor alçak, boğuk bir sesle, "ve buna saygı duyuyorum. Ama dün bir şey söyledin ve... . "

Isı, boynumdan kulaklarıma kadar tırmanıyor. "Kötü bir gün geçiriyordum, Wyn."

"Hayır, hayır... değil. . " Başını sallıyor, sonra yeniden deniyor. "Mahzende söylediğin bir şey, bitirmemin onun yüzünden olduğunu düşündüğünü anlamamı sağladı."

O.Şiddetli bir darbe ile yere iner.

Wyn yutar. "Beni düşündüğün *suçlandığın*la olanlar için sen.

"Elbette beni suçladın." Çatlamamak, daha doğrusu çatlakları belli etmemek istediğim için omurgam kaskatı kesiliyor. Gerçek şu ki, onlar zaten oradalar.

Yapmadım, dedi kabaca. "Ben de istemiyorum. Yemin ederim. Tamam aşkım?"

Göğüs kafesim sıkışıyor. "Sana ondan bahsetmem ve sen beni hemen terk etmen tam bir tesadüf."

Şaşkın ve incinmiş bakışına ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bunların hiçbirinden ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir evrende banyoya girdim ve diğerine çıktım.

"Harriet," diye tısladı, başını sallayarak. "Bundan daha karmaşıktı."

*Daha karmaşık*ona ihanet ettiğimi düşünmektense. Kızgın olduğundan değildi. Bana güvenmediğinden değildi.

Artık beni istemiyordu. Sanki vücudum kuma dönüşüyor, sanki bir dakika sonra yerde biçimsiz bir yığın olacağım.

"Karanlık bir yerdeydim," diye devam ediyor.

Ondan uzaklaştım çünkü çatlakların yayıldığını, gözlerimin yandığını hissediyorum. "Biliyorum."

BENyaptıBilmek. Her günün her saniyesi. "Nasıl düzelteceğimi bilemedim," diye mırıldandım.

"Yapamazdın," diyor.

Kendimi toparlamaya, tüm bu dağınık duyguları yeniden bastırmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

Gerçek şu ki, San Francisco'dan nefret ettiğini biliyordum. Beni oraya kadar takip ettiği için kendimi suçlu hissettim. Onu orada tuttuğum için suçluydum, onu mutlu edememek beni öldürüyor olsa da.

Eli benimkilerin arasından kaydı, geçici olarak parmaklarımızı birbirine kenetledi ve beni tekrar kendisine çekti.

"Sadece bu değildi" diyor. "Benim babam . . ."

Başımı salladım, boğazımdaki ağrı konuşamayacak kadar şiddetliydi.

Hank'in ölümü çok ani oldu. Bu durumu daha da kötüleştirdi mi bilmiyorum. Onu kaybetmek için asla uygun bir zaman olmazdı. Wyn için değil. Hank'i tanıyan hiç kimse için değil.

Her şey bir anda yandı ve bir şekilde hala başaracağımızı düşündüm. Beni sonsuza kadar seveceğine söz verdiğinde ona inandım. İkimize karşı beni en çok kızdıran şey buydu.

"Ben olduğunu düşünmedim. . ." Gözleri benimkileri tutuyor, çene kasları çalışıyor. "Seni asla incitmek istemedim."

"Biliyorum." Ama hiçbir şeyi değiştirmez.

"Tek istediğim," diyor, "senin mutlu olman."

İşte yine o kelime.

"Ben de bodrumda bunu söylemeye çalışıyordum," diye devam etti. "Bu hafta senin için başka hiçbir şeyi alt üst edecek bir şey yapmak istemediğimi. Ve neredeyse yapacağım için üzgünüm.

Parçalar birbirine tıklar.

Yanımda değilim, dedim. "Karıştıracak bir şey yok."

Dudakları ayrılıyor.

Keşke kelimeleri tekrar ağızıma ve gırtlığımdan aşağı yuvarlayabilseydim. "Eğer demek istediğin buysa."

"Tamam," diyor.

Tamam aşkım? Bu ne tür bir cevap?

Garip bir sessizlikten sonra, "Ben de değilim," diyor.

Gülümsemeyi bastırıyorum. "Bir kez tanıştığın iş arkadaşımın uzak mesafe ilişkisi içinde değil misin?"

Elmacık kemiklerinin tepelerine dayanılmaz bir kızarıklık vuruyor. Ayağını hava hokeyi masasının ayağına vuruyor. "Ben de buna inanamıyorum. Kimya inkar edilemezdi ama yeterli değildi."

Kahkahanın ikinci yarısını yutuyorum ve tek buklesinin altından bana bakıyor. "Başka kimse yok" diyor.

Önemli değil, Kendime söylerim.

Önemli olamaz.

O seninle mutlu değildi. O

senin kalbini kırdı.

O hiçbir zaman senin olmadı ve derinlerde bir yerde bunu biliyordun.

BENizledimo benden yavaş yavaş, günden güne, bir serap hiçliğe doğru uzaklaşıyor.

Ama bana bakışı, mantığı ve tarihi silmekle tehdit ediyor. Eğer o bir kara delikse, onun olay ufkuna ulaştım.

Göğsüm ağrıyor ama bunun durmasını istemiyorum. Duyguya, bu bütünlüğe yaslanmak istiyorum. Kalbim, bedenim ve zihnim nihayet aynı yer ve zamanda. Burada, onunla.

Tiyatroya geri dönmek istemiyorum ama bir şeyler vermeli. Bu ipin üzerinde yürümeye devam edemeyiz, yoksa birileri incinecek. Benincinecek.

Boğazımı temizliyorum. "Mobilya tamir işi nasıl gidiyor?"

Aşk tanrısının yayı seğiriyor. "Hala bir mobilya tamir işi."

"Ah?" Diyorum. "Uyuşturucu kaçakçılığı yapmak ve yasa dışı kumar gecelerine ev sahipliği yapmak için henüz kullanmıyor musunuz?"

Dudakları bir gülümsemeyle ayrıldı. "Hâlâ aynı dairede mi?"

Bizim dairemiz. Hala onun izlerini tutmayı başarıyor. Ya da belki bu benim, nereye gidersem gideyim onun hayaletini de taşıyorum. "Hmm."

"Kardeşin nasıl?" O sorar.

"Güzel, sanırım," diyorum. "O ve kuaför arkadaşı birlikte iş hayatına atıldı. Çoğunlukla düğünler ve danslar yaparlar. Yine de benimle ayda iki kez FaceTimes yapıyor, yaklaşık beş dakikalık havadan sudan konuşuyor ve sonra vedalaşıyor."

Dişleri alt dudağının üzerinde kayıyor. "Üzgünüm."

Eloise'i çok az tanımamın, bir kız kardeşim olmasına rağmen, çocukluk evimizde kendimi her zaman son derece yalnız hissetmemin beni ne kadar rahatsız ettiğini bilen tek kişi o. Altı yaş farkımız ve onun ebeveynlerimizle olan sürekli anlaşmazlıkları arasında, bağ kurmak için fazla zamanımız olmadı.

omuz silkiyorum "Bazı şeyler asla değişmez ve en iyisi değişeceğini ummayı bırakmaktır."

"Yine de başka şeyler yapar" diyor.

Göz temasını keserim. Peki ya kız kardeşlerin? Onlar nasıl?"

"Güzel," diye yanıtlıyor, yarı gülümseyerek. "Lou bu hafta annemle birlikte. Sana merhaba dememi istedi.

Göğsümdeki sancıya rağmen gülümsedim. Ya Michael? Hâlâ Colorado'da mı?"

Başını sallıyor. "Rakip bir şirkette çalışan başka bir uzay mühendisiyle çıkıyor. Aynı eve taşındılar ama ikisi de Gizlilik Sözleşmesi kapsamında, bu yüzden ikisi de diğerinin ev ofisine girmesine izin vermiyor."

Güldüm. "Bu," diyorum, "inanılmaz derecede markaya uygun."

"Biliyorum," diyor. "Ve Lou, Mayıs ayında Iowa Yazarlar Atölyesi'ni bitirdi."

"Bu harika," diyorum.

Üçü birlikte gürültülü, kaba ve rekabetçi olabiliyordu. Her şeyi -akşam yemeğinde ne yeneceklerini, duştan ilk kimin yararlanacağını, domino taşlarının kurallarını gerçekten kimin anladığını ve kimin tamamen kapalı olduğunu- tartışıyorlardı, sanki akıllarına bir düşünce ya da duygu gelir gelmez fişkırıyordu.

Ama hiçbir şey patlamadı. Küçük tartışmalar alevlendi ve söndü; küçük hakaretler gelişigüzel bir şekilde azaldı. Ve herkes şakalaşmaya, sarılmaya geri döndü.

Tekme atmak, filmlerdeki kardeşler gibi davranmak.

Merak ediyorum ama küçük kız kardeşi Lou'nun sadece annelerini ziyaret edip etmediğini veya Wyn'in dışarıda kalmasının geçici olması gereken zamanlarda planladığı gibi yüksek okuldan sonra eve mi taşındığını sorma. Gloria'nın bakımını üstlenecekti.

"Onları özlüyorum," diye itiraf ediyorum.

"Onlar da seni özliyor" diyor.

"Neden hiç ziyaret etmediğimi merak ediyorlar mı?" diye soruyorum.

"Bazen şehir dışına çıkıyorum" diyor. "İşle ilgili şeyler için." "İşle ilgili şeyler mi?" Soruyorum.

Başıyla onaylıyor ama netleştirmiyor. "O zaman görüştüğümüzü sanıyorlar." Başımınla onayladım. Buna diyecek bir şeyim yok.

Boğazını temizliyor. "Annem çömlek kursuna gittiğini söyledi." Ah, dedim. "Evet."

"Bunu zaten biliyormuş gibi yaptım" diyor.

"Sağ. Bu iyi."

"Ama senin iyileştiğini düşündüğünü söyledi. Ve en yeni kasen daha az popo gibi görünüyordu.

Kahkaha sanki toptan atılmış gibi içimden roket gibi fırlıyor. "Bu komik, çünkü yapmalıydın *görülen*o popo hakkında bana gönderdiği coşkulu mesaj. O öyleymiş gibi davrandı *çok*iyi."

"Hayır." O sırttır. Rol yapmıyordu. bana söyledi *öyleydi*gerçekten iyi. Aynı zamanda bir popo gibi görünüyordu. Onun nasıl olduğunu biliyorsun.

"Ona şaka olsun diye verdiğimiz tabloyla ilgili ne kadar nazık olduğunu hatırlıyor musun?" Soruyorum. "Daha çok Biff'e benzeyen berbat Velvet Elvis *Geleceğe Dönüş*?"

Gülümsemesi genişliyor. "Ne kadar eşsiz olduğunu söyleyip durdu."

"Ama tamamen yapma *şeksiz*kulağa iyi bir şey gibi geliyor. Gloria'nın görüşlerinde çok fazla nüans var."

"Bir şeyin nesnel olarak korkunç olduğunu bilmesindeki nüans," diyor, "ama aile üyelerinden biriyle gevşek bir şekilde bağlantılıysa, o zaman aynı zamanda çığır açacak kadar özel olmalı."

Gloria'nın aile üyelerinden biri olma fikri,
çığır açan özel, kalbimdeki dikenler.

“Onunla yaşamak garip bir şekilde eğlenceliydi” diyor.

"Bunda tuhaf bir şey yok," diyorum. "Gloria harika."

Kendi kendine gülümser. “Sadece komik. Tüm o yılları kendimi kaçmam gerektiğine inandırarak geçirdim. Kız kardeşlerimin eşyalarını bulduklarını ve ayrılmak hakkında konuştuklarını ve ailemin kendilerinden bir şeyler yapacakları, kendi yollarını çizecekleri ya da her neyse bununla gurur duyduklarını gördüm. Ben de bunu yapmam gerektiğini düşündüm.”

Kimmy olmadan beşimizin Armases'in rıhtımında uzanıp alternatif yollarımızı çizdiğimiz günlere kadar, Wyn'in o zaman bile varsayımını nasıl kullandığını düşünüyorum.*başka hayat* geride bıraktığı kişiye geri dönmek için. Bir yanı oraya ait olduğunu biliyordu.

Bir keresinde onunla eve ilk kez gittim, Hank ve Gloria ve Lou ve Michael ile tanıştım, marangoz dükkanını ve mutlu, aşk dolu bir çocukluğun kanıtlarıyla dolu çocukluk yatak odasını gördüm.*Ben* oraya ait olduğunu da biliyordu.

Yine de ona tutunmaya çalıştım. San Francisco'da duvarların etrafına kapanmasını izlediğim o aylar - ve onun bu kadar kırılmış, bu kadar avlanmış olduğunu görmek beni öldürdü, ama onu serbest bırakacak kadar cesur değildim. Belki de içimde yanan öfkenin bir parçası da buydu: Onu mutlu edecek kadar iyi sevmemiş ya da gitmesine izin verecek kadar iyi sevmemiş olmamın yarattığı hayal kırıklığı.

"Her neyse," diyor, "yirmi iki yaşında biri bana çocukluğumun yatak odasında yaşayacağımı ve her sabah kahvaltıda annemle bulmaca çözeceğimi söyleseydi,*istemek* onlara inandım ama bu senaryoda gerçekten mutlu olduğumu duyunca şok olurum."

Bulmaca çözüyor musun? Diyorum. "Sen*Asla* birlikte yaşarken bulmaca çözmek isterdi. Her yağmur yağdığında seni oraya götürmeye çalışırdım.

“Ve her zaman evet dedim” diyor.

"Ve biz*Asla* Onları bitirdim,” diyorum.

Harriet. Gözleri benimkilere odaklandı, içlerinde bilmiş bir parıltı vardı. "Çünkü asla senin karşısında o kadar uzun süre ona dokunmadan oturamazdım.

Sen."

Kan yanaklarıma ve göğsüme yükseliyor, kalçalarıma doğru iniyor.

Farkında olmadan birbirimize daha da yaklaştık. Belki de öyle Cleo'nun Bernie'nin neden olduğu akşamdan kalma hali: bizi her zaman bir araya getirecek Pavlovvari bir tepki.

"Ben de burada seni sinirlendiren şeyin bulmacalar olduğunu düşündüm."

"Görünüşe göre," diye yanıtlıyor, "beni etkileyen küçük kutulara mektup yazmak değil.*sinirli*"

"Bu iyi," diyorum. "Bu, Gloria ile kahvaltıyı oldukça garip hale getirir."

Yelpaze bir tutam saçı yüzüme savuruyor ve o saçı yakalayıp nasırlı parmak uçlarının arasında büküyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, her hücrem ona doğru çekiliyor.

Arkamızda, tiyatronun kapısı ardına kadar açılıyor. Arkadaşlarımız bir gevezelik ve kahkaha telaşı içinde dışarı akıyorlar. Mola başladı.

Onlara doğru ilerliyorum ama Wyn bileğimi yakaladı.

"Kaseyi beğendim" diyor. "Bana bir resim gösterdi. Güzel olduğunu düşündüm."

GERÇEK HAYAT

Çarşamba

"SENİ DÜŞÜNDÜMİkinci film için kalmıyorduk," diye fısıldadım Cleo'ya, yeniden yerimize yerleşirken. Bu sefer, Wyn ve ben ortadayız ve yardım edemem ama Sabrina bizi bu duruma bir daha kaçmayalım diye mi itti?

Cleo omuz silkiyor. "Bu açıkça Sab için çok şey ifade ediyor. Artı, erken ayrıldığımı üzerime asmasını istemiyorum.

"Pssst." Kimmy eğilir ileri etrafında Cleo.O tutar

A bana plastik sandviç torbası.

İçeriğe gözlerimi kısarak baktım. "Bana uyuşturucu satmaya mı çalışıyorsun?"

"Elbette hayır," diyor. "Deniyorumvermekseni uyuşturucu. Küçük kırmızı sakızlı ayıları Cleo'nun yüzünün önünde sallayıp kucağıma fırlattı.

"Sen," diyorum, "çok sağduyulu."

"İhtiyatlı olmak zorunda değilim" diyor. "Burada yasal." Wyn eğiliyor. "Kimmy uyuşturucu mu satıyor?"

"Biraz istemek?" o soruyor.

Sabrina bizi susturuyor, ağzına patlamış mısır atarken gözleri ekrana yapışık.

Wyn önce bana sonra Kimmy'ye baktı. "Harriet varsa, ben varım." "Ne kadar güçlüler?" Fısıldıyorum.

Kimmy omuz silkiyor. "Çok güçlü değil."

“için çok güçlü değil *Senya* da çok güçlü değil *Ben*?” Diyorum.

“Şöyle koyalım” diyor. "Harika vakit geçireceksin ama beni hastaneyi arayıp ölecek misin diye sormaya zorlamayacaksın. Tekrar."

Ne oluyor be. Roma'dayken.

Her birimiz bir tane alırız. Onları geri atmadan önce bir tostta birbirine vuruyoruz.

Hey, dedi Sabrina yüksek sesle, orada uyuşturucu mu kullanıyorsunuz?

"Küçük ot sakızları alıyoruz," diyorum.

"Daha var?" Sabrina soruyor. "Sonsuza kadar kafayı bulmadım."

Kimmy çantayı hattan aşağı uzatır. Parth ve Sabrina birer tane alır.

Cleo teklifi geri çevirir. "Artık sigara içmiyorum, gerçekten."

Kimmy, "Ben de azaltıyorum," diyor. "Yani bu hafta bitiremediğimiz her şey için hepiniz kavga edebilirsiniz."

Sabrina, "Tamam, bu beni şimdiden acıktırıyor olabilir mi?" diye soruyor. Hayır, dedik Cleo, Wyn ve ben hep bir ağızdan.

Salonun arkasından biri bizi susturuyor. Hepimiz yerlerimize eğiliyoruz.

“*Vay be* Kimmy tısladı. "Orada başka birinin olduğunu bilen var mıydı?"

Parth omzunun üzerinden gizlice bir bakış attı. "Bence o bir hayalet." O bir hayalet değil, diye fısıldadım.

"Nasıl emin olabilirsin?" Parth diyor.

"Çünkü," diyorum, "güneş gözlüklerini ters takıyor. Bu Ray.

O bir pilot."

"Pilot olması, onun olduğu anlamına gelmez. *Olumsuz* bir hayalet," diyor Kimmy bilgece.

• • •

GRI KIRAZLI BİNALAR Commercial Street'te düzenli olarak damla damla düşüyor, ancak sağanak sona erdi ve herkes Lobster Fest'in ilk gecesi için dışarı çıktı. Kırmızı önlüklü eski Istakoz Hanımlarının konserleri, yarışmaları ve geçit töreni

Cuma gününe kadar başlamayın, ancak yemek kamyonları ve karnaval oyunları açık, ışıkları hoparlörlerden Billy Joel'in vurduğu borularla tam zamanında yanıp sönmüyor. İstakoz ve deniz kızı yüz boyamalı çocuklar kalabalığın arasından fırlıyor, eşleşen rüzgarlıklar giymiş çiftler şarap slushie standının önünde dans ediyor ve cam gözlü gençler şüpheli su şişelerinin yanından geçiyor.

Kokusunu alıyor musun? Sabrina kelimenin tam anlamıyla önümüze atlıyor. "Eğer bir cennet varsa, işte böyle kokar."

Tuzlu su ve yanmış şeker, tereyağında kaynayan sarımsak ve yağda kızartılan midyeler.

"Bir bardak son derece köpüklü bira istiyorum," diyor rüya gibi. Kimmy, "Old Bay ile kaplanmış patates kızartması istiyorum," diyor.

Cleo'nun burnu gülünce kırışıyor. "Yarın kafanızın ne kadar iyi olduğunu görebilmeniz için bir video kamera istiyorum."

"Whack-a-Lobster'da kazanmak istiyorum," diyor Parth, hipnotize edilmiş bir sihir gösterisi gönüllüsü gibi oyunun yanıp sönen ışıklarına doğru sıyrılarak ve Wyn şaşkınlıkla onu takip ediyor.

Kolumu Cleo'nun omuzlarına doladım. "Artık hiçbir şeyi kaçırmadığına sevinmedin mi?*Bu?*"

"değildi*Bu*Kaçırmak istedim," diyor Cleo. Diğerleri bir süt şişesi fırlatma oyununa geçtiler. Başıyla istakoz armut koltuklarını ve gergin istakozculara benzeyecek şekilde boyanmış şişeleri işaret ediyor. "Buradaki anlatının ne olduğunu düşünüyorsun? Karşılık veren istakozlar mı?"

"Umarım kehanet niteliğinde değildir, yoksa ilk giden bu kasaba olur," diyorum.

Bana döndü. "Sanırım öyle hissediyorum. . . bu haftanın yarısı çoktan bitti ve hepimiz zar zor yetiştik. Ve bunun onun için, herkes için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bütün bunları son bir kez yapıyorum ve bunu anlıyorum.

"Ama aynı zamanda birlikte olmamızdan bu yana uzun zaman geçti ve bugün biraz serseri gibi hissettim. Konuşabilecekken saatlerce film izlemek.

Elini tutuyorum. "Üzgünüm. Bu tamamen mantıklı."

Geriye, Sabrina ve Parth'ın maçın önünde birbirleriyle alay ettikleri yere baktı ve biraz gülümsedi. "Sadece bu haftanın benim için mükemmel olmasını istiyorum.

onlara."

"Ben de." elini sıkıyorum. "Ama hey, gece genç ve biz de öyle. ne yapmak*Sen*yapmak istiyorum? Herhangi bir gezintiye çıkacağım veya herhangi bir oyun oynayacağım. Mantarlar hakkında monolog yapmana bile izin vereceğim."

Gülümseyip başını omzuma yaslıyor. "Ben sadece burada seninle olmak istiyorum, Har."

Ot bana çok sert vuruyor olmalı, çünkü anında biraz gözyaşı döküyorum.

O mutlu-hüzünlü duygu, o yoğun vatan hasreti. Aklıma yurt dışındaki dönemim geliyor. Eski Arnavut kaldırımli sokaklar veya sarhoş üniversite öğrencileriyle dolu küçük barlar değil, Sabrina ve Cleo gece yarısı bana "Doğum Günün Kutlu Olsun" şarkısını söylemek için FaceTiming yapıyor. Kaybetmeye değer bir şeye sahip olduğu için çok minnettar olma duygusu.

Yürüyoruz, konuşuyoruz, terliyoruz, buruşuyoruz ve yemek yiyoruz. Huni kekler ve ıstakoz ruloları, aşırı doldurulmuş boğmaca turtaları ve hırpalanmış ve kızartılmış fiddlehead eğrelti otları, karamelli mısır ve tuzlu patlamış mısır.

"Zamanın gerçekten hızlı ilerlediğini hisseden başka kimse var mı?" Havanın tamamen karardığını fark ettiğimde soruyorum.

Cleo ve Sabrina birbirlerine bakarlar ve kahkahalara boğulurlar. Sabrina, "Çok uçmuşsun," diyor.

"Mısırın yemiş mi yoksa sebze mi olduğunu Google'da aratırken bizi tek bir yerde dikmek için dokuz dakika harcayan kadın diyor," diyorum.

"Bilmek istiyorum!" Sabrina ağlar, gözleri küçülür.

"Aceviz, bebeğim," diyor Cleo. "Mısırın birceviz"

Sabrina'yı savunmaya gelen Parth, "Pekala, patlatmadan önce küçük deliler gibi görünüyorlar," diyor. Cleo şimdi o kadar çok gülüyor ki iki katına çıktı.

Wyn, daire gözlü, dönme dolaba doğru ilerliyor.

Dostum, Wyn ışınlanmak üzere, dedi Kimmy ve neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de bu beni güldürdü.

Wyn omzunun üzerinden bakıyor ve "Şuna bak. Bu güzel." Sabrina ona bir saniye baktıktan sonra başını geriye atıp kıkırdadı.

Ama o - ve pek de küçük olmayan sakızı - haklı.

Kenarlarda her şey yumuşak görünüyor, rüya gibi.

Parth bizi dönme dolap hattına götürüyor. Sabrina'yla eşleşmeye çalışıyorum ama sırada benden kaçıyor, yer değiştiriyor, böylece o Parth'la ben de Wyn'le birlikte oluyorum.

"Tamam, tamam," diyor Parth. "Kafanız iyiye elinizi kaldırın."

"Önce hepimiz gözlerimizi kapatsak ne olur?" Kimmy diyor. "Kimse utanmasın diye."

Wyn'in başı omzuma düştü, kahkahası tenime yayıldı, omurgamdan aşağı damladı ve giderken sinir uçlarımı aydınlattı. Karışık bir metafor, elbette, ama sen ne zamansın?*sözde* Otuz yaşında olmasa da metaforlarınızı bir uydu kadar yüksek karıştırmak için?

"Genç hissediyorum!" Ağlıyorum, bu da Sabrina'nın yeniden kıkırdamasına, kollarını iki yana açıp iki kez dönmesine neden oluyor.

Parth omuzlarımdan tutuyor ve aceleyle, "Biz *vardır* genç, Harry. Her zaman genç kalacağız. Bu bir ruh hali."

Cleo, "Şimdi sana söylemek için iyi bir zaman gibi görünüyor," diyor, "Kim bu boku evde yapan bir komşudan alıyor. Düzenlenmemiş. Umarım hepiniz kahrolası aya gitmeye hazırsınızdır."

Kimmy'nin gözleri bu noktada esasen kayboldu. "Dinle," diyor, "harika zaman geçireceksin. Ay yılın bu zamanında çok güzel."

Normalde, düzensiz yabani ot sakızları fikri beni biraz endişelendirebilir. Ya da tam gelişmiş bir panik atak geçirmek gibi. Ama Kimmy'nin bunu söyleme şekli ve yüzündeki şapşal ifade beni biraz daha güldürdü.

"Bekle," diyor Wyn sert ve ciddi bir ifadeyle, "evde sakızlı şeker nasıl yapılır?"

Dinle, dedi Kimmy. "Bu bir gizem."

Dinle, diyor Sabrina. "Bayıldım."

Hiç etkilenmemiş yirmili yaşlarındaki Dönme dolap görevlisi bizi yükleme platformuna giden metal basamaklardan yukarıya doğru el sallıyor.

Sabrina ve Parth en öndeki boş sırayı alıyorlar ve bir sonrakine tırmanırken Wyn beni sabitliyor, nefesim hâlâ kıkırdarak geliyor.

"Bunlar," diyor, "annemin otlu sakızları değil."

Omzuna doğru kıkırdadım ve sonra hızla geri çekildim. Dürüst olmak gerekirse, yaptığımdan şüpheliyim*herhangi bir şey*hızlı bir şekilde, ama yüzümü boyun bölgesinden çekmeyi hatırlıyorum ve bu noktada bu hiçbir şey değil.

Görevli kucak barımızı kontrol ederken kollarımızı kaldırdık, sonra Kimmy ve Cleo'yu sabitlemek için arkamızdaki banka geçerken kollarımızı tekrar bıraktık.

"Denizcilik müzesini hatırlıyor musun?" diyor.

Gülme-gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum. "*Hatırlamak*doğru olmayabilir. Küçük sabun köpüğü gibi hipokampüsümde yüzen küçük parçalar var.

"Tıp fakültesinin son yılından hemen önceki geziydi," diyor.

"Cidden?" Elim kucak çubuğunda onunkinin üzerine düştü. geri çekiyorum "O kadar uzun zaman önce miydi?"

Başını sallıyor. "Sabrina ve Parth'ın ilk kez takıldığı aynı yolculuktu."

Anı başka bir hayattan yayınlanıyormuş gibi hissettiriyor. Sabrina ve Parth hepimizden geç kalmış, acımasızca rekabete dayalı bir cin remi oyununa kapılmışlar ve sırayla kazanmışlardı. Ertesi sabah geç saatlerde, huysuz ama ılık ılık bir halde mutfığa inmişlerdi. Tek kelime etme, diye uyardı Sabrina. "Bundan bahsetmeyeceğiz." Hepimiz başımızı sallayıp sırtışlarımızı saklamıştık ama o gece yine aynı odayı paylaşmışlardı.

"O günün ilerleyen saatlerinde hepimiz paylaştık*bir*ortak," diye devam ediyor Wyn, "sonra müzeye gittin ve o tekne yapımı sunumunu otuz beş dakika kadar gözünü kırpmadan izledin."

"O bir sanatçıydı!" Ağlarım.

"Öyleydi," diye katılıyor Wyn. "Ve yaklaşık iki saat boyunca, tekne yapmak için tıp fakültesini bırakacağına ikna olmuştun."

"O noktada hiç tekneye binmemiştim bile," diyorum. "Bunun kesinlikle gerekli olduğunu düşünmüyorum" diyor.

"Muhtemelen herhangi bir uzmanlığa uyamayacağımdan korktum," diyorum.

"Bana umursamayacağını söylemiştin," diye yanıtladı. "Bunun evrenden bir işaret olacağını söylemiştin."

Göğsüm suçluluk duygusuyla sıkışıyor. sanki ben *aldatılmış* geleceğim üzerine, duygusal bir ilişki yaşadım *tekne yapımı*. Tüm yetişkin hayatımı bu tek şeye adamıştım ve hepsini bir kenara atmayı düşünmem için tek yapmam gereken doğru eklemden bir nefes almaktı.

"Çok sevimliydi," diyor. "Dükkanda bir tekne yapabilmen için ne almamız gerektiğini sormak için babama yüksek mesaj attım."

"Cidden?"

Wyn, "Son derece heyecanlıydı" diyor. "Birinin gelip sana nasıl başlayacağını gösterip gösteremeyeceğini soracaktı."

"Bunu bana hiç söylemedin," diyorum.

"Eh," diyor, "tekrar yapmaktan hiç bahsetmedin, bu yüzden ben de otların konuştuğunu düşündüm."

"Olağanüstü konuşkan bir ottu," diye düşündüm.

Peki ya sakızlı? O sorar. "Aniden ağır makineler almamız gerektiğini mi söylüyor?"

Biz. Onun bir Maine yaban mersini ısırarak gibi olduğunu söylediğini duymak, aynı anda tuzlu suyu, soğuk gökyüzünü, nemli toprağı ve güneşi tatma şekliniz. Ne zaman *Biz* dilime konar, her şeyi görürüm:

Ay ışığının aydınlattığı omuzları Jaguar'a yaslanmıştı.

Kapşonlusunu omuzlarımdan aşağı çektiği an, saçlarım yüzümden dışarı fırladı.

Şarap mahzeninde bir öpücük.

Tek kişilik iki yatağa tıkkış tıkkış uyuyor, teri hâlâ üzerime yapışıyor.

Bana evlenme teklif ettiği gece.

Harriet mi? diyor. "Ne düşünüyorsun? Tekne yapma hayalinize yatırım yapalım mı, yapmayalım mı?"

Hank'in gittiğini öğrendiğimiz sabah.

San Francisco'daki dairemizdeki derin, acı verici

sessizlik. Kalbimi kırdığı gece.

sallıyorum kendimi "Sahip olmadığımız binlerce dolardan ve oldukça alışık olduğumuz uzuvlardan başka kaybedecek neyimiz var ve..." Dönme dolap yalpalayarak canlanıp yükleme rampasında ileri doğru ilerleyip bizi havaya fırlatırken onun kolunu aradım.

Yer alçalırken, Wyn'in yüzü değişen neon tonlarında aydınlanıyor, renkler anlamsız bir ritimle yanıp sönüyor.

Birkaç saniyeliğine hipnotize oldum.

Tamam, gerçekçi olmak gerekirse, ne kadar süreyle hipnotize edildiğime dair hiçbir fikrim yok. Ot hala zamanı şeker gibi esnetiyor. Bazı renkler yüzünü çağlar boyunca boyar ve diğerleri o kadar hızlı parlar ki onları kaydetmek için zar zor zamanım olur.

Gecenin daha yükseğine çıkarken acı tuzlu esinti saçlarının arasından geçiyor, yanık şeker kokusu hâlâ giysilerine yapışıyor.

Bakıyorsun, Harriet, dedi, ağzının kenarı seğirerek. "Ben miyim?"

Diyorum. "Yoksa sarhoş musun?"

Güldüğü zaman, hâlâ kolunu tutan parmaklarımın ve derisinin pürüzsüz, kuru dokusunun yoğun bir şekilde farkına varıyorum. Yakından bakıldığında, ne zaman güneşe çıksa, teninin üzerine dağılmış kum taneleri kadar küçük milyonlarca minik kara çil vardır. Hepsine dokunmak istiyorum. Şu anki durumumda bu günler alabilir.

Bu şekilde birbirine kenetlenmiş halde, nefesinin ciğerlerine girip çıktığını, kalp atışının Mors koduyla mesajlar verdiğini hissediyorum.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" O sorar. "Ne gibi?" Biraz kalın diyorum.

Çenesini sıkıştırıyor. "Beni yemek istiyormuşsun gibi." "Çünkü," diyorum, "seni yemek istiyorum."

Başparmağıyla çenemin ortasına dokundu, hava elektriklendi. "Konuşan ot mu," diye dalga geçiyor nazikçe, "yoksa ağzımda hâlâ pudra şekeri mi var?"

Tüm hayatını kendi zihninin içinde yaşayarak geçirmiş biri için, ürkütücü derecede hızlı, vızıldayan sinir uçları ve karıncalanan tenden başka bir şey değilim.

Bu kafa karıştırıcı, diye fısıldadım. "Kafam karışmış hissetmiyorum" diyor.

"Benim kadar uzun olmamalısın."

Gülümsemesi dudağının bir köşesinden yayılıyor, bir türlü diğerine tam olarak ulaşamıyor. "BENBilmeksenin kadar yüksek değilim Kedi nanesi dolu bir çöp torbası yemiş gibi görünüyorsun."

"Yapabilirim*hissetmek*kanım," diyorum. "Ve bu renklerle*zevkler*" "Yanılmıyorsun" diyor.

"Tadı sana nasıl geliyor?" Soruyorum.

Gözlerini kapatıyor, burnu havaya kalkıyor, esinti tişörtünü dalgalandırıyor. Gözlerini açtığında gözbebekleri irislerini geride bırakmıştı. "Kırmızı sakızlı."

burnumu çekiyorum "Ne kadar zekice."

Gözleri parlıyor, kasırga öncesi yeşillerinde şimşek çakıyor. "Tamam, iyi" diyor. Gerçeği mi istiyorsun?

"Bu ışıkların tadı nasıl?" Diyorum. "Ölüyorum."

Eli kucak çubuğundan kaydı, parmaklarının uçları uyluğumun dışını kalçama kadar sürükledi, gözleri ilerlemelerini izliyordu. "Tadı bu kumaş gibi."

Titrememek, burnumu ona sokmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum çünkü parmaklarının sabahlığının satenine yaptığı hafif baskı*yapmak*asında şu anda bir tadın var ve çok lezzetli.

"Yumuşak" diyor. Tırnaklarının arkası uyluğuma doğru geri kayıyor, elbisemin eteğinden dizimin üzerindeki çıplak tene doğru kayıyor. Başım kendi isteğimle geriye düşüyor. "Narin. O kadar hafif ki dilinizde eriyip gidiyor."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Tırnakları biraz daha ağırlaşarak tekrar yukarı çıkıyor. Birkaç saniye, dakikalar ya da saatler boyunca, eli yukarı, aşağı, biraz daha yükseğe yavaş geçişler yaparken, birbirimizin bakışlarına tutunuyoruz.

"Daha fazla resim görebilir miyim?" diyor. Şehvet sisimden ürküyorum. "Ne?" "Senin çanak çömleğinden," diyor.

"İyi değil," diyorum.

"Umurumda değil" diyor. "Görebilir miyim?"

Bakışlarımız yine kilitleniyor. Normal bir hızda hareket etmek için gerçekten mücadele ediyorum. Ona her baktığımda, her şey duruyor, sanki zaman ve mekanın dışında süzülüyormuşuz gibi.

Telefonumu çıkarıp fotoğraflarıma göz gezdiriyorum.

İzlemeyi hatırlamak istediğim cinayet gizemi TV şovları için bir avuç hedefli reklam dışında, son birkaç projemin çekimlerine ulaşmadan önce geçmem gereken pek bir şey yok. Bir kupa, iki farklı vazo, hiç popo gibi görünmeyen başka bir kase. Ya da neredeyse hiç.

Ona telefonumu uzatıyorum. Yavaşça resimler arasında gezinirken dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek inceliyor. Dönme dolapta en az bir tam tur attık, o sonuncusuna ulaştı ve diğer yöne dönmeye başladı, her birinde durakladı, sırların ayrıntılarını görmek için yakınlaştırdı.

"Bu." Yeşil, mavi, mor ve kahverenginin tonlarıyla çizgili vazolardan daha küçük olanına, toprak renklerinden oluşan bir ufka bakıyor.

Kalbim sıkışıyor. "Adı Hank."

Bana bataklığı düşündüren bir ifadeyle, yüzü açık, yukarı baktı, seni içine çekebilecek ve asla gitmene izin vermeyecek bir yüz.

"Adını sen mi koydun?" diyor. "Babamdan sonra mı?"

"Bu aşağılayıcı değil mi?" Telefonumu elimden çekmeye çalışıyorum. bırakmıyor. "Neden küçük düşürücü olsun ki?"

"Çünkü ben Michelangelo değilim," diyorum. "Vazolarımın isme ihtiyacı yok."

Telefonu yukarıda tutuyor. "Bunun lanet olası bir isme ihtiyacı var ve bu isim de Hank." Tekrar uzandım, ama onu ulaşamayacağı bir yere çekti, tekrar ekrana bakmaya başladı, kaşlarının iç kısmından kırıksıklar yükseldi. Sessizce, "Ona benziyor," diyor.

"Bunu söylemek zorunda değilsin, Wyn," diye yanıtladım. "Bir amatör tarafından yapılmış bir vazo." "Montana'ya benziyor," diyor. "Renkler kesinlikle doğru."

"Ya da belki gerçekten kafayı bulmuşsundur," diyorum.

"Kesinlikle gerçekten kafam iyi" diyor. "Ama ben de haklıyım."

Gözlerimiz kapanıyor, sıcaklığım çekirdeğimde toplanıyor. elimi uzatıyorum Telefonumu içine koyuyor.

"Bunu anneme gösterdin mi?" O sorar.

Başımı sallıyorum. "Ona vermeyi düşünüyordum."

"Alalım" diyor.

Güldüm. "Ne? Kesinlikle

hayır." "Neden?"

"Çünkü hiçbir değeri yok," diyorum.

"Bana göre" diyor.

"O zaman nakliye ücretini ödeyebilirsin," diyorum. "İkimizden olacak."

"Tamam aşkım. Nakliye için ödeme yapacağım. Bir duraklamadan sonra, "Bu konuya nasıl girdin?"

"Seramik
mi?" Başını
sallıyor.

bir nefes verdim. "Ayrıldıktan yaklaşık bir hafta sonraydı. Bir vardiyadan eve yürüyordum ve evimden birkaç blok ötedeydim. Son anda kendimi düzeltiyorum ama yine de yüzüm alev alev yanıyor.

O gün eve gitmek istememiştim. Başka bir kaba ameliyata girmiştım. Hasta atlattı ama o zamandan beri kendimi hasta hissettim.

Tek istediğim Wyn'in kollarına sarılmaktı ve dairemize girersem her yerde onun gölgeleri olacağını ama gerçeğinden hiçbir iz olmayacağını biliyordum.

Boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum. "Ve bu dükkânı gördüm. Ve bana burada olmayı hatırlattı, çünkü bilirsiniz... ."

"Seramik bir nautilus kabuğu vazoya çarpmadan dört fit gidemez misin?" tahmin ediyor.

"Aynen," diyorum. "Ve biz buradayken tüm o çömlekçi dükkanlarıyla hiç bu kadar ilgilenmemiştim.*Burada*, Biliyorsun? Ama burayı gördüğümde, gibi hissettim. . . küçük bir ev parçasıymış gibi. Ya da, bilirsin, kulübe bizim için ne ise."

"Yani yeni mi girdin?" O sorar.

"Az önce girdim."

Ağzının kenarlarında bir gülümseme dalgalanıyor. "Bu sana göre değil."

"Biliyorum," diyorum. "Ama kötü bir gün geçiriyordum. Yan tarafta bir dondurma dükkanı vardı, o yüzden oradan bir kepçe aldım ve ben ayrılırken insanlar yeni başlayanlar sınıfı için stüdyoya geliyordu ve alternatif eve gidip daha fazlasını izlemektir.*Cinayet, Yazdı*, bu yüzden içeri girdim.

Usluca, "Ve sen de beğendin,"
diyor. "Gerçekten beğendim," diye
itiraf ediyorum.

"Bu işte iyisin," diyor.

"Gerçekten değil," diyorum. Ama olay bu. Üzerine hiçbir şey binmiyor. Eğer karıştırırsam, önemli değil. Baştan başlayabilirim ve dürüst olmak gerekirse, umrumda bile değil. Çünkü üzerinde çalışırken kendimi iyi hissediyorum. Nasıl sonuçlanacağını görmek için kas yapmıyorum. Severim *yapmak*BT. Aşırı odaklı kalmam gerekmiyor. yapmak zorunda değilim *herhangi bir şey*ama ellerimi biraz çamura sok ve ol. Dışarı çıkıyorum ve zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Yüz ifademde bir şeyler görmüş olmalı çünkü "Ne düşünüyorsun?"

Yanaklarım sızlıyor. "Bilmiyorum. Yerler, çoğunlukla." "Hangi yerlerde?"

Aşağıya, altımızda uzanan festivale baktım, küçük bir oğlanla kızın kafalarının iki katı büyüklüğünde pamuk şeker buketleriyle kalabalığın içinde zikzak çizdiklerini izliyorum. "Mutlu olduğum her yerde," diyorum.

Uzun bir duraklama var. Montana mı? Boğazım düğümleniyor.

Başımla onayladım.

"O dipçik gibi görünen kase... Knott's Harbour'daki suyu düşünüyordum," dedim. "Dalgalar hakkında ve gerçekten var olmamalarının ne kadar tuhaf olduğu hakkında. Sanki su sadece su, ama gelgit içlerinden geçiyor ve rüzgar üzerlerinden geçiyor ve şekil değiştiriyorlar, ama onlar her zaman sadece su."

"Sanırım," diyor, "bazı şeyler değişir *Ve*aynı kal."

Kafamızın iyi olduğunu biliyorum. BEN *Bilmek*aslında derin bir şey söylemedi ama soluk çakal gözleri benimkilere baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, içimdeki her şey tam yüz seksen derece döndü. Sanki bunca zamandır baş aşağıydım ve hareket sonunda beni düzeltti.

"Bize benzeyen biri var mı?" O sorar.

hepsi yapar, Bence. *En mutlu olduğum her yerdesin.*

Sakinleşmeye ihtiyaç duyduğunda aklımın gittiği yersin.

Tezgahta yer değiştiriyorum. Parmak uçları kalçamı sıyrıyor. Odak noktası temasa odaklanır.

Kumaşın kıvrımlarında gezinirken dudakları birbirine kenetlendi ve bana tam olarak dokunmasa da kalçamdaki sinirler hâlâ hayat, sıcaklık ve köpürmeyle dönüyor.

"Bunu hissetmelisin, Harriet," diyor rüya gibi. kahkahalara boğuluyorum. "O sakız küçücük değildi."

"Artı yönden," diyor, "bu kumaşı harika hissettiriyor." "Diyorsun kitatmakinanılmaz," diyorum.

"Kırmızı sakızlı gibi," diye onayladı, ağzını omzuma doğru sarkıttı ve aralık dudaklarını kayışın üzerinde gezdirdi. Nefesim kesiliyor. Ellerimi, kendiliğinden Wyn'in gömleğinin içine tırmanmayacaklarından oldukça emin olduğum kucak çubuğuna koydum.

"İpek bu mu?" diye sordu, yüzünü kaldırdı, gözleri yanıp sönen mor ışıkların altında ciddiyetle parlıyordu.

Saten, dedim ona. "Fakir bir adamın ipeği."

"Fakir ama şanslı bir adamın ipeği," diyor Wyn. "Gibi hissettirir . . . nemli cilt. Burada." Elimi kucak barından alıp kendi uyluğuma getirdi, tepkimi izlerken ellerimizi parmaklarımızın ucu tenimize değene kadar etek ucunda gezdirdi. "Görmek?"

Başımı salladım, nefes nefese.

Gözleri koyulaştı, artık gümüşü yeşilin en dış kenarı dışında saf siyah.

"Bana beynin hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun?" diyorum. Eli duraksıyor.

"Dönme dolap gibi hissettirdiğini söylemiştin," diyorum. "Sanki tüm düşüncelerin sürekli dönüyordu ve bir tanesine uzanmak istiyordun ama üzerinde çok uzun süre kalmak zordu çünkü onlar dönmeye devam ediyordu."

Yüz hatları yumuşar. Parmakları kıvrıldı, tırnaklarının arkası tenime bastırdı. "Senin dışında. Yerçekimi gibisin."

O zaman alevler içinde kalsaydı kendimi ondan çekemezdim.

Alçak, boğuk bir sesle, "Her şey dönmeye devam ediyor," dedi. "Ama aklım hep sende."

Gece havası çıtırdayana kadar aramızda ısınıyor. Kuralı yıkmak üzereyiz. Kimse bakmadan öpüşmek üzereyiz ve umrumda değil. Ya da buna ihtiyacım olduğu için umursuyorum. ihtiyacım varonunyer çekimi. Beni yerime sabitlemesi, beni bu ana bağlaması, zamanı daha da yavaşlatması için ağzına ve kalçalarına ihtiyacım var, tıpkı onun gibi

kadar her zaman vardır *Buger*çek hayatım oluyor ve geri kalan her şey -ayakkabı kutusu apartman dairesi, ağrıyan sırt ve dizler, elbisemin ve maskemin altında biriken ter, bana söyleyecek hiçbir şeyi olmayan tavana bakan geceler- anı.

"HAR!" üstümüzden biri bağıyor. An kopuyor.

İkimiz de yukarı bakıyoruz.

"YAKALAMAK!"

Hangisinin bağırdığını görmüyorum. Tek gördüğüm Kimmy ve Cleo - şimdi dönme dolabın arkasından aşağı inerken üstümüzde - kucak barlarının üzerinden eğilmiş, histerik bir şekilde gülüyorlar ve sonra flamingo pembesi bir şey dalgalanıyor, kanat çırpıyor, dönerek bize doğru geliyor.

Tam olarak kucağıma düşüyor.

"Şunu tut, olur mu?" Kimmy bağıırır. Cleo iki büküm oluyor, omuzları kahrkahaıyla seğiriyor.

Wyn pembe şeyi tuttu ve kaldırdı, sıcak pembe sutyen kupları göğsünden dışarı çıkacak şekilde yaydı.

Üstümüzde, Cleo ve Kimmy şimdi feryat ediyor.

"Bu," diyor Wyn, "hediye olarak kıyafet almaktan nefret etmemin nedeni tam olarak bu.

Hiçbir şey asla uymuyor."

"En azından senin rengin," diyorum.

Öksürüyor, gülüyor ve başını sallıyor. "Teşekkürler Kim."

Kimmy kahrkahalarının arasından bir şeyler ciyaklayarak ileri atıldı ama Cleo onu sırtına çekti.

"Özür dilerim, Wyn." Minik sutyeni elinden çekip önümde tuttum. "Hangi evrende *Bu* Kimmy'nin göğüslerine sığdı mı?

Ağzı açık kaldı, hâlâ kahrkahalar içinde birbirlerine düşen Cleo ve Kimmy'ye baktı, sonra tekrar bana. "Lanet olsun," diyor. "Geldiğini görmedim."

"Ben de," diyorum. "Her zaman Cleo'nun Ölümcül Meme Ucunu Kurtardığını varsaydım."

"Orada neler oluyor?" Parth altımızdan sesleniyor.

Yükleme platformunda seviye atlamaya başlıyorlar. Hızlı hareket etmeliyiz, dedi Wyn, aklını okumamı bekleyerek.

Evet. "Benden daha iyi nişan alıyorsun."

Kibarca tartışmayacağım bile, dedi ve sütyeni aldı.

Öne eğildik ve Sabrina ile Parth kenetlenmek üzereyken Wyn sütyeni doğruca Sabrina'nın kafasına fırlattı.

"BU NE..." diye bağırıyor, Parth sütyenini kafasından çekip neon ışığında incelemek için yukarı kaldırdığında, tam da uzun süredir acı çeken Dönme dolap görevlisinin yanında dururlarken, sözleri kısa kesiliyor.

Buradan bile, homurdanması "bin yıllık" gibi geliyor, bu da Wyn ve beni o kadar güçlü kahkahalara boğuyor ki, gözyaşları tam anlamıyla çenemden kayıyor.

"Oldu!" diye ciyakladım. "Tatilde sarhoş anne kuşağı olarak ebeveynlerimizin yerini aldık."

"Affedersiniz," diyor, "babası tatilde olan jenerasyonu kastediyorsunuz sanırım."

Altımızda, Sabrina başı dik ve ağırbaşlı bir şekilde koltuğundan kalkıyor. Sütyeni görevliye uzatıyor ve bizim ve sıradaki herkesin duyabileceği kadar yüksek ve net bir şekilde, "Kayıp eşyanız var mı? Birisi bunu yolculuk sırasında düşürmüş gibi görünüyor."

"İstakoz Festivali'nden atılmak üzere miyiz?" Wyn'e soruyorum.

Başı başka bir kahkaha dalgasıyla geriye düşer. "Eninde sonunda olacağı belliydi."

"Bir devrin sonu," diyorum.

"Hayır." Gözleri yanlara doğru kayar. "Başka bir başlangıç."

• • •

BİZ'Hâlâ kıkırdıyorRover'dan kulübenin önüne çıktığımızda, Sabrina tüm ağırlığıyla bana yaslandı, Kimmy arkamızda Wyn'e daha da çok yaslandı. Korkusuz (ahlaksız) olarak belirlenmiş sürücümüz evin yan tarafına doğru hareket ettiğinde neredeyse ön basamaklara geldik.

"Nereye gidiyorsun?" Parth kollarını açar. "Anahtarlar sende!"

Sabrina ve ben birbirimize baktık, sonra onun peşinden evin karanlık tarafını dolaştık. Cleo verandanın kapısını açarak ayakkabılarını tekmeliyor

koşarak geçerken pantolonunun düğmelerini açıyor.

Sabrina daha hızlı koşmamı sağlamak için koluma vurdu ve virajı zamanında döndüğümüzde artık donsuz olan Cleo'nun havuza atladığını görüyoruz. Diğerleri virajı dönüyor ve Sabrina Parth'a doğru dönüyor ve tüm ağırlığını kullanarak Parth'ı içeri itiyor.

Tereddüt etmeden Kimmy, bir ayakkabısı hâlâ üzerindeyken arkasından güller atıyor. Sabrina bana döndü. Çığlık atıp ellerini savuşturuyorum. "Biz çok yaşıyoruz!" Ağlarım. "Bana bunu yaptırma!"

Bileklerinden tutuyorum. Biz suyun kenarında mücadele ederken, havlaması kahkahaya dönüşüyor.

Arkadan ayaklarım yerden kesildi. Göğüs kafesimi sıkıca saran bir kol, dengem bozulurken karanfilli bir koku.

Birlikte düşüyoruz, dolanıyoruz, nefessiz kalıyoruz. Su etrafımızda kıvrılıyor ve yüzeyin altında gözlerimi açıp kollarında dönüyorum. Her şey parıldıyor, ilk başta parıldayan gümüş mavisi parçalar ve sonra o, havuzun garip ışığıyla solmuş olarak orada. Saçları dalgalanarak yüzünün etrafında dans ediyor ve burnundan ve ağzının köşelerinden baloncuklar kayıyor.

Ellerimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. Kendimi tutmayı düşünmüyorum bile. Otu suçlamak isterdim ama yapamam. O ve ben.

Uyluklarım onunkinin üzerinde kayıyor, kalçalarına gevşek bir şekilde yuva yapıyor. Ellerimi ensesine götürüyor ve biz de öylece batıyoruz, parıldayan ayaklarımızdan aşağı inerek suda yüzüyoruz. Beni kendine doğru çekti, kalbi köprücük kemiğime çarpıyordu.

Ve havuzun dibine geldik. Daha derine gidemeyiz. Fayansa doğru iterek bizi tekrar yüzeye gönderiyor.

Kimmy ve Cleo'nun Sabrina'yı suya sokmak için iş birliği yaptığı havuzun kenarından soğuk hava, kahkahalar ve çığlıklar.

Ve kendimi genç hissetmiyorum. Canlı hissediyorum. Sarsılarak uyandı. Derim, kaslarım, organlarım, kemiklerim, hepsi bir şekilde burada daha somut. Wyn'in yüzü ve kirpikleri parlıyor, gömleği üzerine yapışmış durumda. Parmakları çenemde nazik, başparmağı alt dudağımda geziniyor ve sanki onu içime çekmek istercesine alt dudağımın açılmasını izliyor. Akciğerlerimiz genişler, birbirini iter ve onun

bakışlar benimkine çevriliyor ve burada, herkesin görebileceği bir yerde, koyduğum kuralın çiğnenemeyeceği - yapabileceğim bir yerdedavranmaksanki birdavranmak—Ağzımı onunkinin altında yukarı kaldırdım.

TAMAMEN GERÇEK HAYAT DEĞİL

Ama yine de arşamba

DİL FIRÇALARI Tadını alıyormuş gibi önce alt dudağımı. Sanki beni öpmeyi hiç düşünmüyormuş gibi. Ama yine de dudaklarım onun için aralandı ve ağzı yukarı doğru açılıp benimkini tamamen yakaladığında içini çekti.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve öpücüğü derinleştirmek için beni yukarı kaldırdı, ağzının sıcaklığı suyun yumuşak sıcaklığına kıyasla kavurucuydu.

Başka hiçbir düşünce, hiçbir mantık, hiçbir duygu yoktur.o. Ellerim gömleğinin arkasından kaydı, tırnakları kürek kemiklerine battı ve elleri vücudumda gezindi, zar zor dokunarak tüylerimin diken diken olduğu izler bıraktı. Nefesim kesildi, omurgam ona doğru kıvrıldı ve tutuşu bacaklarımı sıkılaştırdı, eteğimin altından sıyrılarak beni ona doğru bastırdı. Ereksiyonunu üzerimde sallayarak gözlerimin arkasına kıvılcımlar yağdırdı ve ona doğru kavis yaparken meme uçlarımı kısırdım.

Sırtım havuzun köşesiyle buluşuyor. Ağız boynumdan aşağı kayarken, beni öperken, ürperdiğim her yeri ısırırken kalçalarımız birbirine aç yaptı.

Tenim onu istediğı her yerde yanıyor.

Bu durumun kurtarıcı lütfu, yalnız olmadığımızdır. Bunu istediğim kadar ileri götüremem.

Arkamızda, Cleo ve Kimmy sonunda Sabrina'yı havuza itmeyi başardılar. Sıçrama, gece gökyüzüne kadar bir küfür selini taşır. Wyn

Benden geri çekiliyor, alnını şakağıma yaslıyor, kalbi bana çarpıyor.

Şimdi tek istediğim yatağa gitmek. Bunun berbat bir fikir olmasının sebepleri olduğunun belli belirsiz farkındayım ama bunlardan herhangi birini zihnimin ön sıralarına çekmekte zorlanıyorum.

Parth, "Bu gece sürprizlerle dolusun, Clee," diye bağırıyor.

Cleo tepemizde görünen ay şeridine sırtarak sırtüstü yanımızdan geçti. "Öyleyse sanırım bu haftaki hedefime ulaştım."

Hâlâ suyun üzerine tükürürken ve avuç dolusu bal sarısını yüzünden iten Sabrina, "Haftalık amacın sutyenini dönme dolaptan atıp beni havuza atmak mıydı?" diyor.

Cleo doğrulup suyu akıtıyor. "Az çok."

Kimmy bize doğru bir plaj topu fırlattı ve Wyn'den uzaklaştım, yüzüm karıncalandı, gülümsemem acıdı ve tüm vücudum uğuldadı.

Kendimi gerçekliğe, Knott's Harbour balonunun dışındaki dünyaya geri döndürmeye ne kadar çalışırsam çalışayım, tamamen, ürkütücü bir haldeyim.*Burada*, başka hiçbir şeyin önemli görünmediği yerde.

• • •

BİZDEN SONRA'VE HAVLULUİndi, merdivenleri çıktı ve iyi geceler, yiğitlik bayraklarım biraz dedi. Koridordan karanlık yatak odamıza doğru ilerlerken Wyn elimi sımsıkı tuttu.

Kapı kapanır kapanmaz beni tekrar içeri itti. Havuzdaki o ilk öpüşmemizden beri ellerimizi zar zor ayırdık ama artık yalnız olduğumuza göre ikimiz de çok daha az eminiz. O titriyor, yoksa ben titriyorum - birimizin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek her zaman zor olmuştur - ve ellerimiz birbirine kıvrılıyor, nefeslerimiz sığlaşıyor.

Aşağıda olanların bir oyun olduğunu düşündüğümünden değil. Ama bu bir anlaşmanın parçasıydı.

Bu değil. Ve bundan sonra ne olacağına ikimiz de karar vermiş görünmüyoruz. Vücudumun bir fikri var. Beynim planın hayranı değil.

*Aylarca neler kaçırdığını unutmaya çalıştın, Kendime söylerim.
Hatırlanmaktan nasıl kurtulacaksınız? Kaybını yeniden yaşamak mı?*

Nabızı göğsümde güm güm atıyor. Ağırlığım ona doğru kayıyor, göğüslerim sıırsıklam tişörtüne sürtünüyor ve titrek bir nefes veriyor.

Ondan bıktım. Wyn'siz bir çölde mahsur kaldım, boğazım kupkuru ve alt kattaki o ilk yudum susuzluğu daha da kötüleştirdi. Sinir sistemim bunun bir serap olduğunu umursamıyor. Şiddetli kinetik uğultu geri döndü, aramızdaki hava parçacıkları kıvılcımlar saçıyor.

"Bu iyi mi," diye soruyor kalın bir sesle.

Tılsımlı bir yılan gibi ona doğru yükseliyorum, avuçları nemli satenin içinden mideme değdiğinde dizlerim biraz bükülüyor ve ağır ağır üzerime doğru süzölmeye başlıyor. Dudakları köprücük kemiğimde geziniyor, nefesi tenime yayılıyor. Avuçları göğsüme yerleşirken koyu gözleri yukarı kalktı.

Dokunuşuna bayıldım. Elleri beni daha iyi kavramak için hareket etti.

Başparmakları meme uçlarımı sıyırdığında inledi, onları parmaklarının arasına aldı ve nasıl hareket ettiğimi izledi. nefesim sendeliyor ve vücudum yukarı doğru eğiliyor.

Askılarımdan birini omzumdan aşağı kaydırđı, çıplak tenimi eskisi gibi öptü. Parmakları diğer kayışı bulup onu da çekti. İyi bir nefes almaya çalışırken başım geriye doğru eğildi ve elini korsajımın artık gevşek olan üst kısmına kaydırđı, parmaklarını bana doğru kıvırdı.

Yaklaştı, diziyle kalçalarımı ayırdı. Ağzı göğsüme düştüğünde, dudakları üzerime kapandığında, çökmemek için elimi boynuna doladım. Varlığım o noktaya, dudaklarının hafif baskısı ve şiddetli sıcaklığına kadar daralıyor. Elbisemi belime kadar çıplak kalana kadar aşağı çekti, beni öptü, avucu ağır ağır bana doğru döndü.

"Bana seni öpmemi söyle, Harriet," diye tısladı.

Yaralı bir gurur mu yoksa bu her şeyi tüketen isteğın korkusu mu yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama ondan daha fazlasını istemeye dayanamıyorum.

"Bana seni öpmemi söyle," dedi tekrar, kalçalarımın arasına girmek için bacaklarımı daha da genişleterek dürterek.

Ellerimi sırtından aşağı indirip belinden tuttum ve bizi birbirimize kenetledim. Nabzını kasıklarında hissediyorum, belki de benimkidir. Onunla benim aramdaki çizgiler bulanıklaştı, asılsız hale geldi.

"Biz ne yapıyoruz?" O sorar.

"Bunun bariz olduğunu sanıyordum," diyorum.

Kalçaları içime sallandı ve tanrı yardımcım olsun, ellerim doğruca kışına gitti. Beni kapıya yasladı, bacaklarımı kalçalarına doladı, kollarımı başının arkasında kenetledi, ereksiyonunu sertçe bana yasladı.

Onu üstümde, altımda, arkamda istiyorum. Onu ağzımda, kıyafetlerini yerde bir yığın halinde, karnımda terini, kulağımda kaba sesini istiyorum. Durmaktan başka bir şey istiyorum.

"Bu ne anlama geliyor," diye sordu düzensiz bir şekilde, hâlâ beni kucaklıyor ve öpüyordu. "Bilmiyorum," diyorum.

Alçak, hüsrana uğramış bir ses gırtlığının gerisinde kaldı ve beni sıkıca kapıya yaslayarak hareketsiz kaldı.

Birkaç saniye sonra boğuk bir sesle, "Bu kötü bir fikir, Harriet," dedi, beni indirdi ama geri adım atmadı. "Birlikte olamayız."

Kelimeler beni rüzgardan uzaklaştırıyor. "Bunu biliyorum," diyorum.

Ben de yaparım. Kalbimi kırdı, yıktı. Ve ben olsam bile *abilironu* affet, *omutluyeni* hayatında Geri dönüş olmadığını biliyorum.

Öyleyse neden bunu duymak göğsümü bölünmüş bir kütük gibi hissettiriyor? Wyn'in omuzlarını itiyorum, kayışlarımı geri çekiyorum.

Geri çekilip mırıldandı, "Özür dilerim. Düşünmüyordum.

"Senin başlattığından emin değilim," dedim.

Elini ensesinde gezdiriyor, kaşı derince çatılmış. "Emin değilim *yapmadı* herhangi biri."

"Öyleyse sanırım benim de üzgün olduğumu söylemeliyim," diyorum.

Ağzı seğiriyor, mutluluktan başka her şeye benzeyen bir gülümseme. İç çekiyor. "Bu yer."

Bu yer, Aslında. Burada gerçek dünyayı, koşullarımızı, bizi kıran şeyleri unutmak çok kolay.

Geri dönüş yolumuzu bulamamanın tüm nedenleri.

Avuçlarımı kapının pürüzsüz ahşabına yasladım. "İçinde sürüklendik. Bu kadar."

Bir vuruştan sonra, "Seni incitecek başka bir şey yapmak istemiyorum" diyor. "Yapmadın," diyorum.

Kendimi incittim, Bence.

Omzumun üzerinden kapıya baktı, neredeyse suçluluk duygusuyla. "Sanırım biraz yürümeliyim. Sakin ol."

Ondan bundan daha uzak olma düşüncesi eziyettir. Başımınla onayladım.

Gözleri beni aşağı indirdi ve bir kez daha yukarı çıktı, ısı başımdan ayak parmaklarıma kadar yayıldı, bacaklarımın arasında yoğun bir ihtiyaç nabızı attı.

"Yatak tamamen senin," dedi ve yanımdan geçti. Kapıyı açabilmesi için yanından çekildim. "Beklemen gerektiğini düşünme."

Onu beklediğimden değil. Çarşafın altına girer girmez, sanki hiç gitmemiş, sadece çoğalmış gibi. Kırık pencereden gelen her esinti onun ağzı. Çarşaflara her bir dokunuşu, kalçalarımın, karnımın kıvrımı üzerinde hareket eden eliydi. Yerleşim evinin her gıcirtısı onun sesidir: *seni öpmemi söyle.*

Başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Aklım ona takıldı.

Bu gece erken saatlerde, Cleo ve ben havuzun kenarında, çenemizi kavuşturmuş kollarımıza dayamış, bacaklarımızı suda ağır, lüks vuruşlarla sallarken, Cleo sordu: *Herhangi bir ilerlemesenin haftalık hedef?*

Ve gözlerim doğrudan Wyn'e gitti.

Henüz değil, Ona söyledim.

Bu haftadan itibaren neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum. Ayrılmadan sonuna kadar varmak için mi? Yoksa Sabrina ve Parth'ın düğününü mahvetmeden mi?

Tıbbaya girmeye karar verdiğimden beri hayatım bir ray üzerinde. Yönetim gücü olarak bununla karar vermek kolaydı. Bunun dışında, nadiren yapmak zorunda kaldım.

Ama bu haftanın sonunda hiçbir şeyden pişman olmak istemiyorum. Bu zamanı küçük bir şekilde de olsa istediğim gibi kullandığımı hissetmek istiyorum.

Ve tekrar tekrar düşünerek uykuya dalıyorum: *Ne istiyorsun Harriet?*

Benimle yatağa girdiğini hayal ediyorum.*Kollar yukarı bebeğim*, der ve benimkini soyar*Araba Sürebilen Bakiretişört*.

başka kimse yok, diye fısıldıyor karnımın kıvrımına, kolumun altına.*Mükemmel*, diyor.

Gün doğmadan uyandığımda hala yalnızım.

MUTLU YER

BATI KÖYÜ, NEW YORK CITY

ŞARAP'S VE BENİMBİRİNCİLİK, sadece ikimiz. Tıslayan bir radyatör. Hava soğuduğunda pencereyi açmak veya raftan bir kitabı devirmek dışında pek bir şey yapmayan bir hayalet. Yerde oturup, henüz bir kanepemiz olmadığı için doğrudan paket servis kutularından erişte yiyoruz.

Kaldırımlarda bulunan ve Wyn tarafından mükemmel bir şekilde onarılan yan sehpa. Yatağımızın üzerine yerleştirilmiş bir rafta, Hank'in Wyn ve kız kardeşleri küçükken okuduğu James Herriot ciltsiz kitapları sıralanmıştı. Artı, kökenlerini ikimizin de hatırlamadığı özel bir aşk romanı. (Wyn bunun muhtemelen hayalete ait olduğunu söylüyor.) Birlikte ilk yerimiz, sadece ikimiz ve acı tatlı.

Haftalar önce, Morningside Heights dairesinin kira kontratının sonu yaklaşırken, Cleo taşınacağını duyurmak için bizi Parth'ın yumuşacık kanepesine arka arkaya oturttu.

Sadece dairenin dışında değil, hatta New York'ta. Belize'ye, organik bir çiftlikte çalışmak için.

Buna WWOOFing denir, o açıkladı.Orada biraz iş karşılığında bedavaya yaşıyorsun.

Ve ilk başta kimse bir şey söylemedi. O zamana kadar, askıya alınmış bir gerçeklikteydik. Sanki sonsuza kadar birlikte kalacaktı ve hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi gelmişti.

Bu sadece geçici, dedi Cleo, altı aylık sözleşme, ama ağlıyordu. Hepimiz biliyorduk: bu bir devrin sonuydu.

Biz de halının üzerine oturduk, kollarımız ona sanki dev bir enginarmışız gibi, o da kalbimizmiş gibi sarıldık.

Ayrılmadan önceki gece, Parth bir slayt gösterisi düzenledi, son üç yıldaki en sevdiğimiz anılarımızı duvara astı ve biraz daha ağladık ama sabah, JFK'nin dışında cesur suratlar takınıp vedalaştık. *Yakında görüşürüz*, söz verdik.

Kalan dördümüzü barındıracak yeni bir yer bulmaya çalıştık. Yapamadık.

Bunun yerine Parth, Fordham'dan bir arkadaşının yanına taşındı, Sabrina bir Armas kuzeninin Chelsea'deki boş çatı katını devraldı ve Wyn ve ben onun çalıştığı kitapçının üzerindeki küçük daireyi kiralamak için yeterince para topladık.

Orada olduğumuz ilk gece boyunca, ağlama nöbetleri için kendimi banyoya kapatmak zorunda kaldım. Cleo'yu o kadar çok özledim ki canım yandı. Bunun son olmasından korkuyordum. Arkadaşlarımın hayatımda geçici figürler olacağını, ailemin birer yabancı olacağını.

Son ağlama nöbetimden sonra, "SÜRPRİZ!" diye bağırarak banyodan çıktım.

Wyn, Parth ve Sabrina'yı aramıştı. Pizza ve şampanyayla geldiler. Parth, "Burayı vaftiz etmek zorundaydık," dedi.

Ayrıca, buranın görüldüğü kadar perili olup olmadığını görmek istiyorum, diye ekledi Sabrina. O gecedен sonra apartman ev olur.

Burada mutluyuz.

Parth ve Sabrina haftada bir akşam yemeğine geliyorlar ve Gerçek Yetişkin olduğumuz iddia edilse de bazen kanepede ve şişme yatakta uyuyorlar ve sabah ayrı programlarımıza veya Wyn'in durumunda kitapçıya gitmeden önce akşam yemeği kahvaltısı yapıyoruz.

Ve sıkıcı olmuyor, sadece ikimiz. Bana verdiği her bir Wyn zerresi, her açıdan incelenecek, hazine edilecek bir şey.

Her gece duyduğum son sözler *Seni çok seviyorum*. Bazen en son o söyler ama bazen ben de yaparım. Bazen on dört yaşındaymışız gibi ileri geri söyleyerek yarışırız: *HAYIR, Sen önce telefonu kapat.*

Tıp fakültesi yükseliyor. En sevdiğim profesör için TAing'e başlıyorum. Seks yavaşlar ama dokunmak, şefkat değil. Sevgisi sabittir, sürekli. Nefes almaktan daha kolay, çünkü *nefes almak* ciğerlerinizin nasıl çalıştığını unutacağınız ve paniğe kapılacağınız noktaya kadar fazla düşünebileceğiniz bir şeydir.

Wyn'i nasıl seveceğimi asla unutamam.

Bazen, yatağımızda onun yanında yatarken, buz gibi ayaklarım onun sıcacık baldırlarının arasında, kelimeler zihnimde uçuşuyor, sanki başka bir yerden geliyorlar, ruhum onun uykusunda fısıldadığını duyuyormuş gibi. *Sen buraya aitsin.*

Cumartesi sabahları pencerenin yanındaki kanepede kahve içip bulmaca çözeriz. Veya bulmaca çözmeye başlarız. Onları başlatmak ve terk etmek bir gelenek haline gelir.

Her hafta, bir önceki haftaya göre en az bir ipucu daha bulmaya çalışırken, Wyn bizi daha erken ve daha önce raydan çıkarmaya çalışıyor.

"Sekiz boyunda," dedim ona, boynumdan aşağı doğru öperken, "*En Zayıf Halka*"

"Bu, elendiklerinde insanları bir tuzak kapısından geçirdikleri yer değil mi?" köprücük kemiğime doğru mırıldandı.

"Bunu hiç izlememiştim," diyorum, "ama yemin ederim, bunu söylediğim an aklıma öyle geldi. Ama bu imkansız görünüyor, değil mi? Bu çok saçma.

Omuz silkti, beni kucağına çekti ama dizüstü bilgisayarımı tuttum, yazdım

en zayıf halka bir Google aramasına

İlk birkaç isabet mesaj panolarından geliyor. Gösteriyi tam olarak nasıl yaptığımızı hatırlayan insanlar, ancak çevrimiçi olan diğer her şey asla bir tuzak kapısı olmadığını doğruluyor.

"Nasıl mümkün olabiliriz *Tümü* yanlış hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Ona Mandela etkisinden, bazen nüfusun büyük bir bölümünün bir şeyi tam olarak aynı şekilde yanlış hatırladığı fikrinden bahsettim. Bilim adamları, paylaşılan yanlış anıları, anıların şekillendirilebilir ve güvenilir olmadığı bulanık iz teorisi örnekleri veya konfabulasyonlar olarak açıklarken, diğerleri Mandela etkisinin bir çoklu evrende yaşadığımızı kanıtlayıp kanıtlamadığını merak ediyor.

Wyn sırtarak bukelerimden birini eline doladı. "Benimle ne dediğini anlamamı bekler gibi konuşman hoşuma gitti."

kaşlarımı çattım. "BENyapmakendi zekanı her zaman küçümsediğin gibi. "Yapmıyorum" diyor.

"Yapıyorsun," diyorum. "Ve bir şeyi bilmemek insanı aptal yapmaz, Wyn."

"Ah," diyor eğlenerek. "Öyleyse ne yapar?"

Bir an düşündükten sonra, "Öğrenme isteksizliği," diyorum.

"İstiyorum." Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bıraktı ve beni kendine çekti, ellerini bacaklarıma yerleştirdi. "Bana bu çoklu evrenden ve bununla ne ilgisi olduğundan bahset*En Zayıf Halka*"

"Pekala, birden fazla evren varsa, o zaman belki bilincimiz bazen onların içinden geçiyordur. Belki bir gerçeklikte yıllarımızı harcıyoruz, sonra sadece küçük bir şeyin farklı olduğu bir başkasına atlıyoruz. Belirli bir realite şovunun yarışmacıları ortadan kaldırmak için bir tuzak kapısı kullanması gibi. Ve olabilecek her şeyin olduğu ve olacağı sonsuz evrenler var."

Wyn ellerimden birini ağzına götürdü, ciddi bir ifadesi vardı. "Sence kaç evrende beraberiz?"

"İkimizin de sayamayacağı kadar yüksek."

Ağzı seğiriyor. "Ve sayabilirsinçokyüksek."

"Doğru," diyorum. "Kimin tıp fakültesine gireceğine bu şekilde karar veriyorlar. Doktorlardan oluşan bir komitenin önünde duruyorsunuz ve sayabildiğiniz kadar yüksek sayıyorsunuz."

Dudakları seğiriyor. "Parmaklarını kullanmana izin veriyorlar mı?" "Hiçbiri*iyi*okullar yapar."

Elimi avuçlarının arasına sıkıştırdı. "Onlardan birinde olduğum için mutluyum" diyor. "Harvard Hudson gibi adamlarla birlikte olduğun evrenlerdeki tüm Wyn'ler için üzülüyorum. Şu anda çok perişan durumdalar, Harriet."

"Ya da dünyanın Alison Adlı Dansçıları ile birlikte olduğun evrenlerdeki Harrietler," diyorum.

"Hayır," diyor sessizce. "Her evrende, benim için sensin. Senin için ben olmasam bile."

İşleyiş şekli bu değil.
umrumda değil

Şarap-BenimWyn - ciddi.

Hiç olmadığım kadar mutluyum. Henüz daha derin bir mutluluk seviyesi olduğunu bilmiyorum, o kadar yoğun ki neredeyse kayıp ya da keder gibi acıtıyor. O kadar parlak ve sıcak bir mutluluk ki, seni yakabilirmiş gibi hissediyorsun. Bu, o gece daha sonra, Wyn Çin yemeği almak için dışarı çıktığında yağmurdan sıırıslıklam geri döndüğünde gelir.

Kapının kapanma sesini duyunca, geri döndüğüm bulmacadan başımı kaldırdım, kanepeden fırladım ve yağmur benekli kesekağıtlarını taşımasına yardım etmek için yanlarına gittim. Çay yapmak için ocağı açıp kollarından poşetleri alıyorum ve onları tezgahın üzerine koyarken beni bileğimden yakalıyor ve öyle yumuşak ve kırılğan bir şekilde bana bakıyor ki, korkarım ki, eminim korkunç bir şey oldu. Sonra sessizce, "Evlen benimle, Harriet," diyor.

"Evet," diyorum nefes nefese.

Duruyor. Az önce söylediklerimi anlamaya çalışır gibi gözlerini kırıştırdı. Çaydanlık ısıkl çalmaya başladı. Çenesini yakaladım. "Wyn,Evet"

Kaşları gergin. "Beklemek."

"Beklemek istemiyorum," diyorum.

Ceketini karıştırıyor. "Bok. Bana bir saniye ver. Kıpırdama.

Döndü ve yatak odasına koştı ve ben orada titreyerek şifonyer çekmecelerinin gıcırıtlarını dinleyerek durdum. Geri döndüğünde mavi kadife bir kutu uzatıyor, eli titriyor.

Ortasında kare şeklinde bir safır bulunan eski bir beyaz altın yüzük. "Sana benzediğini düşünmüştüm," dedi tereddütle, "ama pahalı değildi. Bu yüzden beğenmezsen, gücüm yettiğince değıştiririz—"

Yüzü gözyaşlarımın ardından bulanıklaşıyor. "Bunu az önce mi aldın?"

Neredeyse özür diler gibi, "Mükemmel anı beklemeye çalışıyordum," diyor.

"Şimdi," diyorum. "Şimdi tam zamanı."

"Bekleyemedim," dedi, hâlâ biraz üzgündü.

İçine en ufak bir şüphe giriyor. "Ya benden sıkılırsan?" diye fısıldıyorum.

"Harriet," diyor, hem nazikçe azarlıyor hem de sevecen. "Ya benden sıkılırsan?"

Gölüşüm o kadar ağlıyor ki hıçkırık gibi geliyor. "Asla."

Yüzümü ellerinin arasına aldı, ağzı yumuşak ve kaşları sertti. "O zaman benimle evlen."

"Bitti," diyorum.

Beni öpüyor, tüm dişleri, dili ve ham duygularıyla, ellerimiz hevesle birbirinin üzerine sürtünüyor, vücutlar bir araya geliyor, tek bir şey olmaya kararlı.

Teklifimi asla hayal etmemiştim, ama olsaydı, hiç böyle görünmeyecekti.

Haftada bir aldığımız aynı Çin yemeğini yememizle ve köhne Ikea kanepesinde sevişmemizle, kafasını duvara her çarptığında gülmekle ama yatağa gitmemekle bitmeyecekti.

Bu daha iyi. Onunla her şey daha güzel.

O yaz Maine'e döndüğümüzde, Belize'den dönmeyi başaran Sabrina, Parth ve Cleo, bize ilişkimizi anlatan bir slayt gösterisiyle (büyük ölçüde Parth'ın MS Paint'te çizdiği çöp figürlerle resmedilmiştir) bir nişan partisi düzenlerler.

Hayatın ne kadar meşgul olduğunun, beşimizin ne kadar zamandır birbirimizi görmeden gittiğinin bir önemi yok: Kulübede buluşmak, en sevdiğimiz sweatshirt'ü giymek gibi, mükemmel bir şekilde giyilmiş.

Biz oradayken zaman aynı şekilde ilerlemiyor.

İşler değişir ama esner, büyür ve birbirimize yer açarız. Aşkımız her zaman geri dönebileceğimiz bir yer ve bekliyor olacak.

her zamanki gibi.

Sen buraya aitsin.

GERÇEK HAYAT

Perşembe

SABRINA PRATİK OLARAK ATLADIİskeleden aşağı, şık beyaz kiralık tekneye doğru.

Wyn yanımdan geçip Parth'ı rıhtımda takip etti ve onun ani yakınlaşmasıyla bacaklarım ne yaptığımızı tamamen unutup aniden durdu.

Bu sabah aşağı indiğimde arka güvertede meyve ve tost yiyordu, saçları ıslaktı ve kıyafetleri değişmişti. Gecenin bir noktasında gizlice girmiş ve ben uyanmadan önce tekrar çıkmış olmalı. O zamandan beri, kibarca birbirimizden kaçıyoruz.

Cleo, sırt çantasından bir tüp taşıt tutması hapi çıkarmak için duraklıyor. "Bir tane istiyorum?"

"Bunları yanında mı getirdin?" Diyorum. "Ve burada, hatırladığım için kendimle gurur duyuyordum.*diş ipi*"

Cleo'nun omuzları sarsılıyor. "Aşağıya inmek için. Hastalanmadan arabada okuyamıyorum."

Wyn biner, sonra aşağı inerken Cleo'ya elini uzatmak için döner. O da bana yardım etmek için hareket etti ama fark etmemiş gibi yapıp aşağı atladım. Tam o sırada, limandaki bazı trafik teknenin altına bir dalga gönderir ve dizlerimin bağı çözülür. Wyn beni kalçalarımından yakalamalı ve göğsünden kalçasına kadar bedeninin benimkine yaptığı baskı, ah, üç trilyon kat daha kötü elini kabul etmekten daha fazla olurdu.

"İyi misin?" O sorar.

Ben de "Mm!"

Cleo marshmallowlu banklardan birine oturdu. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Sabrina krom direksiyon simidindeki yerini çoktan almıştır ve Parth küçük geminin etrafında zikzaklar çizerek ipleri gevşetmektedir. En azından yaptığı şeyin bu olduğunu varsayıyorum. Tekneler hakkında bildiğim her şey aklımdan çıkmışken öğrendiğim için bir şey söylemek zor.

Parth omzunun üzerinden, "Rüzgar bizi nereye götürürse götürsün," diye haykırıyor. "Öyleyse öleceğiz," diyor Cleo.

"Olabilir," diyor Sabrina. "Ama önce martıları ve liman foklarını göreceğiz."

Parth son düğümü çözer ve Sabrina çarkı çevirerek bizi açık suya doğru yönlendirirken, rüzgar tenimize tuz sürtündükçe tuzlu su kokusu yoğunlaşırken, esinti bizi rıhtımdan uzaklaştırır.

Teknenin arkasında, Wyn limanın küçülmesini izliyor, gömleği dalgalanarak sırtının alt kısmı ve üst kollarının dilimlerini gösteriyor ama yine saklıyor.

Tepesinde bulutlar aralanıyor, Sabrina'nın saçları ve uyumlu yuları ile şortunun beyaz örgüsü, zeytin rengi teninin üzerinde güneşte parlıyor. Parth, kendi beyaz keten kombosu içinde, gömleğinin üst ve alt düğmeleri, onu gerçekten bir Tom Ford reklamı çekiyormuş gibi ya da ikisi Hollywood'un Ibiza kıyılarındaki A-listerleri gibi görünmesini sağlayacak şekilde gelişigüzel çözülmüş halde direksiyonda ona katılıyor.

Bu arada ben, yaz sonuna kadar değerli bir hayata tutunan bitkin bir kamp danışmanı gibi görünüyorum. Hissettiğimden çok farklı değil.

"Sanırım seyahat programının istemirahat giyinbiraz daha spesifik olabilirdi," dedim Cleo'ya.

Sabrina omzunun üzerinden gülümsüyor. "Aslında seyahat programını okudun!"

Cleo bana doğru eğildi, ışık bölme halkasına yansıdı ve Ah, Harriet. Sabrina elinde olmadan Gucci'de rahat ediyor."

Sabrina alay eder. "Saçmalama. Bu Chanel."

"Aman Tanrım, şaka mı yapıyorsun?" Kimmy karşıımızdaki sıraya düşüyor. "Chanel mi giyiyorsun? Gemide?"

Wyn onun yanındaki koltuğa oturdu ve başımı ona doğru eğdim. "Wyn de öyle."

Günün ilk doğrudan göz teması anımız. Mayom kıyafetlerimin altında parçalanıyormuş gibi hissettiriyor.

"Gerçekten mi Wyn? Chanel?" Kimmy diyor. "Senin bu kadar havalı olduğunu bilmiyordum."

Bakışları bir saniyeliğine benimkilere takılıp ardından onunkilere kaydı. "Yalnızca külotum."

"Şey, bence sen *Tümü* abartılı giyinmiş, "diyor Kimmy. "Gezi programı dedi *kirahat* ve rahat olmak isteseydin, benim gibi iç çamaşırı giymezdin.

"Kesinlikle katılıyorum," diyor Parth.

Sabrina şaşırmış görünüyor. "Cidden iç çamaşırı giymiyor musun?"

Parth, Wyn'in yanındaki koltuğa çöker. "Ne, Kimmy için sorun yok ama benim için değil mi?"

Wyn, "Kimmy kağıt mendilden yapılmış beyaz pantolon giymiyor," diye belirtiyor.

Parth'ın elleri korumacı bir tavırla kasığına doğru gidiyor, sonra boyun eğmiş bir halde içini çekiyor. "Her neyse. Bu teknedeki herkes bir noktada beni çıplak gördü.

Aslında yapmadım, dedi Kimmy düşünceli bir şekilde.

"Eh, Kimberly," diye yanıtlıyor Parth, "bu senin şanslı günün olabilir."

Wyn'in gözleri bir saniyeliğine tekrar benimkilere takıldı. Göğsümde bir motor dönüyor.

• • •

GEÇİYORUZ Sahili noktalayan dağılmış adalar, iki ayrı deniz fenerinin yanından geçiyor ve kayaların üzerinde güneşlenen ilk tombul fok sürüsünü gördüğümüzde baş döndürücü fotoğraflar için duruyoruz. Çok çabuk, suyun onlarla dolu olduğunu fark ediyoruz. Bir sürü fok, bir utanç ayıbı.

"Çabuk," diyor Kimmy, Cleo'ya, "eve götürmek için bir tane almama yardım et."

Parth, "Bu benim uzmanlık alanım değil," diyor, "ama sanırım oradavardırBuna karşı yasalar."

"Evet, ayrıca küçük bıyıklı yüzlerin öpülmeye ihtiyacı olduğuna dair daha yüce kanunlar var," diyor Kimmy, kayığın kenarından ya sırtını kayaya vuran ya da muhtemelen dik durmaya çalışan bir fok balığına doğru eğilerek. "Ayrıca, bir foku eve götürmek bu haftaki gizli hedefimdi."

"Bazen bir şeyi sevdiğinde," diyor Cleo, Kimmy'nin omuzlarını sıkarak, "bırakmalısın."

Wyn'e bakmamak için çalışmam gerekiyor.

"Sen iyi bir çocuksun!" Biz uzaklaşırken Kimmy fok balığına bağıyor. "Ya da kızım! Ya da her neyse!"

Öğle yemeği vaktinde, yazlık topluluk adalarından birine yanaşıyoruz ve pürüzlü kıyı şeridini aşarak at nalı yengeçlerinin karanlık sığıklarda fırlayıp kaçışmalarını izliyoruz.

Parth, "Bunlar beni korkutuyor" diyor.

"Dışarıdan bir şeye benziyorlar*Jurassic Park*Wyn, görmek için üzerime eğilirken dirseklerime hafifçe dokunarak diyor. Esinti, kokusunu bir ipek gibi etrafımda döndürüyor.

Cleo, "Onları seviyorum," diyor.

Kimmy, "Eve bir tane almana izin vereceğim," diyor.eğermührüm için geri dönüyoruz."

"Üzgünüm bebeğim, hayatımızda bu tür bir sorumluluğa yer olduğunu sanmıyorum."

Sabrina, "Hayat, en iyi arkadaşlarınızın ziyaret edemeyeceği kadar yoğunsa, o zaman bir at nalı yengeci koruma alanı başlatmak için vaktiniz yok demektir," diyor.

Cleo, "Benimle uğraşmayı bırakır mısın," diyor. Sabrina'nın gözleri büyüyor. "Şaka yapıyordum."

Eh, komik değil, dedi Cleo.

"Tamam, tamam," diye yanıtlıyor Sabrina. "BenÜzgünüm!"

Cleo arkasını dönüp kıyıda boğumlu ormana doğru yürüyor ve Sabrina, Kimmy'ye bakıyor.

Başını sallıyor. "Şu anda çok fazla baskı altında. Ona bir mola ver.

Bu, Kimmy'nin şimdiye kadar duyduğum en büyük uyarıya yakın ve Cleo'nun peşinden patıkaya çıkmadan önce Sabrina'nın yanıtını beklemediği.

Sabrina arkasını dönüp suya bakıyor, omuzları dik ve kolları kavuşturulmuş. Yorgunlukla incinmişlik arasındaki çizgiyi aşan bir kahkahayla başını sertçe sallıyor.

"Belki de yemek yemeliyiz," diyorum.

"Harika bir fikir," diye söze girdi Parth, her şeyi yoluna koymaya ne kadar hevesliyse o kadar açıktı.

"Gidip piknik sepetini alayım," diye seslendim, çoktan yosunlarla dolu kayaların üzerinden yanaşmış tekneye doğru yol almaya başlamıştım. Sandaletlerimi çıkarıp atlıyorum.

"Ne hakkındaydı?" Wyn'in sesi geliyor.

Döndüğümde onu iskelede yürürken buluyorum. Diğerlerine dönüp bakıyorum. Sabrina ve Parth kıyıda hararetle bir konuşma yapıyorlar ve Cleo ve Kimmy, kalın koyu çam iğnelerinin ve sarı-yeşil yaprakların kıvrık dalları tarafından kısmen gizlenmiş ormanda ağır ağır ilerliyorlar.

"Anladığım kadarıyla," diyorum, yakınlığı kan dolaşıma etki etmeden gözlerimi kaçırıyorum, "Sabrina çiftliğe davet edilmek için uğraşıyor ve Cleo onun yaptığına kızıyor."

"Ya Kimmy?" diye soruyor.

"Cleo'ya kızdığı için Sabrina'ya kızgın."

Aşağı inerken tekne ayaklarımın altında sallanıyor. "Peki, bunun neresine uyuyoruz?"

"Bilmiyorum, sanırım sinirlendiğim için Kimmy'ye kızabilirim ve bu da potansiyel olarak seni rahatsız edebilir?"

"Beni hiç rahatsız etmiyorsun," diyor.

Yukarı baktım, beni izlerken yakaladım.

Gülüşüm nefessiz, sersem. Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz.

Bir an kaşlarını çatarak beni inceledi. "Üzüldüm belki. Rahatsız etme."

"Fark ne?" Soruyorum.

Bakışları bacaklarıma kaydı ve geri çekildi. "Kızgın olduğunuzda, bir insanın yanında olmak istemezsiniz." Çenesi sola kayar, başını pek sallamaz. "Her zaman senin yanında olmak istiyorum."

Tarihimizden bunu kesinlikle çürüten o önemli anları ortaya çıkarmak için ona seslenmek istiyorum. Ama yapamam. Kavisli fasikülün insan beyni için ne yaptığını hatırlayabiliyorum ama onu kelime yapmak için tam olarak nasıl kullanacağımı hatırlayamıyorum.

Al, dedi soğutucuya uzanarak. "Bunu alabilirim." "Ben de yapabilirim," diyorum, baldırlarıma doğru kaldırarak.

Harriet.

yanlara doğru ilerliyorum.

Güler. "Demek buna geri döndük?"

"Neye dönelim?" Diyorum.

Kaşı güneşe karşı buruşuyor, dolgun üst dudağı, Aşk Tanrısının yayına bir ip bağlanmış gibi yukarı doğru kıvrılıyor. "En küçük şey için kavga etmek."

"Bu kavga mı?" Diyorum.

Harriet, dedi. "İlişkimizin geri kalanıyla karşılaştırıldığında, bu bir kavga."

Kıyıya bakıyorum. Parth kolunu Sabrina'ya dolamış ve sahilden ormanlık tepeye çıkan çürüyen ahşap basamakları tırmanıyorlar, şimdi Kimmy ve Cleo'ya yetişiyorlar. Arkalarından koşma, tampon veya hakem rolünü üstlenme dürtümle savaşıyorum.

Yapma, dedi Wyn nazikçe.

Ona bakıyorum, belim ağrıyor. "Ne?" "Onların peşinden git," diyor daha da yaklaşarak.

Ben yutarım. "Neden?"

Soğutucuyu elimden alıp tezgahın üzerine koydu. "Çünkü konuşuyoruz."

"Diyorsun *kikavga*,"

Diyorum. Dudakları

seğiriyor.

"Artık ayrıldığımıza göre kavgayı bitirmemiz gerekmiyor mu?"

Şimdi ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor. Harriet, biz birlikteyken hiç kavga etmezdik. Eğer sahip olsaydık. . "

Pes eder, o son darbeyi indirmez. Yine de hissediyorum, kalbimde bir bıçak burkulması.

Kıyıda, arka arkaya üç kez bir havalı korna çalar. İkimiz de hareket etmiyor, hatta uzağa bakmıyoruz. İstek elle tutulur. Kahretsin, dedi Wyn, başını sallayarak. "Sana dokunmaktan hoşlanmıyorum."

uzaklara bakıyorum Şimdi kalbim dev bir kabarcık gibi, çok hassas, çok hassas. Keşke daha önce böyle hissetseydi. Keşke neyin yanlış gittiğine, onu nasıl kaybettiğime dair bir fikrim olsaydı. Keşke düzeltmenin bir yolu olduğuna inansaydım. Ama geri alamayacağı şeyler yapan tek kişi o değil. Ve olanları tekrar gözden geçirmek sadece acıyı daha da kötüleştirecektir.

Havalı korna tekrar çalar. Boğazımı temizliyorum. "Sen soğutucuyu al, ben de piknik sepetini alayım."

Birkaç saniye başını salladı, sonra buz sandığını kollarının arasına aldı ve arkasını döndü.

MUTSUZ YER

INDIANAPOLIS DIŞINDA BİR SAAT, INDIANA

SESSİZ BİR İKİLİ SEVİYESİZ bir çıkmaz sokağın sonunda. Her şeyin tanıdık olduğu ama hiçbir şeyin bana ait olmadığı bir yer. Sert nemde çok hareketsiz duran ağaclar. Sivrisinekler vızıldıyor, sokak lambalarının etrafında toplanan güveler, ormandan yayılan ağustosböceklerinin cığlığı.

Bunu uzun süre erteledim ama artık yapamadım. Onun için çok fazla şey ifade ediyordu.

Kapının önünde, “Ya gidersek? Uçağımız rötör yapmış gibi davranabiliriz.”

"Ne için gecikti?" Wyn diyor. "Haziran."

"Çok güneşli," diyorum. "Pilotlar o kadar ışıkla göremediler."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, kaşlarını çatıyor. "Ebeveynlerle aram harika, Harriet. Yaşlı insanlarla konuşmak Tanrı vergisi çok az yeteneğimden biri."

Kendini küçümsemeyi dile getirmek için çok endişeliyim. "Endişelendiğim sen değilsin."

Parmakları saçlarıma dolanıyor. "Koşmak istiyorsan koşabiliriz. Ama korkmuyorum."

"Onları berbat gösteriyorum," diye fısıldadım, "ama öyle değiller. Burada olduğum için neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum."

Ağzı şakağımın içine giriyor. "Bende buradayım. Seni yakaladım."

Sözcükler cildimde çözülüyor, hızlı etki eden bir rahatlama. "Sadece . . . lütfen bundan sonra beni hala sev."

Geri çekildi, yüzünün düzleminden bana baktı. "Beni bıçaklamayı falan mı planlıyorsun?"

"Sadece seni sefaletinden kurtarmanın daha iyi bir yolu yoksa."

Harriet. Ağzı önce kaşlarımdan birinin tepesine, sonra diğerine gitti. "Seni sevmekten vazgeçmek mümkün olsaydı, bunu umutsuzca yapmaya çalıştığım o ilk yılda başarabilirdim. Buradayım. Temelli olarak."

"Beni unutmak için yardıma ihtiyacın olduğunu bilseydim, seni Indiana'ya çok daha önce getirirdim."

Bakışlarımı tutarak bir elini omzumun üzerinden uzatıp kapı zilini çaldı.

Annem ve babam eski bir Norman Rockwell tablosu gibi kapıya bakıyor. Annem bir önlük giymişti ve babamın elinde üç saniye öncesine kadar ayrı odalarda olduklarını hemen doğrulayan bir David Baldacci kitabı vardı.

Sırayla Wyn'in elini sertçe sıkıyorlar ve kendimi garip bir karşılamaya hazırlamama rağmen, Connors'la bir hafta sonu ile bir Kilpatrick ailesi karşılaşması arasındaki keskin zıtlıktan hâlâ utanıyorum.

Kapı eşiğinde birkaç saniye bekledikten sonra, "Eloise başardı mı?" "Mutfakta," diyor annem, içeri girmemizi işaret ederek.

Yemek odasında Eloise, Wyn'in elini o kadar uzaktan sıkıyor ki, çalışması için ikisi de öne doğru eğilmek zorunda kalıyor ve sonra hep birlikte yemek yemeye oturuyoruz. Plakalara karşı çok fazla çatal ve bıçak hareketi, hoş olmayan çizikler ve gıcırtilar var. Wyn'in bunun gerçekten bir aile gibi görünmek için internet üzerinden tuttuğum bir grup yabancı olup olmadığını merak ettiğini tahmin ediyorum.

Ama bir şekilde her şey hakkında inandırıcı bir şekilde hevesli: tatlı ekşi aromalı Ohio Riesling, çok uysal straganof ve hatta sohbet.

Aileme soru sorarcasına nasıl tanıştığımızı ve şehirdeki en sevdiğimiz parkı anlatıyor. Cleo'yu Montreal'in kuzeyindeki yeni çiftçilik işinin yakınında ziyaret ettiğimizden beri ne kadar özlediğimizden bahsediyor.

muhtemelenyaptınlara bir noktada Cleo'nun uluslararası çiftçilik macerasından bahset ama arkadaşlarımla hiç tanışmadılar, bu yüzden Cleo'nun kim olduğunu hatırladığından şüpheliyim. Yine de başlarını sallıyorlar.

"Ve sen bir güzellik uzmanısın, değil mi?" Wyn, ona kim olduğunu ve her ikisinin de buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir anlığına bakan Eloise'e sorar.

"Bu doğru."

"Eh, o kozmetolojideokul," Annem der ki.

Eloise çatalını alır ve yemeğe geri döner.

O gerçekten iyi, dedim. "Lisedeyken, danslar için hep makyajımı yapardı." Bunlar aramızda geçen birkaç kardeşçe andan bazılarıydı. Neredeyse hiç konuşmuyorduk ama yine de güzel anılardı, yanaklarıma bronzlaştırıcı sürerken çenemi ileri geri sallaması ve küçük badem gözlerimi patlatmak için gölgeyi nasıl kullanacağımı öğretmesi.

Gerçekten bir kız kardeşim varmış gibi hissettiğim tek zamandı.

Babam erişte bağcıklı çatalını Eloise'a doğru sallayarak, "Bu kız çok zekiydi," dedi. "Üçüncü sınıfı bile atladi. Çocukluğumda olduğu gibi astronot olmak istiyordum. Ama lisede yanlış kalabalığa düştü."

Eloise gözlerini devirmedi bile. Biftek bıçağını straganofundan geçirip ağzına bir lokma daha tıkarken kesinlikle soğukkanlı. Saç çizgim terliyor.

Wyn, "Okulda hiçbir zaman iyi olmadım" diyor. "Ve kalabalığı suçlayamam çünkü benim sınıfımda kırk kişi falan vardı."

Annem, "Ama Mattingly'ye girdin," diyor. "Açıkça çok zekisin."

"Öyle," diyorum, tam o söylediği gibi, "Ben sporcu bir öğrenciydim." "En azından tıp fakültesine girmek için," diyor babam.

Tüm vücudumla irkildim ama Wyn güven verici bir şekilde dizimi sıktı. "Aslında tıp öğrencisi değilim" diyor.

"O içeridekanunokul, Phil," diyor annem sinirli bir şekilde.

"Bunlar Sabrina ve Parth," diyorum. "Wyn kitapçada çalışıyor ve mobilya tamiri yapıyor."*Bilirsin, Bence, ben olannışanlıile.* Ama umarım bunu söyleyen bir gülümsemeyle düşünüyorum, *Hayatımın aşkıyla ilgili en ufak bir şeyi hatırlamaman önemli değil.*

"Ah." Annem hoş bir şekilde gülümsemeye çalışır. O ve babam, bir saniyeliğine müttefik olarak kısa bir bakış attılar.

"Düğünü hiç düşündün mü?" Eloise soruyor.

Ah, eminim bunun için çok erken, dedi annem. "Harriet'in hâlâ birkaç yıllık tıp fakültesi var. Ve sonra uzun bir ikametgah yapmak zorunda kalacak.

Endişe bağırsaklarımdan uğulduyor. "Bunu çözüyoruz."

Masanın altında Wyn'in eli benimkini buldu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Kulübeye ilk gidişimizde Sabrina ve Cleo ile birlikte işaret parmağımı yaktığım yerde başparmağının ucunu nasırın üzerine sürüklüyor. *Anladım.* Acelemiz yok, diyor Wyn. "Başıma gelen hiçbir şeyi yapmak istemiyorum

Harriet'in kariyeri yolunda.

Ailem için mükemmel bir cevap. Annemin memnun gülümsemesiyle göğsüm rahatlıyor. Eloise şarabını bitirir ve peçetesini masaya bırakır. "Gitmeliyim," diyor. "Sabah erkenden işim var."

"Sabahın erken saatlerinde kim makyajını yaptırır?" Annem sanki bu tamamen masum bir soruymuş ve yirmi yıllık hayal kırıklığının üstü örtülü bir ifadesi değilmiş gibi soruyor.

"Gelinler." Eloise kot ceketini sandalyesinin arkasından çıkarıyor. "Harriet gibi."

Anne ayağa kalkmaya başlar. "En azından artıkları senin için bir araya getirmeme izin ver."

Eloise onu oyalıyor, önümüzdeki birkaç gün çok meşgul olduğu ve onları yemeyeceği konusunda ısrar ediyor ve annem biraz sarkıyor ama rahatlıyor. Hızlı dalgalardan sonra ve *Tanıştığıma memnun oldums*, Eloise kendini görüyor.

"Daha fazla şarap?" Annem der ki.

Temizlenmiş masanın etrafında oturan başka bir bardağımız var. Biz yudumlarken gariplik ve gerginliğin bir kısmı kayboluyor, çünkü büyük ölçüde Wyn yaz için puanladığım araştırma pozisyonunu, benimle ne kadar gurur duyduğunu gündeme getiriyor.

"Biliyor musun," diyor babam, "Harriet için hiç endişelenmek zorunda kalmadık. Hiçbir zaman asi bir aşama yaşamadım."

Annem, "Hiç ceza almadım," diyor, "mükemmel notlar aldı, bir sürü burs aldı. Herhangi bir şey ne kadar stresli olursa olsun, Harriet'in iyi olduğunu her zaman biliyorduk."

Wyn bana okuyamadığım bir bakış attı, ağzının çevresinde bir şefkat ama alnında bir endişe.

Onlara kendilerinden söz ettirmekte de başarılı: Annem dişçi muayenehanesindeki resepsiyonist işinden bahsediyor. Can sıkıntısıyla aram pek iyi değil" - ve babam Wyn'e sekizinci sınıf fen bilgisi öğrettiğinden bahsediyor.

"Plan bu değildi," diyor babam, "ama hepsi buna değdi. Kızımız Harriet dünyayı değiştirecek."

Beni ışınıyor. Bu beni ağrıtıyor.

Göğüs kafesimdeki bir şey genişlerken evren etrafımda sıkışmış gibi bir his. Ben onların kayıp hayallerinin, kaçırdıkları diğer hayatlarının doruk noktasıyım ve aynı zamanda benimle gurur duyuyorlar.

Dokuz kırk beşte -hayatım boyunca uyudukları saatte- yatağa gitmeden önce, bulaşıkları bitirmek için annemin peşinden mutfığa gittim.

"Öyle diyorum. "Ne düşünüyorsun?" "Ne hakkında?" diyor.

"Wyn hakkında," dedim.

"O çok hoş bir genç adam" diyor.

Devam etmesini bekliyorum. Bir dakikalığına hem tabakları kurutuyoruz hem de kaldırıyoruz. Sonunda yüzüme baktı ve belli belirsiz gülümsedi. "Sadece acele etme. Tüm hayatın, kariyerin önünde. Ve bilirsin, *duygular* gel ve git. Kariyerin olmayacak. Bu güvenebileceğiniz bir şey."

Kendimi gülümsetiyorum. "Ama ondan hoşlanıyorsun?"

İç çekti ve el havlusunu bir kenara bırakıp kaşlarını çatarak bana baktı. "O çok tatlı, tatlım," diyor alçak sesle, gözleri

kapı eşiği, "ama açıkçası,
görmüyorum." Kalbim titriyor.

"Neyi gördün?"

"Seni mutlu ediyor," diyor. "Sen yapıyorsunomutlu."

"BENbenmutlu," diyorum.

"Şimdi." Başıyla onaylıyor, tekrar yemek odasına bakıyor. "Ama bu, eve taşınmak ve çocuk sahibi olmaya başlamak isteyecek türden bir çocuk. Evde olan, onunkine uyan bir hayatı olan birini isteyecektir. Seni, senden verebileceğinden daha fazlasını beklemeyen, biraz daha fazlası olan biriyle hayal ettim.

Gözlerimde, yüzümün ön kısmında oluşan batma hissine karşı gözlerimi kırıştırdım.

O biraz yumuşar. "Belki de ben hatalıyım." Havluyu alıyor ve bulaşıkları kurutmaya geri dönüyor. "Onunla ilk karşılaşmamız. Sadece dikkatli ol, Harriet. Bana başka bir tabak verdi ve ben robotik bir şekilde havluyla üzerini çıkardım.

İçimde, bir baltanın hızlı bir sallanmasıyla yarıldığı bir kütükmüşüm gibi hissediyorum.

Diğer odadaki Wyn'i özlüyorum. Tıslayan radyatörü ve kitap hareket ettiren arkadaş canlısı hayaletiyle dairemizi özlüyorum. Parth ve Sabrina bir s'more yapmanın en iyi yolu hakkında tartışırken, Maine'de kayaların üzerinde oturmayı, Cleo'nun kolları bana dolanmış, soğukta titremeyi, ikimiz de eski Mattingly sweatshirt'lerine sarınmış olmayı özlüyorum.

Mükemmel altın, Parth'a göre.*tamamen yanmış*, Sabrina'ya sorarsan.

Dördümüz oturma odasında iyi geceler diledik ve sonra, yatak odalarının kapısını kapattıklarında, sadece Wyn ve ben kaldık, göğsüne yaslandım ve beni uzun süre tuttu, başımı öptü, beni ileri geri salladı.

"Seni özledim," diyorum ona.

Yüzümü avuçluyor. "Mutfaktan mı?"

Ellerine başımı salladım.

"Ben de."

"Eve gitmek istiyorum," diyorum.

Kolları sırtımda sıkılaşıyor. "Yapacağız" diyor. "Sen ve ben. İki gün içinde. Ama önce her şeyi görmek istiyorum."

"Göğüslerim mi?" Şaka yapıyorum.

"Onlar da" diyor. "Ama ben daha çok erkek grup posterlerini ve utanç verici günlüklerini düşünüyordum."

"Şaka sana," diyorum. "Periyodik tablo benim erkek grubu posterimdi." İnliyor. "Tanrım, tam bir ineksin."

Parmaklarımı olağanüstü sıcak boynunun arkasına doladım. "Ama benden hâlâ hoşlanıyor musun?"

"Sen," diyor, "benim periyodik tablomsun."

Göğsüne gülüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Eve döndüğümüzde, duvarlarımızı senin müstehcen posterleriyle kaplayacağım anlamına geliyor," diyor.

"Bir ev geliştirme projesine sahip olmak her zaman eğlencelidir."

Onunla birlikte birinci katı daire içine alarak evimin ayrıntılarını incelemek, Montana gezimizin bir eğlence evi versiyonu. Tarihi geçmiş tatil kartları ve zamanla sararmış mum boya çizimleriyle dolu bir buzdolabı yerine, üzerine beyaz bir tahta monte edilmiş pürüzsüz paslanmaz çelik bir yüzey, annemin el yazısıyla düzenli bir şekilde yazılmış bir alışveriş listesi var. "Yoğurt," diyor Wyn, listeye dokunarak. "Büyüleyici."

"Eh, hepsini düşünmedin*Bu*"Diyorum kendimi işaret ederek, "Yoğurtsuz bir evden de gelebilir."

Elimin arkasını öpüyor. "Hala nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok*Bugeldi.*"

Beni lambanın aydınlattığı oturma odasına geri çekti. Wyn, Michael ve Lou'da gördüğüm gibi ev yapımı Cadılar Bayramı kostümleri içinde Eloise ve benim makarna çerçevelerinde çekilmiş solgun resimlerimiz yerine, diplomam bir çerçeve içinde, ortalanmış değil bir kenarda duruyor. Diğer tarafta tıp diplomamı bekleyen boş bir çerçeve vardı. Columbia'ya girdiğimi söylemek için aradığımda satın almışlardı.

"Bebek resimleri nerede?" diye soruyor.

"Bodrumda bir kutu albüm var," dedim ona.

"Onları dışarı çıkarabilir miyiz?" bilmek istiyor. Bu yüzden aşağı inip tepedeki ampule tıklıyoruz, doğru kutuyu bulana kadar etrafı karıştırıyoruz ve birkaç albümü odama geri götürüyoruz.

Annemle babamın hikayesi hiçbir zaman gelişigüzel zihinsel enstantanelerden oluşan bir mantar tahtasından fazlası olmadı ve fotoğraf albümü boşlukları doldurmak için çok az şey yapıyor. Kolejdeki fırtınalı kur yapmalarını ve annemin sürpriz hamileliği sırasındaki birkaç fotoğrafı yakalamak için dağılmış fotoğraflar var. Annemin göbeğinin elbisesinin dikiş yerlerinde gerilmekte olduğu pompalı düğünü yakalamak için beş sayfalık resim ve Eloise'in bebekliğini anlatan birkaç resim daha. Ailem yorgun ama mutlu görünüyor. Aşk. Birbirinizle değilse, en azından Eloise ile.

Ama sonra resimler daha dağınık hale geldi -birkaç doğum günü ve Noel, teyzem ve onun ilk kocasıyla bir gezi- ve ailemin yorgunluğu değişti.

Ağlayan bir bebekle bütün gece ayakta kalmamak bitkin, ama sıkılmış, yeni rollerinde inanılmaz derecede yorgun. Erteledikleri hayallerinin geri yansımaları gözlerine pratik bir şekilde görebilirsiniz.

Zamanda hiç resmin olmadığı oldukça büyük bir boşluk var ve sonra ben doğuyorum. Ve annemle babam yine mutlu görünüyorlar, yeniden aşıklar, fazla büyük pembe tulumumun içinde benim kırıksık küçük bebek bedenimi kucaklıyorlar. belki *değilepeyce* ilk seferki kadar neşeli. Altı yıl içinde, annem melek yanaklı bir gençten tam teşekküllü ve sert çeneli bir yetişkine dönüştü. Babam, ağzının kenarlarında belli belirsiz bir kısıklık ile birlikte biraz kilo almış. Hayvanat bahçesinde beni kalçasında tutarken, diğer elinden sarkan Eloise zürafaların önünde gülümserken bile, dikkati dağılmış görünüyordu.

Sefil değil. Tıpkı yeterli olmadığı gibi. Sanki o ve annem, bulundukları başka evrenler olduğunu biliyorlarmış gibi. *Daha*, daha büyük, daha mutlu.

Sayfalar ve zamanlar arasında gezinirken, Eloise giderek somurtuyor, her zaman uzakta duruyor, bense hayatım dişlerimin ne kadar görünür olduğuna bağlıymış gibi gülümsemeye başlıyorum.

Wyn, bilim fuarı birinciliği ödülümle, eksik ön dişime rağmen sırtarak çekilmiş bir fotoğrafımda duraksadı. "Benim küçük dahim." Resmin kenarına dokunuyor. "Umarım çocuklarımız senin saçlarına kavuşur."

çocuklar, Bence. Rüzgarı benden uzaklaştırıyor. Bunu söyleme şekli - çok kolay, çok sevgiyle. O tanıdık sıra hasreti, o hasret kükreyerek uyanıyor.

Ama annemin söyledikleri de kulağıma sızıyor, zihnimin bir köşesinde sessiz bir fısıltı.

"Ya bunda kötüysen?" Soruyorum. "Ebeveyn olmak."

Saçlarımı ensemden geriye doğru çekiyor.

"Olmayacaksın." "Bunu bilmiyorsun," diyorum.

"Ben," diyor.

"Nasıl?" Diyorum.

"Çünkü sevmekte iyisin," diyor. "Ve yapman gereken tek şey bu."

Boğazım düğümleniyor. gözlerim yanıyor

"Ben çocukken," diyorum, "her zaman bir şeyin kenarında dengede duruyormuşum gibi hissederdim. Sanki her şey öyleydi. . . zayıf ve her an parçalanabilir."

"Ne olabilir?" usulca soruyor.

"Her şey," diyorum. "Ailem."

Eli omurgamda aşağı iniyor, tabanındaki kıvrımda yatıştırıcı daireler çiziyor.

"Asla yeterli para yoktu," diyorum. "Ve ailem işlerinden her zaman bitkin düşerdi. Demek istediğim, bu gece yaşadığım en pozitif geceydi.*durmadanişleri* hakkında konuştuklarını duydum. Ve sonra Eloise büyüdüğünde, onunla bu büyük kavgalara girerler ve onun için neleri feda ettiklerine ve her şeyi nasıl bir kenara attığına dair hiçbir fikri olmadığını söylerlerdi. Sonra birdenbire dışarı fırladı ve onlar ayrı odalara gittiler ve ben de*Bu yüzden*kesinlikle buydu. Eloise geri gelmeyecekti. Yoksa annemle babam ayrılırdı. Her zaman korkunç bir şey olmasını bekliyordum."

Wyn'in parmakları sırtımdan yukarıya doğru sıyrılarak boynumun dibine yerleşti. Dinliyor, bekliyor ve her zaman olduğu gibi, varlığı gerçeği benden çekip alıyor.*Sırları bir kutuya fısıldayıp sıkıca kapatmak gibi*, Eskiden düşünürdüm.

"Eskiden evrenle bu pazarlıkları yapardım," diyorum bunun gülünçlüğüne biraz gülümseyerek. "Düz A alırsam, o zaman her şey yoluna girecekmiş gibi. Ya da bilim fuarını ikinci kez kazanırsam. Ya da okula hiç geç kalmasaydım ya da annem işten eve gelmeden önce bulaşıkları hep yıkasaydım ya da ben

ona mükemmel bir doğum günü hediyesi falan almış. Ve ailemin beni sevdiğini biliyorum. Ben sahibim*Her zaman*Bunu biliyorum," dedim sertçe. "Ama gerçek şu ki. . "

Wyn enseme sıkıyor:*seni yakaladım*

"Bütün hayatımı onları telafi etmeye çalışarak geçirdim."

Wyn bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırıyor, her zaman sabırlı ve sakın, sıcak ve güvenli.

"Onlara çok pahalıya mal olmamız," diye devam ediyorum. "İstedikleri hayatları bizim yüzümüzden alamadılar. Ama yeterince iyi olabilseydim. . "

Harriet, dedi, beni göğsüne bastırarak, kollarını bir insan barikatı gibi sıkılaştırarak. "*HAYIR*"

Sesi boğuk bir hal alıyor. "Bazen işler ters gittiğinde başka birini suçlamak kolaydır. Çünkü işleri basitleştiriyor. Herhangi bir sorumluluğu elinizden alır. Ve bunu sana ve kız kardeşine ailen mi yaptı yoksa yolun bir yerinde sen mi suçu kendi üzerine aldın bilmiyorum ama bu*Olumsuz*senin hatan. Hiçbiri. Ailen kararlarını verdi ve durumlarının kolay olduğunu ya da ellerinden gelenin en iyisini yapmadıklarını söylemiyorum. Ama bu yeterli değildi, Harriet. Bunu düşünebilseydin, senden pişman olup olmadıklarını merak bile edebilseydin, o zaman yeterince şey yapmamışlardı.

Ama anlamıyor. bitirdiler*her şey*. Öğretmenler için dışlandım, kaydolduğum her kulübün ücretini ödedim, bana şoförlük yaptı, işten çok yorgun düştüklerinde çalışmama yardım etti, tıp fakültesi kredilerimi ortak olarak imzaladı.

Ailem söz insanı değil ama çok şey feda ettiler.*buaşk* ve *bennefre*tonlardan daha fazlasını istediğimi. Bana verdikleri her şey için minnettar olamam, çünkü her zaman bunun onlara neye mal olduğunun farkındayım.

Sen, dedi Wyn kabaca, başıma gelen en iyi şeysin. Ve çocukları olduğun için çok şanslılar. Onları gururlandırmak için geriye doğru eğilmeseydin bile, yine de şanslı olacaktı çünkü sen akıllısın, komiksin ve çevrendeki insanları önemsiyorsun *veher şey*daha iyi, tamam mı?

Cevap vermeyince tekrar, "*Tamam aşkım?*"

"Aşk nasıl böyle biter?" diye soruyorum. "Birini bu kadar çok sevmek ve her şeyin bir anda uçup gitmesi nasıl mümkün olabilir?"

Wyn'e bu şekilde kızma düşüncesi işkence gibi. Bana kızdığı düşüncesi daha da kötü. Onu geride tutmaktan, onu istediğinden alıkoymaktan.

"Belki de hiçbir zaman sonuna kadar gitmez" diyor. "Belki görmezden gelmek ya da farklı bir duyguya dönüştürmek daha kolay geliyor ama yine de orada. Derinlerde."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve akan gözyaşlarımı öpüyor. "Seni sonsuza kadar seveceğime söz vermemi ister misin, Harriet?" O fısıldar. "Çünkü yapacağım."

Buz gibi bir adrenalin patlaması, bir dehşet patlaması, tüm vücudum kasılıyor, kelimelerin kalbime saplanmasını engellemek için her kas kasılıyor.

Çünkü önemli olmayacak.

Çünkü bana her şeyi vaat edebilir ama sonunda duygular gelip gidebilir ve biz bu değişikliği durdurmak için güçsüz kalırız.

"Söz ver," diyorum, "her şeyi böyle olmasına izin vermeden önce bitireceğiz."

Yüzünde incinme yanıp sönüyor. Geri almak istiyorum ama alamıyorum.

Ona ve kendime verebileceğim tek şey bu: küçük bir koruma önlemi.

Birini bu kadar sevmeye dayanabilmemin tek yolu, bunun asla zehre dönüşmeyeceğini bilmek. Birbirimizi yok etmeden önce birbirimizden vazgeçeceğimizi bilmek.

"Birbirimizi mutsuz ediyorsak," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde, "devam edemeyiz. Bana kızdığını bilerek her gün yaşamaya dayanamadım.

Yapmayacağım, dedi usulca. "Yapamam."

"Lütfen Wyn." Çenesi boyunca uzanan kaslara dokunuyorum.

"Birbirimizi asla böyle incitmeyeceğimizi bilmem gerekiyor."

Gözleri yüzümde ileri geri geziniyor. "Senin için savaşmayı bırakmayacağım, Harriet."

Görüşüm gözyaşlarının ardından bulanıklaşıyor. Beni kendine çekiyor, sımsıkı tutuyor. "Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim."

İstediğim cevap bu değil. Umutsuzca istediğim Şey bu.

Yıllar sonra, geç olduğuunda ve göğsümdaki hayalet ağrıdan uyuyamaz hale geldiğimde, bu hatırayı çıkarıp ters çeviriyorum. Bence,*Biz doğru olanı yaptık. birbirimizin gitmesine izin verdik.* Bu da bir nevi rahatlıktır.

GERÇEK HAYAT

Perşembe

İLE OTURUYORUZayaklarımızı buzlu suya sokup evden getirdiğimiz peyniri, meyveyi, ekmeği yeriz. Güneşte uyukluyor ve bulutların sürüklenmesini izliyoruz. Daha sonra ormanda, yosun ve eğrelti otlarında çiy ile parıldayan, zemin yumuşak ve içi boş olan çam iğneleriyle kaplı patika boyunca yürüyüş yapıyoruz.

Cleo gerginlik anını tamamen bırakmış gibi görünüyor, ancak Sabrina alışılmadık derecede sessiz ve biz yürürken sürünün arkasına doğru oyalanıp duruyor. Onunla yürümek için ne zaman yavaşlasam, o sanki hızlanıyor ve diğerlerinin yaptığı konuşmaları dinliyor.

Kıyıya döndüğümüzde ayrılmaya hazır değiliz, bu yüzden kırmızı-kahverengi kayalar boyunca uzanıp uzaktaki beyaz tepelere doğru dalış yapan kuşları izliyoruz.

"Bu yolculuklarda özleyeceğiniz en ufak şey nedir?" Cleo soruyor.

Parth, "Sıcak Kupa," diyor. "Hava serin, gri ve sokaklar boşken kahve almak için aşağı inmeyi seviyorum. Ve Sab ve ben tamamen sessiziz çünkü henüz kafein içmedik ama bu güzel. Evde sabahları hep koşuşturuyoruz."

Kimmy, "Bunu da özleyeceğim," diyor. "Ve pencerenin yanındaki bankta oturup yanından geçen bütün köpekleri okşuyor. Ve tüm eskici dükkanları ve bahçe satışları. Buraya her geldiğimde, Cleo'yu geri dönmek için U-Haul kiralamaya ikna etmeye çalışıyorum."

Cleo, "İstakoz tuzaklarıyla dolu bir bahçe, New York'un dışında farklı bir estetik etkiye sahip," diyor.

"Evet, ama bizen azduvarlarımızı odun yanmış tabelalarla kaplayın*kötü pissah*"

"Pekala, artık sana doğum gününde ne alacağımızı biliyoruz," diyorum. "Hepimiz almalı mıyız*kötü pissah*dövmeler?" Parth şakaları.

Sabrina, "Bundan daha iyisini yapabiliriz," diyor. "Dev istakozlar," diye araya girdi Wyn.

"Bratz bebeklerine benzeyen deniz kızları," diyorum.

"Bir şey bulacağım." Sabrina bir eliyle çenesini tutuyor, diğer eliyle sıg suda çırpınıyor.

"Kaçıracağın bir şey nedir, Harry?" Cleo soruyor. "Küçük bir şey."

"Herkesi bir arada çok mutlu görmek" diyorum.

Cleo elini bacağıma vurdu. "Senin için birşey." Biraz daha düşünüyorum. "Sanırım . . . uyumaya gitmek."

Parth kahkahalara

boğulur. "Ben ciddiylim!"

Ağlarım.

Sabrina, "Bizim için planladığım bu harika gezinin en sevdiğin yanı," diyor. . . uyuyacak."

"HAYIR." Gelgitin parıldayan kenarına doğru bir deniz kabuğu parçası fırlatıyorum. "İyi bir şekilde çok yorgun uyuyacak. Memnun, bitkin ve gevşemiş hissediyor, ama aynı zamanda uyanmak ve hala burada olmak için heyecanlı."

Wyn'in gözlerini yakaladım ve başka tarafa baktım. "Burada hiçbir şey ters gidemeyecekmiş gibi geliyor. En azından Ray'in uçağından indiğinde."

Sabrina elimi biraz fazla sert tuttu, sonra iç geçirelim. "Bunu da özleyeceğim. Kahretsin, Ray'i bile özleyeceğim."

Cleo, "Bernie'yi özleyeceğim," diyor.

"Sende hayali bir akşamdan kalma olmasına rağmen mi?" diye soruyor.

"Bildiğim kadarıyla," diyor Cleo, "bu yaşadığım son akşamdan kalmaydı. Yapabileceğim en azından takdir etmek."

Güneş alçalmaya başlarken tekneye geri dönüyoruz. Su elmas kenarlıdır, havayı soğutur ve spreyi havuzun kenarlarından kaldırır.

tekne kesinlikle donuyor, güneş başımızın tepelerine çarpıyor.

Dümende, Sabrina parlıyor. O olması gereken yerde, yapmak için doğduğu şeyi yapıyor ve bu hafta ne kadar karmaşık geçerse geçsin, şimdi her şeyin ne kadar değerli olduğunu anlıyorum.

Parth limon dilimleri ve Cleo için soda ile bir tur Coronas dağıtıyor ve Sabrina radyoyu çalıştırıyor, Bruce Springsteen'in "Dancing in the Dark" çıtırdatarak. Zaman iptal edilmiş, dışarı atılmış, süresiz olarak askıya alınmış gibi geliyor.

Burada, tuz serpintileri tenimizi lekeleyerek suyun üzerinde kaldığımız sürece, başka hiçbir şey yoktur.

Kimmy, Cleo'yu ağır ağır dans ettiriyor ve Parth'la ben, batan güneş ve bira kombinasyonu beni ağır ağır esnetene kadar onları sıralarımızdan sıkıştırıyoruz.

Yanımda Wyn davet edercesine kolunu kaldırdı ve ya herkes izlediği için ya da ben sadece öyle istediğim için yanına kıvrıldım, sıcak kolu üzerime kondu, teri, deterjanı, deodorantı ve diş macunu birbirine örülerek beni en sevdiğim kokuyla kapladı.

Şimdi bile, yapabilseydim Wyn kokulu mumları toplu olarak alırdım, fitilleri yandıktan sonra, camdan son buhar çıkana kadar onları saklardım.

Özellikle soğuk bir esintide, soğuktan korunmak için yüzümü göğsüne çevirdim, onu içime çekmeme izin verdim ve getirdiği dopamin hücumunu hissettim.

Biramın sadece yarısını içtim ama neredeyse sarhoş gibi hissediyorum. Eli karnımdan kalçama doğru kayd ve hafifçe sıktı ve nefesim boynuna hücum etti, karnımın alt kısmından kalçalarımın arasındaki noktaya bir ısı bobini düştü.

Kimmy rüya gibi Cleo'ya, "Eğer bir gün evlenirsek, bu ilk dansımızın şarkısı olurdu," diyor.

Eğer bir gün evlenirsek.

Kaslarım gerginleşiyor. BEN*hissetmek*Wyn'in kalp atışları hızlandı, eli bana karşı gevşedi. İleride liman ve onunla birlikte gerçeklik yaklaşıyor.

Cleo kahkahalarla, "Dayalı olarak*Ne*, Kimmy?"

"Yaşadığımız bu büyülü an!" Kimmy diyor. "Daha iyi bir nedene ihtiyacımız var mı?"

"Sanırım hayır," diye izin verdi Cleo. "Bu düğün tamamen varsayımsal olduğuna göre, neden Bruce Springsteen'imiz yok?*oynamak*resepsiyon?"

"Gerçekten evlenmek istemiyor musun?" Parth, açıkça ikna olmamış bir şekilde ona sorar.

Kimmy, "Cleo'nun evlilik kurumuyla ilgili çelişkili duyguları var" diyor ve "uzun vadede bu işin içinde olduğumuz sürece ikisi de umurumda değil. Ama bence bir düğün eğlenceli olabilir. Bu sadece kocaman, pahalı bir parti. Alınma.

Doğrudum, geri çekildim ve gözlerimi daireler çizen bir martı sürüsüne sabitledim.

Hayır, haklısın, dedi Parth. "Sevdiğiniz herkesin bir arada olduğu, vereceğiniz en iyi parti için bir bahane."

Altımız birden, dedi Wyn.

Sabrina omuz silkerek bizi limana yaklaştırdı. "Ailemle böyleydi ve mükemmeldi."

"Orada olduğunu fark etmemiştim," diyorum. Ebeveynlerinin ilişkisi hakkında makul bir miktar biliyorum ama çoğunlukla bunun sonuyla ilgili. Sabrina'nın annesi hamile kaldığında benimkiler gibi onunkiler de zar zor bir aradaydı. Kendi annemle babamın aksine, ilk mutlulukları bir kez solduğunda hemen boşandılar.

Sabrina'nın annesi bundan sonra mahvoldu, çünkü Bay Armas Norveçli bir modelle evlenmeden önce hiç vakit kaybetmedi. Sabrina, eski Bayan Armas kendisiyle çıkmaya başlayana kadar kısa sürede annesinin sırdaşı, destek sistemi ve terapisti oldu.

Anlayabildiğim kadarıyla, Sabrina'nın Knott's Harbour'daki yazları, yalnız bir çocukluktaki tek parlak noktaydı, ebeveynlerinin ona gerçekten zaman ayırdığı tek yerd.

"Evlendiklerinde dört yaşındaydım" diyor. "Yaz için buradaydık ve biraz kıyıdan aşağı inmiştik." Kusursuz beyaz gülümsemesinden bir parça belirliyor, sanki her şeyden sonra bile, bu hatıra kalbinin derinliklerinde, hiçbir şeyin bozamayacağı bir yerde korunuyormuş gibi.

“İşte büyük bir çiftlik var” diyor. "Ve ormanın içinde bir patikadan aşağı inen bir şapeli var. Yani, belki *şapel* doğru kelime değil. Dışarıda, kıyıya doğru bakıyor. Ağaçların arasından suyu görebilirsiniz. Her neyse, rastgele bir Salı günüydü ve ailem evlenmeye karar verdi. Böylece bir rahip buldular ve o, onlar ve ben ormandaydık. Bildiğim kadarıyla, o adam gerçek bir rahip bile değildi. Babamın Sarı Sayfalarda bulduğu çok kasvetli bir striptizci olabilirdi. Fakat herneyse. mutluyduk En azından üç yıl boyunca.”

Yarı biçimli bir Sabrina kıkırdamasına izin veriyor ve Parth direksiyonda ona katılarak kolunu beline doluyor.

"Siz ikiniz mükemmel düğününüzü henüz bulamadınız mı?" Cleo bana soruyor ve nabzım suçluluk duygusuyla fırlıyor.

Ama Wyn kolayca, "Adliye," diyor.

"Mümkün değil." Kimmy başını sallıyor. "Fazla romantiksin. Seçtiğiniz mükemmel bir zaman ve yer var. Muhtemelen Harry'ye onu sevdiğini ilk söylediğin an, en sevdiği çiçeklerle dolu bir tarlada."

Hayır, diyor Wyn. “Belki de mükemmel bir zaman ya da yer olacağını düşünürdüm. Ama şimdi düşünüyorum da, eğer gerçekten biriyle birlikte olmak istiyorsan, her şeyin mükemmel olmasını beklemiyorsun." Gözleri benimkilere geliyor. Harriet isteseydi, teklif ettiğim günün ertesi günü Vegas'ta arabalı bir şapelde evlenirdim.

Gözleri, gün ışığında karanlık görünüyor, ağır bir perde gibi inen ve diğer her şeyi kapatan türden bir bakış.

Olurdu. Geçmiş zaman kipi içimi parçalıyor.

"Öyleyse kahretsin," diyor Parth, "seni ne durduruyor? Sana internetten bir Elvis bulacağım *Bugün*. Bütün bu işi kırk beş dakikada halledebiliriz. Arka arkaya düğünler.”

Wyn gözlerini tekrar rıhtıma çeviriyor. "Çünkü. İsteddiği bu değil.

Sen sen Sen, kalbim ağlıyor.

Limana çekiyoruz.

GERÇEK HAYAT

Perşembe

NE ZAMAN ALIYORUZ Kulübeye döndüğümüzde, akşam yemeğinden önce herkes günün yorgunluğunu ve güneş yanığını temizlemek için dağılır. Bugün Taco Perşembesi, Sabrina'nın çok büyük bir yemek hazırlarken, geri kalanımızın onun yarı beceriksiz yardımcı şefleri gibi davranarak ortalıkta dolandığı bir gelenek.

Ön kapıya doğru yürürken Sabrina, "Bu gece," diyor, "narenciye sosu ve rezene ile karıştırılmış greyfurt ve avokado salatası yapacağız. Kabak börek ve ızgara mısır. Sonra aramızdaki et yiyiciler için kızarmış balık takoları ve Kimmy ve Cleo için nefesi çekti.

Garnitürler ve taco sosları değişir, ancak Sabrina her zaman Knott's Harbour'da tatil yapmanın en kötü yanının iyi bir taco mekanının olmaması olduğu konusunda kararlı olmuştur ve buna katlanamaz. Herkes yukarı çıkarken ben aşağıda oyalandım, Wyn'in olacağını bildiğim gibi temiz giysilerle açık hava duşuna yönelmesini bekledim.

"Hepsi senin," diyor, başını evin önündeki merdivenlere doğru eğerek.

"Teşekkürler." İkimiz de birkaç saniyeliğine aynı noktaya kök saldık. Önce o çatırdadı, arka kapıya yöneldi.

Üst katta, böyle serin bir gecede dışarıda oturmak için yeterince rahat ve sıcak bir şeyler bulmak için valizimi karıştırdım ve sonra

süitinin banyo kısmı. Telefonum yan sehpanın üzerinde yanıyor ve onu almak için duruyorum.

Annem bana mesaj attı ve neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Korktuğunu biliyorum ama bunu erteleyemezsin. Ne kadar uzun süre beklersen, o kadar kötü olacak. Ona söylemelisin, Wynnie...

Telefonu canlı bir yılanmış gibi düşürdüm.

Onun telefon, benim değil Benimki yatağın diğer tarafında.

Geri çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor. Wyn'in telefonuyla yakalanmaktan mı yoksa telefonda görebileceğim başka şeylerden mi daha çok korktuğumdan emin değilim. Çiz şunu, bu ikincisi.

Bir an ne yapacağımı bilmiyorum. Zihnim en kötü olasılıklar arasında gidip geliyor, Gloria'nın Wyn'in bana söylemesini isteyebileceği şeyler.

Sağlığıyla ilgili bir şey. Onunla ilgili bir şey.

Ya da belki ona ayrılık fikrini tanıtmaya başladı, yavaş yavaş onu birbirimize ait olmadığımız ve onunla ilgilenmenin gerektirdiği fiziksel mesafeyle hiçbir ilgisi olmadığı beklentisine doğru yönlendirdi.

öyle değil. Artık değil. Sarhoş, kızgın bir langırt kaburgalarımın arasında ileri geri zıplayarak bu düşünce içimde yankılandı. O mutlu. Annesi için Montana'ya gitmiş olabilir ama artık kendisi için orada.

Ne kadar mutlu olduğunu görmeli. Beni bırakmaya hazır olduğunu biliyor olmalı.

Yatağın kenarına çöktüm, yanaklarımdan birdenbire gözyaşlarım akıyordu. Neden bilmiyorum ama tamamen ayrı bir ayrılık gibi geliyor. Şimdi gerçeği kabul ediyorum: O devam etti. Küçük zihinsel cankurtaran salları gibi tutunduğum tüm bu anların onun için sadece anılar olduğunu.

Gerçek şu ki, bu metnin ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bütün gün bunun hakkında endişelenmek konusunda kendimle konuşabilirim, ama bu benim işim değil. Tıpkı ona hayatım olmadığını söylediğim gibionunışletme.

sormayacağım Yapamam. Bana söylemek isterse söyler ama Wyn bana herhangi bir cevap vermeyeli uzun zaman oldu. Beş aydan çok daha uzun.

Titrek bir nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve duşa giriyorum. Biraz daha ağladığım yer.

*Aptal, aptal, aptal kalp. Onun uzun zamandır senin için ağlayamadığını
bilmiyor musun?*

KARANLIK YER

SAN FRANCISCO KALİFORNİYA

GRİ BİR TEK YATAK ODASIapartmanda ardıç kuşu yumurtası mavisi boyamaktan bahsediyoruz. İnternette bulduğumuz ve dar mutfağına ve küçük pencerelerine rağmen bir eve dönüşebileceğimize inandığımız ev. Yıllarca erteledikten sonra nihayet düğünümüzü planlayacağımız yer.

Annemle babamın evine ilk gidişimden sonra, evlenmek için okulu bitirene kadar beklemeyi aklıma getirdiğimde gözünü bile kırpmamıştı. Annemin onunla tanıştığı gece mutfakta söyledikleriyle ilgili değildi, yanıldığını görmesini istediğim sürece.

Wyn'in beni ne kadar çok sevdiğini, ne kadar sabırlı, nazik ve iyi biri olduğunu görmesini istedim.

zamanımızı alabiliriz, söz verdi ve Columbia'daki son yılımda evlilik açısından işler yolunda gitmediğinde, bunu planlamamız gerekeceği açıktı..*sonrasında*ikametgahıma taşındık.

Hastanede yerimi bulmam birkaç ayımı alıyor. Veya hastaneS, yerine. Etrafta zıplamamızı, birçok farklı ortamda deneyim kazanmamızı sağlıyorlar. Üniversitede ve lisede her zaman başarılı olduğum gibi tıp fakültesinde başarılı olmuştum ama bu farklı. Her şey çok hızlı ilerliyor ve ben her zaman yetismeye çalışıyorum. Bütün gün ayakta durmaktan ayaklarım ve dizlerim ağrıyor ve beynim herhangi bir hastane katının haritasını başka bir katla karıştırmadan saklayamıyor gibi görünüyor, bu yüzden her zaman en ufak bir geç kalıyorum. Dört hafta içinde, bir

Büyük siyah bukleleri ve mankeni andıran boyuyla dördüncü sınıf öğrencisi Taye, hızla yanımdan geçerken beni omuzlarımdan yakaladı. "Bir saniye nefes al," diyor. "Acele etmek seni beceriksiz yapar ve beceriksiz olmayı göze alamayız."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım ama yollarımızı ayırırken hemen resepsiyon masasından bir kavanoz dolusu kalem düşürdüğümde inancım biraz azaldı.

Düğün mekanını bulan Wyn'di: Körfeze bakan, bu kış açılacak yenilenmiş bir depo. "Beğendiysen," diyorum, "beğendim."

Depozitoyu yatırdık. Ancak takip eden ayda, planın geri kalanında çok az ilerleme kaydettik. Verilmesi gereken çok fazla karar vardır ve her şeyin maliyeti çok fazladır ve işletme diplomasına rağmen Wyn, asgari ücretin üzerinde maaş veren bir iş bulmakta zorlanır.

"Görüşmelerde berbatım," diyor bir gece geç saatlerde, farklı bir yöne gitmeye karar verdiğimiz bir başka e-postanın ardından yüzündeki stresi silerek.

Kucağına tırmanıp kollarımı boynuna dolayarak, "Sadece kendini aşağıladığın için," diye söz verdim. "Bir dahaki sefere bir soru sorduğunda, her soruyu benim yerime yanıtlıyormuşsun gibi yanıtla."

Kasvetli bir şekilde başını salladı. "Bu yüzden en iyi özelliklerimi sorduklarında, onlara yatakta harika olduğumu söylüyorum."

Boynuna burnumu çekiyorum, kokusunu içime çekiyorum. "Yani, ihtisasımı almamda işe yaradı."

Saçımı düzeltti, ağzımın kenarını öptü.

"Seni seven insanların senin adına nasıl yanıt vereceğini yanıtla, Wyn," diyorum.

Denemeye devam ediyor. Denemeye devam ediyoruz.

Başka bir kitapçı işi bulur, ancak bu asgari ücretin ancak üzerindedir, kiranın geri kalanını karşılamaya yetmez, bu yüzden birkaç hafta daha sonra, döşeme tamiri yaparak başka bir yarı zamanlı iş bulur.

Sonra bir sabah, mezarlık vardiyasından eve geldiğimde onu masada otururken buldum, hâlâ önceki günkü kıyafetleri üzerindeydi, ekranı çatlamış telefonu yerdeydi.

"Wyn?" Yüreğim ağzımda diyorum.

Bana bakıyor ve kırılıyor, hıçkırıklara boğuluyor. Yanına gittim, yere diz çöktüm, üstüme yığılırken ağırlığını aldım, alnı omzumda, elleri önlüğümü öyle bir sıkıyordu ki yırtılabilirler sandım.

Kelimeleri ağzından çıkarması uzun zaman alıyor. Bana Hank'in gittiğini söylemek için.

GERÇEK HAYAT

Cuma

"bence biz Sana yarın düzgün bir düğün vermeliyim," diye duyuruyorum kahvaltıda.

Kimmy kaşığına acai kasesine bırakarak, "Oh, şükürler olsun, biri söyledi," dedi.

Parth, ellerinin tozunu kumaş peçetesine bulan Sabrina'ya hızlı bir bakış attı.

Bluebell Inn'in aşırı büyümüş bahçesinde, limana bakan tepelerden birinde, ferforje beyaz bir masada oturuyoruz. Sunucumuz taze kapuçinoları bırakmak için uğrar ve ardından başka bir masaya geçer.

Süslü bir şeye ihtiyacımız yok, diyor Sabrina. "Bu, altı kişiyiz, önemli olan tek şey."

"Söylemiyorum *süslü*," Cevap veriyorum. Gecenin geç saatlerine kadar uyanık yatarken, bu son iki günü dağılmadan atlatmanın tek yolunun beynime odaklanacak başka bir şey vermek olduğu anlaşıldı. "Sadece pasta falan diyorum. Fotoğrafçı. Belki eski, yeni ve mavi bir şey ya da her ne denirse?"

Wyn yanımda hafifçe homurdandı.

Güzel olabilir, dedi Parth, tekrar Sabrina'ya bakarak. "Yarın," diye hatırlattı bana.

Cleo, "Yalnızca birkaç saat sürer," diyor.

"Görevleri bölüp hepsini devre dışı bırakabiliriz," diye ekliyorum.
Tamamlanabilir bir angarya

Veyalnız zaman: mükemmel kombinasyon.

Cappuccino'sunun köpüğünü yudumlarken Sabrina'nın başı yana eğiliyor. "Tamam aşkım." Başıyla onayladı. "Tamam, tabii. Sen ve Wyn pastayı halledin.

direniyorum. Hepimiz ayrılısak daha hızlı olmaz mıydı? İki kat daha fazla zemin mi kapladınız?"

Hayır, kaotik olurdu. Sonunda altı kekimiz olurdu.

Wyn, Muhtemelen Harriet bu yüzden önerdi, dedi.

Onu görmezden geldim, toparlandım ve tekrar Sabrina ile yüz yüze geldim. "Ekip olacaksak, o zaman sen ve ben pasta görevi yapmalıyız. Beğendiğin bir şey aldığımdan emin olmak istiyorum."

Başını hafifçe eğiyor ve gözlerinin arkasında bir şey uçuşuyor.

Havaalanından geldiğimizden beri o ve ben bir saniye bile baş başa kalmadık ve ilk defa bunun nedeninin bu olup olmadığını merak ediyorum. *Ben sahibim* Wyn ve beni bulacağından korktum ya da kaçınıyor *Ben*.

Başını hafifçe sallıyor. "Pasta umurumda değil. Törenden başka bir şeyi kesinlikle umursuyorsam, o da bekarlığa veda-bekarlığa veda partisidir, bu yüzden bunu çözeceğim.

"*BEN* bunu planlamak istiyorum," diyor Parth.

Ah, diyor. "Bunu birlikte yapacağız ve Cleo ile Kim, isterlerse bir fotoğrafçı bulmaya çalışabilirler."

"Çok isteriz," diyor Cleo.

"Ama iki saat sonra zor bir çıkış, tamam mı?" Sabrina diyor. "Ne kadar ilerleme kaydetmiş olursan ol, iki saat sonra evde buluşuruz."

Wyn'in bakışları bana doğru yöneldi ve ben yere baktım.

sadece iki saat, Bence.

Ben ne yaptım, Bence.

• • •

YAPMADIM BİLİYORUM rahatsızlığımı alıp bana yansıtıyorsa veya gerçekten kafasındaysa. Belki Gloria'dan gelen mesaj hakkında ya da tamamen başka bir şey hakkında. Ama fırından fırına giderken, havadan sudan bile zar zor konuşuyoruz.

Öğleden sonra uçup gidiyor. Beşinci yerel fırın bize düğünlere dokunmadıklarını söylediğinde, ayrılan iki saatimizin doksan dakikasına ulaştık. Kırmızı suratlı fırıncı, "Kimse yeni evli bir anne baba kadar davacı olamaz," diyor.

"Düğün mü dedik?" Wyn gülüyor, bana bakıyor ve elini alnına vurarak kendini sallıyor. Yüzünü tekrar fırıncıya çevirdi ve dudağının altından kanca takılmış gibi görünen yıkıcı bir gülümsemeyle tezgahın üzerinden eğildi. "Demek istedim *doğum günü*. Bu düğünümüzü dört yıldır falan planlıyorduk, sanırım bu yüzden Oortaya çıktı. Bu pasta doğum günü için."

Fırıncı gözlerini kısıyor. "Bütün doğum günü pastalarımız der ki *Doğum günün kutlu olsun* onlar üzerinde."

"Tamam, peki ya normal pasta," diyorum.

"Diyorlar ki *Doğum günün kutlu olsun* onlara da," diyor kadın, bize karaborsadan düğün pastası satmamaya kararlı sanırım.

Harika, diyor Wyn. "Onlardan bir kırmızı kadife yapacağız." Fırıncının dudak çantası. "Kime hitap etmeli?"

Bizi pasta almaya zorlaması yeterli değil. *Doğum günün kutlu olsun* üzerinde o zaman *bilir* bir düğün için.

"*Doğum günün kutlu olsun pis pissah*," diyor Wyn.

"Sen böyle kullanmıyorsun *kötü pissah* bir cümleyle," diyor fırıncı bize. Bu pastayı çevreleyen kurallar her saniye daha da belirginleşiyor. Wyn'in ağzının bir köşesinden bir gülümseme çiçek açtı. "İç şaka."

Fırıncı gülümsemiyor ama yine de bizim düğün olmayan pastamızı yazmak için dönüyor.

Rover'da tekrar sessizliğe düşüyoruz. Wyn aniden okyanusa bakan çakıllı bayıra yanaştığında, kulübeye giden yabani çiçeklerle kaplı tepenin yarısına gelmiştik. "Tamam," diyor bana bakarak.

"Tamam, ne?" Diyorum.

"Neler oluyor?" O sorar.

Hiçbir şey, diye yalan
söyledim.

Başı hüsrana uğramış bir kahkahayla geriye doğru eğilir.

"Lütfen bunu yapma." "YapmakNe?" İstiyorum.

"İyiymiş gibi davran" diyor. "Benden uzaklaştığını hayal ediyormuşum gibi davran."

"*Uzaklaşmak mı?* Sözcükler, sıkışan nefes borumdan sıyrılıyor. Aniden o kadar hüsrana uğradım ki bir tür klostrofobiye dönüştü. Emniyet kemerimi çözdüm ve kapımı hızla açarak sert öğle güneşinin içine tökezleyerek çıktım.

O da indi, arabanın kaputunu bana doğru çevirdi. "Bu adil değil."

Kollarımı iki yana açıyorum. "*Neadil değil mi?*"

"İyi anlaşıyorduk" diyor. "Arkadaş gibi davranıyorduk ve şimdi
—"

"*Arkadaşlar?* Sözcük bir kahkahayla ağzımdan dökülüyor. "Senin arkadaşın olmak istemiyorum, Wyn!"

"Ben de senin olmak istemiyorum!" ağlar.

Tepeye dönüyorum ama elimi yakalıyor ve beni kendisiyle yüzleşmem için geri çekiyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum: Yapmadığımdan eminim *seyahata*ğzına, ama böyle hissettiriyor, çünkü ben *pozitif*o başlatmadı - Wyn başlatırdı *Asla*- ve bunun hiçbir anlamı yok *BEN* bunu yapardım ama yaptım.

Ben.

Ellerim gömleğinin içinde, onunkiler sırtımda ve sert, aceleyle öpüşüyoruz, sanki bu süreli bir aktiviteymiş ve son saniyelerimizdeymişiz gibi.

Dudaklarımız birbirinden ayrılırken, "Metin neydi," diye tısladım.

"Hangi metin," diye sordu, kaputun sıcak metali sırtımla buluşarak beni arabaya geri döndürdü.

"Annenden," diyorum. "Annenden bir mesaj gördüm."

Hiçbir şey, dedi, beni kaportanın üstüne kaldırarak.

"*Şarap.*"

"İşle ilgili, Harriet," dedi, kalçalarımı sıkarak ve kalçalarına dolayarak.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim, elini kulağıma dayayarak boğazımdan aşağı doğru öpücüğü verirken.

"Sana şimdi açıklayabilirim," diyor, "ya da arabada sevişebiliriz."

Çekül gibi bir ısı merkezimden aşağı akıyor, beni daha derinden öptüğünde kalçalarım ona doğru sıkılaşıyor. "araba? Evden bir mil uzaktayız."

"Şu anda bir milim yok, Harriet."

Vücudumun geri kalanı ona doğru zorlanırken omuzlarını ittim. "Söyle bana," diyorum.

Geri adım attı. Omuzdaki noktamızın yanından bir araba geçiyor ve sanki transtan çıkıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Sonra apaçık bir kaygı alnını ve ağzını buruşturuyor ve doğru kararı verdiğimden, bilmem gereken bir şey olduğundan eminim.

Teslim olmuş bir iç çekişle arka cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç saniye tıklattı, dişleri alt dudağını sıyrırken, gerilim sinirlerimi alt üst etti.

Sonunda telefonu bana uzattı.

Bazı havalı minimalist mağazalara açık bir web tarayıcısı var. Beyaz bir fon. Yumuşak tırnaklı başlıklar:*Galeri, Temas etmek, Sosyal medya*. Altlarında, yeşil-altın rengi bir çayırda, masif meşe kaideli bir masanın fotoğrafı. Uyumsuz ahşap sandalyeler sıralanmış, bacaklarının etrafında kır çiçekleri patlıyor. Çayırın arkasında salyangozu dağları bulutsuz bir gökyüzüne doğru yükseliyor.

O kadar güzel ki içimi acıtıyor. Çocukken alacakaranlıkta eve bisikletle gittiğimde, ışıklı mutfak pencerelerinin yanından geçerken, içerideki insanların masalarını kurarken veya bulaşıklarını yıkarken güldüklerini gördüğümde duyduğum aynı özlemi hissediyorum.

resme dokunuyorum. Masayı satın alma seçeneği açılır. "On beş bindolar? Amerikan Doları?"

En ucuzu bu, dedi Wyn.

Yukarı bakıyorum, şaşkınım. "Wyn. satın alıyor musun *on beş bin dolar* masa? Burada bir sehpa kitabı hakkında çıldırıyordum ve sen satın alıyorsun

bir milyoner masası mı?”

"Ne?" Rahatsızca gülüyor. "HAYIR. Harriet. Değil - Ben satın almıyorum. . . Ben yaptım."

ona bakıyorum. "Sen . . ." Tekrar masaya, sonra ona baktım. "SenyapılmışBu? Yoksa düzelttin mi?”

Yanakları boyunca renk yükseliyor. "Ben yaptım. Bozeman'daki ev eşyası mağazası için. Ardıç ve Adaçayı?”

Ardıç ve Adaçayı. Bir keresinde Wyn'in ailesiyle gitmiştim ve Hank vazolarının hiçbirine dokunmamamız gerektiğini çünkü onları kırarsak evi ipotek etmemiz gerekeceğini söyleyerek şaka yapmıştı.

Wyn, "Onları konsinye olarak satıyorlar" diyor. “Satın aldıkları ilk ikisi çoktan gitti. Bundan nefret ediyorum ve görünüşe göre Bozeman milyonerleri de aynı fikirde, çünkü haftalardır oturuyor. Ama ben de komisyon yapmaya başladım. Çoğunlukla insanların yazlık evleri için ama altmış bin dolarlık bir tatil köyü siparişim de var. Birkaç günde bir istek alıyorum. Turistler yerel olarak yapılmış bir şey istiyor - yetişirse yakında yardım etmesi için birini tutmam gerekecek - ve. . . Ne?"

"Hiç bir şey." Başka tarafa, suya doğru bakıyorum, kabaran duyguya karşı kirpiklerimi kırıyorum.

Harriet mi?

“Sen. . ." Başımı sallıyorum. “Harikasın, Wyn. Bu harika."

Ağzının kenarı seğiriyor, bakışları altımızdaki suya düşüyor. "Evet, pekala, işletme diplomasının tamamen boşa gitmediği ortaya çıktı."

Ana sayfadaki resimlere göz gezdiriyorum ve beni gözünün ucuyla izliyor, sanki doğrudan görmeye dayanamıyormuş gibi.

Pırıl pırıl bir derenin yanında koyu renk ceviz bir masa, kır kozalakları, adi chokecherry ve Rocky Mountain penstemonuyla dolu vazolar. Ve sonra, ağaçlardan yapılmış bir katedraldeki bir sunak gibi, bir çam ormanında oturan, canlı kenarlı bir sedir masası.

Fotoğraf, uzuvlarıma kesin olmayan bir ağırlık gönderiyor. İleolmakorada, belki ya da belki o masayı kuran adamların kamerasında durmak.

"Doğal ortamlarında," diyorum.

Demek istediğim ... dir,*İçindesenin doğ al Yaşam alanı.*

Montana'daki evine gittiği zamanki o telefon görüşmelerini düşünüyorum, video üzerinden bile, San Francisco'nun sisi ve çiselemesi altında aylarca solduktan sonra Wyn'in renklerinin ona geri sızdığını görebilmişim.

"Yani, bu bir masa." Telefona uzandı ama ben onu tuttum. "Hiçbir masa bu kadar değerli değildir."

"Bu," diye mırıldandım.

Başımı kaldırdım ve beni izlerken yakaladım, saf bir kırılganlık, umut bakışı. "Bu harika," diye zorluyorum. "Bir şey inşa ettiğini bilmiyordum. Ne zaman başladın?"

Kafasının arkasını kaşıyor. "İnşaata San Francisco'da başladım."

"SenNe?" Diyorum.

"Sahip olduğum ikinci iş" diyor. "Döşeme değildi. Bir tasarımcının yanında çıraklık yapıyordum."

Şeylerin düzeninde, bu müstehcen bir ifşa değil, ama kafa karıştırıcı. Aramızdaki uçurumun fark ettiğimden çok daha uzun zaman önce başladığını fark ettim. Neden bana söylemedin?

"Bilmiyorum. Ben utandım."

"Utandım," diye tekrarlardım, sanki bu kelimeyle ilk kez tanışıyormuşum gibi. Öyle de olabilir. "Bunda utanılacak ne olabilir ki?"

"Hiçbir zaman senin gibi olmadım" diyor. "Harika değildim. Tonla hedefi olan biri değildim. İlk otuz yılımı hayatın içinden geçerek geçirdim.

"BuOlumsuzdoğru," diyorum.

Harriet. Kirpiklerinin ardından bana bakıyor, gözlerindeki yeşil ve grinin her çeşidi, aşağıdaki sudan yansıyan güneş ışığında tam olarak sergileniyor. "Üniversiteye zar zor girdim ve zar zor mezun oldum. Sonra seni San Francisco'ya kadar takip ettim ve hattailibir derece, gerçekten işe yarayacak işler için gittiğim her görüşmeyi mahvetmeyi başardım.ödemek. Çıraklığın içine ettiysem, bunun olmasını izlemeni istemedim. Bunun başka bir döşeme işi olduğunu söylemek üzerimdeki baskıyı azalttı, çünkü onu kaybedersem yenisini bulabilirdim."

Burnum yanıyor. Gözlerimi telefona çevirdim, ekran bulanıktı.

"Aslında benim hiç iyi olmadığımı düşündü," diyor.

yukarı bakıyorum

"Çıraklığını yaptığım tasarımcı," diyor. "İçgüdülerim olmadığını söyledi." burnumu çekiyorum "Ne yani, bir tür kuş gözlemciliği köpeği misin? Ne pislik.

Wyn hafifçe gülümsedi. "O işten ayrılıp eve gittiğimde, denemeyi bile bitirdiğimden oldukça emindim. Tamirlere devam edeceğimi düşündüm."

"Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

Yanımdaki kapüşonun sıcak metaline basıyor. "Açıklaması zor."

İtme ve çekmeye, onun küçük damlamalarına ve ardından gelen kuraklıklara geri döndük.

Onu küçük dozlarda nasıl alacağımı hiç bilmiyordum. Sadece bir tat, susuzluğu daha da kötüleştirir.

Eh, seninle gurur duyuyorum, dedim kalın bir sesle, kollarımı kavuşturup, tıpkı onun bana yaptığı gibi kendimi ondan uzaklaştırarak.

Gözleri benimkilere döndü. "İstersen sana bir tane yapabilirim."

"Bir masa?" Soruyorum. Başını sallıyor. "Benim o kadar param yok, Wyn." "Biliyorum," diyor. "Demek istediğim bu değildi."

"Böyle bir şeyi bedavaya alamam," diyorum.

"Gerçekten iyi gidiyor, Harriet," diyor. "Ve şu anda neredeyse hiç masrafım yok - belki duymuşsunuzdur: Annemle yaşıyorum?"

Güldüm. "Sanırım bunu TMZ'de okuduğumu hatırlıyorum."

Elime kaportaya dokunuyor ve tanrı yardımcım olsun, avucumu onunkine çeviriyorum. Hemen şimdi ona tutunmalıyım, ezberlediğim nasırları avucunda hissetmeliyim.

Seni bir tane yapmayı çok isterim, diye mırıldandı. "Zamanım var ve paraya ihtiyacım yok."

Yüz ifademi okuyan Wyn, "Ya da istemiyorsan..." diyor. . "

"Öyle değil." Başımı sallıyorum. "Bu harika. Seni böyle görmek. Çok mutlu."

Bakışlarını başını sallamadan önce bir süre beni inceledi. "Ben. Gerçekten mutluyum.

Şimdi göğsüm kendi üzerine katlanıyor. "Çok memnun oldum." "Sen de öyle değil mi?"

Bakışlarıma uyuyor.

O tahterevalli hissi beni sarstı. "Evet," diyorum. "Ben de."

"Güzel," diyor yumuşak bir sesle.

"Gloria bunu bana söylemen konusunda neden bu kadar endişeliydi?"
Soruyorum.

Hâlâ birlikte olduğumuzu düşündüğü için, dedi, bakışları karanlık ve sabitti. "Hala geri dönmemi beklediğini düşünüyor."

San Francisco'ya dön.

Bana dön.

beklemiyorum Aylardır geri gelmeyeceğini biliyordum. Peki bunu duymak neden bu kadar acıtıyor?

Telefonum çalıyor ve göz temasımı kesip hızla gözlerimi kırpıştırarak yeni mesajı okuyorum. "Sabrina," dedim ona boğuk bir sesle, kapüşonu üzerinden kaydırarak.

Ağzı aralandı, ikna edici olmayan çeyrek bir gülümseme. "Süremiz doldu gibi görünüyor."

zaten öyleydi, Bence. Ama acı, hala taze geliyor.

KARANLIK YER

SAN FRANCISCO KALİFORNİYA

HANK'TEN SONRA ÖLÜM, Wyn, ertelemek zorunda olmadığımız konusunda ısrar ediyor. Mekanı ya da yatırılan parayı kaybetmeyelim diyor. Ama zar zor yemek yiyor, neredeyse uyumuyor.

"Böylesi daha kolay olacak," dedim ona. "Rezidansa alışmak için daha çok zamanım olacak ve sonra diğer her şeyi halledebiliriz."

Aylar geçer ve kederi azalmaz. Benimki de yakınımda duruyor, her zaman bana çelme takmayı bekliyor. Her şey bana hâlâ Hank'i, Gloria'nın ne hissettiğini, Wyn'in içinde ne sakladığını düşündürüyor.

Bir araba reklamı kadar masum bir şey beni ikiye ayırabilir. Acımı onunkine yüklemekten hepsini bırakabilmek için uzun duşlar almaya başladım. Wyn, hepsini yakmak için uzun koşular yapmaya başlar.

Daireyi boyamıyoruz. Bir hafta sonu teklif ediyor ama iki işi arasında bir gün izinli ve çok yorgun görünüyor.

"Eninde sonunda ulaşacağız," diyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, beni kalçalarımın altına tuttu, kanepede oturduğu yere doğru çaktı ve yüzünü karnıma gömdü.

"Üzülecek bir şey yok," diye söz veriyorum.

Senin için daha iyi olmak istiyorum, dedi.

"Dur," diye fısıldıyorum. Buna ihtiyacım yok. Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok.

İyiyim."

Değilim. Bir daha asla kendine gelemeyeceği korkusuyla yaşıyorum. Onu arkadaşlarından, sevdiği bir işten ve ailesinden aldığımı ve şimdi ona ihtiyacı olan zamanı bile veremediğimi.

Ve sonra hayallerimin babası Hank'in kaybı ve babamın bana bu hayatı vermek için vazgeçtiği onca şeyden sonra bunu düşündüğüm için hissettiğim suçluluk var.

Yaptığı fedakarlıklar, nefret ettiği ve zaten çalıştığı işler, aşkının her bir kanıtı. Ama asla yumuşak bir adam olmadı. O sadece bir noktaya kadar erişilebilir.

Hank'in ölümünden önce Connors'ı son ziyaretimizde, oraya vardığımızda Wyn'in babası mutluluktan ağlamıştı. O gece yatmaya hazırlanırken bana sımsıkı sarıldı ve şöyle dedi: *İyi uykular seni çok seviyorum ufaklık* ve daha sonra, tamamen anlamadığım nedenlerle kendimi banyoya kapatır ve ağlarken suyu açardım.

Sanırım daha çok vatan hasreti. Tanıdık olmayan bir mutfakta yanan ışık sancısı.

seni çok seviyorum ufaklık Wyn'in çocukluğunda o kadar sürekli bir nakarat olmuştu ki cenaze için Montana'ya gittiğimizde o ve kız kardeşlerinin hepsine Hank'in el yazısıyla dövme yaptırmışlardı. Benim de yapabileceğimi söylediler ama bu adil görünmüyordu. Hank bana ait değildi. Şimdi asla yapmayacak.

Hayatımızın izleri yavaş yavaş ayrılıyor ama birlikte olduğumuz anlarda aşkım hâlâ o kadar büyük ve şiddetli ki beni tüketebilir.

Arada bir, Wyn mekanlara bakmak mı yoksa kek tatmak mı istediğimi soruyor. Mutlu olmaya çalışır. Onu içine çektiğim bu küçük, küçük hayatta yeterli olmaya çalışıyorum.

"Acele yok," diye söz veriyorum. "Zaten hastanede çok meşgulüm."

Onu kutlamak istemiyorum. Hank Connor'ın olmadığı bir dünyaya alışmaya çalışırken mutlu olması gerektiğini hissetmesini istemiyorum.

Böyle olmamalıydı. Hank, Gloria'dan on bir yaş büyüktü elbette ama henüz yetmişli yaşlarının başındaydı. Ve yetmişlerin şimdi elliler gibi olması gerekmiyor mu?

Bazen vardiyaları arasında birlikte akşam yemeği yiyoruz. Ama çoğu gece, ben yatakta kitap okurken, düşünu almadan önce gelip başımı öpene kadar görüşmüyöruz.

Bazen geri döndüğünde ve benim uyuduğumu düşündüğünde sonunda ağlamasına izin veriyor ve sanırım kime veya neye olduğunu bilmesem de, *Lütfen, lütfen yardım edin. Lütfen bu kadar acı çekmeyi bırakmasına yardım edin..*

Evrenle pazarlık yapacağım: *Daireyi daha rahat yaparsam. Eğer işten şikayet etmezsem. Sürekli yağın yağmurdan en iyi şekilde yararlanırsam. Ondan hiçbir şeye ihtiyacım yoksa, o iyi olacak.*

Bunu atlatacağız.

Bir gece diğer stajyerlerden bazıları beni dışarı davet ediyor. Her zaman yaparlar. Asla gitmem. Ama son zamanlarda Wyn beni buna zorluyor.

“Zaten evde olmayacağım” diyor. "Arkadaşların olmalı."

"Arkadaşlarım var" diyorum.

Burada değil, diyor. "Onlara da ihtiyacın var."

Bu yüzden dışarı çıkıyorum ve bu güzel, eğlenceli ama zamanın nasıl geçtiğini unutuyorum ve eve geldiğimde Wyn bizim yatağımızda uyuyor ve onunla uyanık kaldığımız beş dakikayı bile kaçırmış olmak kalbimi kırıyor.

Suçlu hissediyorum. Kaybolmuş hissediyorum. Hiçbirini nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Ertesi sabah onu özlediğimi söylediğimde, “Açıkçası eve gelir gelmez kaza yaptım. Hiç eğlenceli olmazdım.

Bundan sonra, beni hastanenin kendi vahşi kedisi gibi kabul eden dördüncü sınıf öğrencisi Taye ve gayri resmi olarak akıl hocalığı yaptığı diğer birkaç birinci sınıf öğrencisi Grace ve Martin ile haftada birkaç kez dışarı çıkıyorum. Ve bu kadar yalnız olmamak için tekrar arkadaşlara sahip olmak güzel.

Sonunda, Wyn tam bir gece izinli olduğunda, hastaneden sokağın aşağısındaki barda bizimle buluşmak için dışarı çıkıyor ve ben heyecanlıyım, gerginim ve geceyi evde geçirmek yerine dışarıda geçireceğimiz için biraz pişmanım ama o bunun önemli olduğunda ısrar ediyor.

Martin, Grace ve Taye bütün geceyi hastaneden ya da tıp fakültesindeki en kötü profesörlerinden bahsederek geçirirler. İlk kez gerçekten konuştuğumuz tek şeyin bu olduğunu fark ettim ve sadece Wyn zone'u

izlediğim için

dışarı, geri çekil ve ona nasıl tutunacağım hakkında hiçbir fikrim yok, onu burada benimle tut.

Sonra Martin sonunda Wyn'e geçimini sağlamak için ne yaptığını sorar ve Wyn ona döşemeyi anlatır.

"Bunun için ne tür bir dereceye ihtiyacın var?" Martin diyor. sanmıyorum *oaraç*Kulağa küstahça gelebilir ama öyle ve Wyn aşağılık imalarına her zaman yaptığı gibi tepki veriyor.

İçine eğiliyor. Sandalye diploması aldığına dair şakalar var ama bu onun fazladan bir yılını aldı ve herkes buna gülüyor ama ondan sonraki günlerde daha da mesafeli görünüyor.

kalbim çılgık atıyor*Sen sen Sen*, sanki onun bir çukura düşmesini izliyormuşum gibi, ama ben hareketsiz kaldım, ona ulaşmanın bir yolunu bulamıyorum.

Ne zaman ona ne olduğunu sorsam, yüzümü ellerinin arasına alıp alnımdan öpüyor, ciddi bir tavırla "Sen mükemmelsin" diyor ve bir süre birbirimizin ağzı ve teni dışında her şeyi unutuyoruz ve ancak daha sonra, o yatakta bir soru işareti gibi etrafıma kıvrılmışken, bana cevap vermediğini fark ediyorum.

Sonra Gloria'nın düşüşü gelir. Parkinson teşhisi konmuş, daha doğrusu yıllardır hasta olduğunu kabul ediyor. Hank'in vefatından bu yana işler daha hızlı ilerledi.

"Ben yaşlıyım!" Onu görüntülü aradığımızda küstah bir el sallayarak diyor. "Hank ve ben daha önce çocuk sahibi olmaya başlasaydık, hala ortalıkta koşuyor olurdum ama olmadı ve her şey bozulmaya başlayacak."

O yaşlı değil. Annemle babamdan daha büyük oldukları kesin ama Wyn, Michael ve Lou'nun babalarına daha yeni veda etmişken annelerini kaybetmeyi düşünecek kadar büyük değiller.

Martin hastaneden birkaç gün izin almama yardım ediyor ve Wyn ve ben Montana'ya gidiyoruz, Gloria'nın üç çocuğu ve müstakbel gelini uzun yolun sonunda küçük, küçük evlerine doluşuyoruz. Wyn canlanıyor. O yanar,*gevşetir*.

Ve ikinci kez, kendimi ikinci kattaki su akarken küçük banyolarına soktum ve parmak boğumlarımda hıçkırarak ağladım çünkü onu San Francisco'ya geri götüremeyeceğimi biliyordum.

Onu ait olduğu yerden uzaklaştıran kişi olmaya dayanamayacağımı bilin. Annesi düşüşünü atlatana kadar burada kalması gerektiğini söylediğimde, beni uzun uzun inceliyor. "Emin misin?"

“Yüzde yüz,” diyorum.

O, Michael ve Lou uzun vadeli bir plan üzerinde çalışırken, onun bir ay ortalıkta kalacağı konusunda hemfikiriz.

Eve yalnız uçuyorum. Daireye adımımı atar atmaz vardiyayı hissediyorum. Bir şekilde bir daha asla orada yaşamayacağını biliyorum.

İlk başta sürekli konuşuyoruz. Sonra meşgul oluyoruz. Babasının bitirme şansı bulamadığı onarım işine yetiştiriyor. Temizlenmiş cerrahlar ve asistanlardan oluşan bir çemberin arkasında durmak için yorucu günler boyunca temizlik yapmaktan yoruldum, o kadar kalın ki, bir neştele bir göz atabilirsem şanslıyım. Ve stajyer arkadaşlarım aynı deneyimden içki içerken yakındıklarında, gerçeğin şu anda bir dikişle görevlendirilmek bile kulağa çok fazla geldiğine katılıyormuş gibi yapıyorum.

Lou'nun Iowa'daki MFA'sından sadece bir yılı kaldı. Sonra Montana'ya geri taşınacak. Wyn bunu bana harika bir habermiş gibi söylüyor: "Yakında evde olacağım."

zaten evdesin, Bence. Hiç olacak mıyım merak ediyorum.

Cleo, Wyn'e nasıl dayandığımı sormak için mesaj attı. Bir varyasyondan başka bir şey söyleyemeyecek kadar suçlu hissediyorum.Burada her şey yolunda. Nasılsın?

Taye'yi mutlu saatlere ve trivia gecelerine kadar takip ediyorum. ona katılıyorum *Üniversite mezunu* görüntüleme partisi de. Ama çoğunlukla boş zamanımı yatakta bir fincan çayla ve Wyn'in eski Mattingly sweatshirt'ünü giyerek, bölümlerini yarı izleyerek ve yarı uyuyarak dolduruyorum. *Cinayet, Yazdı.*

Ziyaret etmesi gereken geceden önceki gece Gloria tekrar düşer ve bileğini kırar ve Gloria iptal etmek zorunda kalır. Sorun değil, dedim ona. "Dürüst olmak gerekirse bu hafta sonu çok fazla yorulacaktım zaten."

Aramaları kaçırmaya başlıyoruz. Bazen o kadar yorgun oluyorum ki, telefonun çalmasını beklerken kanepede kendimi kaybediyorum. Bazen işine o kadar kapılır ki zamanın nasıl geçtiğini anlamaz. Her zaman özür diliyor, bu konuda kendini hırpalıyor, daha iyisini yapacağına söz veriyor.

"Wyn," diyorum. "Cidden iyi. İkimiz de meşgulüz."

Noel boyunca çalışıyorum, bu yüzden sonraki hafta gelmeyi planlıyor. Havaalanına giderken arabası yoldan ıktı. Yaralı değil ama uçağı kaçırıyor. "Yarın geleceğim" diyor.

Yarın, ziyareti sırasında sahip olacağım tek tam gün ve şimdi o akşama kadar gelmeyecek. "Elbette," diyorum. "Kulağa harika geliyor."

Otuz altı saat kasabada ve sonra tekrar gitti.

Bir parçam hâlâ ona yer, yer, zaman veririm her şeyin yoluna gireceğini umuyor.

Bir gece, görüntülü sohbetin son dakikada iptal edilmesinden sonra, stajyerlerin her zamanki indirimli içki saatine gitmeye karar verdim ve Taye ile Grace orada değildi. Martin, "Grace'in Monterey'de bir aile düğünü vardı ve sanırım Taye'yi aldı," diyor.

Taye, büyük sosyal ortamlarda gelişir. Bu yönüyle Parth'a benziyor - odadaki en huysuz, en sessiz ya da en beceriksiz kişiye seçip her şeyin merkezine getirmekte çok iyi. Muhtemelen bu yüzden beni kanatları altına aldı.

O gece sadece Martin ve benim olmamıza dair hiçbir şey düşünmüyorum. Sadece bir içki için kalıyoruz -çok yorgunum- ve sonra beni eve bırakmayı teklif ediyor.

Oraya vardığımızda, benimle kapıya kadar yürümekte ısrar ediyor. Ben de bu konuda hiçbir şey düşünmüyorum. Wyn yüzünden. Eve tek başına yürümek zorunda kalmasın diye kaç kez Sabrina'yla yaz stajında buluşmamızı önerdi? Cleo'yu Mattingly kampüsünün uzak tarafındaki arabasına ne sıklıkla bıraktı?

Verandada Martin bana iyi geceler diyor. Ya da ilk başta yaptığı şeyin bu olduğunu düşünüyorum ve öyle olmadığını anladığımda o kadar şok oluyorum ki donup kalıyorum.

Öpücük bana gelsin. Onu geriye doğru itmeyi düşündüğümde, onu pmediğimin bir hata olduğunu çoktan anlamıştı. Utanmış görünüyor.

Bu sadece sululuğumu yoğunlaştırıyor. Ona bir çeşit işaret mi verdim? Onunla flört m ediyordum? Bilmiyorum. Sağ gözümün arkasında delici bir ağrı başlıyor. Beynim kafatasımın içinde alkalanıyormuş gibi geliyor.

"Değilim . . . mevcut," diye kekeliyorum. "Bunu biliyorsun." Martin gülüyor. Mobilyacı mı?

Hasta olacakmışım gibi
hissediyorum. "Wyn,"
diyorum.

Martin, "O burada değil, Harry," diyor. "Artık hiç burada değil. Ben."

Dönüp içeri koşuyorum. Burada geç olmasına rağmen hemen Wyn'i aradım, bu da Montana'da daha geç olduğu anlamına geliyor. Sesli mesaja gider. Geri arıyorum ve üçüncü çalışta cevap veriyor, sesi sersemlemiş.

Ona her şeyi elimden geldiğince hızlı bir şekilde anlatıyorum, kanımdan saldıgım zehir.

Daha sonra ona bir şey söylemesi için yalvarmalıyım. Bunu yaptığında sesi boş çıkıyor. "Bu artık çalışmıyor."

Savunmamı geri almak istiyorum. Başka bir şey söylememesi için ona yalvarmak istiyorum.

Aramanın geri kalanını zar zor duyuyorum. Yüreğimin uğultusunu ancak küçük parçalar geçer.

. . . *Çocuklar bir araya geldiğimizde. . . şimdi farklı . . en iyisi . .*

ben ağlamam Bu gerçek değil. Beni her zaman seveceğine söz verdi. Gerçek olamaz.

Ama daha derin bir yanımda, her zaman orada olan bir ses bana bunun hep böyle biteceğini söylüyor. Indiana'ya ilk gidişimden beri onu mutlu etmeye asla yetmeyeceğimi, ona böyle bir sevgi gösteremeyeceğimi biliyordum.*onun*Konuyla ilgili tek eğitimim,*Benimebeveynler* vardı.

Aramamızdan iki gün sonra eşyalarım ortaya çıktı. Not yok. kimseye söylemem söylemeye dayanamıyorum.

GERÇEK HAYAT

Cuma

HERKES İÇİNDEevin kendi köşelerinde, Parth ve Sabrina'nın planladığı bekarlığa veda-bekarlığa veda-bekarlığa veda partisi gecesine hazırlanıyorlar.

Ben de hazırlanmalıyım. Bunun yerine, aklım aylardır yüz çevirdiğim o karanlık çıkıntıya geri dönüp duruyor.*Bakma, bakma, bakma.* Acı çok fazla. Beni içine çekecek ve bir daha asla çıkamayacağım.

Bırak gitsin, Kendime söylerim.

Bizi neyin kırdığına dair somut cevaplar almamış olmam önemli değil. Önemli olan kırılmış olmamız. Önemli olan, Wyn'in yeni hayatından memnun olmasıdır.

Yarın atlatacağız, sonra kendi yollarımıza gideceğiz. Herkese ayrıldığımızı söylediğimizde bunun dostane olduğunu, onlara hiçbir maliyeti olmayacağını söyleyebileceğiz.

*Ama ben yapamamak*bırak gitsin.

Aylardır deniyorum ve barışa daha yakın değilim. İşte benim fırsatım - benimsonşans. Cevap almak hata olabilir ama almazsam hayatımı pişmanlıkla geçireceğim.

Bubu haftadan itibaren ihtiyacım olan şey, işkenceyi haklı çıkaracak şey.

Yatak odasından çıkıyorum, akan duşların ve duvarlarda gıcırdayan eski boruların tıslamasının yanından geçerek koridorda ilerliyorum.

Her şey tuhaf, rüya gibi hissettiriyor: Zamanın yumuşattığı ahşap merdivenler tabanlarımda yumuşacık, geri adım attığımda serin havanın iğneleyici sesi, uçurumun altındaki kayaların üzerinden kayan gelgitin hışırtısı. Cleo'nun geçen geceki ani hayal gücünden dolayı hâlâ açık olan yan kapıya giden verandayı geçiyorum ve onun ötesindeki patikayı takip ederek, ilerideki yoğun yaprak dökmeyen bitkilere giriyorum.

Güneş tam olarak batmadı ama tepedeki yapraklar yaya köprüsünü gölgede kaplıyor, misafirhaneye giden yolu aydınlatan monte edilmiş güneş ışıkları iğne deliği gibi.

Sanki jöle içinde ilerliyormuşum gibi, her adım yavaş ve ağır. Sonra ahşap kiremitli misafirhane beliriyor ve köşeyi sedir ağacı duşa doğru dönüyorum.

Onu gördüğümde, beni şaşırtıyor. Sanki buraya özellikle onun için gelmemiştim.

Sedir duvarların üzerinden sadece başının arkası, boynu ve omuzları görünüyor, esinti buharı gümüşü tutamlar halinde dışarı çekiyor. Kum torbası kadar ağır bir kayıp hissi içimi yakıyor.

bunu yapamam, Bence.bilmek istemiyorum İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.

dönüyorum Kolum alçakta asılı bir dala takıldı ve orada biriken tüm nem boş orman zeminine sıçradı.

Wyn döndü, kaşları keyifle havalandı. "Yardımcı olabilir miyim?" Beni gördüğüne sevinmiş görünüyor ve ses çıkarıyor. Her nasılsa bu başka bir darbe.

tereddüt ediyorum. "Şüpheliyim."

"MayısSana yardım ediyorum," diye düzeltti.

"Ben sadece konuşmak istedim!" geri adım atıyorum "Ama bekleyebilir. Daha az olana kadar. . "

"Meşgul?" tahmin

ediyor. "Çıplak,"

diyorum.

"Bir ve aynı" diyor. "Senin

için sanırım," diyorum.

Kaşları çatıldı. "Bu ne demek?" "Cidden

bilmiyorum," diyorum.

Kollarını duvara dayamış, bekliyor. Yaklaşmam ya da kaçmam için.

Artık fırsat önümde olduğuna göre, hoşuma gitmeyen bir yanıt almak hiç yanıt alamamaktan çok daha kötü görünüyor.

"Bir şey değil," diyorum. "Unut gitsin."

"Yapmayacağım." Gözünden akan suyu siler. "Ama rol yapmamı istiyorsan, deneyebilirim."

Yarım adım daha geri gidiyorum. Bakışları bende sabit kalıyor.

Her zaman olduğu gibi, beynim onları söylemeye karar vermeden önce, yüzündeki bir şey beni ikna etti: "Bilmemek beni öldürüyor."

Alın yumuşadı, dudakları yarı ışıktaki aralandı.

"Aylar geçmesine rağmen," diyorum. "Burada olmak, aramızdaki her şey aynıymış gibi davranmak beni öldürüyor ve daha da kötüsü bazen rol yapmamak. Çünkü . . ." Sesim çatlıyor ama şimdi *fazla* çok momentum. BEN *yapamamak* konuşmayı kes.

Ne kadar kırılğan, muhtaç, kırık görünsem de gerçek bu ve ortaya çıkıyor.

"Çünkü sen sadece *sol*, Wyn," diyorum. "Hiç bir açıklama alamadım. Dört dakikalık bir telefon aldım ve eşyalarımın bir kutusu kapıma gönderildi ve ne yaptığımı hiç anlamadım. Ve kendi kendime bunun Martin'le olanlarla ilgili olduğunu söyledim. Bana güvenmediğin için.

Bu isme yüzünü buruşturdu ama geri adım atmadım.

"Sana kendimi kızdırmak için aylar harcadım," diye devam ettim boğuk bir sesle, "yapmadığım bir şey için beni suçladığın ve yargıladığın için. Ve sonra buraya geliyorum ve sen kendin gibi davranıyorsun *Yapmak* beni suçla. Benden nefret ettiğin gibi ya da daha kötüsü bana karşı hiçbir şey hissetmediğin gibi. Ta ki aniden hiçbir şey değişmemiş gibi davranana kadar. ve sen bana kendini söyle *Asla* seni aldattığımı sandın ve sen beni kendin gibi öpüyorsun *Aşk Ben*."

Alçak ve gergin bir sesle, Sen de beni öptün Harriet, dedi.

"Biliyorum," diyorum. "Yaptığımı biliyorum ve onca şeyden sonra nasıl hala kendime bunu yapma izni verdiğimi anlamıyorum. Ama yaptım ve bu beni öldürüyor. Bu beni öldürüyor. Her günün her saniyesi, bir parçam koparılmış olarak yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve bunun olduğunu görmedim bile.

“Bu açık yaram var ve oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ne kadar mutlu olduğunu duymak beni öldürüyor, benim nasıl - nasıl - " Sesim titriyor, nefesim fişkırıyor. "Seni bu kadar mutsuz edecek ne yaptım bilmiyorum."

Ağzı titriyor. Harriet.

Gözyaşları görüş alanımı kaplarken yüzümü ellerimin arasına aldım ve düşmeye başladıklarında omurgam onun gücüyle ağrıyordu.

Duş kapısının mandalı açılıyor ve uğuldayarak açılıyor. Kancadan çekilip cilde sarılan bir havlunun gıcirtısını duyuyorum. Nemli bir duvarda ısı dalgaları bana doğru geliyor ve Wyn'in kollarımın üst kısmını kavrayan ellerinin ani sıcaklığıyla irkildim. Parçalanırken kendimi ona bakmaya ikna edemiyorum. Kendimin en ham kısımlarını ortaya çıkardıktan sonra olmaz.

Hey, dedi sakın bir sesle, ıslak avuçları kollarımı sıyrıyordu. "Buraya gel."

Beni göğsüne yasladı, derisinden akan su kollarımdan ve sırtımdan aşağı akıyordu. Ağzı saçlarımdan arasına giriyor. “Sen değildin” diyor. "Asla sen olmadığına söz veriyorum. Çok karanlık bir yerdeydim, Harriet. Babamı kaybettikten sonra. Boğuluyordum.

Beni daha yakına bastırıyor.

Üzgünüm, diyorum, sesim çatırdayarak. "Sana yardım etmek istedim. nasıl olduğunu bilmiyordum. Acıyla ne yapacağımı hiç bilemedim, Wyn. Tek yaptığım ondan saklanmak.”

Eli kulağıma değiyor. "Başka bir şey yapamazdın, Harriet. Asla sen değildin. Ben sadece . . . Tanıdığım en iyi adamı kaybettim ve sanki nasıl var olacağımı bilmeyi bırakmış gibiydim. Sanki dünya artık bir anlam ifade etmiyormuş gibi. Ve bu yeni hayata, çok uzun zamandır hayalini kurduğun bu şeye, tüm bu yeni arkadaşlara sahiptin ve... ve ben senin vaktin için açgözlüydüm ve senin adına mutlu olamadığım için kendimden nefret ediyordum. Senin için yeterince iyi, yeterince akıllı ya da yeterince azimli olmadığım için kendimden nefret ettim.”

“*KahretsinO.*" Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Beni sımsıkı tutuyor, gitmeme izin vermiyor ve çok geç olmasına rağmen şimdi nasıl tutunuyor olması beni çok kızdırıyor. Dinle, diye mırıldandı, lütfen şunu söylememe izin ver.

Bakışlarımı ona kaldırıyorum. Yüzünü ilk kez bu kadar yakından gördüğümde, yüz hatlarının bana nasıl çelişkili, ender bir manyetizma ve soğukluk karışımı gibi geldiğini düşünüyorum: *Yakınlaşmanı istiyorum ama bana bakma.şimdi osafbataklık. Taşlılık yok. Apaçık.*

“Kayboldum” diyor. “Ailemi ne kadar sevsem de -beni sevdiklerini her zaman bildiğim kadarıyla- bir hayal kırıklığı olduğumu düşünerek büyüdüm. Bu iki inanılmaz kız kardeşim vardı, lanet olası sol alandan çıktılar ve ailem ya da kasabamızdaki herhangi biri gibi değildiler ve hatırlayabildiğim kadarıyla herkes harika bir şey yapacaklarını biliyordu. Demek istediğim, ben on iki, Lou dokuz yaşındayken insanlar onun bir gün nasıl Pulitzer kazanacağından bahsediyorlardı. Kimse bana hayali ödüller vermiyordu.”

“*Şarap*” Bu yoldan çok kez geçmiştik.

"Kimsenin aptal olduğumu düşündüğünü söylemiyorum" diyor. "Ama öyle hissettirdi. Sanki iyi olmam dışında onun için hiçbir şeyi olmayan benmişim gibi.

"Güzel?" Yardım edemem ama alay ederim.

Cömert, düşünceli, sonsuz meraklı, acı verecek kadar empatik, komik, *büyüklik*. Olumsuz *Güzel*. *Güzel* Wyn Connor'ın başındaki maskeydi.

"Özel olmak istedim, Harriet," diyor. "Ve olmadığım için, herkesin beni sevmesini sağlamaya karar verdim. Kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum ama doğru. Tüm hayatımı, bana önemli olduğumu hissettirecek şeyleri ve insanları kovalayarak geçirdim.”

Bu, göğüs kemiğimin derinlerinde bir yerde sızlıyor. Geri çekilmek için zayıf bir şekilde tekrar deniyorum. Wyn'in eli enleme gitti, hafif ve dikkatliydi. "Sonra seninle tanıştım ve kendimi o kadar kaybolmuş ya da amaçsız hissetmedim. Çünkü benim için başka bir şey olmasa bile, seni sevmek için yaratılmışım gibi hissettim. Ve kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi. Seni sevdiğim sürece kendim için başka büyük planlarım olup olmaması önemli değildi.

"Yani bu kadar mı?" diyorum. "Tüm oksijeni aldım ve ben seni boğana kadar bana söylemedin. Sen beni artık sevmeyene ve yapabileceğim hiçbir şey kalmayana kadar.

"Yapacağım*Her zamanseni* seviyorum" diyor sertçe. "İşte mesele bu, Harriet. Bana doğal gelen tek şey bu. Çalışmak zorunda olmadığım şey. Seni lanet ülkenin her yerinde sevdim ve en karanlık günlerimde, en kötü günlerimde, seni hala başka hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum.

"Ama babam öldükten sonra mutlu değildim ve her şeyin biraz daha iyi hissetmesini bekledim ve yapamadım. yapmadım Ben de seni mutsuz ediyordum."

Ağzımı açtım ama yumuşak bir şekilde beni kesti, elleri saçlarımı nazikçe okşadı: "Lütfen yalan söyleme, Harriet. Boğuluyordum ve seni de aşağı çekiyordum."

Yutmaya çalışıyorum. Duygu boğazımı çok sıkı tutuyor.

Wyn bakışlarını yere indirdi, sesi çatladı. "Montana'ya döndüğümde onu hissedebiliyordum."

"Wyn." Ellerim çenesine gitti ve alnı benimkine indi.

Gözleri kapanıyor, derin bir nefes bizi daha da yakınlaştırıyor. "Ve bütün bunlardan kaçtığım için kendimi çok aptal hissettim. Tanıdığım en iyi adamken ondan farklı olmak için çok uğraştığım için.

"Her zaman onun gibiydin," dedim, "önemli olan her yönden."

Ağzının kenarı kıvrılıyor ama bu gergin, yapmacık bir ifade. Soğuktan ya da adrenalinden titriyordu.

"Ben sadece . . ." Bir nefes alır. "Onu, annemi ve seni yüzüstü bırakıyormuşum gibi hissettim. Senin mutlu olmanı istedim Harriet ve şu Martin olayı -belki bir bahaneydi ama o zamanlar o kadar moralim bozuktu ki, onun senin birlikte olmak isteyeceğin türden bir adam olduğuna gerçekten inandım. Ve sen düğünü erteleyip durdun. Bunun hakkında hiç konuşmak istemedin. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemedin ve seni yeni arkadaşlarınla gördüğümde düşündüm ki... . . Seni düşündüm*meli*Senin kadar zeki biriyle olmak, bütün ömrünü harcadığın bu dünyaya sığabilecek biri.*hayat*bir şey için dövüşmek."

"Bu değil*adil*, Beyaz," diye ağladım.

"Ne düşünmem gerekiyordu, Harriet?" diye sorar, sesi yıpranır. Bir ziyareti iptal etmek zorunda kaldığımda umursamadın. Bir aramayı kaçırdığımda, sen

umursamadı Bana hiç kızmadın. Benimle hiç kavga etmedin. Beni özlemiyormuşsun gibi geldi."

Gerçekliği gözüme çarptığında tekrar hıçkırıklara boğuluyorum. Onun için iyi olmaya, işimin ağırlığı altında ezilmemeye, veremeyeceği hiçbir şeye ihtiyaç duymamaya harcadığım onca zaman ve enerjinin tek yaptığı onu benden daha hızlı uzaklaştırmaktı.

"Beni asla terk etmeyeceğini biliyordum," diye devam etti, sesi zımpara kâğıdı gibiydi. "Ben böyle bir enkazken değil. Ama seni tuzağa düşürmek istemedim. Bir gün uyanıp yanlışı bir hayat yaşadığını fark etmeni istemedim ve bunu yapmana izin verdim.

"*b*utefelak görüşmesi neden bu kadar kısa sürdü? Çünkü fikrimi değiştirecek zamanım yoktu.*bu*Neden eşyalarını bu kadar hızlı geri gönderdim. Görebildiğim yerde senden bir parçanın kalmasına neden katlanamıyordum.

"Çünkü seni her zaman seveceğim. Çünkü senin mutlu olmanı her şeyden çok istiyorum. Ve şimdi sen, "diyor. Ben de öyleyim. Her zaman değil, ama olduğumdan çok daha iyiyim ve Sabrina arayıp buraya gelmemi istediğinde, bunun üstesinden gelebileceğimi düşündüm.

"Gerçekten geleceğimi ve seni göreceğimi ve daha mutlu olduğumu anlayacağımı düşündüm. Gitmene izin vererek doğru şeyi yaptığımı bilirdim.

"Son beş aydır kendi üzerimde o kadar çok çalıştım ki Harriet ve çalışıyorum.*Peki*. Ailemle birlikteyim ve gurur duyduğum bir iş yapıyorum ve ilaç kullanıyorum."

"İlaç?"

"Daha önce işle ilgili fikrimi neyin değiştirdiğini sormuştun," diyor. "Bunu yapan buydu. İlaç. Depresyon için."

Boğazım düğümleniyor. Onun hakkında bilmediğim çok büyük bir şey daha. "Babanı kaybetmekten mi?"

Başını sallıyor. "Sadece bu olduğunu sanıyordum. Ama almaya başladığımda, bunun işleri daha da kötüleştirdiğini fark ettim. Ama her zaman oradaydı. Her şeyi olması gerekenden daha zor hale getirmek. Gibi . . ." Şakağını kaşıyor. "Lisede futbol takımında bir arkadaşım vardı. Ve bir gün, bir maçtan sonra yere yığıldı. Göğsü ağrıyordu ve gömleğini çıkaramıyordu.

ama o istedi çünkü nefes alamıyordu ve hepimiz onun kalp krizi geçirdiğini düşündük. Astım olduğu ortaya çıktı.

"Nefes almanın o kadar da zor olmaması gerektiğini fark etmeden, yüzde elli beş akciğer kapasitesiyle on yedi yıl gibi bir süre geçirdim. Antidepresanlara başlamak benim için böyle bir şeydi. Her zaman bok gibi hissettim ve sonra aniden hissetmedim. Ve bütün bunlar ilk kez mümkün görünüyordu. Aklım hissetti. . . belki daha sessiz Daha hafif."

Gözlerimden akan yaşları kovuyorum. "Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandım.

"Ben de yapmadım" diyor. "İyi olmak için çok fazla enerji harcadım ve - mesele şu ki, işler sonunda benim için iyi. Ben de buraya gelip seni görürsem ikimizin de olmamız gereken yerde olduğumuzu kanıtlayacağını düşündüm. Onun yerine ben geldim ve sen bana çok kızdın. Ve ben ne hissettim biliyor musun?"

"Senin de bana kızgın olduğunu biliyorum, Wyn," dedim zorla.

Başını keskin bir şekilde sallıyor. "Rahatlama. hissettim*rahatlama*. Çünkü sonunda umursadığını hissettin. Bana kızdıysan, bu senin de kalbin benimki kadar kırık demektir. Mutlu olmanın bir yolunu bulduğumda seni daha az düşünürüm sanmıştım. Ama bunun yerine, sanki . . . şimdi keder beni boğmadığına göre, seni sevmek için fazladan yer var.

"Ama geri dönemeyiz, bu yüzden bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Aynı şekilde hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum ve bu beni de öldürüyor. Her otuz saniyede bir, sırf burada olmakla seni incittiğimi düşünerek gidip geliyorum ve sonra bunca zamandan sonra beni hala sevmeyeceğini düşünüyorum ve bu gerçek olmasa bile bir yanımda sana sahipmişim gibi davranmak istiyor ama diğer yanımda, hiçbir şeyi değiştirmese de beni sevdiğini söylemezsen öleceğimi düşünüyor. Bir kez daha duymaya başlasa bile.

"Her şey farklı ve hiçbir şey değişmedi, Harriet," diyor. "Gitmene izin vermek, mutlu olmana izin vermek için çok uğraştım ve seni gördüğümde hala...*bana ait*. benim gibiseninki. Her bir parçandan kurtuldum, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi, seni kendimden ayırabilirmişim gibi ve bunun yerine, olman gereken her yeri görüyorum.

Hissettiğim şeyin ağırlığı altında kalbim küt küt atarak ona baktım.

"Lütfen bir şey söyle," diye fısıldıyor.

gözlerim doluyor Boğazım doldu. Yüzümü tekrar ellerimin arasına alıyorum. "Beni istemediğini sanıyordum," dedim, "bu yüzden denedim. Başka birini sevmeye çalıştım. bile denedim*beğenmek* başka biri. Başka birini öptüm. Başka biriyle yattım ama seninmiş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Gözlerim başka bir gözyaşı dalgasına karşı sertleşiyor. "Benimmişsin gibi."

Harriet. Yüzümü yukarı kaldırıyor. "Bana bak." O bekliyor. "Lütfen Harriet."

Gözlerimi açmaya zorlamak birkaç saniye sürüyor. Su damlacıkları hâlâ kaşlarına yapışmış durumda. Dereler çenesinden ve boğazından aşağı akıyor. Başparmağı elmacık kemiğimi sıyrıyor.

"Ben," diyor. "Hala seninim."

Bütün hafta kalbime gittikçe yaklaşan çivi eve batıyor.

Parmaklarının uçları alt dudağımda kayıyor. Gözleri o kadar yumuşak ki, her zencefil dokunuşu kalbimden başka bir katmanı geri itiyor.

Ama ait olmamızın bir önemi var mı?*ile*olamadığımız zaman birbirimize*ile*birbirine göre? Hayatlarımız taşınamayacak kadar ayrı. Her şey on dakika önce olduğundan farklı görünebilir ama hiçbir şey değişmedi. O benim ama ona sahip olamam.

Ellerim ıslak saçlarına dolandı, sanki bu onu burada benimle tutabilirmiş gibi.

Onunki de benimkine aynısını yapıyor.

"Bu nedir?" O fısıldar.

olmasını istiyorum*Üzgünüm*ve bir*Seni affediyorum*ve bir*Gitmeme asla izin vermeyeceğine söz* verve söyleyemediğim milyonlarca başka kelime.

Wyn sonunda mutlu. O, kendisi için yaratılmış bir hayata sahiptir. Gurur duyduğu, Montana'da olmasına dayanan bir kariyeri var ve öyle olmasa bile ona ihtiyacı olan Gloria var. Onunla olan zaman*O*ihtiyaçları, Hank ile kaçırdığı zaman. Ve en azından birkaç yıl daha Kaliforniya'dayım, geri adım atamayacak kadar derindeyim ama tünelin sonunda ışığı görecek kadar da derinde değilim.

Belki başka bir hayatta her şey farklı olabilir. Bunda, bu sadece bir şey olabilir.

"Sanırım," diyorum, "son bir*Seni seviyorum*"

Parmakları beni sıkıyor, nefesi sabitleniyor. Sonra, sanki bir soruyu yanıtlıyormuş gibi, ciğerleri nefes alırken genişledi ve dudakları benimkilerle buluştu.

Titrek bir nefes verdiğimde dili ağzımın içine kaydı. Onun tadı derinlere ulaşıyor ve aylarca düğüm attığım bir şeyi gevşetiyor. İhtiyaç her yöne uzanıyor, cildimi, sinirlerimi, kanımı uyandırıyor. Wyn, öpücüğü derinleştirerek yüzümü yukarı kaldırdı ve dili aç, şefkatle benimkileri süpürdü. İçimden bir sızlanma yükseliyor.

Eli karnıma yayıldı, gömleğimin birkaç santim yukarısında yolunu buldu ve omurgam ona doğru kavis yaptı, midemdeki her kas onunkine yaklaşmaya çalışıyordu.

Kolunu bana doladı ve bizi geriye doğru yürüttü. Beni içeri çekip kapıyı tekrar kapatırken omzu duş kabininin kapısına çarptı.

Giysilerim onun tarafından tutulduğu için şimdiden ıslanmış, yer yer tenime yapışmıştı ama yine de gömleğimi omuzlarımdan çıkarıp havlusuyla birlikte duvarın üzerinden sarkıtırken beni sudan koruyor. Sırtımı duvara yaslayıp o düzenli bir şekilde şortumun düğmelerini açarken nefesimi tuttum. Bikini altımla bacaklarımdan aşağı indirmek için zaman harcadı ve ben orada durdum, cildim karıncalanıyor, nefesim düzensiz ve beynim yanıyor. Gözlerini benden ayırmadan onları da asıyor.

"Bu gerçek mi?" Soruyorum.

O benim belime uzanıyor. "Başka ne olabilir ki?"

"Rüya," diyorum.

Beni kendine çekti, sıcak, nemli midesi benimkine değdi. "Olamaz" diyor. "Rüyalarımnda hep zirvedesin."

Başparmağı göğsümün dış kıvrımını süpürürken kahkaham kesildi.

Kollarımı boynuna doladım ve beni yumuşak bir hareketle duvara yasladı, kalçalarım beline dolandı.

Aniden onun benden bu kadar çok şey üzerinde olduğunu hissettiğimde nefesim kesildi. Midesindeki kas bantları geriliyor. Dudaklarım onun altında aç bir şekilde aralandı. Elleri mayomun üstünü çözdü, sıyırdı ve kalbim onun acil dokunuşuyla gümbür gümbür atıyordu.

Adımı çenemin ucuna fısıldarken, su omuzlarından fışkırıyor ve sıcaklığıyla bizi sarıp sarmalıyor.

Nefesim hızlanırken beni yavaş, yoğun daireler çizerek inledi. Ağzı boğazımdan aşağı kaydı. "Bundan emin misin?" diye mırıldandı.

Onu daha sıkı tutuyorum. Tekrar sormak için geri çekildi, ama onu kendime çektim, dilim ağzına kaydı, Corona'nın acı, ekmek gibi tadı ve keskin misket limonu kokusuyla karşılaştım.

Aramıza uzandım ve onun elimde olduğunu hissedince heyecanlandım. Başı omzuma doğru eğiliyor, ellerinden biri arkamdaki duvarın tepesini kavramak için geliyor.

"Buraya prezervatif getirmedim," diyor ama ikimiz de daha fazla sürtüşme, gevşemek için hareket etmeyi bırakmadık. Kalçalarımız birlikte yuvarlanırken sırtındaki, karnındaki, kollarındaki ve kışındaki tüm kaslar gerginlikten katılıyor.

Elleri kabaca kalçalarımın arkasına kaydı ve ona doğru eğildi. "Zaten üzgünken bunu yapmamalıyız" diyor.

Elimi aşağı kaydırıyorum. "İçimde olduğun zaman daha az üzüleceğim."

Elini benimkine doladı, beni bir saniye hareketsiz tuttu, kalplerimiz birbirine çarpıyor, üzerimizden aşağı sıcak su akıyordu. "Bizim prezervatifimiz yok," dedi tekrar.

İçimden bir tür acınası muhalefet sesi cıyıklıyor ve ne söylediğini unutmuş gibi görünüyor, beni duvara doğru itiyor, kalçalarımız birbirine gıcırıyor, tırnaklarımız ıslak ten üzerinde kayıyordu. Beni yarım inç kaldırdı, bu yüzden şimdi tam karşımda. Bu yeterli değil. Birlikte hareket ederken destek almak için yine duvarın tepesini tutuyor.

"Harriet," diye kulağıma tısladı. "Çok yumuşaksın."

"Teşekkürler," diyorum nefes nefese, "spor yapmıyorum."

"Şu anda şaka yapma," diyor. "Daha sonra şakalaşırız. Şimdi, bana ne istediğini söyle."

"Sana zaten söyledim," diyorum.

"Yapamayız," diyor. "Akşam yemeğine çıkmışken biraz almanın bir yolunu bulacağım."

Boğazına güldüm, dilimde bir dere yakaladım. "Ara sokaklarda takılacak ve prezervatif paketliyormuş gibi görünen yabancılara yirmili el sallayacak mısın?"

"Bir eczaneye gitmeyi düşünüyordum," diyor, "ama senin tarzını daha çok beğendim."

Geri çekildi, elleri ayaklarım ıslak sedir kalaslarla buluşana kadar inişimi yavaşlattı. O beni döndürene, ellerimi duvarın kenarına kaldırına ve kendi ellerinin kollarımdan, yanlarımdan aşağı kaymasına izin verene kadar içimdeki her şey protesto olarak yükseldi. Arkamdan bastırırken biri kalçamın etrafından ve baldırlarımın arasından kaydı.

Bir an nefes alamıyorum. Organlarım bile çok meşgulisteyenbaşka bir şey yapmak için, elinin verdiği hisle meşgul olan her beyin dalgası. Diğer kolu etrafıma dolandı, beni kendisine doğru çekti, ağzı boynumla omzum arasındaki noktadaydı.

"Haftalık hedefin bu muydu?" Soruyorum.

Boynumun yan tarafını ısıyor. "Aslında, haftanın geri kalanını mükemmel bir beyefendi olarak atlatmak içindi."

"Ara sıra başarısızlık insana iyi gelir," diyorum. "Bu mu?" dalga geçiyor. "Aferin sana?"

Yalvararak kendimi ona doğru ittim. "*Lütfen*"

Wyn küfrediyor, kalçalarımı tutuyor ve beni tekrar döndürerek duvara yapıştırıyor ve önümde diz çöküyor.

Uyluğumun içini öpüp merkezime doğru hareket ettiğinde eklemlerim sıvılaşıyor gibiydi. Kalçalarım ağzının basıncıyla kalktı. Sol avucu midemde geziniyor, sağ eli kıcımlı kavrayarak beni ona doğrultuyor.

Onu bana geri döndürmeye çalıştım ama olduğu yerde kaldı, ağzının ısrarlı sıcaklığı beni çözülmeye daha da yaklaşıtıyordu.

Beyaz, diye yalvardım.

Boynunda tüyler ürperiyor. "Benim için gel, Harriet," diye mırıldanıyor.

Direnmeye, ondan daha fazlasını istemeye çalışıyorum ama vücudum eğiliyor. Adı ağzımdan nefessiz bir yalvarışla fırlıyor. Beni çok ağır bir dalgaya sürüklüyor

ve o kadar karanlık ki, birkaç saniye boyunca histen başka bir şey yok. Orman yok, sedir duşu yok, ağzından başka bir şey yok.

Geri çekildiğinde, dizlerimin bağı çözülerek duvara yaslandım. Wyn ayağa kalktı ve çenemi omzuna yaslayacak şekilde beni kendine çekti. Boğazıma bir dizi öpücük bırakırken üzerimize sıcak su döküldü.

"Teşekkür ederim," diyorum rüya gibi pusların arasından.

Gülümsemesi boynumda çiçek açıyor. "Çok kibar." Beni yavaşça suyun altında ileri geri sallıyor. "Diğerleri bekliyor."

"Artık kendimi kibar hissetmiyorum." Gözleriyle buluşmak için çenemi geriye atıyorum. "Bekleyebilirler."

"Havalı korna her an çalmaya başlayacak," diyor.

"Beklemek kimseyi öldürmedi," diyorum.

Bilmiyorum, dedi Wyn. "Bu hafta kendimi ölüme oldukça yakın hissettim."

"İyi nokta," BEN söylemek. "Beklemek olabilmek olmak tehlikeli. Biz muhtemelen yapmamalı."

Gülüştü başka bir inlemeye dönüşüyor. "Daha sonra. Önce sana yemek ısmarlayayım." Ben modern bir kadını, Wyn, dedim. "Satın alacağım *Senakşam* yemeği. Yani, eğer yapabilirsem *parası yetmek* Artık akşam yemeğini süslüyorsun."

"Bana bir benzin istasyonu sosislisi alırsın, Harriet Kilpatrick," dedi, ağzımın kenarını öperek, "ben de sana hayatının en güzel gecesini yaşatayım."

Gözlerimi kapatıyorum, anı sabit tutmaya çalışıyorum. Zaten kayıyor. *Bir gün daha.*

GERÇEK HAYAT

Cuma

ÇOĞU OLARAK Lobster Fest şenlikleri şehrin diğer tarafında, taşma burada, gri Lobster Rıhtımı'ndaki tuzla kaplı piknik masalarında, tulumlu ıstakozcuların yanaşmış tekneler, depo ve yürüyüş standları arasında zikzaklar çizdiği yerde sona erdi.

Siparişlerimizi verdikten sonra bile rıhtımın arka köşesindeki bandın yanında bir masa açılmasını bekliyoruz. Banklara kaydık ve Wyn masanın altından kalçamı tuttu. Elimi onunkinin üzerine koyarak bu duyguyu ezberlemeye çalıştım.

Kabarık ıstakoz, çok baharatlı soğan halkaları ve kızarmış mezgit balığı ile dolup taşan patates kızartması ve çıtır sosisli çörek sepetleri o kadar yumuşak ki, plastik çatallar onu eriyen tereyağı gibi dilimliyor. Koçanı üzerinde mısır ve kırmızı soğan ve dilimlenmiş turp yüklü trajik yan salatalar ve kırmızı plastik yemek kaplarında yaban mersinli limonata.

Kimmy ayağa kalkmaya başlayarak, Gidip buna votka eklemem için barın benden ne kadar isteyeceğini göreceğim, dedi.

Sabrina esrarengiz bir gülümsemeye, "Bunu ertelemek isteyebilirsin," diyor.

Dudaklarım mühürlü bir şekilde omuz silken Parth'a baktım.

Kimmy, gözlerinde mutlu ama şüpheli bir parıltıyla tekrar sırasına çöktü.

Wyn'in ağız kulak mememde geziniyor. Daha önceki parçalanmış anıların yağmuru arasından ne dediğini gerçekten yorumlamam bir saniyemi alıyor: "Sihirli mantarları masaya sonradan çiftleştirdiğini mi düşünüyorsun?"

Ona doğru döndüm, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Tepesine dizilmiş küre ışıkları gözlerini parlatıyor. "O ya da o bizi buradan doğruca bir uzay kampı sıfır yerçekimi odasına götürüyor," diyorum.

Eğilirken eli yukarı doğru sürünüyor. Fısıldayarak yanıtını duymak için döndüm ama bunun yerine dudakları kulağımın altındaki deriyle buluştu, beni daha da titreten yavaş, yumuşak bir öpücük.

Sabrina ayağa kalkarken peçeteyi buruşturur. "Gecenin bir sonraki aşaması için kim hazır?"

"Uzay kampı, işte geliyoruz," diyorum.

• • •

TAKİP EDİYORUZSU boyunca konut caddesi. Buradan bile limanın uzak ucundaki festivalden gelen müziği iskele bandosuyla birlikte duyabiliyoruz, sanki iki yaka düello yapan bir piyano barın iki ucu gibi.

Sabrina bizi suyun karşısındaki uzun, sıska yaya köprüsünden aşağı indirirken, Patty Griffin'in "Long Ride Home" şarkısının sesi "It's Still Rock and Roll to Me" ile çapraz geçiş yapıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Cleo soruyor.

Sabrina omzunun üzerinden, "Uzun vadeli bir hedefi gerçekleştirmek için," diye seslendi ve hızını artırdı. Havada bir elektrik var, bir olasılık hissi.

Belki de Wyn ve benden kaynaklanıyordur. Belki ne zaman ellerimiz birleşse, ya da o beni yanına çekse ya da beni durdurup öpmek için korkuluğa doğru bastırsa, diğerleri yürümeye devam ederken, havaya biraz daha hücum ederiz.

Parth, "Ayak uydurun," diye sesleniyor bize.

Wyn dudaklarını bir kez daha benimkilere sürttü. "Daha sonra vaktimiz olacak," diyor.

Yeterli değil, Sanırım bir sancıyla. Tüm bu tutsak, yakıcı aşkı bir günde nasıl kovabilirim? Önümüzdeki yirmi dört saat içinde onun parçalarını nasıl stoklayabilirim ve sonra ihtiyacı olduğu gibi gitmesine nasıl izin verebilirim? onun gibi *hak ediyor*.

Kendimi başımı sallamaya zorladım ve diğerlerine yetiştik.

Liman bir havuzda yer alıyor, kıyıda restoranlar ve rıhtımlar sıralanıyor, kasabanın geri kalanı ise kıvrımlı ve çaprazlama uzanan sokaklarda, kaldırımlara yayılan vahşi ve yemyeşil bahçelerde, tuzlu havadaki pansiyonların çimlerini süsleyen minik eğrelti otlarında yükseliyor.

Fudge & Taffy Factory'nin karanlık pencerelerini ve camların arkasında sergilenen yüzlerce farklı çeşidiyle Skippy's Popcorn'u geçerek bu caddelerden birine çıkıyoruz. Hafta sonu için daha sonra açık olacaklar ama bu gece zaten her yer kapalı.

Warm Cup'ı geçince sakın bir yan sokağa sapıyoruz. Kolay Yol. Neden tanıdık geldiğini anlamam bir saniyemi alıyor: Seyahat programında bahsedilen bu caddeyi gördüm. Yarın Sabah, evlilik öncesi, sabrina vardı her birimiz için kişiselleştirilmiş sürprizler planlandı ve benim adresim 123 Easy Lane idi. Bunu not etmiştim, özellikle de bir sokağa Easy Street yerine Easy Lane adının verilmesi, bana kasıtlı olarak kaçırılmış bir fırsat gibi geldiği için.

Easy Lane'in ilk bloğunun sonunda, Sabrina bizi başka bir sokağa çevirdi. Sadece iki bina parıldadı: Hound & Thistle adında geniş bir otel ve pub ve penceresinin önünde kirli beyaz sans serif harfleri bulunan siyah süslemeli bir vitrin. **FIRTINA DÖVME.**

Sabrina durup kollarını iki yana açarak bize döndü. "Peki," diyor, "ne düşünüyorsun?"

Sab! Kimmy, üzerine atlayarak diyor. "Dövme mi yaptırıyorsun?" "Yakın," diyor. "*bizdövme yaptırmak.*"

Parth'ın yüzündeki gergin gülümseme ve Wyn'in parmaklarının benimkilere karşı seğirmesi dışında kimse tepki vermiyor. Kimmy'nin bakışları Cleo'ya kayar, Cleo'nun şaşkın ifadesine sırtışı kaybolur.

"Bunun hakkında sonsuza kadar konuştuk," diye devam ediyor Sabrina, "ve bu mükemmel bir zaman. Kulübeye yaptığımız son geziyi ve son on yıllık dostluğu anmak için. Bizi her zaman bağlayacak bir şey."

Kalbim soluk borumdan çıkmak için çırpınan çılgın bir kuş gibiyken bile midem bulanıyor.

Wyn Connor'a her zaman biraz aşık olabileceğimi kabul etmek bir şey. Vücuduma bunun kalıcı bir hatırlatıcısını koymak başka bir şey. Ben bundan bir çıkış yolu bulmaya yaklaşmadan Cleo, "Sanmıyorum, Sab," dedi.

Şok olmuş sessizliğin onu buna hazırlamış olabileceğini düşünebilirsiniz, ancak Sabrina gerçekten şaşkına dönmüş görünüyor. "Ne demek istiyorsun *öyle düşünmüyorsun?*"

Cleo omuz silkiyor. "Bu gece eşleşen dövmeler yaptırmanın gerektiğini düşünmüyorum." Kimmy onun koluna dokunur, aralarında dile getirilmeyen bir duygu geçer.

Sabrina gülüyor. "Neden?"

Cleo, "Çünkü istemiyorum," diyor. "Ve etrafa bakınca, kimsenin de öyle olduğundan emin değilim."

Sabrina gözlerini kırptırıyor ve bizi tarıyor.

"Öyle değil," diyorum. "Bu sadece . . . gerçekten anı."

"On yıldır bunun hakkında konuşuyoruz" diyor.

Wyn, "Ve bunun ne olacağına asla karar vermedik," diyor. Ne olduğu kimin umurunda? Sabrina diyor. "Bağla ilgili."

"Belki bir dahaki sefere," diye öneriyorum. "Bu gece bir tasarım seçebiliriz ve sonra herkesin buna alışması için biraz zamanı olur ve sonra..."

"Zaten bir depozito yatırdım" diyor. Dükkanın bizim için açık kalmasını sağladım.

Cleo kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturuyor. Sab. Bunu yapmadan önce bize sormalıydın. İstedğin her şeye katılacağımızı varsayamazsın.

"Ne yapar *O*Yani, Cleo," diyor Sabrina, yüzüne incinmiş bir halde.

"Sadece bunun büyük, kalıcı bir karar olduğunu kastediyor," diyorum. "Hepimizin bu tür şeyler yapmak için biraz zamana ihtiyacı var."

Cleo sakince, Demek istediğim bu değildi, dedi. "Söylediğimi kastetmiştim. Hepimizin arasında işlerin nasıl olması gerektiğine öylece karar verip sonra da istediğini elde etmek için hepimizi buldozerle ezip geçemeyeceğini.

Kimseyi buldozerle ezmiyor, dedi Parth, Sabrina'ya doğru adım atarak. "Bütün bunları o yapıyor*için*hepiniz. Bütün bu yolculuk senin içindi. Hepsini."

"Eğer bizim içinse," diyor Cleo, "o zaman kararına saygı duyacaksın.*Olumsuz*Rahatsız olduğum bir şeyi yapmak için."

Sabrina, "On dokuz ayrı dövmen falan var," diyor. "Bunda bu kadar rahatsız edici olan ne var?"

"Lütfen bunu bırakabilir miyiz?" diyor Cleo, bakışlarını kaçırarak.

Elbette, dedi Sabrina. "Bırakacağım. En iyi arkadaşlarımdan birinin planlarını iptal edip durduğu ve diğerinin bana zar zor cevap verdiği ve babamın bana evim gibi hissettiren tek yeri sattığı ve benim dışımda kimsenin birbirimizden uzaklaşmamızı umursadığı gerçeğini bir kenara bırakıyorum.

Arabayı bıraktığımız yere doğru döndü.

"Onunla konuşurum," dedim diğerlerine, onu kaldırımda kovalarken. Yakaladığımda bileğine uzanıyorum. "Sabrina, bekle."

Hareket etmeye devam etmeye çalışıyor, elimi onun üzerinde tutmam için beni koşmaya zorluyor. "Biz*Tümü*Bu arkadaşlığı önemseyin," diyorum. "Bu sadece-"

Geri dönüyor, gözleri nemli. "Birden?"

Kalbim ayaklarıma doğru atıyor. Neden bu kadar incindiğini anlamıyorum ama öyle olduğu çok açık. Sabrina asla ağlamaz.

Ama şimdi ağlıyor. Tam teşekkürlü gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve bunun onunla ilgili olmadığını anlamasını sağlamak için bunu düzeltmem gerekiyor.

Ve bu anda, karar vermem gereken son anda, başka yol göremiyorum.

"Arkadaşlığımızla ilgili değil," dedim.

Elbette öyle, dedi Sabrina. "Çıkış yaptınız ve Cleo gerçek bir harcama yapmak istemiyor-"

"Hakkında*Şarap*"Diyorum ki, bu konuşma daha fazla rayından çıkmadan önce.

Bana bakıyor, koyu gözleri cam gibi, saçları nemden buruşmuş.

Ona uygun bir dövme yaptıramam Sabrina. Artık birlikte bile değiliz."

Sesi kısık, çatlak çıkıyor: "Ama siz ikiniz işleri yoluna koyuyormuşsunuz gibi görünüyordu."

Az önce söylediklerini çözmeye çalışarak başımı salladım. "Ne?"
"Bu hafta," diye devam ediyor. "Yeniden bir araya gelmişsiniz gibi görünüyordu."

Tekrar beraber?

Nasıl öyleymişiz gibi görünebilir *tekrar beraber* . . . Ayrıldığımızı
bilmeyen birine mi?

Tabii o bilmiyorsa.

GERÇEK HAYAT

Cuma

“BİLİYORDUN?”BENSöylemek.

Cevap vermiyor.

“*sabrinadiye*

çıkıştım.

Kollarını iki yanına atıyor. “Elbette biliyordum! Senden duyduğumdan değil. Bugünlerde en iyi arkadaşlarımın bana hayatları hakkında tek bir şey söylemesi gibi değil.

En üst basamağı kaçırmak gibi, sadece merdivenlerin doğrudan bir uçurumun kenarına çıktığını fark etmek gibi.

çıkıyorum"*Nasıl?*”

"Parth birkaç hafta önce Wyn'i ziyaret etti."

Liman etrafımda dönmeye başladı. “Öyle mi? . . ona söyle?"

"HAYIR." Kollarını kavuşturuyor. "Wyn tuvalete gitti ve Parth sana Wyn'in telefonundan kendisinin bir resmini falan gönderecekti. Sadece metin dizinizi açtığında, onun için yeni bir şey yoktu.*aylar*. Ve sanırım Wyn, işlerin nasıl bittiği için özür dileyen tüm bu uzun mesajı kaleme aldı.

"Demek okudu," diyorum, kelimeler dilimin arkasında acı bir şekilde.

Sabrina, "Kasıtlı değildi," diyor. “Ve her şey değil. Ama ne olduğunu bilecek kadar.”

"Neden bir şey söylemedin?" Diyorum.

"Ben? Bunu saklayan sensin, Harry. Aylardır bana hayatından neredeyse hiçbir şey anlatmadın ve bu arada Cleo yaptığı tüm planları iptal etti ve Wyn gitmeyecek bile*Gelmek*bu hafta ben yalvarana kadar ve—"

"Beklemek." Gözlerimi kapatıyorum,
başımı sallıyorum. olamaz.
Olmak zorunda.

"Bütün mesele bu mu?" Gözlerimi açıyorum, ciğerlerim sıkışıyor.
"Bütün bu yolculuk mu?"

Sabrina'nın omuzları dik, çenesi kalkık.

Sabrina'nın Wyn'le beni birbirine ittiği o anları düşünüyorum. Benimle birkaç dakika bile yalnız kaldığı tüm zamanları düşünüyorum. Havaalanından arabayla gelirken bile müzik çalıyordu ve pencereler kapalıydı, böylece *İ*Dona Wyn'den bahsetmek istedim,*o*duyduğunu makul bir şekilde reddedebilir.

Öfke şimdi içimi dolduruyor. Hiç hissetmediğim kadar öfke. "Anılar şeridinde bu yolculuk mu? Kapısı olmayan banyo mu? Bunların hepsi senin için bir oyun muydu?"

"*Aoyun?*" diyor. "Harriet, yapmaya çalışıyorduk.*yardım*Sen. Sen ve Wyn birbirinize aitsiniz."

"Bütün bunları bize nasıl yaşatabilirsin?" Öfkeden ses tellerim titriyor.

Sabrina'nın gözleri parlıyor ama ağzı kapanıyor.

"Bütün hafta bizi geriye doğru eğdirdin. *Seni*ş*kence* görmüşbize," diyorum. "Hepiniz bunu nasıl yapabildiniz?"

"Bilmiyorduk," dedi alçak bir ses.

Cleo bizi takip etti, Hound & Thistle'dan gelen ışık onu kırmızı altınla aydınlatıyor. "Wyn'le ayrıldığınızı bilmiyordum," diyor. "Bütün bu haftanın bir yalan olduğunu bilmiyordum."

"Bu bir değil*sahte*" diyor Sabrina. "*Biz**yardım**ediyor*onlara." "Bize yardımcı olmak*Ne?*" diyorum.

"Tekrar bir araya gelin!" O cevaplar.

"Birlikte olmak isteseydik," diyorum, "beraber olurduk!"

"Ah, lütfen," diyor. "bilmiyorsunNeistiyorsun, Harriet! senkaybetmekhayatınızın aşkı çünkü bir düğün tarihi ve mekanı seçemeyecek kadar kararsızsınız."

Göğsümden beyaz-sıcak bir acı alev alev yanıyor. Birlikte olmak istemediğimiz için birlikte değiliz, Sabrina! Çünkü ne kadar istesek de birbirimizi mutlu edemeyiz."

"Gerçekten mi?" diyor. "Çünkü ParthtestereWyn'in yazdığı şey ve kesinlikle kulağa, bir kez daha orada oturdun ve istediğin şey için savaşmak yerine hayatının başına gelmesine izin verdin."

Cleo, "Herkes için neyin en iyi olduğuna siz karar veremezsiniz" diyor. "Niyetinin ne kadar iyi olduğunu düşündüğün önemli değil. Bizi manipüle ettin. Senbiliyordubu hafta ne kadar stresliydim ve senbiliyorduwyn neden gelmiyordu ve sen yine de hepimizi buna zorladın."

Sabrina, "Yapmam gerekeni yaptım," diyor. "Her zaman yaptığım gibi, çünkü artık kimse en ufak bir çaba göstermiyor. Hepinizi bekleseydim, bu arkadaşlık çoktan biterdi ve bunu biliyorsunuz. İlk metni gönderiyorum. Telefon görüşmelerini yapıyorum. Sesli mesajları bırakıyorum. Gezileri planlarım ve iptal ettiğinizde başka tarihler veririm ve bana hemen evet ya da hayır diyemediğinizde, tahmin edin ne olur?Benbirkaç gün sonra tekrar kontrol edecek olan."

Cleo, "Hayatımızda başka şeyler oluyor," diyor. "Sizinle o muhteşem günleri yeniden yaşamak için her şeyi her zaman bırakamayız."

Anında, Sabrina'nın ifadesinden Cleo'nun bir sinire, derin bir sinire çarptığını söyleyebilirim.

Tüm şiddetli öfkem kırılıyor, önümdeki dik bir yokuşu ortaya çıkaracak kadar dağılan bir sis. Öfke hâlâ orada, ama korku daha ağır, içimde kök salıyor, bağırıyor,*Dur, dur, bunu daha kötüye gitmeden durdur.Birisi ayrılmadan önce bunu durdurun. Onları kaybetmeden önce.*

"Bir saniyeliğine hepimiz sakinleşelim," diye mırıldandım.

Cleo'nun gözleri bana kilitlendi. "Kızgın değilim," diyor sakince.

O ciddi. Bakışlarının arkasında ateş yok, sadece bitkinlik, sadece hayal kırıklığı. "Sadece artık numara yapmıyorum."

Kaldırım altımda çatlıyor, dünya ikiye ayrılıyor. Bir şey yapmazsam, ben onlara ulaşamayacak hale gelene kadar boşluk daha da genişleyecek. Tamamen yalnız kalana kadar.

"Rol yapmamak*Ne?*" Sabrina soruyor.

"Bunların*vardır* zafer günleri," diyor Cleo. "Eskiden olduğumuz kadar yakınız, gerçek şu ki, bu farklı.*biz* farklı."

"*Cleo* dedim sessizce, yalvararak.

"Hayatlarımız tamamen zıt," diye devam ediyor, "ve programlarımız tamamen farklı ve artık boş zamanlarımızı aynı şekilde geçirmekten hoşlanmıyoruz ve Wyn Montana'da ve Harriet neredeyse bizi hayatından çıkardı ve sen ve Parth hala her şeyin büyük bir parti olmasını istiyorsunuz, ama değil! Hayatımızda gerçekten boklar oluyor ve bunların hiçbirinden asla bahsetmiyoruz.

"Seni hayatımdan çıkarmadım" dedim. "Senden o kadar acı verici bir şey sakladık ki kendime anlatamadım.*herhangi biri* bu konuda. Hala bunun hakkında düşünemiyorum - hakkında*o-* gibi hissetmeden. . . dünya dikiş yerlerinden ayrılıyor gibi.

Cleo'nun gözleri koyu ve parlak. "Biz tam olarak böyle hissettiğinde gelmen gereken kişiyiz ve bunun yerine bizimle konuşmayı kesersin ve sonra işler... . bizim için zor, ne yapalım?"

Ah, yapma, Cleo, diyor Sabrina. "Daha iyiymişsin gibi davranma. Benimle planlardan kaçırıyordun*aylar*. Kadarıyla*BEN* söyleyebilir,*Bentüm* bunları bir arada tutmaya çalışan tek kişi, diğer herkes birbirini hiç görmese de gayet iyi olur."

"Hepimiz birbirimizi gördük*hafta* Cleo, "ve az önce bize bunun bir tür Makyavelist entrika olduğunu söylüyorsun ve Harriet, kendisinin ve Wyn'in birlikte olmadığını bile itiraf ediyor ve biz*günler*, ve önemli bile değil. Çünkü beş saat sinemada oturmayı tercih edersiniz, çünkü bize*eskiden*, belki de hepimizin farklı bir şeyler yapmayı tercih edeceği gerçeğine uyum sağlamaktansa! Artık aynı yerde değiliz. Büyüyoruz.

Sesi titriyor. "Ve farklı yönlerde. Ve artık birbirimizle konuşamayacağımız şeyler var ve belki de hepimiz kavga ediyoruz

ya da kabul etmemiz gerektiğinde fark etmemiş gibi davranmak. Birbirimiz için eskisi gibi değiliz. Ve bu iyi.

"Bu iyi?" Sabrina boş boş tekrarlıyor.

"İşler değişiyor. Onlar zaten var. Ve hiçbir zaman onun yapmak istemediği şeyleri kabul eden bir insan olmadım, ama sen bunu benim yapmak zorunda olmam için yaptın. Her şey senin şartlarına göre olmalı."

"Kimse seni kalmaya zorlamıyor!" Sabrina diyor. "Gitmek istiyorsan git!"

Cleo ayaklarına bakıyor, kaldırımın çatlakları arasında, tam da sandaletlerinin arasında büyüyen minik bir eğrelti otu. "Güzel," diyor. "Kimmy ve ben bu gece için bir otel bulacağız."

Sabrina'dan bir soğuk kahkaha daha. "Peki, ne yapacaksın *bilinçli olarak ayırmak* arkadaşlığımızdan mı?"

"Biraz alacağımızay" diyor Cleo.

Sabrina, "Bu çok saçma," diye yanıtlıyor. "Bütün bu kıyıda kalacak bir yer bulamayacaksın."

Cleo'nun dudakları daha da sıkılaştı. "O zaman bu gece misafirhanede uyuyacağız." "Ve sonra ne?" Sabrina diyor.

Henüz bilmiyorum, dedi Cleo. "Belki gider."

Onunla nasıl tartışacağım hakkında hiçbir fikrim yok, hatta isteyip istemediğim konusunda. Başım zonkluyor. Her şey yanlış.

Sonunda Sabrina, "Arabayı alacağım" diyor. Dönüyor ve caddede ilerliyor. Geldiğimiz yola dönüp bakıyorum. Kimmy, Wyn ve Parth silüet halinde bile katı görünüyor. Her şeyi duydular.

Bir bakıma, her şeyin açık olması rahatlatıcı, dedim kendi kendime.

Ama gerçek şu ki, hepsini geri alabilseydim, yapardım. Zamanın dışında, gerçek hayattan hiçbir şeyin bize dokunamayacağı o mutlu yere geri dönmek için her şeyi yaparım.

GERÇEK HAYAT

Cuma

SÜRÜŞTEEVde sessiziz. Artık gerçek ortaya çıktığına göre, Wyn ve ben birbirimize bakamıyoruz bile. Parth'a da bakmayacak, gözlerini arabanın camından dışarı sabitliyor.

Kulübeye girer girmez herkes geri çekildi ve daha fazla garip veya acı verici koşuşturmacalara katlanmak yerine, birinci kattaki tuvalette saklandım.

Merdivenlerden yukarı çıktığımda, Kimmy ve Cleo ellerinde çantalarla misafirhaneye gitmek üzere aşağı iniyorlardı.

Cleo bana bakmıyor.

İkisi de bir şey söylemiyor ama Kimmy gergin bir şekilde gülümsüyor ve yanından geçerken elimi sıkıyor. Ön kapının arkamdan açılmasıyla boğazımda bir yumru oluştu.

Wyn'e ve odama gitmiyorum. Balon patladı, bu cep evren çöktü. Onun yerine çocuk odasını alıyorum. Düzenli, ikiz yataklar karşı duvarlara geri döndü ve düzgün bir şekilde yapıldı. Cleo ve Kimmy burada, Kimmy'nin nane yağının kalıcı kokusu dışında hiçbir iz bırakmadılar.

Yatağın kenarına oturdum, yalnızlığın bana dışarıdan mı baskı yaptığını yoksa içeriden mi büyüdüğünü bilmeden kabardığını hissettim.

Her iki durumda da, bu kaçınılmaz, en eski yoldaşım.

Üzerimdekileri çıkarıp yatağa giriyorum. Ağlamıyorum ama uyumuyorum da.

Tartışma, kelimeler anlamsız bir şekilde birbirine karışmış gibi hissedene kadar zihnimde hararetli bir döngüde tekrar ediyor.

Kendime tekrar tekrar neden onlara söylemediğimi soruyorum. Herkes gibi ben de kendimden bıkana kadar aynı yarım yamalak cevaplar zihnimde dönüp duruyor.

Arkama döndüm ve tavana vuran ay ışığı huzmesine baktım.

Wyn ile işlerin bu şekilde bitmesi nedeniyle bana tam olarak kızacaklarından korkmuyordum. Üzüntülerinden korktum. Onlar için çok şey ifade eden bu geziyi mahvetmekten korkuyordum. Her zaman mutlu oldukları bu yeri mahvetmekten korkuyordum. Bana güceneceklerinden ve bunu asla söylemeyeceklerinden, Wyn olmadan benden eskisi kadar hoşlanmayacaklarından korkuyordum, çünkü *BEN* onsuz beni eskisi kadar sevmiyordu.

Bana neyin yanlış gittiğini soracaklarından ve molozdan hangi cevabı bir araya topladığımı önemli değil, onun içini göreceklerinden korkuyordum.

Yeterli olmadığımı anlayacaklardı.

Ailemin olmamı istediği parlak doktor değilim, Wyn'e hak ettiği mutluluğu verebilecek kişi de değilim ve Sabrina ile Cleo'nun ihtiyacı olan arkadaş da değilim.

olmak için çok uğraştı *miyi*, çevremdeki insanları hak etmek için ve yine de hepsini incitmeyi başardım.

Battaniyeler çok sıcak, şilte çok yumuşak. Ne zaman yuvarlansam duvara toslarım.

Burada bir televizyon olsaydı, açardım. *Cinayet, Yazdı*, mavi parıltısı ve hafif neşeli film müziği ile uykuya dalın.

Sessizlik, sorular için çok fazla alan bırakıyor, anılar etrafımda dolanıp beni esir alıyor.

Sadece mücadelenin değil, *karanlık yer*, Wyn'i kaybetmeden önceki ve sonraki haftaların. Onun gibi kokan bir yastığa ağlayarak, onun rüyalarından uyanarak göğsüm düğüm düğüm oldu. Taye, erkek arkadaşı ve arkadaşlarıyla çiftte randevu vererek onu sistemimden silmeye çalışmaktan.

Eve gelmek, midem bulanmak ve daireyi temizlemek. Sanki mutfak dolaplarındaki harçları ve çeşni lekelerini ovma hayatımla ilgili her şeyi farklı gösterebilirmiş gibi. YapmakBenfarklı.

Mutfağında durduğumu, telefonum bir elimde kenetlenmiş, arayacak birinin olmasını dileyerek hatırlıyorum.

Annemi ararsam, derdi ki,*Eve gel; Seninle ilgileneceğim.*

Wyn'i ararsam, yumuşak sesinin bana bunun bir hata, bir yanlış anlaşılma olduğunu, söz verdiği gibi beni sonsuza kadar seveceğini söyleyeceğini.

ben olsam bile *yaptı* Sabrina ve Parth, onlara gerçeği söyleyebileceklerini hissettiklerinde, *Sadece* uykuya daldılar ve Cleo ile Kimmy'nin birkaç saat sonra kalkmaları gerekecekti; ve eğer Eloise'i ararsam, birinin öldüğünü varsayacaktı, çünkü biz *Asla* telefonda konuşmak.

O gece Wyn'i aramaya o kadar yaklaştım ki numarasını bloke ettim.

Ve hiçbirini aramadan ne kadar uzun süre gidersem, bunu yapmak o kadar imkansız hissettiriyor, gerçeklerden o kadar utanıyordum.

Tüm hayatımı buraya gelmek için harcadım ve *Neden?* Hayal ettiğim şey değildi.

Hayır, bundan daha kötü. Çünkü dürüst olmak gerekirse, onu hayal etmeye hiç zahmet ettiğimden emin değilim.

Hastane bekleme salonlarında rahatlamış aile üyelerine iyi haberler vermeyi hayal ettim ve kendi annemle babamın mezuniyette kalabalığın içindeki yüzlerini, aile Noel kartının altındaki sevgi dolu notlarını mutluluklarını ve gururlarını hayal ettim. Kliması sürekli çalışan, kapıları açık kalan, güzel restoranlarda uzun akşam yemeklerinde herkesin güldüğü, pembe yanaklı bir ev hayal ettim. Boş zamanları, ailem için düşünceli hediyeleri, hiç çıkmadığımız aile tatillerini, ev kredilerinin ödendiğini hayal ettim. Tüm sıkı çalışmalarının sonunda geri ödendiğini, tüm fedakarlıklarının yalnızca telafi edilmediğini, aynı zamanda ödüllendirildiğini hayal ettim.

Her şeye değdiğini düşündüklerini hayal ettim. Beni ne kadar sevdiklerini anlatmak.

Hayatım boyunca, geleceğimi düşündüğümde, hayal ettiğim şey buydu. Kariyer değil. Onunla geleceğini düşündüğüm şeyler.

Mutluluk, aşk, güvenlik.

Ve bu rüya uzun zamandır yeterliydi. Okul, değerinizi kazanma şansı değilse neydi? olduğunu tekrar tekrar kanıtlamak içinölçülebilir şekildeiyi.

Tarafsız bir evrenle yaptığım bir anlaşma daha:*Yeterince iyiysen mutlu olurum.*

sevileyim

Güvende

olacağım.

Bunun yerine, sevdiğim herkesi uzaklaştırdım.

Kalbim göğüs kafesimde gümbürdüyor. Bu duyguları aşmam gerek.

Ayağa kalkıp çarşafı yataktan yırtıp omuzlarıma sardım. Koridora girerken sıcaklık tam on derece düşüyor, merdivenlerden inerken birkaç derece daha düşüyor ama yine de kendimi sıcak ve havasız hissediyorum.

Mutfak bir enkaz. Çarşafımı kenara koydum ve iç çamaşırlarımla bulaşıkları kaldırdım, kirli olanları boş bulaşık makinesine doldurdum. Sayaçları siliyorum. süpürüyorum. Kendime bunun bir fark yaratacağını söylüyorum. Yarın, herkes aşağı indiğinde, bu gecenin enkazı o kadar da kötü görünmeyecek.

Endişe pes etmez. Cildim çok gergin, sıcak ve kaşıntılı.

Çarşafı tekrar toplayarak kendimi dışarı attım.

Rüzgar, ateşli duyguyu kırmak için çok az şey yapar. Kayalığa iniyorum ve karanlıkta su daha gürültülü, güçlü ama kararsız görünüyor. İçinde sürüklenmenin, sırtında sürüklenmenin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Gözlerimi başka bir yerde açarak bu hayattan uzaklaştığımı hayal ediyorum.

Sabrina'nın söylediği bir şey fanteziye müdahale ediyor:*Hayatının aşkını kaybediyorsun çünkü bir düğün tarihi ve mekanı seçemeyecek kadar kararsızsın..*

İşlerin bundan daha karmaşık olduğunu biliyorum ama bu sözler Wyn'in bana daha önce söylediklerinin içine ve dışına örülerek tekrar tekrar çılmaya devam ediyor.

Bunun birlikte olmak istediğin türden bir adam olduğuna kendimi gerçekten ikna ettim. Ve sen düğünü erteleyip durdun. Bunun hakkında hiç konuşmak istemedin. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemedin.

Bakışlarını kaçırıyor, ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor. "Ne hakkında?"

"Başlangıç olarak, gece bavullarını toplamış olman hakkında," dedim daha da yaklaşarak. Yarım adım geri gider. Sesim titriyor. "Ve ben senin gitmeni istemiyorum."

Elleri kalçalarımın geliyor, beni tutuyor ama uzakta tutuyor. "En başta gelmemeliydim" diyor. "Hepsi benim suçum."

"Hayır, değil," diyorum.

"Öyle," diyor ısrarla.

Daha yakına basıyorum. Göğüslerimiz fırçalıyor. "İşte," diyorum. "*OradaNe?*"

"Uğrunda savaşmamız gereken başka bir şey var," diyorum.

Belli belirsiz, isteksizce gülümsüyor. Sürmez. Kaşlarını çatarak uzağa bakıyor. "Çok üzgünüm, Harriet," diyor. "Söylediğim gibi bu hafta uzak dursaydım... ."

Ellerimi omuzlarına koydum ve gözleri benimkilere takıldı, içlerinde bir akım parladı. Yavaşça aşağı itiyorum ve o yatağın kenarına oturuyor, yalnız başucu lambasının ışığında beni incelemek için başını kaldırdı. Aralarına adım attığımda kalçaları ayrılıyor, ellerim sıcak omuzlarının üzerinden çenesine doğru ilerliyor. Gözleri titreyerek kapandı ve yüzünü avucuma çevirip ortasını öptü.

Elleri belime geliyor ve dizimi kalçasına kaydırıyorum. Gözleri açık, koyu kara ve ben diğer dizimi uzak kalçasının üzerinden kaydırıp onun üzerinden geçerken ağırlığımı alıyor.

"Bu kavga mı?" diye mırıldandı.

Kucağına çökerken başımı salladım. Adem elması göğüsleri. Elleri kalçalarımın altını kavradı, çarşaf hâlâ omuzlarıma dolanmıştı. Dövüşmek için bunu mu giydin?

"Bu işte yeniyim," diyorum. "Standart bir üniforma olduğunu bilmiyordum. Gidip üstümü değiştirmemi ister misin?"

Bakışları üzerimde geziniyor, düşünüyor. "Daha küçük bir şey aldın mı?"

Başımı sallıyorum. "Diş fırçası takmanın iyi bir yolunu bilmiyorsan hayır."

"Bununla yetinebiliriz" diyor. "Şimdi, ne için savaşıyoruz?"

"Her şey," diyorum.

Diğer eliyle beni kucağına çekip birbirimize uydururken boynumun arkasını kavradı. "Küçük bir şeyle başlamak ve sonra yavaş yavaş her şey hakkında olmasına izin vermek genellikle daha kolaydır. En azından ailem her zaman böyle yapardı.

"Ailen," diyorum, "kavga etmedi."

"Herkes sevdiği insanlarla savaşır, Harriet," diyor. "Önemli olan bunu nasıl yaptığındır."

"Kurallar var mı?"

Soruyorum. "Var."

Üniforma gibi, dedim.

"İsim takmamak gibi," diye
yanıtlıyor. "Ne dersin*Bal*?"

Soruyorum.

Elleri kalçalarımın doğru hareket ediyor, ileri geri kayıyor, avuçlarının kaba dokusu tenimi karıncalandırıyor ve kabartıyor. "Parth ve Sabrina ile tekrar kontrol etmem gerekecek, Esquires, ama sanırım*Bal*ızın verilir," diyor. "Hiçbir jüri mahkum etmez. Yine de bundan daha kötü bir şey yok."

"Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Gitmek sorun değil," diyor. "Herkes diyor*Yatağa sinirli gitmeyin*, ama bazen bir insanın düşünmek için zamana ihtiyacı vardır. Ve buna ihtiyacın varsa, sorun değil ama bana söylemelisin çünkü aksi halde... . " Yutkundugunda çenesi esner. "Aksi takdirde, kişi sonsuza dek ayrıldığınızı varsayabilir."

Ben de yutkunuyorum ve yaklaşıyorum, göğüslerimiz birlikte eriyor.

"Başka ne?" "Kazanan ve kaybeden olmak zorunda değil. Sadece diğer kişinin nasıl hissettiğini önemsemelisin. Onları olduğundan daha fazla önemsemelisin

haklı olmakla ilgili."

"Kulağa kavga gibi gelmiyor," dedim ona.

"Bu bilgi doğrudan Hank'ten geldi" diyor.

Yardım edemem ama gülümse. "Öyleyse sanırım ona güvensek iyi olur." "Denemek ister misin?" diyor.

"Küçük bir şey mi?"

Diyorum. Başını sallıyor.

"Bulaşık makinesini yanlış dolduruyorsun," diyorum. Bir gülümsemeye giriyor. "Yanlış?"

"İyi, yanlış değil," diyorum. "Ama nefret ettiğim bir şekilde."

Gülümsemesi bir kahkaha patlamasıyla yarıyor. "Devam et. Geri durma.

"Alt rafı çok dolduruyorsun," diyorum, "ve su üst rafa ulaşamıyor. Ve her şeyi yeterince iyi durulamıyorsun, bu yüzden her şey sabunlansa bile, kaselerin içinde hala dolu mısır gevreği parçaları var.

Kasvetli bir ifadeye geri dönmek için mücadele ediyor. "Üzgünüm," diyor. "Haklısın. Bulaşıkları yıkarken acele ediyorum ve bu daha çok iş çıkarıyor. Başka ne?"

"Zekanı küçümsemenden hoşlanmıyorum."

"Bunun üzerinde çalışıyorum" diyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, ilaç yardımcı oluyor. İşimde iyi hissetmek de öyle."

Göğüs kafesim küçülüyor gibi görünüyor, yoksa kalbim büyüyor. "İyi. En az benim seninle gurur duyduğum kadar kendinle gurur duymalısın.

"Bunlar," dedi sessizce, gülümseyerek, "kavgacı sözler değil."

"Çünkü sıra sende," diyorum. Sen de bana kızgınsın. "Ben?" diyor.

"Öfkeli," diyorum.

Beni ona sıkıştırıyor. "Öfkeli," diye nefes alıyor. "Yine ne hakkında?"

Sabrina'nın sözleri kafamda tekrar ediyor: *Düğün tarihini seçemeyecek kadar kararsız olduğun için hayatının aşkını kaybediyorsun. . . Parth, Wyn'in yazdıklarını gördü. . . Orada oturdun ve istediğin şey için savaşmak yerine hayatının sana olmasına izin verdin.*

Midem parmak arası terlik. "Düğün yüzünden olabilir."

"Ne düğünü?" diyor.

"Bizim," diyorum.

“Bizde yoktu” diyor.

Belki de umursamadığımı düşünüyorsun, dedim. "Ya da sana bağlanmaktan korktuğumu ve bu yüzden herhangi bir karar veremediğimi. Belki de bilerek ertelediğimi düşünüyorsun.”

Yutuyor, mırıldanıyor, "Değil miydin?"

Onaylamayla başım dönüyor, yapbozun son parçası da beş ay gecikerek yerine oturuyor. Gözyaşları gözlerimi parlatır.

Her şeyin ters gittiği, onu hayal kırıklığına uğrattığım, birbirimizi kaybettiğimiz bir an bile olmadı. Her iki tarafta da düzinelerce vardı. Eksik işaretler. Düşen çizgiler.

Bunu fark etmek canımı acıtıyor. Onu istemediğimi düşündürdüğümü anlamak için.

“Olmaya çalışıyordum*kolay*, Wyn," boğuluyorum. "Çok mutsuzdun. Yas tutarken seni aceleye getirmek istemedim. istemedim*ih*tiyaçsen çok acı çekerken, ben de iyiymişim gibi davrandım. Ne kadar enkaz olduğumu anlasan beni istemeyeceğinden korktum, bu yüzden seni uzaklaştırdım.

Ağzı yumuşar, ancak parmakları gerilir. "Harriet," dedi, tüm kaba şefkatiyle, Wyn Connor'ınkiyle tamamen çelişerek, tek bir sözcüğe döküldü. "Seni her zaman istiyorum."

Bir şeyi anlamam bir saniyemi alıyor. “Kızgın olduğum başka bir şey. . . Duygularını incittiğimde bana söylememenden nefret ediyorum, bu yüzden ne yaptığımı ve nasıl düzelteceğimi tahmin etmeye çalışmalıyım. Bu gece olduğu gibi.

"Bu akşam?" O sorar.

"Arabaya döndüğümüzde. yüzüme bile bakmıyorsun."

Kahretsin, Harriet, dedi. "Sadece utandım. Bütün bu lanet hafta hakkında. İyi bir sebep olmadığı ortaya çıktığında seni bu duruma sürüklemekle ilgili.

"Ama bana neyin yanlış olduğunu söylemediğin zaman, bir şeyler varsayıyorum, Wyn," diyorum. "Ve düşünebildiğim tek şey bu. İşleri berbat ettiğimi.

“Bu sağlıklı değil” diyor.

"Biliyorum ama gerçek bu," diyorum.

"Şey, sevmiyorumO," diyor. "Benim yanımda güvende olduğunu bilmelisin. Sana her şeyi açık açık söylemek için sekiz yıl harcadığım halde, her anını nasıl hissettiğimi ikinci kez tahmin ederek geçirmemelisin.

"VeSenbaşka kimseyi istemediğimi bilmeliydim." Sesim parçalanıyor, kalbim onunla birlikte atıyor. "Tanıştığımız geceden beri benim için sen olduğunu bilmeliydin. Düzeltmek için her şeyi yapardım ama sen benim için savaştıydın. Yapacağını söyledin ve ben de sana inandım, Wyn. Ve neden yapamadığını anlıyorum. Ama kalbimi kırdığın için seni affetmedim.

Eli saçımı sıyırdı, ağzı boynuma doğru kıvrıldı. "Güzel," diyor. "Beni affetme. Bana kızgın kal. Beni aşma.

"Ve bu gece bana gelmediğin için sana kızgıyım," diyorum.

Çenemi yana yatırdı, boğazımın diğer tarafını öptü ve usulca fısıldadı, "Eninde sonunda sana ulaşırdım."

"Bavullarını topladın," diyorum.

Pürüzlü bir şekilde güldü, elleri tekrar kalçalarımına gitti ve beni kendisine doğru kaldırdı. "Bu saçmalıktı" diyor. "Seni rahat bırakmamın en iyisi olacağına kendimi inandırmaya çalışıyordum. Üzücü olan şey, buna gerçekten inanıyorum, Harriet. Ama gitmeyecektim. Sen buraya geldiğinde seni bulmaya gidiyordum. Kapıyı nasıl bu kadar hızlı açtığımı sanıyorsun? Neden zaten sert olduğumu düşünüyorsun, Harriet?

Uyluklarıma hoş bir ürperti tırmanıyor. "Belki bulmaca çözüyordun," diyorum.

Kulağımın altındaki yumuşak teni öptü. "Seni yalnız bırakamazdım. Asla başaramadım.

"Beni beş aydır yalnız bıraktın," dedim.

"Numaramı bloke ettin," dedi, parmakları ince çarşafın arasından beni sıktı. Yoksa bunun da saçmalık olduğunu bilirdin. Parth'ın gördüğü gönderilmemiş tek bir kısa mesaj değildi, Harriet. Sana da gönderdiklerimdi. Cevaplamadıkların."

Kalbim yemek borumda çırpınıyor, serin hava esintisini yakalayan sersemlemiş bir kanarya gibi. Nasırlı elleri yüzümü kendisine doğru çevirdi ve beni derinden, kabaca öptü.

Sinir uçlarım, dışa doğru yankılanan eşmerkezli daireler halinde aydınlanıyor. Hücresel havai fişekler. Nörolojik Dönme dolap parmaklıkları. Ellerimi saçlarına daldırdım ve bizi yatağa fırlattı, çift çarşaf kar gibi nazikçe üzerimize düşüyor. Gömleğini çıkarmama yetecek kadar ağırlığını geri verdi, sonra tekrar üzerime uzandı, dudaklarımız çarpıştı, dizini kalçalarımın arasına daldırdı. Elleri üzerimde ağır ağır dönüyor. Tırnaklarım sıcak sırtını sıyrıyor.

Göğüs kemiğimi öptü, dilini kumaşın altına soktu ve dişleriyle onu takip etti. Rahatlamadan ve eşzamanlı ihtiyaçtan ağlıyorum. Yaklaştık. Eli arkamda çalıştı, sütyenimin kopçasını buldu ve kısa bir mücadeleden sonra onu benden çekip yolumuza fırlattı ve sonunda göğüslerimiz birbirine bastırıyor, benimki onun altında düzleşiyor. İnliyor. Avuçları ağır bir şekilde göğsümün üzerinde geziniyor, beni ağzına götürüyor.

Birlikte hareket ettikçe yatak gıcırıyor.

Bir dirseğinin üzerinde kaydı, diğer eli iç çamaşırımın yanına gelene kadar kaburgalarımı ve belimi kavradı. Kalçamdan aşağıya çekti ve eli kalçamı sıyırdı. "Seni duymayı özledim," diye fısıldadı kulağıma. "Çıkardığın tüm küçük sesler."

Sadece söyleyerek, birkaç tane daha ikna etti.

"Daha sık dövüşmeliyiz," dedim.

"Kabul ediyorum." İç çamaşırımın diğer uyluğumun üzerinden aşağı çekti. Pantolonunun düğmelerine uzandım ve elimi beline geçirirken başı inleyerek benimkine yaslandı.

"Prezervatif buldun mu?" Fısıldıyorum.

"Yemekten önce." Cebinden bir üçlü şerit çıkarıyor ve yanımıza fırlatıyor. Mezuniyet balosunda tuvalete gizlice girmeyi uman lanet olası bir ergen gibi bütün gece onları yanımda taşıdım.

"Bilseydim," diyorum, "dövüşü tamamen atlayabilirdik."

Uyluğumu tuttu ve kalçasının dışına yerleştirdi. Alçak bir sesle, "Lütfen gitme," diyor. "Bu iş bittiğinde başka bir odada uyuma. Bütün gece benimle kal."

"Gitmeyeceğim," diye söz veriyorum, pantolonunu aşağı kaydırıp kalçasının çıkıntısını öpüyorum.

Kolu belime dolandı ve onun üstüne çıkmam için bizi tekrar döndürdü. Kalçasını külotunu aşağı indirecek kadar kaldırdı ve sonra onun üzerine kıvrıldım, artık bizi ayıran hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey bu basit temas kadar mutluluk verici bir şekilde iyi hissettirmemiştir. Kalçamı kavradı, beni üzerine kaydırıp, nefesimiz sığlaştı. Bileklerimi başının üzerine çekti, beni üzerine doğru gerdi ve aralık dudaklarını, dilini göğsümün üzerinde sürükledi.

Yatakta prezervatif arıyorum, ilkini yırtıp ona takıyorum. Kalktığımda kalçalarımı tuttu, ağır ve koyu gözleriyle beni kendisine doğru yönlendirdi. Başını geriye atıyor, ben yükselip alçalırken boğazından gırtlaktan gelen bir ses geliyor. Çok tanıdık geliyor, çok doğru ama bunca zamandan sonra garip bir şekilde yeni.

Hareketimiz yavaş ama acil, o kadar yoğun ki bir anlığına nefes almayı unutup duruyorum, sanki hayatta kalmam için bu kadar gerekli başka hiçbir şey yokmuş gibi. Elleri çenemde dikkatli, dudakları benimkilerde yumuşak, dili neredeyse çekingen bir şekilde ağzımın içinde geziniyor, ta ki ben daha fazla nezakete, daha fazla kısıtlamaya zar zor dayanabilecek duruma gelene kadar. Kendinden herhangi bir parçayı geride tutmasından bıktım.

Bunu ona söylediğimde, bizi bir kez daha ters çevirdi, kollarımı başımın üzerinde birleştirdi. Biz hararetlenirken, vahşileşirken ter cildimizi kayganlaştırır. Onun altında eğildim, ritmine uydum, ayrılmamaya çalıştım, henüz değil. Adını bir büyü gibi söylüyorum.

veya bir *Güle güle* *Ve Seni seviyorum*, bir söz.

Sadece kalbimin aynı fikirde olduğunu biliyorum: *Sen sen Sen*.

• • •

BİZ YALANterli bir yığın, Wyn buklelerimden biriyle oynuyor, ciğerleri beni gelgitteki bir tekne gibi kaldırıp indiriyor. "Onları affediyor musun?" Fısıldıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor, "kızmakta zorlanıyordum. Yalan söylememeleri gerektiğini biliyorum ama... . . Bilmiyorum. Buna değer. Burada olmak. Seni görmek."

"Bana da," diye fısıldadım onu biraz daha sıkı tutarak. Sonra, bir dakika sonra: "Sence affederler mi?*biz?*"

"Evet," diyor.

"Bunu düşünmedin," diye azarladım. "Gerek yoktu," diyor.

Gözlerinin içine bakmak için yukarı kaldırdım. "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Daha fazla Hank bilgeliği," diyor. "Aşk, sürekli üzgün olduğunu söylemek ve sonra daha iyisini yapmak demektir."

Gülümsedim, parmaklarımın Wyn'in göğsünde oynamasına izin verdim. "Seninle iyiydi, Wyn Connor. Gurur duyardı.

Kollarını etrafıma sıkıca sarıyor. "Böyle düşünmene sevindim."

Birkaç dakika içinde uykuya daldım, rüyamda güneşli bir çam ormanı, altımda bir masanın sıcak ahşabı ve her yerde karanfil kokusu görüyorum. Adını koyamasam da burayı biliyorum. Güvende olduğumu, ait olduğumu biliyorum.

GERÇEK HAYAT

Cumartesi

WYN solperdeler ve pencereler dün gece açıldı ve şimdi oda soğuk ve aydınlık, esintiyle içeri giren tuz ve beraberinde ringa martılarının uzak ciyaklamalarını getiriyor. Vücudum en iyi şekilde erimiş dondurma gibi hissediyor. Dün gecedен bazı parçalar zihnimde şöyle bir geziniyor: çarşafa, saça ve tene yumruk atan eller, düzensiz fısıltılar ve yakarışlar.

Ve sonra daha önce gelen her şey.

Kavga. Haftanın geri kalanı. Her şey Wyn ile. Yani bugün gezimizin son günü.

Hoş acılar yerini alır. Şimdi bir otobüsün çarptığını, sonra geri çekildiğini ve bir kez daha farklı bir açıyla çarptığını hissediyorum. Wyn mışıl mışıl uyuyor, bir kolu hâlâ kaburgalarımın üzerinde ve ağzının bir köşesi kalkık. Görünce göğsüm ağrıyor.

Genellikle, o bir arka uyuyan. Eskiden böyle kıvrılmış uyuyakalırdık ama o sırt üstü dönene kadar asla dinlenmezdik. Kaşık gibi bir araya gelseydik, uykusunda her zaman huzursuzca hareket etmeye başlardı ve baş döndürücü, şehvet delisi bir bulanıklık içinde birbirimize giden yolu bulurduk. Bu, ikimizin de işe ya da okula gitmek için kalkmamız gereken sabaha kadar harikaydı.

Bütün geceyi yanımda geçirdi ama bütün gece bizim için birkaç saatten fazla olmadı.

Ben altından kayarken o hiç kıpırdamadı. Uyurken her zaman daha genç görünür. Bunun evrimsel bir özellik olup olmadığını merak ediyorum: Hangi hayvan bu kadar huzurlu ve masum görünen birine saldırmaya dayanabilir?

Tamam aşkım,*BEN*olabilir, ancak*Güzel*şey uyumasına izin vermek olurdu.

Bir kot pantolon ve bir süveter giyip sessizce odadan çıkıp sessiz evin içinde ilerliyorum. Dün gece olanları düzeltmeye ne kadar istekli olsam da, herkes ya uyuyor ya da saklanıyor.

Birkaç dakika mutfakta amaçsızca dolaştıktan sonra, kasabaya inip herkese bir barış hediyesi olarak Warm Cup'tan içki ısmarlamaya karar verdim.

Sık sık dünyanın en iyi havasını, her şeyin ters gittiğini hissettiğiniz günlerde sakladığını düşündüm ve bugün de farklı değil. Serinletici bir esinti ile muhteşem bir güneşli. Güneş en yüksek noktasına ulaştığında, Knott's Harbour hiç şüphesiz bunaltıcı olacak. Ya da zaten orta kıyı için bunaltıcı, yani güney Indiana'nın bataklık yazları veya New York City'de Temmuz ayının mikroskop altında yanan sıcaklığıyla karşılaştırıldığında son derece rahat.

Bir orta kıyı yaz günü, tam da kışın canını sıktığınız gündür.

Yine de, kıvrımlı yolu takip ettikten, taşan ormangülü çalılarını ve yüzüncü kez kazınıp yeniden boyanan gri renkli ahşap kiremitli hanları geçtikten sonra, kazağımın altına bir atlet giymeyi diliyorum.

Bunun gibi küçük bir köyde söylemesi yapmaktan daha kolay olan bir taksi bulmam gerekecek. Genellikle ulaşımımızı Sabrina planlar ve bunu ne kadar ileride yapması gerektiğinden emin değilim.

Hepinizi bekleseydim, bu arkadaşlık çoktan biterdi. dedi. Tamamen yanlış değil. Sabrina'yla, tüm bu grupla arkadaşlık her zaman kendimi bedensel olarak içine atabileceğim bir akım gibi geldi. Ve bu benim en çok alıştığım şey: diğer insanların kaprislerine ve duygularına boyun eğmek.

Bunun kayıtsızlık olarak okunabileceği hiç aklıma gelmemiştir. Umursamadığımı düşünebilirsiniz diye. Suçluluk duygusu içimi sızlatıyor.

Çatlak kaldırım dönüyor ve beni kasabanın kahvehanesinin önüne bırakıyor. Açılır penceresinin üzerindeki solmuş tentenin altında, geri dönüştürülmüş bir içecek taşıyıcısını toplayan Cleo var.

Beni görünce kaskatı kesildi, yavaşça bir elini kaldırdı. ben de aynısını yapıyorum

Bir an ikimiz de kıpırdamıyoruz. Sonra barista, "Doug!" ve bekleyen diğer tek müşteri, bir siparişi alması için Cleo'yu kenara iter.

Taşıyıcısıyla bana doğru ilerliyor ve yolun yarısında, İtalyan restoranının önündeki rengarenk boyanmış bankın önünde onunla karşılaşıyorum. Şirin kırmızı çizgi film istakozlarının sıraları arasında şirin yazı tipinde kelimeler var *SADECE MÜŞTERİLER İÇİN!!!*

"Merhaba," diyor.

Merhaba, dedim.

İçecek taşıyıcısını kaldırıyor. "Kahve?"

"O zaman sadece üç tane kalırdı," diyorum.

Yarım ağızla gülümser. "Tuzlu karamelli latte senin için."

Taşıyıcıya bakıyorum. Üç çok ortalama büyüklükte içecek ve biri Big Gulp'a eşdeğer kahve dükkanı. "Yani 5-Saatlik Enerjileri ve Adderall'ları bitmişti, anlıyorum."

Gülümsemesi genişliyor. "Beş içki taşıyamadım. Bu yüzden Sabrina ve Parth'ın paylaşması için kocaman bir Americano, Wyn için sade bir kahve ve Kim için bir matka aldım.

Göğsüm sızlıyor. "İçki siparişlerimizi ezberledin." Bir omzunu kaldırıyor. "Seni biliyorum."

Başka bir sessizlik vuruşu.

"Bir dakika yürümek ister misin?" o

soruyor. Başımınla onayladım.

"Burada." Taşıyıcısını tezgahın üzerinde dengeliyor ve kağıt bardağını içinden alıyor.

"Seni öldüreceğim," diyorum.

Biraz yüzünü buruşturdu. "Lütfen yapma."

Suya doğru kıvrılıyoruz, havadaki tuzlu su yoğunlaşıyor. Bir saniye sonra ona "Dövüşmeyi hiç öğrenmedim" diyorum.

Bana yan yan bakıyor.

"Özellikle değer verdiğim insanlarla değil," diyorum. "Yani kimseyle değil. Ama özellikle sevdiğim insanlarla değil. Aslında, özellikle sadece kavgalardan nasıl kaçınılacağını biliyorum. Ya da genellikle yaparım.

Kaşlarının arasında bir boşlukla beni izliyor.

"Kavga ettiğin kişiyi sevdiğinde kavgalar nasıl biter bilmiyorum," diye devam ettim. "Ailemde işler kötüye gittiğinde herkes giderdi. Eloise birdenbire dışarı fırlardı ya da ailem onu odasına gönderir ve sonra evin farklı köşelerine kapanırdı ve sonrasında işler hiç düzelmezdi. Her zaman biraz daha kötü hissettiler.

"Ve sanırım düşündüm. . . Eğer bizi hiç kavga etmekten alıkoysaydım, o zaman herkes kalırdı. Asla kimseyi dışlamaya çalışmadım. Tam tersiydi. Uzun zamandır etrafta olmaktan keyif alamıyorum, Cleo."

Kaşları daha sıkı çatıldı, ifadesinde mutlak bir şaşkınlık havası vardı. Yanlılıkla tüm cümleyi tersten mi söyledim merak ediyorum.

"Mesele şu ki," diyorum, "özür dilerim. Sana Wyn ve benden bahsetmeliydim. Daha fazla aramalıyım.

Bir süre sonra tekrar suya bakıyor. "Dün gece tamamen adil değildim" diyor. "Bize neden söylemediğini anlıyorum."

"Siz yapıyorsunuz?" Diyorum.

Bana baktı, bir kez başını salladı.

"Şanslı," diyorum. "Bana beş yaşındaymışım gibi açıklayabilir misin?"

Bu sefer gülümsemedi. "İnkâr ediyorsun," diyor. "Ve bize anlatsaydık her şey gerçekmiş gibi hissettirirdi. Ve gerçek olsa bile, seçtiğiniz şey bu olsa bile, yine de her şeyi değiştireceğini biliyorsunuz ve bu korkutucu. Çünkü bize ihtiyacın var. Biz senin aileniz.

ona bakıyorum. "Lanet etmek."

"Yakında mıydım?" o soruyor.

İçeceğimi buradaki suyu çevreleyen direklerden birinin üzerine koydum, aralarına kalın bir ip gerdim. "Daha çok, *medyum musun*" Diyorum.

Nefes nefese küçük bir kahkaha attı ve kıyıya vuran suya baktı. Gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyor. Hamileyim, diyor.

Etrafımda sesler olması gerektiğini biliyorum - su, limandan ayrılan teknelerin alçak kornası, körfezde ileri geri bağırان ıstakozcular, tuzakları doldurup boşaltırken birbirlerine vuruyorlar.

Ama sanki biri kulaklarıma telleri kesmiş gibi.

Tekrar içeri girdiğinde, gözyaşlarına boğulduğumu duydum, bu da Cleo'nun gözyaşlarına boğulmasına neden oldu.

İçecek taşıyıcıyı elinden alıp bir sonraki direğe bırakıyorum. Sonra ona sarılıyorum.

"Neden *Sena* ağlıyor mu? diye sordu ıslak bir sesle, kollarını etrafımda dolayarak. "Onun vücudundan kabak çıkarmak zorunda kalacak olan sen değilsin."

"Biliyorum!" Diyorum. "Ben sadece çok mutluyum."

Cleo gülüyor. "Ben de. Ve çok korkmuş. Yani, bunu seçtim. Ne anlama geldiğini biliyordum - bir sperm bankasının kapısından girmiş gibi değilim. Biz harcadık *kayla* doğru bağışçyı seçmek. Ancak . . . Sanırım daha uzun sürmesini bekliyordum. Kafamı anne olma fikrine sarmak için daha uzun süreye sahip olmak.

"Ama öyle olmadı. Ve ben . . . Kötü olacağım diye çok korkuyorum."

Gözyaşlarını silerken gözlerine bakmak için geri çekildim. "Dalga mı geçiyorsun?" Diyorum. "Mükemmel bir anne olacaksın. sen olacaksın *annen 2.0*, ve—bir saniye! Ne kadar uzaktasın? Bunu yaptığını ne zamandır biliyorsun?"

Başını eğiyor. "Dediğim gibi," diye mırıldandı, "sırrın için bu kadar üzölmen hiç adil değildi."

"Görünüşe göre," diyorum.

"İşte bu yüzden Sabrina ve Parth'ın çiftliği ziyaret etmesi konusunda tereddütlüydüm," diye devam ediyor. "Zaten bir ton bebek pisliğimiz var. Kimmy'nin babası bize her gün yeni bir şey gönderiyor ve ben neden dört ayrı beşiğimiz olduğunu açıklamaya hazır hissetmiyorum."

"Kimmy'nin babası bebek takıntılı bir istifçi olduğu için mi?" Diyorum.

"Harika bir büyükbaba olacak," diyor özlemle. Henüz ona söylemek bile istemiyordum ama Kimmy yanlışlıkla ağzından kaçırdı. Sadece birkaç aydır birlikteyim. Pek çok şey hâlâ ters gidebilir."

Onu dirseklerinden itiyorum. "Pek çok şey de yolunda gidebilir." Solgun bir gülümseme sunuyor. "Bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum." "Anne olacağın anlamına geliyor," diyorum.

Başını sallıyor. "Ne anlama geliyor *Tümü* bizden, Harry. Google aramalarım devam edecek bir şey varsa, her zaman yorgun olacağım ve ne zaman bilincim yerinde olsa endişeli bir enkaz olacağım. Zaten grubun 'eğlenceli'si ben değilim—"

Ellerini kapıyorum. "Cleo! Bu tamamen saçma. Sen *Bu* yüzden eğlence."

"*Kimmy* eğlenceli," diyor şüpheyile. "Ve demek istediğim, bu yüzden aşık oldum

onunla. Ama bazen böyle hissetmemek zor. . . sanki herkes kız arkadaşımı benden daha çok seviyormuş gibi. En iyi arkadaşlarım bile. Ve kendime ne kadar çok büyürsem, benim için o kadar az yer olabilir."

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor. "Muhtemelen içmeyi bıraktığımdan beri." "Keşke bir şey söyleseydin."

"Utanç verici!" diyor. "Kendi partnerini kıskanmak mı? Birkaç ay öncesine kadar Kimmy'ye bile söylemedim.

"BEN *Aşk* Kimmy," dedim, "ve bunu biliyorsun. Pek çok harika özelliği var ve benim en iyi arkadaşlarımdan biri oldu. Ama onun hakkında en sevdiğim şey ne biliyor musun?"

Cleo'nun ağzının kenarları kıvrıldı. "Çarpıcı vücudu mu?"

"Bu iki numara. Birincisi, seni ne kadar mutlu ettiği. İkincisi çıkmaya başladığınızda, yapbozun son eksik parçası gibi geldi. . . hepsi bu. Bizim ailemiz. Ancak bu sizi daha az gerekli yapmaz. Sen ve Sabrina benim en iyi arkadaşlarımsınız. Her zaman. Ve sana bundan şüphe etmen için sebep verdiğim için çok üzgünüm."

Gözleri parlıyor ve sesi titriyor. "Ama ya bebek sahibi olmak beni değiştirirse? Ya ortak hiçbir şeyimiz kalmayana kadar uçurum daha da genişlerse?"

Senin aynı kalmana ihtiyacım yok Cleo, dedim. "Ve seni sevmeme neden olan 'ortak şeylere sahip olman' değil. Biz çok farklıyız, Clee. Hepimiz. Ve seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim. Dediğim gibi, sen benim kalbimin eksik bir parçasısın, Sabrina da öyle. Programın değişirse veya kendi kendine Barney şarkıları söylemeye başlarsan veya sosyal medyada çocuklarının alt bezinin patlaması hakkında paylaşım yapan insanlardan biri olursan..."

"Beni sefaletimden kurtaracak mısın?" sessizce soruyor.

Tanrım, evet. Telefonunu alıp denize atacağım. Ama yine de seni seveceğim. sen benim ailemsin Sen ve Sab."

Cleo'nun gülümsemesi soldu. "Ona da bu kadar sert davranmamalıydım."

"Bunu söylemenin daha iyi bir yolu olabilirdi," diye itiraf ediyorum, "ama bence bunu içinden biraz atman gerekiyordu. Ve muhtemelen duymaya ihtiyacımız vardı.

"Belki." Cleo dudağını çiğniyor. "Sabrina oldukça sadık ama haksızlığa uğradığını hissettiğinde... ."

"Sana yapmanı söylemiyorum *kullanmak* Hamileliğin bir pazarlık kozu," dedim, "ama bence senin neyle uğraştığını öğrendiğinde anlayacak. Ve sonra sana fotogerçekçi bir bebek pastası ve evinizin etrafında kanat çırpıp gerçek canlı leyleklerle çok abartılı bir parti planlayacak.

Cleo başını omzuma yaslayarak kahkahaya boğuldu. "Bekleyemem."

Parmaklarını benimkilere doladı ve orada biraz daha kaldık, teknelerin süzülerek girip çıkmasını izledik, insanlar suda birbirinin yanından geçerken megafonlardan yapılan uzun konuşmaları dinledik.

Her şey değişiyor. zorunda. Zamanı durduramazsın.

Tek yapabileceğiniz, kendinizi bir yöne doğrultmak ve rüzgarın oraya gitmenize izin vermesini ummak.

Başka bir deniz metaforu. Ben gerçekten bir yerelin en kötü kabusuyum. Ancak mesele şu: değişim olur.

En iyi iki arkadaşımın bebeği oluyor.

Neredeyse acı verici bir sevinç içimi kaplıyor.

"Aman Tanrım." Cleo yukarı bakar. "Hm?"

“Yeni fark ettim,” diyorum, “Ben bir*hala*”

Bir kahkaha attı. "Harry," diyor. "Vaftiz annesi olacaksın."

GERÇEK HAYAT

Cumartesi

"O'GİDİYORÖnce sana söylediğim için üzöl, dedi Cleo.

"Bilmiyormuş gibi yapabilirim," diyorum.

Bana bir bakış attı.

"Ya da," diyorum, "bu konuda açık sözlü olabilir ve konuşabiliriz."

Bana bir kez daha sarıldı. "Geri dönmek istemediğinden emin misin?" Telefonundan saate bakıyor. Birkaç dakika önce Kimmy'yi aradı. Her an Warm Cup'a gelebilir.

"Birazdan görüşürüz," diyorum.

Önce Sabrina için bir şeyler bulmalıyım. Bu geziden eşleşen dövmelerle ayrılmayacağız - görünüşe göre çoğu sanatçı hamile bir kişiye dövme yapmıyor, bu nedenle Cleo'nun fikre gerçek direnci - ama bu bulamayacağımız anlamına gelmiyor*bir şey*bu yerden tutunmak için.

Kimmy, Cleo'yu aldıktan sonra ikinci bir karamelli latte aldım, bu sefer buzlu içtim ve vitrinlerin önünden geçtim. Nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Umarım gördüğümde anlarım. Şu ana kadar en iyi seçenek, üzerinde yazan tişörtlerle uyumlu görünüyor.*İSTANBUL VAR*üzerlerinde veya eşleşen tişörtlerde*MAİNİA*Khavacı giyen bir ıstakozun üzerinde.

Köşedeki lambalar ve şirin kurulama bezleriyle dolu bir vitrini takip ederek, her türden bahçe süsüne dönüştürülmüş renkli şamandıralarla dolu bir vitrine geliyorum. Bir pisliğe izin vermek için duraklıyorum

Subaru yan sokaktaki bir dur levhasının içinden hızla geçiyor ve işte o zaman nerede olduğumu anlıyorum.

Kolay Yol. Dün geceki kavgamızın arka planı. İleride, soldaki dövmeceyi görüyorum. İlk eğilimim suç mahallinden uzaklaşmak. Sonra sağımdaki kapının üzerindeki parlak altın dükkanı numarasını fark ettim: 125.

125 numara, Easy Lane'de.

Bunda neyin bu kadar tanıdık olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor. Bunu yaptığımda, geri dönüp şamandıra deposunun numarasını kontrol ediyorum. 127. Yanlış yön.

123 arıyorum

Başka bir arabanın kavşaktan geçmesini bekliyorum ve sonra koşarak karşıya geçiyorum.

123 Kolay Şerit. benim sitesikişiye özel sürpriz

Kapıda bir çıkartma okur *TOPRAK*, birkaç saatlik çalışmayla birlikte, ancak parlak güneş ışığında pencerelerden pek bir şey göremiyorum.

Telefonumdan saate bakıyorum: 09:16. Yanlış hatırlamıyorsam, seyahat programında Sabrina'nın bana "kişiye özel sürprizinin" dokuzda başlayacağı yazıyordu. Bir an içeri girme konusunda kararsız kaldım, sonra mermiyi ısırdım ve kapıyı iterek açtım.

Ilık bir hava beni karşılıyor.

Harriet mi? diyor bir kadın sesi.

Ani ışık değişikliğinden göz bebeklerimin genişlemesini beklerken gözlerimi kırptırdım. "Evet, merhaba!"

Henüz onu göremediğimi ya da herhangi bir şey anlayıp anlamadığımı merak ederek sese doğru döndüm.

"Arkadaki yeriniz hazır," diyor.

"Harika." Nedense ona neden burada olduğum hakkında hiçbir fikrim olmadığını yarım saniye geç söyleyebileceğim aklıma gelmiyor. Ya burası neresi.

Beni dükkânın arka tarafına götürdüğünde görüşüm netleşiyor;

üzerlerinde satılık mutfak eşyaları. Kaseler, tabaklar, kupalar, hepsi şeker rengi tonlarda, galeri beyazı duvarlarında göze çarpıyor.

Dükkân görevlisi -hepsi yetmişlerden kalma gibi görünen küt saçaklı, kloş pantolonlu ve halka küpeli bir kadın- beni bir koridordan aşağı, ilkinin iki katı büyüklüğünde bir odaya götürüyor.

Kulübeye girip Wyn'i orada gördüğüm zamanki kadar şoktaydım.

"Hangi direksiyonu kullanmakta özgürsün," diyor kadın. "Hiç kimse dörde kadar yer ayırmadı."

Arkamızdan dükkân kapılarının üzerindeki ziller çaldığında ve yetmişlerin yarı tanrısı, "Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver," deyip yeni müşteriye karşılamak için izin istediğinde hâlâ tek bir heceleylemedim.

Orada duruyorum, bilgi işlem.

Arka duvar, bir sonraki sokağa bakan tüm pencerelerdir. Dükkanın önündekiler gibi ahşap raflar bir duvardan diğerine uzanıyor, kaseler, vazolar ve kupalarla dolu. Sağda, kil çizgili, pastel tonlu önlükler kancalara asılı ve cilalı beton zeminin ortasında uzun bir ahşap masa oturuyor, eşit aralıklarla çömlekçi çarkları ve her birine itilmiş tabureler. Sol duvarda lavabolu uzun bir tezgah ve bir sürü dolap ve çekmece var ve tavandan saksılar ve filodendronlar canlı flamalar gibi sarkıyor, saksılar bir yöne, sonra diğerine dönerken ışığı yakalıyor.

Boğazımda bir yumru yükseliyor.

Sabrina'ya çömlek dersimden en fazla üç kez bahsedebilirdim. Bunu biliyorum çünkü genel olarak sınıf hakkında konuşmayı utanç verici buluyorum.

İnsanların beni çok ciddiye alacaklarından ve bu işte ne kadar vasat olduğumu öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğrayacaklarından korkuyorum. Ve bir şekilde, neredeyse onların korktuğu kadar *olmaz* ciddiye al, hafif bir fırçayla fırçalayacaklarını *Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır*. çok daha fazlası gibi hissettirdiğinde.

Bir kariyer değil - değilimiyi *onda* Başka bir şey. Kendi içimde kapana kısıldığımı hissettiğimde gittiğim yer. En mutlu anlarımın hepsinden korktuğumda

geçmişe ait. Vücudum çok fazla bir şeyle uğuldadığında ya da çok az bir şeyle ağrıdığında ve hayat bir tehdit gibi önümde uzandığında.

Derse başladığımdan beri yaptığımız birkaç telefon görüşmesinde, Sabrina konuyla ilgili birkaç açık sözlü soru sordu ve ben kısa ve öz cevaplar verdim, sonra sohbeti başka bir yöne çevirdim. Bu haftadan önce paylaşmaya hazır hissetmediğim hayatımın bir parçası daha oldu ve yine de SabrinateregördüBenfark ettiğimden daha eksiksiz.

çünkü bu haftadeğildiWyn ve bana işkence etmekle ilgiliydi ve bu sadece hassas bir şekilde dengelenmiş ailemizi korumakla da ilgili değildi. Yanlış yönlendirilmiş olsun ya da olmasın, yaptığı her şey aştandı. DışındabilmekBiz veönemsememutlu olduğumuzu

Kancalı duvara gidip açık pembe bir önlük seçip boynuma bağladım. Sonra odanın uzak tarafındaki çekmecelere gidip malzemeleri toplamaya başladım.

Bir kaseyi suyla doldurup birkaç alet, bir sünger ve bir parça kil ile birlikte masanın üzerine koyuyorum.

Bir projeye başlamadan önce belirgin bir planım olmaması benim için nadiren iyi sonuçlanıyor ama şu anda umurumda değil. Ne yaptığım önemli değil, sadece onu yapmak için harcanan zamanı takdir ediyorum. Ellerimi çamura batırmak, sırtım ağrıyana kadar direksiyonun üzerinde eğilmek iyi gelecek.

Pencerelere en yakın tabureyi alıyorum ve kili top haline getiriyorum. Sonra onu tekerleğe atıyorum ve ellerimin topuklarıyla düzleştiriyorum.

Kili toparlamaya başlamak için parmaklarımı suya soktuğum anda içimi bir huzur kaplıyor. Düşüncelerim uçup gidiyor. Ayak pedalına basıp çamur yığınınını çıkırığa ortalayarak yukarı doğru hareket ettiriyorum.

Onun ritminde kendimi

kaybediyorum. Kapatıyorum.

Aşağı iniyorum.

Knott's Harbour'dan ayrılmadan önce cilalamak için zamanım olmayacak, ateşlendikten sonra bavulumda eve götürmek için yerim olmayacak. Bunların hiçbirisi hakkında düşünmüyorum.

Fırlatmak, zihnimi açık bir günde deniz gibi hissettiriyor, tüm düşüncelerim ışığın altında hoş bir şekilde dağılıyor, sürekli hareket eden bir dalganın arkasında yuvarlanıyor.

Meditasyon uygulamam genellikle bana düşüncelerimi ve duygularımı bulutlar, kendimi de onların yanından geçip gittikleri dağlar olarak hayal etmemi söyler.

Direksiyonda, asla denemek zorunda kalmam. Bir vücut, uyum içinde çalışan bir dizi organ, damar ve kas oluyorum.

Pedalı bırakıyorum, kili açıyorum. Dirseklerim iki yanıma kilitlendi, başparmaklarım ortasına battı ve kil hızla geçerken içinde bir ağız genişledi. Başparmaklarım kıvrılarak dudağın altındaki duvarları inceliyor.

Toprak kokusu her yerde. Ter enseme batıyor. Üst omurgamdaki bir ağrının belli belirsiz farkındayım ama bu sadece bir gözlem, herhangi bir işlem gerektirmeyen bir gerçek. Düzeltmeye, değiştirmeye gerek yok.

Sadece başka bir bulut sürükleniyor.

Bir kasenin gevşek şekli ellerimde beliriyor. Sarı sünger masadan alıp kasenin dibine hafifçe bastırarak halkaları düzeltiyorum. Şimdi alnımda ter boncukları. Omurgamdaki ağrı omuzlarıma yayılıyor.

Kâsenin kalın ağzını tutup yukarı doğru çekiyorum, kili esnetiyorum, daha yükseğe ikna ediyorum. Güvenli bir şekilde yükselebileceği kadar yükseğe çıktığında, ellerimi tabana geri getirdim, onları huni haline getirdim ve parçayı yukarı doğru tuttum.

Bu benim en sevdiğim kısım: kili sabit bir silindir haline getirdiğimde, en ufak bir dokunuş onu değiştirip şekillendirebildiğinde. Her şeyin bu kadar kolay dağılabilmesini ve fiziği anlamadan olmayacağını bildiğim bir oluk bulmanın coşkusunu seviyorum.*Neden.* Kil benim bir uzantım oluyor, onun gibi ve ben birlikte çalışıyoruz.

Bana Hank'in uzun zaman önce bir çiftlikte büyümek ve yeni atlar yetiştirmekle ilgili söylediği bir şeyi hatırlattı.

Görünüşe göre bunda iyiydi ve bunu sabrına bağladı. Herhangi bir kötü ruh halini bekleyebilirdi. Bir hayvanın öfkesi yapmadıosinirli.*Onları daha iyi anlamanıza yardımcı olur, bana o söyledi.O öfkenin korkuya dönüşmesini istemezsin. Bunun güvene dönüşmesini istiyorsun.*

Ve bir çiftlikte çalışmaktan nefret ettiği pek çok şey varken, başka bir canlıyla anlaşma, birbirinin ihtiyaçlarını anlama, zamanı geldiğinde alan açma ve gerektiğinde yakınlaşma hissini sevmiştir.

Wynnie de bunda iyi olurdu, bana o söyledi. Her zaman nasıl dinleneceğini biliyordu.

İlk başta, iğneyi kirpiklerimde biriken terle karıştırırım. Ancak yanaklarımdan geçen sıcak izleri hissettiğimde ağladığımı anlıyorum.

Bu hafta yaptığım çok çeşitli ağlamalardan farklı bir tür.

Hıçkırık değil. Gözyaşlarım benden akıyor. Yavaş, sessiz bir duygu taşması.

Burnumu çekercesine gülüyorum ama ellerimi oldukları yerde tutuyorum, bu güzel, narin şeyi şekillendirmekten başka bir nedeni yok, sadece kendi zevkim.

Başımı kaldırıp onu kapı eşiğinde dururken gördüğümde midem kalkıyor ve kalbim şöyle diyor: *Sen*.

Sanki onu buraya sadece döverek çağırmış gibi.

Ellerim sulu kile bulanmış halde tabureden kalktım. "Burada ne yapıyorsun?"

Ağzının sağ tarafı kalkıyor. "O sahneyi yeniden canlandırmak için geldim.

Hayalet"

Görünen anlayış eksikliğime, "Uyandım ve sen gitmiştin" diyor.

Ellerimi önlüğe siliyorum. "Kahve almaya gittim ve sonra Sabrina'nın planladığı sürprizleri hatırladım. Boşa gitmelerine izin vermek utanç verici görünüyordu.

"Düşündüm" diyor. "Ben de benimkine gittim."

Kapının üzerindeki saate bakıyorum. Sandığımdan çok daha uzun süredir buradayım. Aynı vazo ile iki saat. "Beni nasıl buldun?"

Başı eğilir. "123 Easy Lane gibi bir adresi unutmazsın."

"Kaçırılan fırsat yüzünden," diyorum.

Gülümsemesi hafifçe yayılıyor. "Easy Street olmalıydı."

"Bütün bu Mainliler," diyorum, "kasabalarını yapmamak için ellerinden geleni yapıyorlar. *fazlasevimli*."

Yaklaşıyor, direksiyona bakıyor. "Ne yapıyorsun?" "Açıkçası," diyorum, "dikkatimi zar zor veriyordum."

Vazoya benziyor.

Gözlüğe ihtiyacın olabilir, dedim.

Bakışları kalkıyor. "Zor mu?"

"Bence işin zor yanı," diyorum, "fark ettiğinden daha azını yapman gerekiyor. Ve onu fazla düşünmek ve kontrol etmek için çok uğraşmak her şeyi alt üst eder. En azından benim deneyimimde."

Yarım ağız gülümsüyor. "Hayat."

"Denemek ister misin?" Soruyorum.

Neredeyse geri çekilecek. Onu mahvetmek istemem.

"Neden?" Diyorum.

"Çünkü," diyor, "çok güzel görünüyor. Çok çalıştın."

Önlük kancalarına doğru geçerken homurdandım ve onun için uçuk sarı bir tane seçtim. "Islak toprak," diyorum önlüğü uzatarak. "Kırılabilir değil."

"BTgörünüyorkırılabilir" diyor.

Yani, onu devirebilir ya da çökterebilirsin ama hiçbir şey paramparça olmaz. Ve zaten bitirmek için zamanım olmayacak, bu yüzden işimiz bittiğinde kili geri koyarsak, önemli değil.

"Bu üzücü mü?" Ortada kaşları yukarı kalkıyor. "Bitiremeyeceğin bir şey üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Güzel zaman geçirdim."

Wyn'in gülümsemesi büyüyor. "O zaman iyi iş çıkardı."

"O yaptı," katılıyorum. "Sürprizin neydi?"

"Kayak yapmak" diyor.

Güldüm. "Senin egzersiz yapmanı ve benimkinin hareketsiz oturup çamurla oynamasını seviyorum."

"Cleo'nun ve Kimmy'ninkilerin ne olduğunu tahmin etmek ister misin?"

O sorar.

"Gittiler mi?" Cleo'nun Sabrina'yla henüz konuşma şansı olup olmadığını merak ederek söylüyorum.

Başını sallıyor.

"Cleo," diyorum, "bir tarım müzesine gitti ve Kimmy halüsinojenik takas toplantısına gitti."

"Çok yakın. Çiftlere masaj yaptırıyorlar." Yüz ifadem üzerine, "Şaşırmış görünüyorsun," diye ekledi.

"Şaşırdım," diyorum.

"Neden?"

"Sanırım artık çiftlerin masajlarının da gündemde olduğunu öğrendiğime göre, bizi de masaja göndermemesine şaşırdım."

"Değilim," diyor. "Yabancıların dokunmasından nefret ediyorsun."

Kalbim sızlıyor. Bu insanların beni her şeye rağmen ne kadar iyi tanıdıklarına dair küçük bir hatırlatma, zor ya da nahoş olarak görmeye başladığım tüm parçalarım, asla gönüllü olarak paylaşmadığım ama yıllar boyunca oraya buraya gizlice girdiğim parçalar.

Bina duygusunu yuttum ve başımı tabureme doğru eğdim. "Oturmak."

Wyn önlüğü boynuna geçirip tünedi, yüzü dehşetle buruşmuştu.

"Rahatlamak." Bir sonraki tabureye geçerken omuzlarını salladım. Onu onun yanına sürükledim ve oturdum. Araba kullanmak gibi. Ellerini biraz ıslat."

"Ah, asla nemli ellerimle araba kullanmam," diyor.

"Eh, bu senin ilk hatan," diyorum. "Kuru ellerle araç kullanmak yasa dışıdır."

"Montana'da yasaların farklı olduğunu düşünüyorum" diyor.

"Gülünç olma," diyorum. "Montana'da kanun yok. Yeterince büyük bir şapkanız varsa, istediğinizi talep edebilirsiniz ve o sizindir."

"Doğru" diyor. "Bir zamanlar bu şekilde çok sayıda Walmart'ım vardı."

Daha büyük şapkalı bir adam gelene kadar, dedim. "Yapmayacağım *yapmak*bunu yap, Wyn. istediğini sanmıştım."

"Ben," diyor. "Oyalıyorum çünkü onu mahvedeceğimden korkuyorum."

"Sana zaten söyledim," diyorum. Onu mahvedemezsin. Bütün mesele bu. Şimdi ellerini ıslat." Su dolu tası daha yakına çekmek için öne doğru eğildim ve o hafifçe yüzünü buruşturarak ellerini içine daldırdı.

"Güzel," diyorum. "Şimdi sol elinizi kullanarak vazonun kenarına hafif bir baskı uygulayın. Senin hakkın daha çok denge için, dik tutmak."

Avuçlarını yapının kenarlarına dayadı. "Şimdi ne olacak?"

"Pedala bas," diyorum.

Yapıyor ve Wyn olduğu için çok güzel yapıyor. Ama tam hıza ulaşır ulaşmaz çok sert itiyor ve sağ elini yakalamak için daldım ve olası vazo devrilmeden önce onu sabitledim. "Sana onu mahvedeceğimi söylemiştim."

Burnumu boynuna sürterek, "Çok dramatik," diye takıldım. "Sen onu mahvetmedin. Sadece şeklini değiştiriyoruz."

Diğer avucumu sol elinin dışına koymak için ona doğru eğildim, vazo daralıp yukarı doğru akıyordu.

"Şimdi gerçekten yapıyoruz *Hayalet*şey," diyor.

"Pek sayılmaz," dedim, "ama kollarım arkanda oturup bunu yapacak kadar uzun değil."

"Kesinlikle hayır" diyor. "Ama kucağıma oturabilirsin."

"Özür dilerim," diyorum. "Burada yetkili benim. Kucakta oturanın amatör olduğunu herkes bilir."

"Demek kucağına oturmamı istiyorsun," diyor. "Ölmek gibi bir niyetim yok," diyorum.

"Duyduğuma sevindim." Bakışları tekrar kile kayıyor. Bir şekilde çökmesini veya devrilmesini engelliyoruz. Parlar, daralır ve tekrar alevlenir, sakat ama ayaktadır.

Cevap vermeye hiç niyetim olmadan kendimi ona bakarken yakaladım. O baktığında kalbim yerinden çıkacak.

Ağzı kıvrılıyor. "Ne?"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye fısıldadım.

Ayağı pedaldan kalkıyor, gülümsemesi düşüyor. "Tamam aşkım."

Kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum. Jell-O gibi hissediyorum. Keşke karanlıkta, çocuk odasının iki yanında olsaydık. Gün ışığında bir şeyler söylemek çok daha zor.

Tepkisini görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapatıyorum, "Sanırım işimden nefret ediyorum."

Beklerim.

Hiç bir şey.

Dünya ikiye bölünürken kulak zarını yırtan inilti yok. Ailem ve iş arkadaşlarım odaya dirgenlerle girmezler. Bana bir tavsiye mektubu yazan, bana bir araştırma pozisyonu veren veya bir tebrik e-postası gönderen her öğretmen, öğretmenin ve koçun aramalarında telefonum çalıyor.

Ancak tüm bunlar, tartışmalı bir şekilde, uzak bir ihtimaldi.

Şu anda önemli olan, korktuğum tek şey Wyn'in tepkisi.

Panik ataktan önce gelen tüm bu hisler içimde kabarıyor: kaşıntılı sıcaklık, boğazda sıkışma, midemde ani bir düşüş.

"Harriet," dedi yumuşak bir sesle. "Bana bakar mısın?" Derin bir nefes alarak gözlerimi açıyorum.

Alnı oluklu, gözleri ve ağzı yumuşak.*Bataklık.*

"Hastanede bir şey mi oldu?" O sorar.

Midem biraz daha aşağı batıyor. Keşke her şeyin ters gittiği o kadar basit, somut bir an olsaydı. Başımı sallıyorum.

Wyn'in kil kaplı elleri ihtiyatla bileklerimi yakaladı. "Sonra ne?"

"Açıklaması zor."

"Deneyecek misin?" O sorar.

Ben yutarım. "Benimle ilgili olmamalı. İnsanlara yardım etmem gerekiyordu.

"Seninle ilgili," diyor Wyn.

Nasıl özetlerim? Değiştireceğim tek bir şey yok. Nedense, zamanımın yüzde doksanını dayanılmaz derecede mutsuz geçiriyorum ve onu bastırmaya çalıştıkça, mutsuzluk daha da büyüyor, kabarıyor, kenarlarıma doğru itiliyor.

Burada olmadığımı kendimi bir hayalet gibi hissediyorum. Sanki cildim güneş ışığını tutacak kadar sağlam değil ve saçlarım esintiyle dans edecek kadar orada değil.

"Bunda iyi değilim, Wyn," diye mırıldandım. Ellerimi hareket ettiriyor. Harikası.

"Ama ya ben*Olumsuz*," Diyorum. "Ya sahip olduğum her şeyi, tüm zamanımı ve enerjimi buna ve paraya harcarsam?*Tanrı*, para. Yüzbinlerce dolarlık kredi, bazılarını kredim iyi olmadığı için ailemle birlikte imzalamak zorunda kaldım ve ben... tek yaptığının beklemek olduğu bir hayat kurdum. Ameliyatın bitmesini bekleyin. Günün bitmesi için. olmak için bekle*Burada*, nerede hissediyorum . . ."

Wyn'in dudakları aralandı, gözleri acı verecek kadar yumuşaktı.

"Kendim gibi. Sanki doğru yerdeyim."

çoklu evrenin sağ dalı, Bence.Hala çok yakın olduğun yerde sana dokunabilirim, seni tadabilirim, seni koklayabilirim.

"Okulu sevdim," diyorum. "Ama hastanelerde olmaktan nefret ediyorum. Antiseptik kokusundan nefret ederim. Işıklandırma başımı ağrıtıyor ve rahatlayamadığım için omuzlarım ağrıyor, çünkü her şey çok...söylemek. Ve her gün eve gittiğimde rahatlamış bile hissetmiyorum çünkü geri dönmem gerektiğini biliyorum. Ve ben . . . Bir şeylerin değişmesini bekliyorum*tıklamak*ve nasıl olacağını düşündüğümü hissetmek, ama olmadı. Yaptığım şeyde daha iyi oluyorum, ama yolum*hissetmek*yapmakla ilgili bir şey değişmez."

Wyn'in elleri gergin, sesi titrerken gözleri yere düşüyor. "Bunu neden bana söylemiyorsun?" O sorar.

"BEN*ben*Size söylüyorum."

"Hayır," diyor kabaca. "Ben oradayken. Bana ihtiyacın olduğunda ve ne kadar denersem deneyeyim sana ulaşamadım. Neden içeri girmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü ben*utanmış*," Diyorum. "Beni ülke boyunca takip etmiştin ve işler senin ve bizim için çok zordu. Onları daha da kötüleştirmekten korkuyordum. Senin olduğun kişi olmak istedim - kim*herkes*- öyle olduğumu düşünüyor ama yapamam. Değilim. Seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Bana üç saniye baktıktan sonra huysuz, hüsrana uğramış bir kahkaha attı. "Şaka yapmıyorum, Wyn."

Öne doğru atıldı ve dizlerim onunkilerin arasına girdi, iki bileğim hâlâ çamurlu ellerinin arasındaydı, başparmakları hafif bir titremeye ileri geri hareket ediyordu. "Sana gülmüyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Sen?*Ben*hayatının son on yılını ve bir sürü hayali parayı nefret ettiği bir şeye adanmış kişi."

"BEN . . ." Ellerimize bir bakış attı. "Acı çekiyordun ve ben fark etmedim bile, Harriet. Ya da yaptım ama benimle ilgili olduğunu düşündüm. Berbat ettim ve bunun için seni kaybettim.

Başımı şiddetle sallıyorum. "Daha büyük şeyler yaşıyordun."

"Senden daha büyük bir şey yoktu," dedi düzensiz bir şekilde. "Bana değil. Asla."

Kan yanaklarıma, boğazıma, göğsüme yükseliyor. Yutmak acı verici. "Belki de onu bu kadar zorlaştıran buydu. Bütün hayatını benim planlarım üzerine kurdun. Arkadaşlarımızdan ayrıldınız ve ailenizle geçirdiğiniz zamanı kaçırdınız. *Çile*- ve şimdi hackleyemiyorum. Bunların hepsini benim için yaptın ve ben sandığın kişi bile değilim.

Harriet. Sesindeki şefkat, elleri kalbimdeki aceleyle atılan tüm dikişleri yırtıp açıyor. "Tam olarak kim olduğunu biliyorum."

Yukarı bakıyorum, sesim kısılıyor. "Gerçekten mi? Çünkü bilmiyorum.

Senin kim olduğunu daha biz tanışmadan önce biliyordum, dedi. "Çünkü arkadaşlarımızın bana söylediği her şey doğrudur."

"Çıplak bir resmimi gördüğünü söylüyorsun," diyorum.

Gülümsedi, elleri çeneme dokunmak için hareket etti, ikimiz de kilden rahatsız olmadık. Demek istediğim, tanıdığım en tuhaf gülüşe sahipsin, Harriet, dedi yumuşak bir sesle. "Ve bunu her duyduğumda bir tekila içiyormuşum gibi geliyor. Sanki senin sesinden sarhoş olabilirim. Ya da sensiz çok uzun süre kaldığımda akşamdan kalma.

"Herkesin içindeki en iyiyi görüyorsun ve sevdiğin insanlara kusurlarının bile takdir edilmeye değer olduğunu hissettiriyorsun. Öğrenmeyi seviyorsun. Öğrendiklerini paylaşmayı seviyorsun. Adil olmaya, olayları başkalarının bakış açısından görmeye çalışıyorsunuz ve bu bazen onları kendi bakış açınızdan görmenizi zorlaştırıyor, ama bir tane var. Ve bana kızdığında bile sana yakın olmak istiyorum. Hiçbirinin -seninle ilgili sevdiğim hiçbir şeyin, seni sen yapan hiçbir şeyin- bir işle ilgisi yok. Seni bu yüzden sevmiyorum. Kimsenin seni sevmeye sebebi bu değil."

"Belki değil," diye idare ettim, "ama bu yüzden benimle gurur duyuyorlar. Onları en çok mutlu eden şey benim hakkımda.

Beni inceliyor. "Ailen?"

çenemi batırıyorum.

"Buraya gel," diyor

Wyn. "Neden?"

Soruyorum.

"Çünkü yapmanı istiyorum," diyor.

"Montana tavırlarına ne oldu?" "Buraya gel, *Lütfen*," diyor.

Beni kucağında sürüklemesine izin verdim, kollarından biri sırtıma dolanmış, diğer eli dizime dayalıydı, kot pantolonuma kil bulaşıyordu. "Ailen seni seviyor" diyor. "Yaptıkları ve sizi yapmaya ittikleri her şey, sizin mutlu olmanızı istedikleri içindir. Ancak bu, sizin için neyin en iyi olduğu konusunda otomatik olarak haklı oldukları anlamına gelmez. Özellikle de onlara nasıl hissettiğini söylemediğinde."

"Bunun hakkında konuşurken bile kendimi çok bencil hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Benim için yaptıklarının hiçbir önemi yok gibi."

"Mutlu olmayı istemek bencillik değildir, Harriet."

"Onun yerine ne zaman cerrah olabilirim?" Diyorum. "Evet, Wyn, bence bencilce olabilir."

"*Kahretsinbu,*" diyor. "Mutlu bir çömlekçi bu dünya için sefil bir cerrahtan iyidir."

Sıcaklık burnumun köprüsüne yayılıyor. Ben bir çömlekçi değilim, Wyn. Bu benim para kazandığım bir şey değil."

"Belki değil. Ve bunu istemiyorsanız, asla olması gerekmiyor" diyor. Ama mesele bu. İşiniz kimliğiniz olmak zorunda değil. Gittiğiniz, sizi tanımlamayan veya sizi mutsuz etmeyen bir yer olabilir. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Harriet. Bir tutam saçımı çenemin kıvrımından uzaklaştırdı. "Sen mutluyken her şey daha güzel."

"Benim için," diyorum.

"Benim için," diyor şiddetle. "Cleo, Sabrina, Parth, Kimmy ve ailen için. Seni önemseyen herkes için. Dünyanın her zaman cerrahlara ihtiyacı olacak ama kaselere de ihtiyacı olacak. Başkalarının ne istediğini düşündüğünü unut. ne yapmak*Sen*istek?"

gülmeye çalışıyorum Burnumun arkası, güçlü bir homurtu çıkaramayacak kadar çok acıyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemez misin?"

Kolları etrafımı sarıyor. Göğsüne giriyorum, onu içime çekiyorum ve vücudumun sakinleştiğini hissediyorum. "Farzedelim . . ." Kendimi hazırladım, son cesaret kırıntılarını tuttum ve açıkçası, o kadar da değil. Yüzüne bakmak için kendimi yeterince geri çekiyorum, sesim ince ince titriyor. "Ya Montana'ya gelseydin?"

Bakışları yere düşüyor, kirpikleri yanaklarına yayılıyor. "Harriet," dedi o kadar kalın bir sesle ki, sanki ismimi söylemek canımı yakıyor ve benim kendi kalbim de acıyla çarpıyor. Çünkü onu tanıyorum.

Wyn Connor'ın sesinde bir özrün nasıl göründüğünü biliyorum.

Gözleri kalkıyor, ye illeri yosunlu ve sıcak. G  s me bastıran ağırlık kaburgalarımı çatlatmakla, kalbimi delmekle tehdit ediyor. Gözlerim doluyor ama bir şekilde "Neden olmasın?" diye fısıldama gücünü buluyorum.

"   nk  diğer insanların istediğini yapmaya devam edemezsin," dedi sert bir sesle. "Benim seni takip ettiğim gibi sen de beni takip edemezsin. Yeterli olmayaca ım.

"Ama ben seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı, elleri huzursuzca üzerimde geziniyordu. "Seni çok seviyorum." Yana ımdaki nemli bir yeri öptü, sonra alınlarımızın birbirine yaslanmasına izin verdi. "Ama beni takip edemezsin. Bunu yaptım ve bu bizi paramparça etti, Harriet. Hayatını benim etrafımda kurmana izin veremem. Bizi yeniden kıracaktı ve *ben yapamamak*. Gerçekten ne istediğini anlamalısın."

Kalbim bir ortaçağ rafında geriliyor, yavaş yavaş ayrılıyor gibi geliyor. "Ya gerçekten tek istediğim sensen?"

"  u anda," diye mırıldandı. Peki ya sonra? Uyandı ında ve benim için her şeyden vazge mene izin verdiğimi anlad  ında. Bunu yapamam.

Bo ulmasını, ona uymayan bir hayata karşı mücadelesini izledi im o aylar, zihnimin  n sıralarına geri fırladı. Hayatını benim etrafımda kurmuştu ve neredeyse bizi eziyordu. Tanınmaz hale gelene kadar sevgimizi a  bıraktı.

Kollarımı boynuna doladım ve onu içime çektim, beni gelecek yıllar boyunca idare etmesi için son bir yudum. "Böyle hissetmeye devam etmek istemiyorum."

"Daha kolay olacak," diye söz verdi bo uk bir sesle, eli saçımı kula ımın arkasına atarken. "Bir gün bunu zar zor hatırlayacaksın."

Düşünce yakıcı. Bunu istemiyorum. Onun dışında herhangi bir evren istiyorum. Geri kalan her şey, o ve ben olduğumuz yerde, zaman ve mekana dağılmış, tekrar tekrar birbirimize giden yolu buluyoruz, tek sabit, tek gerekli şey.

Henüz gitmesine izin veremem. Ama dediği gibi.

Zamanımız tükendi.
Geri dönmeliyiz, diye fısıldadım.

Wyn çenesini vazoya doğru kaldırdı ve nemli bir şekilde, "Onu hurdaya çıkaralım mı?" diye sordu. Başımı sallıyorum. "Belki ateşlendikten sonra gönderebilirler."

"Gerçekten istiyor musun?" diyor.

Tüm dalgalı, sakat görkemiyle onu inceliyorum, göğüs kafesim o kadar sıkı ki, güzel bir nefes alamıyorum, kalbim güçlü bir şekilde atıyor.

"aresizce."

GERÇEK HAYAT

Cumartesi

EN KISA ZAMANDA eve adım atıyoruz, bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Hala çok sessiz. Wyn ve ben kimseyi görmeden veya duymadan mutfağa gidiyoruz.

"Nerede olduklarını düşünüyorsun?" diye soruyor ocağın üzerinden süreyi kontrol ederek. "Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekir."

"Kimmy ve Cleo misafirhanedeler mi bir bakayım," diyorum. "Parth ve Sabrina yukarıda mı diye bakmak ister misin?"

Wyn başını salladı ve ben de verandaya çıkıp yan taraftaki kapıdan geçtim.

Konukevinde yaşam belirtisi yok ama yine de kapıyı çalıyorum. Herkes nerede? Avluya geri dönerken grup metnini yazıyorum. Bir hevesle, kıyıya inen merdivenlerin tepesine çıkıyorum.

Parth aşağıdaki kayaların üzerine oturuyor, koyu renk saçlarından güneş parlıyor ve ceketinin arasından rüzgar dalgalanıyor. Aşağıya iniyorum, giderken adını sesleniyorum. Omzunun üzerinden bana baktı, sonra tekrar suya bakmaya devam etti.

"Sabrina nerede?" Soruyorum.

Cevap olarak bir omuz silkme. Bağırsaklarımda bir batma hissini tetikliyor. Kil çizgili bacaklarımı uzatarak kendimi onun yanındaki kayaya indirdim.

suya doğru. "Değeri ne olursa olsun," dedim, "Wyn ve ben, sana söylemediğimiz için gerçekten üzgünüz."

Yukarı bakıyor. "Yapmalıydın. Ama Wyn'in mesajını da gördüğümde doğrudan sana gelmeliydim."

Kıyıdaki küçük adalardan birine doğru sürüklenen beyaz bir tekneye bakışını takip ettim. "Umarım sonunda bizi affedebilirsin."

Bakışları bana titriyor. "Seni affediyorum? Harriet, zaten affedildin. Benim için kız kardeş gibisin, bunu biliyor musun? Seni her zaman affedeceğim. Siz ailedensiniz."

Kalbim sızlıyor. "Aile olmanın, kin beslemek için sınırsız zamanın olduğu anlamına geldiğini sanıyordum."

Parth alay ediyor ve bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Belki bazı insanlar için. Bizim için değil."

"Eğer burada seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığımızı düşünmüyorsan," diyorum, "o zaman neden bu kadar kimsesiz denize bakıyor?"

Gülümsüyor ama bu hızla kayboluyor. "Sabrina ve ben kavga ettik. Dışarı çıktı."

Aman Tanrım, Parth. Ben çok üzgünüm. Bu benim hatam," diyorum. "Onu arayacağım ve..."

Kolu benden kurtuldu ve bana doğru eğildi. "Değil," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, nişanlandığımızdan beri bir parçam onun geri adım atmasını bekliyordu. Demek istediğim, sadece dünyası başına yıkıldığı için evlenmeyi kabul etti. Ne derse desin, bir çapa istediğini biliyordum. Ve bir parçam her zaman onun koşmasını bekliyordu. Dün gece tartıştık ve sakinleşmek için aşağı indi ve uyandığımda gitmişti. Bütün gün telefonuna cevap vermedi."

"Korkuyor, Parth," diyorum.

Alay ediyor. "Sabrina'dan bahsediyoruz. Hiçbir şeyden korkmuyor."

Bir an nasıl açıklayacağımı şaşırdım. "Az önce bana ne dedin biliyor musun? Aile olduğumuzu mu?"

Başını sallıyor.

"Pekala, sen, Cleo, Wyn ve Kimmy için bunun tek bir anlamı var," diyorum. "Sabrina ve benim için durum farklı. Bizim ailelerimizde yoktu"

kavgalardan dönüyor. Babası özür dilemektense boşanmayı tercih ederdi ve benim evimde tartışmalar her zaman herkesin gitmesiyle biterdi. İşler asla çözülmedi; nasırlaştılar.”

"Sen ne diyorsun?" diye soruyor.

"Sabrina seni istemediği için kaçmadı," diyorum. "Sonunda kovalanmaya değmeyeceğinden korktuğu için kaçtı."

Parth'ın gözleri benimkilere kilitlendi, bunu algımlarken yüzü gevşedi. "Kahretsin." Ayağa kalkıyor. "Onu bulmalıyız."

"Yapacağız," söz veriyorum.

• • •

CLEO VE KIMMYEVE vardığımızda masajlarından yeni dönmüşlerdi. Sabrina'dan da haber alamadılar ve hepimiz sırayla onu arayıp boşuna mesaj attıktan sonra, onu aramamız gerektiğini kabul ediyoruz.

Cleo, "İkinizin sabahı birlikte geçirmeniz gerekiyordu," diye belirtiyor. "Ne yapacaktın?"

"Bilmiyorum," diyor Parth. "Her şeyi o planlamıştı ve seyahat programında hiçbir ayrıntı yoktu."

"Adres yok mu?" diye soruyor.

Parth ona bakıyor. "Ah, evet, bir *adres*, ama bu bize nasıl fayda sağlayabilir? o donuyor. "Hayır, hiçbir şey! Bildiğim kadarıyla, gece yarısı gitti. Bildiğim kadarıyla, şu anda bir hastane yatağında yatıyor!"

Onu bulacağız, dedi Wyn. "En kötüsünü düşünme."

Parth, "Bu benim hatam," diyor. "Dün gece her şeyin ters gitmesine üzuldüm ve onu suçladım. Sanki tamamen gemide değilmişim gibi. Tamamen öyleydin ve patladığında, onunla hiçbir ilgim yokmuş gibi çevirdim ve şimdi *ogitmiş*”

Düşüncelere daldığında Cleo'nun gözleri uzaklara kaydı. "Burada mantıklı olmamız gerekiyor."

"Bundan nefret edeceksin," diyor Wyn, Parth'a dönerek, "ama ya ailesini arasak?"

Parth, "Onlara gitmesine imkan yok," diyor. "Onlara neredeyse hiçbir şey söylemiyor. Demek istediğim, ailem şimdiden muhteşem bir düğün planlıyor ve onunki daha nişanlandığımızı bile bilmiyor.

Cleo, "O zaman kasabaya bakarız," diyor.

Kimmy, Parth'ın omzunu ovuşturarak, "Onu bulacağız," diye söz verdi. "Ayrılmalıyız," diyorum.

Wyn ve Parth, Land Rover'ı alır. Cleo ve ben onun istasyon vagonunu kullanıyoruz.

Kimmy, Sabrina'nın eve gelmesi ihtimaline karşı telefonu kapatır.

Bu gezilerde sık sık uğradığımız yerlerin çoğu şehir merkezidir, ancak ara sıra ziyaret ettiğimiz birkaç başka kasabanın yanı sıra kontrol etmeye değer bazı plajlar ve parklar da vardır.

Ama Bernie's'e vardığımızda -güneş ışığı ve Istakoz Festivali hafta sonu olduğu gerçeği sayesinde- toplanmış haldeyken, bir parçamın onu burada, kahvesini yudumlarken ve verandada kızarmış patates için dövüşen martıları seyrederken bulmaya güvendiğini fark ettim.

"Ev sahibine sormalıyız," diyor Cleo, "onu görmüşlerdir diye."

Ama yapmadılar. Adil olmak gerekirse, sokaklar yüzü boyalı, dondurma külahı yiyen turistlerle o kadar dolu ki, bir kez olsun, Sabrina'nın kalabalığa karışması mümkün.

Roxy Tiyatrosu'nu kontrol ediyoruz, bilet görevlisine (bugün domuz şapkalı) onu görüp görmediğini soruyoruz ve omuz silkmek dışında bir cevap vermeyi reddettiğinde, her birimiz bir bilet alıyoruz ve her iki sinemayı da kontrol etmek için içeride ayrılıyor. Orada da değil.

Cinayeti kontrol ediyoruz, O Okudu; iskele; ve Lobster Hut'ın yanı sıra Lobster Hut'ın yoğun bir şekilde grafitili banyoları. Hatta küçük bir isyan başlatıyor ve kendi başına bir isyan çıkarıyor olabilir diye dövmeciyi bile kontrol ediyoruz.*kötü pissah*dövme. Hiçbir yerde bulunamadı ve bir sonraki aramız doğrudan sesli mesaja gidiyor.

Cleo, "Telefonunun kapanmasına izin vermiş olmalı," diyor. Bu ona göre değil, dedim.

"Otellerin dolması konusunda yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" Cleo diyor. "Bir yere giriş yapmış olabilir mi?"

Bölgedeki boş odalar için bir arama açıyorum. Görünürde bir otel, motel, pansiyon veya pansiyon bulunmamalıdır.

Grup metni bir metinle çınıyor ve ikimiz de zıplıyoruz.

Sadece numarasının blokesini tekrar kaldırdığım Wyn.Şans var mı?O yazıyor.

Hiçbiri. Sen?Soruyorum.

Parth gerçekten endişeli, diye yanıtlıyor Wyn.Hastaneleri arayacak. Sadece emin olmak için.

midem bulanıyorBizi haberdar edin. Sen de, diyor.

Listemizi tararken Cleo'nun burnu kırıştı. "Her zamanki noktalar bu kadar. O yapmazdı. . . tek başına yelken açacak kadar pervasız olur, değil mi?"

Midemden kan fışkırıyor. "Kendine oldukça güvenen bir denizci," dedim. "Ve bence yelkencilik onun mutlu olduğu bir yer. Annesini ve ne zaman olduğunu düşünmesini sağlıyor. . ."

"Harry?" Cleo diyor. "Nedir?"

"Annesi," diyorum.

"Ya ona?" Cleo soruyor.

"Bir şey olmayabilir," diyorum. "Ama kontrol edeceğimiz bir yer daha var."

. . .

"ARABAYI DURDUR!"Öyle bir inançla çığlık atıyorum ki, Cleo hemen yolun ortasında itaat ediyor.

Rağmenyo/GPS'in bizi yönlendirdiği ormanlık şerit için oldukça istek uyandıran bir başlık. İleride bir yerde bir park yeri olduğunu varsaymak gerekir, ancak park etme artık önemli değildir çünkü (1) sağ tarafımızdaki ağaçların arasından küçük açık hava şapeli görünmektedir ve (2) toprak banketin üzerine park etmiş kiraz kırmızısı bir Jaguar oturmaktadır.

Cleo tekrar gaza basar ve kenara çeker. Önce arabayı kontrol ediyoruz -boştu- sonra kısa taş istinat duvarını aşarak şapele doğru yokuş yukarı tırmanıyoruz.

Nemli yeşil ormanlar yerini bakımlı bir bahçeye bırakıyor. Ortasında gri taştan bir köşk duruyor, sol tarafında sarmaşıklar sürünüyor. Kelebekler, basamakları kucaklayan çiçekli çalılarının arasından baş döndürücü spiraller halinde hareket ediyor, tek ses dalgaların uzaktan çarpması.

Sabrina'nın anne babasının düğününün onun üzerinde bu kadar etki bırakmasına şaşmamalı. Bu yer güzel. Sanki burada hiçbir şey ters gitmeyecek, kötü bir şey olmayacakmış gibi geliyor.

İleriye doğru başladığımda, Cleo geride kalıyor. Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. "Ya yalnız kalmak isterse?"

Bir anlamı var. Mümkün.

Ancak insanlar yalnızca yalnız kalmak istediklerinde kaçmaz veya saklanmaz. "Ya" diyorum, "öyle olmadığını bilmesi gerekiyorsa?"

Cleo elimi tutuyor. Pavyonun arkasındaki basamakları tırmanıyoruz.

Bir avuç eskimiş sıra, bir kaldırım taşı zemin ve her iki tarafta birkaç ahşap pasaj var. Tam ileride, bir taş kemer uzaktaki saf Maine mavi su dilimini çevreliyor.

Sabrina onun önünde bağdaş kurmuş, dışarıyı izliyor. Tepedeki kuşların hafif cıvıltısına kadar tüm sahne sakin. Sonra yaklaştığımızın sesine omzunun üzerinden baktı.

Her şeyden sonra kendimi bir ölçüde beceriksizliğe hazırlamıştım ama onun gergin yüzünü, şiş ve kırmızı çerçeveli gözlerini gördüğümüz an, dün geceki kavganın önemi kalmıyor.

Hem Cleo hem de ben ona koşup yere diz çöküp kollarımızı ona doladık.

Bizi korkuttun, dedi Cleo.

Öyle demek istemedim, diye fısıldadı Sabrina.

Birbirinden ayrılıp üçgen şeklinde oturuyoruz, aynı şekilde birçok gece küflü birinci sınıf öğrenci yurdumuzda yaptığımız gibi.

Sabrina sonunda, "Telefonum birkaç saat önce öldü," diyor. "Ve . . . Sanırım kaçınılmaz olanı ertelemek istedim."

"Kaçınılmaz?" Cleo diyor.

Sabrina dizlerini göğsüne çekip söğüt gibi kollarını dizlerine doluyor. "Yolculuğun sonu mu? Güle güle? Her şey değişiyor ve

Ben hazır değilim."

Sanki biri göğsüme bir dondurma kaşığı almış, içimi boşaltmış gibi.

"Ertelemek istedim ama Cleo haklı," diyor. "Yıllardır ayrı büyüyöruz."

Sabrina, dedim. "Sana neler olduğunu söylemediğim için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Sadece bu değil." Sabrina çenesini kaldırıyor. "Ayrılığı öğrendiğimde incindim ve bir süre sonra kızdım ama sonra - bilmiyorum. Uzun zamandır altı kişi olduğumuzu fark ettim. Ve beşimiz daha uzun süre ve üçümüz**biz**bundan önce. Ve sadece bu devasa şeyi bizden sakladın değil. İşte bu . . . Sen ve Wyn birlikte değilseniz, o zaman siz de bizi istemiyormuşsunuz gibi geldi. Sanki bizi aşamalı olarak devre dışı bırakıyormuşsun gibi.

"Sabrina,*HAYIR*," Diyorum. Yemin ederim değildim. Değilim."

"Belki bilinçli olarak değil" diyor. "Ama bu yüzden bize söylemedin, değil mi? Çünkü biz Wyn ile arkadaşız. Çünkü tüm arkadaşlığımız senin ilişkinle iç içe geçti ve eğer ikiniz ayrı büyüdüyseniz... ."

"Wyn ve ben birbirimizden ayrılmadık." Bunu bir fısıltıdan daha yüksek sesle çıkaramıyorum. "Geri kalanlarınıza yaptığım gibi onu da kendimden uzaklaştırdım. Ve her zaman benimle ilgiliydi, seninle ya da başka biriyle değil.

"Ama o*Olumsuz*sadece sen, Harriet," diyor Sabrina.

Cleo onun eline dokunur. "İşler oldu. . . benim için karmaşık, Sabrina. Bu kadar."

"Biliyor musun," diyor Sabrina, bir kelebeğin dönüşünü izleyerek, "Ben çocukken gerçekten çok mutluydum. Ailem mutluydu. Ve sonra değildiler. Ve ayrıldıklarında ve yollarına devam ettiklerinde. . . biraz zaman aldı ama ikisi de mutluluğu yeniden buldu. Veya, bilirsiniz, onların yarı bükölmüş versiyonları.

"Yeni ortaklar ve yeni çocuklarla. Herkes bu yeni başlangıcı yaptı. Ama ben ikisinin de parçası değildim. parçasıydım*onların*ilişki. Ve bu bittiğinde, bir hatıra ya da başka bir şey gibi ileri geri zıpladım. Bana aitmiş gibi bana kalıcı gelen tek şey burasıydı." Sesi daha yüksek çıkıyor. "İkinizle tanışana kadar."

Her zaman çok sert olmuştur ve sesindeki savunmasızlığı duymak içimde bir şeyler kırılıyor.

"Seninle tanıştım," diyor, "ve sonunda yeniden bir yere ait oldum." "Ben de öyle hissettim, Sab." Yaklaştım.

"Ben de," diyor Cleo. "Lise oldu*cehennem* Benim için. Demek istediğim, Mattingly'yi seçtim çünkü oraya giden kimseyi tanımıyordum ve kendim için hayal edebileceğim en iyi sosyal durum tamamen anonimlikti. Takıldığın o ilk birkaç hafta, bu garip beden dışı deneyim gibiydi. Hiç böyle arkadaşlarım olmadı, her şeyi birlikte yaptığınız ve her şey hakkında konuştuğunuz türden. Dürüst olmak gerekirse, ikinizin de yeni insanlar bulup yolunuza devam etmenizi bekledim.

"Ve sonra bir gün sonbahar tatilinden hemen önceydi ve birbirimize sarılıyorduk ve beklemeyi bıraktığımı fark ettim. Farkında bile olmadan. O zamanlar benim hayatımın sen olduğunu biliyordum. Ailem birbirlerine böyle hitap ediyor. Çünkü ne olursa olsun, onlar her zaman aile olacaklar. Ve bu ikinizsiniz. İlişki binlerce kez şekil değiştirebilir ama sen her zaman hayatımda olacaksın. Ya da en azından benim istediğim bu."

"Aynı," diyorum. "Wyn'e ne olursa olsun, ben her zaman sana ait olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni seviyorum Sabrina ve seni Wyn ile olan ilişkimin bir parçasıymışsın gibi hissettirdiğim için çok üzgünüm. sen bir parçasısın*Ben*. Kalbimin o kadar derinindesin ki, denesem seni çıkaramam ve çıkarmak da istemiyorum. Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Yakınlaşmalarına izin vermekten korktuğumda bile beni tutacak kadar seven insanlara sahip olmak.

Cleo ve Sabrina ellerimden birini tuttular, parmakları benimkine kenetlendi.

Sabrina gözyaşları içinde, "Tanrım, bu hafta çok ağladım," diyor.

"Ben de," diyorum. "Kulübenin büyüğü sanırım."

"Aynı," diyor Cleo. "Benim durumum dışında, sanırım hamilelik hormonları ya da..."

"NE!" Sabrina, Macaulay Culkin'in iri yüzünün mükemmel bir taklidiyle yüzünün yanlarına kenetlenmek için elleri bizimkilerden uzaklaşarak hızla ona dönüyor.*Evde yalnızan.*

"Bok!" Cleo diyor. "Sana bir konuşmada anlatacaktım!" "Sen ciddi misin?" Sabrina bağırır.

Cleo, "Bir şapeldeyiz," diyor.

Ah, lütfen. Tanrı hepsini duydu. Ama ben! En iyi arkadaşlarımdan birinin onun lanet olası hamile olduğunu söylediğini yalnızca bir kez duydum!"

Şey, dedi Cleo, ben lanet olası hamileyim. Sürpriz."

Sabrina kıkırdar, ayakları yere vurur.

"Ve sen sormadan önce," diyor Cleo, "evet, önce Harry'ye söyledim ama isteyerek değil. Bu sabah beni pusuya düşürdü ve bunun gibi çok şey oldu."

"Eh, Harry seni pusuya düşürdüğü sürece," diyor Sabrina, daha nefessiz, çığlık atan bir kahkahayla. "Dürüst olmak gerekirse, ikinizin de göğsünüzden atmak istediğiniz başka ne varsa, şimdi tam zamanı! Sanırım şu anda öfkelenmekten acizim."

Düzleştiricini üniversitede kırmıştım, dedim ona.

Cleo, "Bir keresinde diş fırçanı kullanan ve benimki olduğunu düşünen bir kız misafir etmiştim," diyor.

Tamam, iğrenç, dedi Sabrina. "O ikincisi olmadan mezarıma gidebilirdim."

"Bir zamanlar paylaştığımız eski Ray-Ban'leri kaybeden benim," diye itiraf ediyorum. "Tanrım, bu aslında çok büyük bir yük."

"Ah!" Cleo cıvıl cıvıl. "Çıktığın o boktan şaire benim bir cadı olduğumu ve seninle bir daha iletişime geçerse ona büyü yapacağımı ve böylece aletinin düşeceğini söyledim."

Sabrina, besbelli duygulanmış bir şekilde göğsüne dokunuyor. "Bak işte bu yüzden harika bir anne olacaksın."

"Bunu yaptığını bilmiyordum," dedim Cleo'ya. "Bilseydim, muhtemelen aynı adama babamın çetede olduğunu söylemezdim."

Sabrina'dan bir kahkaha kopuyor. "En iyi arkadaşlara sahibim." "En iyiaile" diyor Cleo.

Kalbimdeki ağrı neredeyse hoş. Uzunlarımdan ellerime ve ayaklarıma yayılan bir ağırlık, sanki aşkın kendi kütlesi ve ağırlığı varmış gibi. "Biliyor musun," diyorum, "Parth da bir yere gitmiyor."

Bakışları kaçıyor. "Eğer sen ve Wyn bunu yürütemezseniz... ."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Sen bizden değilsin," diyorum. "Benden çok, çok, çok daha cesursun, Sabrina."

Gözlerini deviriyor.

"Ben ciddiym," diyorum. "İstersen bunu yapabilirsin."

Sesi bir tutam. "Yapmak istiyorum. O benim hayatımın aşkı. Onunla evlenmek istiyorum."

O zaman seni eve götürelim, dedi Cleo.

Sabrina gözlerinin altındaki yaşları sildi. "Hadi eve gidelim," diyor rahatlamış bir havayla. Sanki artık kararını verdiği göre, korkmuyormuş gibi.

Arabalara giderken Sabrina şapele, aşağıdaki ağaçlara ve ilerideki suya son bir kez bakıyor.

O gülümser. Sanki geriye dönüp baktığında gördüğü şey, sonrasında yaşananların acısı değil, burada anne ve babasıyla geçirdiği o günün mutluluğudur.

Mesela güzel bir şey kırılrsa bile, onu yapmanın hala önemi var.

MUTLU YER

düğüm'S HARBOR, MAINE

BİR CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA.Sadece en teknik terimlerle bir düğün. Hepimiz için ön kapıya kadar teslim edilen ayçiçeği buketleri ve üzerinde yazan bir pasta var.*Doğum günün kutlu olsun pis pissah*üzerinde, gerçek, yenilebilir çiçeklerle çevrili. Sabrina ve Parth'ın ifadeleri üzerine omuz silktim. "Pek çok işletme düğün işi yapmaz."

"Evet, ama kullanmana kim izin verdi?*kötü pissah*Böylece?" diyor.

"Bu," diyor Parth, "yaşadığım en güzel doğum günü."

Tatilde James Bond gibi görünmesini sağlayan bir takım elbise giyiyor. Sabrina yelken şıklığını sergiliyor. Geri kalanımız, zor aşınmadan buruşmuş ve iyi yemek yemekten sıkı olan Istakoz Kulübesi kıyafetlerimizi giyiyoruz.

Fotoğrafçı üç buçukta gelip, havuzun etrafında yarı resmi giysiler içinde oturup Cleo ve Kimmy'nin bebeği için giderek gülünç hale gelen isimler vermekten başka hiçbir şey yapmadan bizi fotoğraflıyor.

Parth ve Wyn'e hamilelikten bahsettiklerinde, Parth gözlerini kırıştırdı, dili tutulacak kadar sersemledi ve Wyn ayağa fırlayıp gülmeye başladı, sanki bir gelecek bekliyormuş gibi gözleri aramızda gidip geliyordu.*Anladım.*

"Cidden?" Parth dedi. "Vücudunuzda bir bebek mi var? Şu anda?"

Cleo güldü. "Evet, benim bedenimde."

"Bu . . . Aman*Tanrı*diye bağırdı Wyn. "Bebeğin olacak!"

Kimmy, "Biri bayılma koltuğuna geçsin," dedi. "Wynnie aşağı iniyor."

Her birine sırayla sarılmak için mutfağın etrafında yürüdü, sonra bana baktı, gözleri parıldayan ve berraktı, sis yoktu. Sanki neşe duyduğunda ilk içgüdüğü, bunun beni de etkileyip etkilemediğini kontrol etmek, onu paylaşmaktı.

Kalbimin uçuşmasına, çarpmasına ve umutla yanmasına neden oldu.

Şimdi hepimiz güneşin altında şampanya ve köpüklü elma şarabı içiyoruz ve ücretli bir profesyonel fotoğraflarımızı çekerken arkadaşlarımıza bebeklerine Kardashian Kimberly Kleopatra Carmichael-James adını vermeleri için baskı yapıyoruz.

Nikah memuru saat dörtte gelir.

Beşte, Parth ve Sabrina iskelenin kenarında duruyor, saçlarında ışık parlıyor, gözleri yaşlarla parlıyor ve birbirlerini her zaman seveceklerine söz veriyorlar. Cleo ve ben kollarımızı birbirimize doladık, ayçiçeği buketlerimiz aramıza girdi ve ağlamamaya çalıştık.

Beş buçukta kendimizi rıhtımın ucundan aşağı atıyoruz, kahkahalarla bağırıyoruz, ÇIĞLIK YAPMAYIN'da fena halde başarısız oluyoruz, sonra kendimizi buzlu sudan çıkarıp havuzun sıcacık rahatlığına koşuyoruz.

Pizza sipariş ediyoruz - kimse evden çıkmak istemiyor ve Knott's Harbour teslimat konusunda büyük değil - ve Veuve Clicquot ile yiyoruz. Vedalaşacağımız yarın hakkında konuşmayız. Birbirimize, bu eve, sonsuza dek sürmesini dilediğimiz bir yaşam dönemine.

Şu anda buradayız.

Güneş gökyüzünden alçalmaya başladığında, toplanıp gecenin çökmesini izlemek için kayalıklara geri iniyoruz. Ateş yakıyoruz, marshmallow kızartıyoruz. Sabrina kendisinininkini kömürleşmiş bir ktır ktır olana kadar yakar ve Parth sabırla onunkini kızarana kadar kızartır.

Wyn beni titrerken yakaladığında eskimiş Mattingly sweatshirt'ünü çıkarıyor -her zaman sıcacıktır- ve çenemin altından bir fiyonk bağlarken gülümseyerek başımın üzerinden geçirdi. Duman, deniz suyu ve o gibi kokuyor. Hiç çıkarmak istemiyorum.

Parth'ın garajda bulduğu maytapları yakıyoruz ve isimlerimizi karanlıkta yazıyoruz, geçici ama onun için daha parlak ve daha parlak.

Aşkı böyle düşünürdüm. Çok hassas bir şey olarak, söndürülmeden yakalanamazdı. Şimdi daha iyi biliyorum. Alevin rüzgarla savrulup alevlenebileceğini biliyorum ama her zaman orada olacak.

Gece gökyüzü hakkında konuşuyoruz. Eski yurt binamızın hayaletinden bahsediyoruz. Mattingly'ye giden uzun yol boyunca her zaman fişkırان parlak mor çiçekler ve New York'taki dairemizin üzerindeki buz sarkıtlarının bir metrelik hançerlere dönüşmesine izin veren kırık saçak. Hatırladığımız, özleyeceğimiz şeylerden bahsediyoruz.

Kimmy, "Geri geleceğiz," diyor. "Bebeğin Maine'in büyüsunü bilmesi gerekiyor."

Bilmiyorum, dedi Sabrina. "Belki seneye yeni bir yere gideriz."

Wyn'in eli benimkini sıkıyor, sanki gelecek yıldan bahsetmek bile bizi sigaraya çevirebilirmiş gibi.

Ve o acı bile bir tür zevk, çok sevildiğini hissetmek, çok derinden sevmek.

Cleo, Kimmy'nin omzunda başını sallayana ve Sabrina esnemekten kendini alamayana kadar uyumadık ve sonra her geceymiş gibi iyi geceler diyoruz. Sanki yarın uyanabilir ve tüm haftaya baştan başlayabiliriz.

Gece için kendimizi yatak odamıza kapattığımızda, Wyn ve ben karanlıkta birbirimize kilitlenmiş halde duruyoruz, ellerim ensesinde, başı omzuma eğilmiş, birbirimize nefes alıyor.

Vücudum onu her zaman kayıtsız şartsız sevmiştir. Beynimden çok önce biliyordu ve hala da biliyor.

Boynu, omuzları, beli, beline giden yumuşak saçları, kalça kemiklerinin çıkıntısı. Sırtının pürüzsüz kıvrımları ve karın kaslarının gerilmesi. Düşündüğüm, hayal ettiğim, özlediğim her parçası.

Elimi dudaklarına götürerek, "Parmakların soğuk," diye fısıldadı.

"Cildin çok sıcak," diye fısıldadım.

Yavaş yavaş soyunuyoruz, yolumuzu buluyoruz birbirimize. Yarın gelmeyecekmiş gibi davranmıyoruz, kendimizi tamamen bu geceye veriyoruz.

Bir uzuvlar ve battaniyeler karmaşası. Cilt cilde karşı kayar. Boyunların arka kısımlarını, kalçaların yumuşak kısımlarını, baldırların sert kaslarını kavrayan parmaklar. "Seni seviyorum," dedi ağzıma ve keşke onu yutabilseydim, sanki

bu, o sesi sonsuza kadar, bu anı sonsuza kadar saklamamı sağlardı.

Burnum yanıyor. Sesim titriyor. "Öyle söyleme."

"Neden?" O fısıldar.

"Çünkü," diyorum, "o sözler artık bana ait değil."

"Elbette varlar" diyor. "Ben seni görmeden önce onlar sana aitti. İçinde bulunduğumuz her evrende onlar sana ait, Harriet.

gözlerimi kapatıyorum Sözlere tutunmaya çalışın. Avuçlarımda yanıyorlar.

Wyn'i tanımadan önce, onsuz da iyi olabilirdim. Şimdi her zaman onun olmadığı yerde hissedeceğim.

İstek bir nevi hırsızdır. Kalbinizde bir kapıdır ve orada olduğunu bir kez anladığınızda, hayatınızı arkasında ne varsa ona hasret duyarak geçireceksiniz.

Ellerini benimkine düğümledi ve beni elinden gelen her şekilde sevdiğini söyledi.

Sadece bir kez yarı uyurken, şakağım göğsüne bastırılmış halde sürüklenirken, son bir kez fısıldadığını duyuyorum: "Seni seviyorum."

Uykunun tülbent katmanları arasından kendi kendime mırıldandığımı duyuyorum, "Sen"

GERÇEK HAYAT

Pazar

ÖNCE UYANIYORUMalarmımı açın ve bip sesi çıkarmadan kapatın. Wyn derin bir uykuda, sabahın erken saatlerinin derin mavisinde çıplak ve güzel.

Onu uyandırmamı isterdi.

Ama son anımızın bir veda olmasına dayanamıyorum. Hala benim ve ben onunken onu böyle hatırlamak istiyorum.

Sessizce toplanmayı bitirdim ve parmak uçlarımda aşağı indim.

Cleo ve Sabrina mutfakta sırasıyla çay ve kahvelerini yudumlamaktadırlar. Sabrina benim için bir kupayı doldururken onlara katılarak, "Sana havaalanına taksiyle gidebileceğimi söylemiştim," diye fısıldadım.

"Mümkün değil," diyor, "Knott's Harbour'daki son birkaç dakikanız bir yabancıyla olmayacak mı?"

"Aslında," diyorum, "Knott's Harbour'daki son birkaç dakikam Ray'le geçecek."

"Seni gezdirmek için daha fazla sebep. Bunlar hayatının son dakikaları olabilir, nokta," diyor Sabrina.

Cleo bardağına bir ağız dolusu çay tükürür.

"Sabrina." "Şaka yapmak!" diyor. "Wyn geliyor mu?"

Uyumasına izin verdim, dedim.

O ve Cleo birbirlerine bakarlar.

"Biliyorum," dedim onları uzaklaştırarak. "Ama ihtiyacım olan bu."

Sabrina kolunu omzuma atıyor. "O zaman istediğin bu, kızım."

Rover'la havaalanına gidiyoruz ve Sabrina ile Cleo park edip beni içeri götürmek konusunda ısrar ediyorlar. Güvenlik kapısının yanında bir süre oyalanıyoruz - bizzo/Bu kadar küçük bir havaalanı için çok erken ama uzun vedalara dayanamıyorum. Her saniye daha da zorlaşıyor.

Sıkı grup sarılmamızı ağlamadan atlattım. Sırayla yakında görüşeceğimize söz verirken üst dudağımı gergin tuttum. Ve Sabrina bana New York'ta her zaman kanepesinde yer olduğunu hatırlattığında.

San Francisco'ya döndüğümde ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum ve işte nasıl hissettiğim konusunda onlara itiraf ettiğimde, ikisi de bana ne yapacağımı söyleyemeyecekleri konusunda kararlıydılar. Ne istediğimi çözmem gerekiyor.

Cleo sanki aklımı okuyormuş gibi dirseğime dokunuyor ve "Yanlış cevap yok" diyor.

Her birimiz son bir kez kucaklaştık ve sonra kulübeye ilk gidişimizden kalma küçük yanık izleriyle işaret parmaklarımızı sessiz bir söz vererek bir araya getirdik. Tek kelime etmeden iki kişilik güvenlik sırasına giriyorum.

Kendime arkama bakmayacağımı söylüyorum. Ama ben yaparım.

En iyi arkadaşlarım ağlıyor, bu benim ağlamama neden oluyor, bu da üçümüzün birden gülmesine neden oluyor.

"Hanımefendi," diyor TSA ajanı beni ileri doğru sallayarak ve ben hala vücut tarayıcısında gülerek ağlıyorum ve koridorun ötesinde ilerlerken, birkaç adımda bir arkama bakıp havaalanının uzak ucundan dalgalandıklarını görüyorum, ta ki sonunda salon sağa doğru kıvrılana kadar son bir el sallayıp veda edip köşeyi dönmek zorunda kalıyorum.

Kapıma ulaştığımda, onu bir araya getirdim. Oturma alanı boş. Makul herhangi biri kalkıştan yirmi dakika önce bu havaalanına gelirdi, ama ben standart iki saatlik pencereden ayrıldım ve şimdi düşüncelerimle oturacak saatlerim var.

Cinayet, O Okudu'dan aldığım kitabı çıkardım ve kelimeler dışında hiçbir şey anlamadan muhtemelen yirmi dakika ilk sayfaya baktım.*taç kalıplama.*

Kitabı çantama tıktırıp telefonumu çıkardım.

Ekrandaki görüntüyle kalbim tekledi. Dün gece Wyn'e benim için yazdırdığım web sitesi hala açık. Sarı yeşil bir tarlada meşe bir masa, bacaklarında kıvrılan kır çiçekleri ve arkasında sivri uçlu mor dağlar.

Nefesimi kesiyor. İmgenin kendisi değil, hasret,
ihtiyaççekerdiğimden fışkırıyor.O, Bence.Ben de bunu istiyorum.

Omurgamdan aşağı bir adrenalın dalgası iniyor.

Nabız hızlarım. Titremeler yayıldı, orman yangını hızla tenime yayıldı. Ayağa kalktım, farkına varmanın kör gücüyle neredeyse gülecektim.

Wyn altı ay önce olduğundan daha mutlu ve sağlıklı olabilir ve ben de duygularım konusunda biraz daha dürüst olabilirim ama ben *Bilmeko*, her santim. Uyurken nefesinin ritmini ve güneşe çıktığında teninin kokusunu ezberledim ve ne zaman korktuğunu biliyorum.

Belki de kendime güvenmeye pek alışkın olmadığım için bunu hemen görememişimdir. Diğer herkesin kararını benimkinden üstün tutarak başkalarının liderliğini takip etmek için çok uzun zaman harcadım. Ancak *Şimdi* Anladım.

okorkmuş.

Hala onu sonsuza kadar sevebileceğime güvenmiyor. Bir yanı başka bir şey seçmemi bekliyor. Bana her seçenek verilseydi, benim seçimim olmayacağına inanıyor. Beni koruduğunu düşünebilir ama kendini de koruyor.

Yine de bir konuda haklıydı. Bana ne istediğimi söyleyemez.

Hayatım boyunca başka seslerin içeri girmesine izin verdim ve onlar benimkini bastırdılar.

Şimdi zihnim garip bir şekilde sessiz. Uzun zamandır ilk kez kendimi net bir şekilde duyuyorum.

Bir kelime. Bekleyemeyen tek soruyu cevaplamak için gereken her şey.

Sen.

Ayağa kalktım ve çantamı alıp geldiğim yoldan geri döndüm. Ama geriye doğru gidiyormuşum gibi gelmiyor.

Yeni bir yere doğru ilk adım gibi geliyor.

GERÇEK HAYAT

Pazar

YAPMADIM'BİLİYORUMneden havaalanında yarışıyorum. Yakalanacak uçak yok, altından kayılacak son tarih yok.

bu benim değil*son şans*Wyn'e nasıl hissettiğimi söylemek için.

Bunun yerine, ona ulaşabileceğim en erken an. Bir dakika daha kaçırmak istemiyorum. Bu yüzden koridorda hızla güvenlik çıkışından geçiyorum, çantam arkamda geziniyor. Açılırken neredeyse sürgülü cam kapılara çarpacaktım, sonra güneşe karşı gözlerimi kırptıştırarak ve soğuktan titreyerek kaldırıma çıktım.

Toplama/bırakma şeridinde tek bir kabin boşta durmuyor. Telefonumu çıkardım ve Knott's Harbour'daki araba servislerini aramaya başladım. Aradığım ilk numara meşgul sinyali veriyor.

Meşgul sinyallerinin hala var olduğunu bilmiyordum. Sözsüz, kızgın bir homurtu çıkardım ve sanki otostop uygun bir seçenekmiş gibi çaresizce otoparkı tarayarak aramayı sonlandırdım.

Sonra görüyorum. Kalbimi durduran kırmızı bir parıltı.

Bir araba bir boşluğa giriyor. Bir adam dışarı fırlıyor, rüzgar güneşten bulaşmış saçlarını savuruyor.

Ciğerlerim onun şokuyla kasıldı, varlığı her zaman etrafımdaki her şeyden biraz daha katıydı.

Gözlerimiz kilitlendiğinde donup kaldı, arkasında arabanın kapısı hâlâ aralıktı. Bir araba kornasını çalıp durdurduğumu bildirene kadar şeritte süzülüyor gibiyim.

Bir koşuya çıkıyorum. Wyn de ileriye doğru sürüklenir. Sarp arazide boş bir yerde buluşuyoruz.

Buradasın, dedi nefes nefese.

Hâlâ konuşma gücümü yeniden kazanmaya

çalışıyorum. "Hoşça kal demedin" diyor.

O anda yapabileceğim en iyi şey "Yapamadım".

Kaşları çatıldı. Anı tutar.

"Hepsi bu?"

Soruyorum. "Ne?"

"Buraya kadar veda etmek için mi geldin?" Diyorum.

Başının arkasını kaşdı, arsanın kenarındaki sık ağaçlara yan yan baktı, sonra bana döndü. Ağzının köşeleri kıvrıldı ve kalbim bu hareketi taklit ederek sevginin son damlasını damarlarıma akıttı.

"Neden uçakta değilsin?" diyor. "Yanlış yöne gidiyor."

Hafifçe başını salladığında kaşları gerildi.

"Ne istediğimi bulmam gerektiğini söylemiştin," dedim. "Başkalarının benim için doğru olduğunu düşündüklerini yapmaya devam edemeyeceğim."

"Öyle demek istedim." Sesi

titriyor. "Seni de kapsıyor

mu?" Soruyorum. "Ne demek

istiyorsun?" diyor.

"Demek istediğim . . ." Onu içime çekecek kadar yaklaştım, yakınlığıyla omuzlarım rahatlayarak eridi. "Yapmak*Sen*bana ne olduğunu söyle*irade*veya*aalışkanlık*beni mutlu et?"

Kaşları çatıldı. "Bunu yapmaya çalışmıyordum."

Öyleydin, dedim. "Ve nedenini anlıyorum. Montana'ya gelebilirdim ve belki bir gün -bilmiyorum- içine girmek istediğimi fark ederim.*palyaço*ya da başka birşey."

Ağzının bir tarafı kıvrılıyor. "Palyaço mu?"

"Ya da deniz biyolojisi," diyorum. "Balinaları veya ahtapotları incelemek için ayrılmam gerekiyor." "Daha yakın," diye izin veriyor.

"Ve her şey yeniden patlayabilir," diyorum. "Geçen seferden daha kötü. O kadar kötü ki birbirimize dönüş yolunu bulamadık.

Çenesi bir kez eğiliyor, sesi yıpratıcı. "O olabilir."

Bundan sonra ne yapmak istediğimi bilmediğimde haklısın, diye itiraf ettim. "Biraz daha az nefret ettiğim başka bir iş bulmam gerekecek ve bunu çözene kadar kredilerimi bir kenara atacağım. Ama ne istemediğimi biliyorum.

"Sürekli yorgun olmak istemiyorum. Sevdiğim herkesin zıt programlarında veya randevular sırasında nöbetçi olmak istemiyorum. Bir seferde sekiz saat ayakta durmak ve kışın ellerimi fazla yıkamaktan parmak boğumlarımın kanamasını istemiyorum. Yeni bir şey denemek için zamanım ya da enerjim yokmuş gibi hissetmek istemiyorum çünkü sahip olduğum her şey, sahip olmadığım bir işe dökülüyor.*beğenmek*. Hayatımı bir triatlon gibi yaşamak istemiyorum ve önemli olan tek şey hayali bir kurdela almak. Hayatımın tıpkı yapmak gibi olmasını istiyorum.*çanak çömlek*. Sadece sonunda beni nereye götürebileceği için değil, olurken tadını çıkarmak istiyorum.

"Ülkenin diğer tarafında senden olmak istemiyorum.*Veya* ailen. Onlarla tek bir tatili bile kaçırmak istemiyorum. Ayaklarımı baldırlarına koyup onları ısıtmadan uyumak istemiyorum, rodeo gömleğine veda etmek istemiyorum ve benim ne yaptığımı anlamadan buradan gitmene izin vermek istemiyorum.*güven* bu konuda kendim Ve bana hemen şimdi gitmemi söyleyebilirsin, ben de gideceğim ama bunun asilce olduğunu düşünmemelisin. Haklı olduğunu düşünmüyorsun."

Gözleri genişliyor. "Hakkında*Ne?*"

"Hepsi hakkında!" Ağlarım. "Seni istemediğimi! Beni mutlu edemezsin! Şu anda California'ya geri dönersem,*herhangi bir* şeye ile yapmak*BEN* istek. *Osen* Açıkçası her zaman ben olduğumda, bu ilişkideki şanslı kişi. Bakkal Gladıyatörlerinin gerçek bir oyun olduğunu *ve herhangi* Bardakları bulaşık makinesinin alt rafına koymak mantıklıdır. Bana hayır diyebilirsin Wyn ama kendine bunun ne olduğunu söyleyemezsin.*BEN* istek. Çok korkuyorsan, bana güvenemiyorsan, gitmemi söyle ama benim istediğimin bu olduğuna kendini inandırma.

“*Harriet*” diyor kaba bir şekilde.

Kalbim göğsümde sallanıyor, kendini göğe doğru uçmaya ya da düşmeye hazırlıyor.

Wyn yüzümü tutuyor. "BENbenkorkmuş."

Bir sessizlik. Nefesimizden ve yüzümde dalgalanan buz gibi rüzgardan başka bir şey yoktu.

Ah, diye nefes verdim.

Hafif gülümsemesi, omurlarıma kadar fermuarımı açıyor. Parmakları tekrar saçlarıma kaydı. Yutkunurken çenesi çalışıyor. "Bu sabah uyandığımda, yatak olman gereken yerde çoktan soğumuştun."

Bakışları kalkıyor, o kadar hafif ve net ki neredeyse hiç sis yok.

"Son bir dakikalığına seni bana geri getirmek için her şeyi yapardım," diyor. "Ama yapamadım, bu yüzden seni takip ettim. Ve buraya gelmeseydin, bir bilet alırdım. Ve eğer içeri girersem ve sen zaten uçağa binmiş olsaydın, uçağa binerdim. Seninle konuşmak için Boston'a inene kadar beklerdim. Ve bir şekilde gemiden inerken seni kaçırsaydım, konuşmak için bir sonraki kapını bulurdum. Ve buraya arabayla gelirken, sana nasıl ulaşacağıma ve bizzat veda edeceğime dair bu aptal planı izlerken, bunu neden yapabileceğimizi anladım.

Kalbim vızıldadı, sanki bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi ona doğru yükseldi. "Neden?"

Bana gülümsüyor ve kalbime bir yumruk, kalp krizine varan sınıksız sarılmak gibi geliyor. "Çünkü senin için gitmeyeceğim hiçbir yer yok. Ve eğer Montana'ya gidersen ve olman gereken başka bir yer olduğunu fark edersen, bunun yürümesi için yapmak istemediğim hiçbir şey yok. Senede beş gün seninle olmayı her zaman herkesten daha çok tercih ederim. Seninle konuşmaktan tartışmayı tercih ederim ve birlikte olsak da olmasak da seninim, o yüzden birlikte olalım Harriet. Elimizden geldiğince. Yapabildiğimiz kadar. Elimizden geldiğince çabuk. Geri kalan her şeyi sonra anlarız."

"Wyn," diye fısıldadım titrek bir sesle. Parmakları seğiriyor, buklelerimi sıkıyor. "Eve gelebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Diyorum ki," diye mırıldandı usulca, "öyle değilEveğer sen orada değilsen."

Kollarım ona dolandı, rüzgar bizi döverken kalbim çılgınca hızlandı. "Seni seviyorum," diyorum ona.

"Her evrende." Sonra beni öptü, rüzgarın savurduğu bir bukle dudaklarımızın arasına sıkıştı. Sanki bir ilk ve sonmuş gibi. Bir devrin sonu ve diğerinin başlangıcı.

Bu, Biliyorum,tam olarak olmak istediğim yer.

GERÇEK HAYAT

bir pazartesi

GÜN ben İkametgahımdan çekilirsem, ailemi arayıp haber veririm.

Anlaşılır bir şekilde şoktalar. Hemen San Francisco'ya uçmak istiyorlar.

"Bunu konuşalım," diyor babam.

Annem, "Burada neler olduğunu anlamana yardım edebiliriz," diyor. Biz oraya varana kadar herhangi bir karar vermeyin, dedi babam.

Beni bir kez bile ziyaret etmediler.

O zaman tüm bunların ironisi beni şaşırtıyor: onların sevgisini ve gururunu kazanmak için çok çalışmak ve bu beni onlara yaklaştırmıyordu. Bir şey varsa, belki de onları uzakta tuttu.

"Kararımı çoktan verdim," dedim onlara. Geri çekildim. Ama kredilerin geri kalanını kendim ödeyeceğim. Bunun için endişelenmeni istemiyorum."

Annem ağlamaya başlar. "Bunun nereden geldiğini anlamıyorum."

"Birdenbire ortaya çıktı," diye onayladı babam.

"Değil," diyorum. "Bu kararı vermem yıllarımı aldı. Ve zaten başka bir iş buldum.

"Bir iş? Ne iş?" Annem soruyor. "Çömlek atölyesinde," diyorum.

“Çanak çömlek? Babam, ona köpekler için metamfetamin satan çok düzeyli bir pazarlama planı hazırlamış gibiyim.

Annem, "Çömlekçilik bile yapmıyorsun," diyor.

"Ben," diyorum. Ama bu iyi değil. Ve bunun Noel kartında pek etkileyici görünmeyeceğini biliyorum ama şu anda zamanımı bunu yaparak geçiriyorum.

"Daha sonra *Neden* Bunu yaparak zamanını mı harcıyorsun?" Babam diyor.

"Çünkü beni mutlu ediyor," diyorum. "Ve bunu yapan hiçbir şeyi zaman kaybı olarak görmüyorum."

Annem, "Belki sadece ara vermeye ihtiyacın vardır," diyor.

"Ben bir istiyorum *hayat*," Diyorum. "Ameliyatı benim olacak kadar sevmiyorum. Bazen uyumak istiyorum. Geç saatlere kadar uyumak ve arkadaşlarımla tatil yapmak istiyorum ve dairemi dekore etmek ve yeni şeyler denemek için enerjim olsun istiyorum. Bu kadar yıpranmışken bunların hiçbirini yapamam. Bunun hayal kırıklığı yarattığını biliyorum ama bu benim seçimim."

Harriet, dedi annem. "Bu bir hata. Hayatının geri kalanında pişman olacağın biri."

"Belki," diye izin veriyorum. "Ama yaparsam, bu benim suçum. Ve yemin ederim, bunun seni etkilemesine izin vermeyeceğim."

"Yavaş ol," diyor babam. "Oraya geleceğiz ve bu sorunu çözeceğiz." "Buraya gelemezsin," diyorum.

"Biz senin anne babanız!" Annem ağlıyor.

"Biliyorum," diyorum. "Birkaç hafta içinde beni ziyaret etmek istersen, seni görmeyi çok isterim. Ama fikrimi değiştirmeyeceğim ve şu anda San Francisco'ya gelmenin bir anlamı yok çünkü ben orada bile değilim.

"Ne demek orada değilsin? Neredesin?"

İnterkomlardan bir anons çalar. Kapım taşındı. "Denver havaalanı," dedim. "Gitmem gerek ama geldiğimde seni arayacağım."

"Alın *Neresi*?" Annem, sesini benimle hiç olmadığı kadar yükselterek, diyor.

"Evim," diyorum, sonra açıklığa kavuşturuyorum, "Montana." Başka bir sessizlik.

"İkinizi de seviyorum." Doğal değilmiş gibi geliyor ama bu doğru olmadığı anlamına gelmiyor, sadece çok uzun süre söylemedim. "Seni bu gece arayacağım."

Telefonu kapatıyorum, eşyalarımı yeni kapıya sürükleyip bir Cinnabon ve buzlu kahve içmek için duruyorum. Yırtılan suni deri koltuklardan birine çöktüğümde, telefonum bir mesajla titredi ve kendimi ateşli bir derse ya da ikna edici bir mektuba hazırladım.

Onun yerine Eloise'den bir mesaj buldum. Hiçbir zaman sohbet için metin yazan bir kardeş grubu olmadık.

Annem beni aradı, çıldırdım, Yazar.

ürküyorum.Üzgünüm, Yazıyorum.Umarım bu çok stresli olmamıştır.

Yazmasını izliyorum ama sonra duruyor. Tarçın rulomu sistematik olarak sökmeye geri dönüyorum.

Sonra yanıtı vızıldıyor:Annemin duygularından UR sorumlu değil. En azından terapistim böyle söylüyor. UR'nin bir tür arıza yaşadığına ikna olduğu için seni kontrol etmek istedim. RU?

Eloise tam cümlelerle mesaj atan tanıdığım tek kişi. noktalama işaretleri ile tamamlandı, ancak yine de yazmayı reddediyor*vardır*veya*Sen*. Ancak bu, kısa mesajın şok edici olmayan tek kısmı hakkında.

Eloise'in bir terapistte gittiğini bilmiyordum. Sonra tekrar, Eloise hakkında pek bir şey bilmiyorum, nokta. Bunu asla açıkça konuşmuyoruz ve garip bir şekilde etkilendim.

Bir çeşit kırılma olabilir, Yazıyorum.Ama gerçek şu ki, hiçbir zaman gerçekten cerrah olmak istediğimi düşünmüyorum. İnsanları gururlandırmayı seviyordum. Ve para fikri.

Bok!cevap yazıyor ve bir dakika boyunca başka hiçbir şey gelmiyor.

Belki de bu, hayatımızın sonlarında kardeşçe bağımızın sonu. Bir sonraki mesajı görünene kadar on dakika geçer.

Muhtemelen U'ya U'ya kızdığımı söylemeliyim, çünkü U'nun tıpkı onlar gibi olduğunu düşündüm ve bu yüzden onlar her zaman U'yu daha çok sevdiler. Şimdi U'nun ne kadar baskı hissetmiş olabileceğini anlıyorum ve belki daha önce kardeş gibi davransaydık her şey daha farklı olabilirdi. Yani bu pek bir şey ifade etmeyebilir, ama ne olursa olsun, U ile gurur duyuyorum. Ve annem eninde sonunda bunu kesinlikle atlatacak. Göbek deliğimi aştı.

Gerçekten mi?Diyorum.

Şey, bunu asla doğrudan kabul etmedi., Eloise yanıtlar,ama mideme bakmayı ve iç çekmeyi bıraktı. Bu, bundan daha iyi gidecek. UR'yi geri aldım.

Tezgâh üstüme akarken sırtımı tezgaha yasladım.Teşekkürler, Ona söylerim.

Seninkine daha fazla sahip olmadığım için üzgünüm. Sahip olmayı dilerdim.

merak etme, diyor.Sadece bir çocuktun. İkimizin de hayatlarımız üzerinde fazla söz hakkı yoktu ama şimdi var. UR, U için doğru olanı yapıyor. U'nun yapabileceği tek şey bu.

İçinde bu kadar çok kısaltma olan bir mesaj için hiç ağlamadım, ama ben bu metni yazdırıp Connor ailesinin buzdolabına saklaması için yapıştırmayı düşünüyorum. Kız kardeşlerin Cadılar Bayramı kostümleriyle uyumlu fotoğraflarımız olmayabilir ama birbirimizi seviyoruz. Ümit var. Ona yakın olmak istersem, üzerinde çalışabilirim.

• • •

BABAM GELİYORBirinci. Bana çanak çömlek yapmanın zihinsel faydaları hakkında makaleler ve seramikçiler arasında yeni bir TV yarışması hakkında metinler göndermeye başladı.

Annem daha zor satar.

O ve babam nihayet Montana'da bizi ziyarete gittiklerinde, ilk gün boyunca neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Onları eskitme ve yeni başlayanlar için ata biniyorum. Halk gibi davranarak yaz kalabalığına hitap eden yeni mekanlardan biri olan, Avcılık Ama Süslü gibi görünen bir barda mutlu saatler geçirdik.

"Hank buradan nefret ediyordu!" Sunucu siparişimizle ayrılırken Gloria mutlu bir şekilde konuşuyor. "Benimle asla gelmezdi, bu yüzden komşumuz Beth Anne'i getirmem gerekecek."

Annem ve babam, Gallatin Clay Co.'da yardım etmeye başladığım başlangıç sınıflarına eşlik ediyor. Babam ilgili görünmek için elinden geleni yaparken, annem sadece "ağlamamakla" yetiniyor.

Daha sonra onlara son birkaç projemi gösteriyorum. Annem mavinin her tonuyla sırlanmış bir kâseyi tutuyor, uzun uzun inceledikten sonra, "Bu çok güzel," diyor.

"Teşekkürler," diyorum. "Bunu Sabrina ve Parth için yaptım."

"Yeni evlenen arkadaşların mı?" Babam diyor.

"Doğru," diyor annem ona, "avukatlar."

Yine, itip kaktıklarımın sadece arkadaşlarım olup olmadığını merak ediyorum. Odağı benimle ilgili şeye her çevirdiğimde, *biliyorduailem* sevdi, gerisini bilmeleri için fırsatı kaçırdım.

Zaman zaman eğleniyoruz. Diğerlerinde inanılmaz derecede garip. Sonra her şey bitti ve sarı bir taksi Connors'ın garaj yoluna yanaştı ve Wyn anne, baba ve ben baş başa vedalaşmak için izin istedi.

Ailemin hiç bu kadar sarılmadığı aklıma gelmeden önce sarılmaya gidiyorum. Geri almak çok garip, bu yüzden babam ve ben bir an için birbirimize sıkıca tutunuyoruz. Sonra annem ve ben de aynısını yapıyoruz.

Babam arabaya biner ve annem onu takip etmeye başlar, sonra çakılların üzerinde çatırdayarak geri döner. "Asla Noel kartıyla ilgili olmadı, Harriet," diyor. "Anlamak zorundasın."

Burnumun arkası sızlıyor. İçimdeki gizli bir içgüdü, bu duygu dalgasının tehlikeyi temsil ettiğine inanıyor. Sinir sistemim gırtlığıma daha fazla oksijen girmesi için açık kalmasını söylüyor, böylece koşarak uzaklaşabiliyorum. Ama yapmıyorum.

"Her şeyden vazgeçtim," diyor zayıf bir sesle.

"Biliyorum," diyorum. "Bizim için her şeyden vazgeçtin ve bunun sana neye mal olduğunu anlıyorum ve üzgünüm..."

"*Harriet*. HAYIR." Dirseğimi tutuyor. "Demek istediğim bu değil. senin için her şeyden vazgeçtim *baba*. Çalışmaya devam etmek istedi. Indiana'ya taşınmak istiyordu. Ve o mutlu olursa bu yeterli olur diye düşündüm. Seninle gurur duymadığımdan değil. Ben *korkmuş* senin için tatlım. Bir gün uyanacaksın ve hayatını başka birinin etrafında kurduğunu fark edeceksin ve sana yer yok. Asla Noel kartıyla ilgili olmadı. İstiyorum *Sen* mutlu olmak."

"BEN *ben* mutlu," söz veriyorum ona. Buraya Wyn için gelmedim.

Buraya benim için geldim. Ve bunun nasıl biteceğini bilmiyorum ama ne istediğimi biliyorum.

Gözlerinden yaşlar akıyor. Saçımı kulağımın arkasına iterken zorla gülümsedi. Senin için asla endişelenmeyeceğim.

"Belki sınırlayabilirsin," diyorum. "Günde yirmi dakika endişelenmek gibi. Çünkü ben iyiyim. Ve eğer değilsem, sana söyleyeceğim."

Saçlarıma dokunuyor. "Mısın?"

"İstersen," diyorum.

Başını sallıyor. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," diyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bir kez daha başını salladı ve taksinin arka koltuğunda oturan babama katıldı.

Ben onları sallarken, tel kapı gıcırdayarak açılıyor. Wyn'in çam kokusu kollarından önce etrafımı sardı ve ben yeniden ona gömüldüm. Saçını kısa kestirdi, sakalını kazıdı ve saat beş yönündeki gölgesi şakağımı tırmaladı, ardından ağzının yumuşaklığı geldi.

Uzakta bir baykuşun ötüşünü dinleyerek, arka lambaların küçülmesini izleyerek duruyoruz.

"Aç?" sonunda diyor.

"Obur," diyorum.

MUTLU YER

GERÇEK HAYAT

BİZİM EV. Atahta masa, kır çiçekleriyle dolup taşan bir vazo, altın yeşili bir tarla. Wyn ile uzun yürüyüşler ve Gloria ile kısa yürüyüşler.

Arka verandada oturmuş, hayatımın aşkı ve annesiyle esrar içiyordu. Kıkırdamak ve yemek yemek ve çok sıcak bir mutfakta sıfırdan kek yapmak. Şehir merkezindeki aşırı pahalı kırtasiye dükkânından yeni dairemize arabayla dönmek zorunda kalmamak için Wyn'in lise futbol kupalarıyla dolu bir odada uyuyoruz.

Yeni Save the Date ürünümüz, Gloria'nın buzdolabına belirgin bir şekilde yapışmıştı.

Gıcırdayan veya gıcırdayan tüm döşeme tahtalarını ezberliyorum, böylece sabahları kimseyi uyandırmadan aşağı inebiliyorum, benim için şekerli bir latte ve onlar için sade kahve, hepimiz için portakallı tarçınlı sabah çörekleri için ciple şehre inebiliyorum. Ya da en azından Wyn bir ısırik alır ve ben de gerisini hallederim.

Bir süre yürüyorum, beyaz kabuğun, çamın ve titreyen titrek kavağın acı-tatlı kokusunun tadını çıkarıyorum.

Burada soslar, şuruplar ve yağlar için koca bir dükkan var. Geçen hafta, kolayca iki düzine örnek aldıktan sonra, Wyn ve ben kömürleşmiş burbon fiçilerde yıllanmış dumanlı bir akça ağaç şurubu aldık. Gloria'nın doğum günü için krep yaptık ve şerbeti tattığında "Tadı kamp yapmak gibi" dedi.

Sonra boğuldu çünkü kamp yapmak onun ve Hank'in eskiden yaptığı bir şeydi. "İlk çıktığımızda ve hiç paramız olmadığında," diye açıkladı. Ardından, ağlamaklı bir kahkahanın ardından ekledi, "Ve bir zamanlar on yıllardır evliken ve *Halaparası* yoktu."

Wyn ayağa kalktı ve kollarını onun omuzlarına dolamaya gitti ve iyileşirken koluna hafifçe vurdu. O zaman onun gibi incitmenin ne kadar büyük bir onur olduğunu anladım. Birini akçaağaç şurubunun tadıyla hem ağlatacak hem de güldürecek kadar çok sevmiş olmak.

Ve biliyorum, başka bir şey olmazsa, buna sahip olacağım. Doğru evreni seçtiğimi biliyorum.

Düşünce, ailem için biraz kalbimi kırıyor. Neredeyse her Pazartesi'den neredeyse her Cuma'ya kadar hakkında konuşmaktan yeterince hoşlanmadığı bir işte çalışan babam için ve ondan bir şeyin çalındığını anlıyorum ve o bunu kabul etti. Ona ihtiyacımız olduğu için ya da ihtiyacımız olduğuna inandığı için. Ve onu takip etmek için bir evi geride bırakan ve bir daha asla tam olarak bulamayan annem için.

Dükkâna daldım ve dört şişe kamp ateşi akçaağaç şurubu aldım.

Biri Parth ve Sabrina için, biri Cleo ve Kimmy için ve birer tane de ailem için. İkisinin de her damlasına sahip olmasını istiyorum.

İstedikleri her şeye sahip olmalarını istiyorum.

Yine de, kararım konusunda endişelendiğim, ailemin bunu anlayıp anlamayacağını, beni anlayıp anlamayacağını ya da yapacak bir şey bulup bulamayacağımı düşündüğüm zamanlar oluyor. *Benimşey*.

Ve ne zaman mutlu bir yere ihtiyacım olsa, hala kulübeyi düşünürüm. Ya da belki kulübe değil, merdivenlerin altında Wyn gibi kokan bir girinti, güneşte yıkanmış bir iskele ve Cleo diğer hayatlarımızı soruyor, Sabrina ve Parth cin remisi oynarken öfkeden kuduruyor ve Kimmy tahta bir kaşığa Crash Test Dummies söylüyor.

Küflü bir yurt odasında, ekstra uzun ikiz bir yatakta sıra sıra oturup floresanları yumuşatmak için damla kiremitlerin içine ipek eşarplar sıkıştırıp bir şeyler izlediğimi düşünüyorum. *bilgisiz*.

New York'un en kuzeyinde, her zamankinden daha az köhne bir çiftlik hayal ediyorum ve vaftiz kızım Zora'yı ilk kucağıma aldığımda, ona bakmaktan kendimi alamadım.

minik parmakları, annesinin altın-kahverengi gözleri, kalbimin söylediği gibi,*Mucize, mucize, mucize.*

Sonunda eşyalarımın geri kalanını kiralık bir kamyonu yükleyip dışarı çıkardığımızda annemle San Francisco'dan ayrıldığımız yolu tekrar ziyaret ettim. Kontrol ettiğimiz köhne moteller, bölümleri *Cinayet, Yazdi* otomat şekerleriyle ziyafet çekerken izledik. Yolculuğun büyük bir kısmı nesnel olarak garip veya stresliydi, ancak hafızamda bunlar önemli görünen anlar değil.

Bunun yerine, annem bana kendisinin ve kız kardeşinin, küçükken yaşadıkları Kentucky ormanlarında nasıl cadı gibi davrandıklarını, böğürtlenleri çamura ve yabani soğanı öğütterek alınlarına bulaştırıp onları görünmez kılıyormuş gibi yaptıklarını anlatıyor.

Benden Wyn'le tanışmasıyla ilgili tüm hikayeyi ona anlatmamı istediğinde ve sonrasında, gözyaşları içinde, *Tek istediğim senin mutlu olman.*

Ve söylerim, *Ne dersin Sen? yapma Sen mutlu olmak istiyorum?* ve o kadar şaşkın görünüyor ki, bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi. Bütün o zamanlar, küçük sarı yatak odamda uyanık yatıp gökyüzüyle pazarlıklar yaptığım, onun neşesi için dilekler tuttuğum o geceler ve şimdi anlıyorum.

Kimsenin mutluluğu senin değil anne, Ona söylerim. *Seninkini bulmalısın.*

Eloise ve ben ara sıra mesaj atıyoruz, çoğunlukla yüzeysel şeyler ama tekrar deniyorum. Umuyorum.

Bazen ben de aklımı ileriye atıyorum. Wyn ve benim depozito yatırdığımız rustik çiftliğe dönüştürülmüş etkinlik merkezini düşünün ve havada bir lokma, tatlı saman kokusu ve kuruyan yapraklarla erken bir sonbahar günü hayal edin. Arkadaşlarımızın ve ailemizin Wyn'in masalarından birinin önünde sıraya dizildiğini, üzerine antika bir dantel örtü örttüğünü, her sandalyede battaniyelerin konukların güneş batarken kendilerini kundaklamalarını beklediğini hayal ediyorum. (Ya da Sabrina'nın Vegas bekarlığa veda gezisi için rezervasyon yapmaya başladığı.)

Ama bu yerlerden daha sık, kendimi güvende ve mutlu hissetmeye ihtiyacım olduğunda eve giderim.

Ve hava nasıl olursa olsun -kar ya da güneş susamış tarlaları kurutuyor- merdivenlerden yukarı çıkıp anahtarımı kilide soktuğumda, bir

göğsümde kaldır, bir kefil:

Hâlâ talaşla kaplı ve çam gibi kokan diğer tarafta bekliyor olacak. Daha onu görmeden kalbim en sevdiği şarkıyı söylemeye başlıyor.

Sen sen Sen.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bunun her adımında yanımda olan ekibe teşekkür etmeliyim: Amanda Bergeron, Dache' Rogers, Danielle Keir, Jess Mangicaro, Sareer Khader ve Taylor Haggerty. Bu, son üç kitabım gibi, siz olmasaydınız gerçekten mümkün olmazdı ve size her gün minnettarım. Teşekkürler teşekkürler teşekkürler.

Muhteşem kapak resmi ve iç tasarım için Alison Cnockaert, Anthony Ramondo ve Sanny Chiu'ya ve ayrıca inanılmaz kopya editörüm ve redaktörüm Angelina Krahn ve Jamie Thaman'a da çok teşekkür ederim.

Ayrıca Cindy Hwang, Christine Ball, Christine Legon, Claire Zion, Craig Burke, Ivan Held, Jeanne-Marie Hudson, Lindsey Tulloch ve Berkley'deki tüm ekibe sonsuz teşekkürler.

Ayrıca havuzun karşısındaki ekibim Viking'e, özellikle Vikki, Ellie, Lydia, Georgia, Rosie ve harika kapak tasarımcım Holly Ovenden'a teşekkür etmeliyim.

Holly Root, Jasmine Brown, Stacy Jenson ve Root Literary'nin geri kalanının yanı sıra yabancı haklar temsilcim Heather Baror-Shapiro ve Baror International'daki ekibine de çok minnettarım.

Yayıncılık, sürekli gelip giden insanlarla çok geçici bir endüstri olabilir, ancak en başından beri benimle olan bir kişi, eşsiz film menajerim ve şampiyonum Mary Pender ve UTA'daki ekibi. Tüm bu süreçte yanımda olduğun için çok minnettarım.

Pek çok yazar arkadaşım bu (ve diğer) kitaplar aracılığıyla benim için buradalar, ancak bu kitaplardan yararlanabildiğim insanlara özellikle teşekkür etmeliyim.*Her zamangüvenmek*

benim için hızlı okuma ve yapışkan olay örgüsü noktaları üzerinden konuşmak ve karakterlerimin duygusal mantığını çözmek. Brittany Cavallaro, Isabel Ibañez, Jeff Zentner ve Parker Peevyhouse: Hem arkadaş hem de meslektaş olarak bana verdiğiniz zaman, enerji, nezaket ve sevgi için size asla ne kadar teşekkür etsem azdır. Jeff'in dediği gibi, "Sen benim grubumsun."

İşin zorlaştığı yer burası, çünkü yıllar boyunca pek çok insan beni ve kitaplarımı pek çok yönden destekledi, bu yüzden kitaplarımdan biriyle ilgilenen her gazeteciye, podcast yayıncısına, eleştirmene, kitap kulübüne, web şovuna, dergiye, radyo programına, kitapçıya, kütüphaneciye, parfümeri ve yazar arkadaşşıma şunu söylememe izin verin: teşekkür ederim. İşimi çok seviyorum ve bunu yapmaya devam etmeme izin veren herkese sonsuz minnettarım.

Ve daha teknik bir bakış açısından, arkadaşlarım, ailem ve sevgilim dediğim için inanılmaz derecede şanslı olduğum insanlar sayesinde yalnızca arkadaşlık, aile ve aşk hakkında kitaplar yazabiliyorum. Beni sevdiğin ve kendin olduğun için teşekkür ederim.

Son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim. Herşey için. Hepsini. Yollarımızın bu gerçekten tuhaf ve harika bir şekilde kesiştiği için çok minnettarım.

Teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Emily Henry1 numara *New York Times* en çok satan yazarkitapseverler, *Tatilde Tanıştığımız İnsanlar*, *Veplaj okuma*. Hope College'da yaratıcı yazarlık okudu ve şimdi zamanının çoğunu Cincinnati, Ohio'da ve Kentucky'nin hemen altındaki bölümünde geçiriyor. Onu Instagram'da bulun [@emilyhenrywrites](https://www.instagram.com/emilyhenrywrites).

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

İÇİNDE □ sıradaki
okumanızda liste
?

Disko içinde dir-dir senin
nexte tekrar oku!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve güncel bilgiler alın ^{İçinde} Bu
yazar hakkında.

Ve Gn yukarı hayır içinde.